

COLECȚIA
*Tubirii
de poveste*

TESSA DARE

Bestseller
USA
Today

*Un dans
cu un duce*

Adevărata tentație începe la miezul nopții...

Un proprietar de cai chipeș și singuratic, Spencer Dumarque, al patrulea duce de Morland, este membru al exclusivistului Club al Armăsarilor, o organizație atât de selectă, încât nu are decât zece membri – deși norocul poate ajuta pe oricine să obțină această calitate. Iar Spencer este un bărbat foarte norocos, pe lângă faptul că are o obsesie pentru un cal foarte valoros, un secret întunecat și, mai nou, renumele de Ducele de la Miezul Noptii. În fiecare noapte, își alege o parteneră pentru un vals fascinant, care face femeile să viseze. Dar nici una dintre doamne nu-i captează atenția și nimeni nu-l fascinează vreodată pe duce – până în clipa în care Lady Amelia d'Orsay își încearcă norocul.

Într-un moment de disperare, tânăra de o frumusețe ieșită din tipare îl invită pe duce la dans și, fără să-și dea seama, îi fură inima. Când Amelia îi cere să-i șteargă datoria la cărți a fratelui ei, nu își imaginează nici o clipă că jocul său inteligent va conduce spre o pasiune înflăcărată și o cerere în căsătorie neobișnuită. Cu toate acestea, Spencer este un bărbat plin de mister, care ar putea fi implicat în uciderea șocantă a bărbatului care a fondat Clubul Armăsarilor. Oare Amelia își va risca inima în acest pariu nechibzuit sau va câștiga o iubire nemuritoare?

Tessa Dare este autoarea a 12 romane care au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today* și a patru nuvele. Cărțile sale au câștigat numeroase premii, inclusiv prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și multe premii *RT Book Reviews* Reviewer's Choice. Revista *Booklist* a numit-o una dintre „noile stele ale romanelor istorice de dragoste”, iar cărțile sale au fost traduse în peste 15 limbi.

Capitolul 1

Londra, iunie 1817

„Sos de mure.”

Amelia d'Orsay își mușcă interiorul obrazului, reprimând un mic strigăt de victorie. Chiar și la o mică petrecere ca aceasta, era foarte probabil ca strigătul neașteptat de bucurie al unei doamne cu educație aleasă să atragă atenția, iar Amelia nu avea chef să se explice în fața puzderiei de tinere domnișoare care o înconjurau. Mai ales că motivul bucuriei nu era vreun câștig la masa unde se jucau cărți sau vreo cerere în căsătorie, ci mai degrabă finalizarea unui meniu de cină.

Își imaginează scena. „O, Lady Amelia”, ar fi zis una dintre tinerile domnișoare, „numai tu te-ai putea gândi la mâncare într-un moment ca acesta.”

Ei bine, nu era ca și cum Amelia ar fi *plănuit* să stea în sala de bal, visând la meniurile pentru vacanța de vară a familiei sale. Dar de săptămâni întregi fusese preocupată să găsească un sos nou pentru fazanul umplut, unul care să înlocuiască vechiul sos fiert de cidru. Ceva dulce, dar acrișor în același timp, ceva surprinzător, dar familiar, ceva inovativ, dar simplu. Și acum, în sfârșit, găsise răspunsul. Sos de mure. Desigur, strecurat. O, poate și fiert împreună cu niște cuișoare.

Se hotărî să noteze ideea mai târziu, în cartea ei de meniuri, și alungă imaginea mâncării pentru a afișa un zâmbet pieziș. Acum, în mod oficial, vara la Briarbank avea să fie perfectă.

Doamna Bunscombe trecu pe lângă ea, învăluită în volane de mătase roșie.

– E unsprezece și jumătate, rosti melodios amfitrioana petrecerii. E aproape miezul nopții.

„Aproape miezul nopții.” Ei, ăsta chiar era un gând care să-i potolească entuziasmul.

O debutantă cu un chip angelic, îmbrăcată în tul, o prinse pe Amelia de încheietura mâinii.

– Se va întâmpla în orice clipă de-acum. Cum poți rămâne atât de calmă? Dacă în noaptea asta mă alege pe mine, știu sigur că o să leșin.

Amelia oftă. Începeau să se agite. La fel cum se întâmpla la fiecare bal, atunci când trecea de ora unsprezece și jumătate.

– Nu trebuie să-ți faci probleme în privința conversației, spuse o tânără domnișoară îmbrăcată în satin verde. El de-abia dacă rostește un cuvânt.

– Măcar suntem sigure că vorbește engleză? Nu a fost crescut în Abisinia sau...

– Nu, nu. În sudul Canadei. Firește că vorbește engleza. Fratele meu joacă mereu cărți cu el, zise o altă fată, care adăugă pe o voce joasă: Dar are un aer mai degrabă sălbatic, nu vi se pare? Eu cred că e vorba de felul în care se mișcă.

– Eu cred că acorzi prea multă atenție bârfelor, spuse Amelia cu înțelepciune.

– Valsează ca-n povești, comentă a treia fată. Când am dansat cu el, picioarele de-abia dacă-mi atingeau podeaua. Și e atât de chipeș de-aproape.

Amelia îi zâmbi, răbdătoare.

– Chiar așa?

La începutul sezonului, solitarul și putred de bogatul duce de Morland își făcuse, în cele din urmă, apariția în societate. Câteva săptămâni mai târziu, toată Londra se afla la picioarele sale. Ducele sosea doar la miezul nopții, la fiecare bal. Își alegea o singură parteneră dintre toate doamnele disponibile. După ce dansau un singur set de melodii, o escorta pe doamnă la masă și apoi... dispărea.

Nu trecuseră nici două săptămâni, și ziarele începuseră să-l numească „Ducele de la Miezul Nopții”, iar toate amfitrioanele din Londra se îngrămădeau să-l invite la bal pe Excelența Sa. Doamnele nemăritate nici măcar nu visau să păstreze dansurile de la acea oră pentru alt partener, de teamă să nu-și piardă șansa de-a dansa cu un duce. Pentru a mări efectul dramatic,

amfitrioanele așezau ceasuri la vedere și dădeau instrucțiuni orchestrei să înceapă să cânte melodiile speciale pentru cină abia la ora douăsprezece. Și era de la sine înțeles că se încheiau cu un vals lent și romantic.

Spectacolul nocturn îi subjugă într-un mod plăcut pe toți cei din lumea bună. La fiecare bal, pe măsură ce se apropia ora douăsprezece, atmosfera devenea mai grea din cauza parfumului și a speculațiilor. Era ca și cum ai fi privit cavalerii medievali încercând să scoată sabia Excalibur din piatră. Bărfele spuneau că, fără îndoială, într-una din aceste nopți, vreo ingenuă îmbujorată îl va prinde bine în mrejele ei pe burlacul nesupus... și se va naște o legendă.

Halal legendă! Apăreau încontinuu povești despre el. Când venea vorba de oameni de rangul și averea lui, existau mereu povești.

— Am auzit că a crescut desculț, ca un păgân, în sălbăticia Canadei, spuse iar prima tânără.

— Eu am auzit că nu era educat aproape deloc atunci când unchiul lui l-a luat sub protecția sa, adăugă cea de-a doua domnișoară. Și că acest comportament rebel l-a dus pe bătrânul duce la apoplexie.

— Fratele meu mi-a zis că la Eton a avut loc *un incident*, interveni doamna în verde. Că a intrat în vreun fel de bucluc sau scandal... nu știu exact. A fost cât pe ce să moară un băiat atunci, iar Morland a fost exmatriculat din cauza asta. Dacă l-au dat afară pe moștenitorul unui duce, știți că trebuie să fi fost vorba de ceva îngrozitor!

— N-o să vă vină să credeți ce am auzit eu, comentă Amelia cu ochii cât cepele.

Doamnele deveniră și mai entuziasmate și se aplecară spre ea.

— Am auzit, începu ea în șoaptă, că atunci când este lună plină, Excelența Sa se transformă într-un arici însetat de sânge. Când râsetele se mai potoliră, Amelia adăugă tare: Zău așa, nu cred că este într-atât de interesant, încât să merite așa de multă atenție.

— Nu ai mai spune asta dacă ai fi dansat *tu* cu el.

Amelia scutură din cap. În ultimele săptămâni urmărise în nenumărate rânduri — ce-i drept, cu amuzament — cum se repeta această situație. Dar niciodată nu se așteptase — și nici

nu dorise – să se afle în centrul atenției. Și nu era ca vulpea care zice că strugurii sunt acri pentru că nu poate ajunge la ei. Dar ceea ce doamnele considerau a fi interesant și romantic, pentru ca nu era decât o melodramă plină de egoism. Zău așa, un duce chipeș, necăsătorit și bogat care simțea nevoia să atragă și *mai mult* atenția femeilor? Trebuie că era cel mai vanitos și mai nesuferit gen de bărbat.

Iar doamnele pe care le alegea – toate erau fetișcane afectate și insipide, aflate la primul sau al doilea sezon. Toate erau miciuțe de statură și drăguțe. Nici una dintre ele nu era ca Amelia. O, poate că, până la urmă, exista o doză de resentiment în gândurile ei.

Cinstit acum, când o doamnă se apropia de limita maximă a eligibilității, așa cum era ea, societatea ar fi trebuit să-i permită să alunece în tăcere și pe neaunțate spre statutul de fată bătrână. Era foarte iritată de felul în care retrăia, nopți de nopți, ani întregi de respingeri, atunci când infamul duce intra la ora douăsprezece în salon, iar la douăsprezece și un minut ochii lui treceau fix pe lângă ea pentru a se opri asupra vreunei fete dichisite, cu mai multă frumusețe decât minte.

Nu că el ar fi avut vreun motiv s-o remarce. Zestrea ei de-abia dacă se apropia de minimumul limitei respectabile, și nu fusese o mare frumusețe nici măcar la primul sezon. Ochii ei erau un pic prea deschiși la culoare și se îmbujora prea repede. Iar la vârsta de douăzeci și șase de ani ajunsese că accepta faptul că avea să fie întotdeauna mai plinuță.

Dintr-odată, fetele se împrăștiară, ca ființele zvăpăiate ce erau. De dincolo de umăr auzi o șoaptă pătrunzătoare:

– Ești fermecătoare, Amelia.

Oftând, se întoarse ca să ajungă față în față cu cel care vorbise.

– Jack. Ce urmărești?

Acesta își duse mâna la rever, cu o grimasă ofensată.

– Trebuie să urmăresc ceva? Nu poate omul să-i facă un compliment celei mai dragi surori, fără să fie bănuیت că vine cu motive ascunse?

– Nu când omul acela ești tu! Și nu e un compliment dacă-mi spui „cea mai dragă soră”. Eu sunt *singura* ta soră. Dacă

urmărești săculețul meu cu bani, va trebui să inventezi ceva mai bun de-atât.

Îl tachinase pe un ton ușor și spera, în ciuda experiențelor anterioare, că el va protesta: „Nu, Amelia. De data asta nu am venit după banii tăi. Am renunțat la jocurile de noroc și la băutură și la prietenii ăia de doi bani pe care-i aveam. Mă întorc la universitate. Voi intra în rândurile bisericii, așa cum i-am promis mamei când se afla pe patul de moarte. Iar tu arăți, într-adevăr, foarte bine în noaptea asta”.

— Câtiva șilingi, își coborî el vocea și se uită cu ochii strălucind spre mulțime. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Pieptul ei se dezumflă. Nici măcar nu era miezul nopții, și ochii lui deja aveau sclipirea aceea sălbatică, aprinsă din cauza băuturii, care arăta că era pe cale să facă ceva extraordinar de iresponsabil. Prinzându-l de cot, le lăsă pe tinerele domnișoare să chicotească între ele și îl conduse pe fratele ei prin cele mai apropiate uși duble. Pășiră în lumina galbenă, în formă de semilună, care trecea prin menourile ferestrei. Aerul dens și umed al nopții îi înconjură ca o menghină.

— Nu am nimic la mine, minți ea.

— Doar câțiva șilingi de cheltuială, Amelia, zise el și dădu să-i smulgă săculețul care-i atârna de încheietura mâinii. Mergem la teatru.

Aiurea, mergeau la teatru. Mai degrabă mergeau la vreun cazinou. Își prinse săculețul strâns la piept.

— Și eu cum mă voi întoarce acasă, atunci?

— Păi, o să te ducă Morland! exclamă el și-i făcu cu ochiul. Imediat după ce dansați. Am pariat două lire sterline că te va alege pe tine în noaptea asta.

Minunat! Alte două lire pe care ea va trebui să le scoată din banii ei de buzunar.

— La o cotă extrem de mare, sunt sigură.

— Nu vorbi așa.

Mâna lui îi atinse brațul. Dintr-odată, expresia lui Jack deveni neașteptat de sinceră.

— Ar fi al naibii de norocos dacă ai fi a lui, Amelia. Nu există o altă doamnă care să rivalizeze cu tine în camera aia.

Lacrimile îi pișcau colțurile ochilor. De când fratele lor, Hugh, murise la Waterloo, Jack se schimbase... și nu în bine. Dar uneori, în anumite clipe destul de rare, fratele bun pe care ea îl iubea ieșea la suprafață. Voia cu atâta disperare să îl tragă aproape și să-l strângă în brațe timp de săptămâni întregi, luni... oricât de mult ar fi fost necesar, pentru a-l convinge pe fostul Jack să iasă din această carapace fragilă.

— Haide! Fii o surioară scumpă și împrumută-mi o coroană sau două. Voi ruga pe cineva să fugă la Laurent, iar el îți va trimite trăsura aia extravagantă a lui. Vei fi condusă acasă în cel mai elegant mod pe care și-l poate permite moștenitoarea lui de aramă.

— Numele ei este Winifred. Acum este contesă de Beauvale și ar trebui să vorbești despre ea cu respect. Averea ei i-a cumpărat lui Michael un post în armată, și îl susține pe tânărul William la școală. Mulțumită ei și lui Laurent, am o casă unde să stau.

— Iar eu sunt ingraturul nevrednic care nu aduce decât rușine asupra familiei. Știu, știu. Privirea lui aspră nu se potrivea cu zâmbetul forțat pe care îl ațșa. Nu-i așa că merită să dai câteva monede ca să scapi de mine?

— Nu înțelegi? Nu vreau să scap deloc de tine. Te iubesc, prostitute! Amelia îi aranjă șuvița rebelă de păr care i se ondula întotdeauna la tâmpla stângă. Nu vrei să mă lași să te ajut, Jack?

— Desigur. Dacă vei începe cu un șiling sau doi.

Desfăcu șireturile săculețului cu degete tremurânde.

— Îți voi da tot ce am, cu o singură condiție.

— Care anume?

— Trebuie neapărat să-mi promiți că vei veni cu noi la vară, în Briarbank.

Familia d'Orsay își petrecea întotdeauna vara la Briarbank — o căsuță de piatră care dădea spre râul Wye, și care se afla mai la vale de ruinele castelului Beauvale. Amelia plănuise vacanța aceasta de luni întregi, până în cele mai mici detalii, până la fața de masă din pânză de damasc și farfuria pentru jeleu de coacăze. Briarbank era răspunsul pentru tot, era ea convinsă. Trebuia să fie.

Întreaga familie fusese devastată de moartea lui Hugh, dar Jack fusese cel mai afectat dintre toți. Jack și Hugh fuseseră foarte apropiați. Hugh era doar cu un an mai mare, dar cu câțiva ani mai înțelept, iar seriozitatea lui reușise mereu să echilibreze personalitatea mai rebelă a lui Jack. Fără acel control asupra naturii sale impulsive, Amelia se temea că durerea și nesocotința lui Jack aveau să-l îndrepte spre un dezastru.

El avea nevoie de dragoste și timp pentru a se vindeca. Timp petrecut departe de oraș și mai aproape de casă și de familie – de ceea ce mai rămăsese din amândouă. Aici, în Londra, Jack era înconjurat de tentații, era mereu presat să țină pasul cu prietenii lui risipitori. La Briarbank, sigur avea să revină la firea lui bună. Tânărul William avea să vină de la școală, în vacanță, acasă. Desigur, Michael avea să fie încă pe mare, dar Laurent și Winifred urmau să li se alăture cel puțin pentru o săptămână sau două. Iar Amelia avea să fie gazda perfectă. La fel cum fusese și mama întotdeauna. Avea să umple fiecare încăpere cu buchete mari de gura-leului, să organizeze scenete și jocuri de salon și să servească fazan fript cu sos de mure.

Avea să facă pe toată lumea fericită, doar cu puterea voinței. Sau prin mită, dacă trebuia.

– Am o coroană și trei șilingi aici, spuse ea, scoțând monedele din săculeț, și acasă am șase lire pe care le-am economisit. „Economisite, strânse, adunate cu greu, câte un bănuț odată.” Sunt ale tale, toate... dar trebuie să-mi promiți că vei veni în august la Briarbank.

Jack tăcâi.

– Nu ți-a spus?

– Cine? Cine și ce anume să-mi fi spus?

– Laurent. Nu mergem la căsuță în vara asta. Tocmai ce s-a hotărât săptămâna asta. O vom închiria.

– Să o închiriem? Amelia se simți de parcă tot sângele i se scurse din vene. Dintr-odată amețită, îl prinse pe fratele ei de braț. Briarbank, închiriat? Unor străini?

– Ei bine, nu unor străini. Am lăsat vorbă prin cluburi și ne așteptăm să se intereseze câteva familii bune. E o casă de vacanță deosebită, doar știi...

- Da! izbucni ea. Da, știi! E atât de frumoasă, că familia d'Orsay și-a petrecut verile acolo de secole întregi. *Secole*, Jack. De ce ne-am gândi vreodată să o închiriem?

- Nu suntem prea mari pentru rutina asta cu jocurile și ceaiul cu biscuiți? E o plictiseală de moarte acolo. E tocmai la jumătatea drumului spre Irlanda, pentru numele lui Dumnezeu.

- Plictiseală? Ce vrei să spui? Obișnuiai să stai acolo vara, pescuind pe râu și... În cele din urmă înțelese și simți că-i amorțește tot corpul. O, nu! exclamă ea și-și înfipse degetele în brațul lui. Cât de mult ai pierdut? Cât de îndatorat ești?

După expresia lui, era clar că renunțase să se mai prefacă.

- Patru sute de lire.

- Patru sute! Cui?

- Lui Morland.

- Ducelei de la Miezul... Amelia nu rosti până la sfârșit porecla aceea ridicolă. Refuza să umfle și mai mult notorietatea acelui om. Dar el nici nu a sosit încă. Cum ai reușit să pierzi patru sute de lire în favoarea lui, când el nici măcar nu este aici?

- Nu s-a întâmplat în noaptea asta. Au trecut câteva zile de atunci. Din cauza asta trebuie să plec. Va ajunge în orice clipă, iar eu nu pot să dau ochii cu el până nu voi putea înapoia banii.

Amelia nu putea face altceva decât să se holbeze la el.

- Nu te uita așa la mine... nu pot suporta. Câștigam în mod rezonabil până când Faraday și-a pus în joc moneda. Treaba asta l-a atras pe Morland în joc și a făcut ca pariurile să crească până la cer. El e pornit să le adune pe toate zece, știi?

- Toate zece? Toate cele zece *monede*?

- Da, sigur că da. Monedele sunt totul.

Jack făcu un gest larg.

- Haide, nu e posibil să nu știi nici măcar chestia *asta*. Doar e cel mai elitist club de gentlemen din Londra.

Când ea nu avu altă reacție în afară de-a clipi des, el îi oferă câteva indicii:

- Harcliffe. Osiris. Un armăsar, zece monede de alamă. Ai auzit de club, știi că ai auzit!

- Îmi pare rău, nu am nici o idee despre ce vorbești. Am impresia că ai pariat casa noastră ancestrală pentru o monedă de alamă. Și că ai pierdut.

— Când am făcut asta, eram deja dator câteva sute, nu mai puteam da înapoi. Iar cărțile mele... Amelia, îți jur, erau cărți imbatabile.

— Doar că nu erau.

El ridică din umeri într-un gest pesimist.

— Ce-a fost a fost. Dacă aş avea alte mijloace prin care să strâng banii, aş face-o. Îmi pare rău că ești dezamăgită, dar mai există și anul viitor.

— Da, dar...

Dar anul viitor era la un an distanță. Dumnezeu știa în ce necaz avea să mai intre Jack între timp. Trebuia să mai existe o cale.

— Cere-i lui Laurent banii.

— Știi că nu mi-i poate da.

Desigur, avea dreptate. Cel mai mare frate al lor făcuse o căsătorie prudentă, aproape sacrificându-se. La vremea respectivă, familia lor avea nevoie disperată de bani, iar Winifred avea saci întregi de la tatăl ei, care era magnat în domeniul minier. Problema era că sacii de bani erau foarte strâns legați, și doar socrul lui Laurent îi putea dezlega. Bătrânul nu ar fi acceptat niciodată să fie cheltuite patru sute de lire pentru plata unei datorii la jocurile de cărți.

— Trebuie neapărat să plec înainte să sosească Morland, zise el. Înțelegi?

Jack desfăcu săculețul de pe brațul ei amorțit și ea nu opuse deloc rezistență în timp ce el scutură toate monedele în palmă. Da, înțelegea. Chiar dacă nu mai rămânea nimic din averea lor, membrii familiei d'Orsay aveau să se agațe de mândria lor.

— Cel puțin, de data asta ți-ai învățat lecția? întrebă ea încet.

El sări dincolo de balustrada joasă a terasei. Zângănind monedele în palmă, porni cu spatele spre grădină.

— Doar mă cunoști, Amelia! Nu am fost niciodată prea bun la învățatul lecțiilor. Eu doar copiam de la Hugh.

În timp ce-și urmărea fratele dispărând în întuneric, Amelia își încrucișă brațele peste piept. Ce întorsătură crudă a sorții mai era și asta? Briarbank, închiriată pe perioada verii! Toată fericirea ei, adunată în podelele acelea din piatră cubică și căminele rustice și mănunchiurile de levănțică atârând de câpriori, irosită pe niște străini. Toate meniurile ei sofisticate și excursiile

plănuite, pentru nimic. Fără casa de vacanță, familia d'Orsay nu mai avea un nucleu adevărat. Fratele ei nu mai avea unde să se vindece de suferință. Și, într-un mod și mai umilitor decât toate, ea nu mai avea un loc al ei.

Ameliei nu-i fusese ușor să-și accepte statutul de fată bătrână. Dar își spusese că se putea obișnui cu singurătatea și dezamăgirea, atâta timp cât avea oportunitatea să-și petreacă verile în căsuța aceea bătută de vânturi. Acele câteva luni făceau ca restul anului să fie suportabil. În timp ce prietenele ei își adunau dantele și pânzeturi pentru trusourile lor, Amelia se mulțumea să brodeze cuverturi la Briarbank. În timp ce ele petreceau alături de invitații lor, ea își petrecerea timpul gândindu-se la begoniile din jardiniera de la fereastră. Când ea – o lady isteată, chibzuită și cu educație aleasă – era abandonată, noapte de noapte, pentru prietenele ei mai tinere, mai drăguțe și lipsite de minte, ea se păcălea că este fericită, gândindu-se la sosul de mure.

Dumnezeule, ce ironie! Nici ea nu era prea diferită de Jack. Impulsivă, își pusese toate visurile cheazășie pe un morman de mortar și argilă. Și acum pierduse.

Rămasă singură pe terasă, începu să tremure. Destinul se agăța de speranțele ei, doborându-le pe rând. Undeva înăuntru, un orologiu bătu miezul nopții.

– Excelența Sa, ducele de Morland.

Anunțul majordomului se suprapuse peste ultima bătaie puternică a pendulei, care anunța ora douăsprezece.

Din capul scărilor, Spencer văzu cum mulțimea de invitați se despărți în două, ca la un semn, retrăgându-se pe margine, ca jumătățile unei piersici foarte coapte. Și acolo, în mijlocul lor, așteptau toate tinerele domnișoare nemăritate – nemișcate ca niște statui și zbârcindu-se chiar sub privirile sale.

În general, lui Spencer nu-i plăcea aglomerația. Și, în mod special, nu-i plăceau mulțimile de oameni împopoțonați și plini de sine. Iar scena aceasta devenea, cu fiecare noapte care trecea, din ce în ce mai ridicolă: crema înaltei societăți din Londra se uita în sus la el cu o expresie sincer fascinată.

„Nu știm ce să credem despre tine”, spuneau privirile lor. De acord! Uneori era folositor – deseori chiar profitabil – să fi un om greu de descifrat. Petrecuse ani întregi dezvoltându-și această calitate.

„Nu avem încredere în tine.” Asta înțelegea el din șoaptele lor, din felul în care domnii păzeau pereții și modul instinctiv în care doamnele își duceau mâinile spre bijuteriile pe care le purtau la gât. Nu conta. De asemenea, uneori era folositor ca lumea să se teamă de tine.

Nu, ultima parte îl făcu să rădă pe înfundate. Rugămintea mută care se auzea parcă din ce în ce mai puternic de fiecare dată când intra într-o sală de bal. „Poftim, ia-o pe una dintre ficele noastre.” Dumnezeu! Chiar trebuia să facă asta?

În timp ce cobora pe scara din travertin, Spencer se pregăti pentru încă o jumătate de oră neplăcută. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi retras înapoi la țară și nu ar mai fi participat la nici un bal pentru tot restul vieții sale. Dar atâta timp cât locuia pentru o vreme în oraș, nu putea refuza *toate* invitațiile. Dacă peste câțiva ani dorea să aranjeze o căsătorie bună pentru Claudia, pupila sa, trebuia să-i netezească drumul spre eventualul ei debut. Și, din când în când, la balurile acestea, în camerele din spate, departe de amfitrioanele cu nasuri pudrate care jucau whist, se organizau jocuri de cărți cu mize foarte mari.

Așa că-și făcea apariția, dar numai în condițiile impuse de el. Un singur dans, nimic mai mult. Și cât mai puțină conversație posibil. Și dacă lumea bună era hotărâtă să-și arunce virginele de sacrificiu la picioarele lui... el avea să fie cel care să aleagă.

În noaptea asta voia una tăcută. De obicei, îi plăceau cele tinere și plictisitoare, care erau mai interesate să se dichisească pentru mulțimea din jurul lor decât să-i atragă lui atenția. Asta până când, la balul de la familia Pryce-Foster, avusese uriașul ghinion să danseze cu o anumită domnișoară Francine Waterford. Destul de atrăgătoare, cu sprâncene arcuite într-o expresie veselă și buze pline și roz. Problema era că buzele acelea își pierduseră tot farmecul când începuse să le folosească fără oprire. Trâncănise pe toată durata dansului. Și, mai rău, se așteptase să primească răspunsuri. În timp ce majoritatea femeilor erau perfect mulțumite să vorbească și pentru el, domnișoara Waterford

nu se mulțumise cu repertoriul lui de încuviințări spontane și clipele când își dregea glasul. În total, fusese obligat să rostească cel puțin douăzeci de cuvinte.

Asta era răsplata lui pentru că îi plăceau femeile frumoase. Dar destul cu ele. În noaptea asta, își va alege ca parteneră o fată retrasă, timidă și rezervată. Nu trebuia să fie drăguță, nici măcar acceptabilă. Trebuia doar să fie tăcută.

În timp ce se apropia de grupul de tinere domnișoare, ochii lui se opriră asupra unei fete slabe, care stătea la marginea grupului și părea bolnavă de icter din cauza rochiei de satin de culoarea pepenelui galben. Când înaintă în direcția ei, fata se ascunse în umbra celei din față. Refuza să se uite în ochii lui. „Perfect.”

Tocmai când întindea mâna pentru a-i adresa invitația, fu întrerupt de o serie de sunete neașteptate. Zornăiala unor geamuri de sticlă. O ușă trântită. Tocuri pocnind pe travertin, într-un ritm vioi, de staccato.

Instinctiv, Spencer se răsuci pe călcâie în direcția aceea. O femeie tânără, îmbrăcată în albastru, traversă încăperea asemenea unei bile de biliard și se opri în fața lui, tremurând. Mâna lui rămăsese întinsă de când intenționase să o invite pe domnișoara Pepene de Satin, iar această doamnă de-abia sosită i-o strânse cu hotărâre.

— Mulțumesc, Excelență. Aș fi onorată, spuse ea, făcând o reverență superficială.

Și după o pauză dureroasă și plină de uimire, începu și muzica. Grupul de doamne dezamăgite se destrămă, fiecare plecând bombănind în căutarea altor parteneri. Și, pentru prima dată de la începutul sezonului, Spencer se trezi că este partenerul unei doamne pe care nu o selectase el. *Ea* îl alesese pe *el*. Cât de surprinzător! Cât de neplăcut!

Cu toate acestea, nu mai era nimic de făcut. Femeia cea imperinentă se așeza în rând, în fața lui, pentru dansul popular. Măcar o cunoștea de undeva?

În timp ce restul dansatorilor își ocupau pozițiile în jurul lor, profită de ocazie ca să o observe mai bine. Nu prea găsi nimic de admirat. Încercările ei de-a părea o ființă rafinată fuseseră anulate de alergătura aceea lipsită de eleganță de-a lungul sălii de bal.

În jurul feței îi pluteau șuvițe rebele de păr, și respira greu din cauza oboselii. Starea de exaltare nu-i făcea bine la ten, dar îi mărise anvergura bustului, care era și-așa mare. De fapt, era foarte bine dotată în acea parte a corpului. Formele generoase îi umpleau serios decolteul rochiei din mătase albastră.

– Îmi cer iertare, zise el în timp ce se mișcau în cerc, unul în jurul celuilalt. Ni s-a făcut cunoștință?

– O dată, cu mulți ani în urmă. Nu mă aștept să-ți amintești, domnule. Sunt Lady Amelia d'Orsay.

Coregrafia dansului îi obligă să se despartă, și Spencer avu la dispoziție câteva secunde pentru a recunoaște acest nume: Lady Amelia d'Orsay. Răposatul ei tată fusese al șaptelea conte de Beauvale. Fratele ei mai mare, Laurent, era acum al optulea conte de Beauvale. Iar fratele ei mai mic, Jack, era un pierde-vară și-un derbedeu care-i datora lui Spencer patru sute de lire. Probabil că ea simțise momentul acestei revelații, pentru că atunci când își prinseră mâinile, îi spuse:

– Nu trebuie să discutăm despre asta acum. Putem aștepta până la vals.

El gemu încet. Aveau să fie niște melodii foarte lungi. Dacă ar fi reușit atunci să se miște mai repede și să prindă mâna fetei palide! Acum că manevra acestei Lady Amelia reușise, Dumnezeu știa ce giumbușluc aveau să încerce mai departe doamnele – sau, cel mai probabil, mamele lor. Poate că, pe viitor, ar trebui să înceapă să-și rezerve partenererele de dans înaintea balului propriu-zis. Dar pentru asta ar fi nevoie de vizite, iar lui Spencer nu-i plăceau vizitele. I-ar fi putut porunci secretarului său să trimită scrisori în schimb? Toată situația asta îl obosea.

Dansul popular se termină. Începu valsul, iar el fu obligat să o ia în brațe pe femeia asta care tocmai îi complicase și mai mult viața. Spre lauda ei, nu pierdu deloc timpul cu amabilități.

– Excelență, permite-mi să trec direct la subiect. Fratele meu îți datorează o sumă mare de bani.

– Îmi datorează patru sute de lire.

– Și nu consideri asta o sumă mare de bani?

– Consider doar că este o datorie pe care trebuie s-o primesc. Suma exactă este lipsită de importanță.

– Nu este lipsită de importanță pentru mine. Nu-mi imaginez că ești conștient de asta, dar numele d’Orsay este sinonim cu cel al nobilimii sărace. Pentru noi, patru sute de lire este o sumă uriașă. Pur și simplu nu ne putem lipsi de atâția bani.

– Și ce propui? Intenționezi să-mi oferi favorurile dumitale în schimbul plății? Văzând expresia șocată a Ameliei, adăugă o observație glacială: Nu sunt interesat.

Era o minciună mică. Era bărbat. Iar ea era o femeie cu forme apetisante, îmbrăcată într-o rochie strâmtă. Anumite părți ale corpului său găseau că anumite părți ale corpului ei erau, într-o oarecare măsură, interesante. De exemplu, privirea lui aluneca mereu spre decolteul ei, care era strâns încadrat de mătasea albastră și de dantela albă. De la înălțimea lui putea vedea pe ascuns un pistruu întunecat aflat pe curbura interioară a sânului ei stâng și, din când în când, descoperi că privirea lui hoinărea spre acea mică imperfecțiune.

– Ce idee dezgustătoare! exclamă ea. Încerci frecvent să obții astfel de favoruri de la rudele îndurerate de sex feminin ale celor care îți datorează bani, domnule?

El ridică din umeri într-un gest evaziv. Nu făcea asta, dar ea era liberă să creadă contrariul. Spencer nu-și dădea interesul să intre în grațiile nimănui.

– De parcă mi-aș vinde favorurile pentru patru sute de lire.

– Mi s-a părut că ai spus că este o sumă uriașă. „Cu mult peste valoarea curentă a serviciilor de genul acesta“, se abținu el să adauge.

– Există anumite lucruri pe care oamenii nu pot pune preț.

El se gândi să-i argumenteze contrariul cât mai științific posibil, dar se hotărî să nu o facă. Era evident că femeia nu avea capacitatea de-a urmări un fir logic de gândire. După cum demonstrează și următorul ei comentariu:

– Îți cer să îl achiți pe Jack de datorie.

– Refuz să fac asta.

– Nu poți refuza!

– Tocmai am făcut-o.

– Pentru dumneata, patru sute de lire sunt o nimica toată. Hai, nici măcar nu umbli după banii lui Jack. El a fost doar prins la mijloc, atunci când ai ridicat subit miza jocului. Doreai

să obții moneda domnului Faraday, și o ai. Renunță la datoria fratelui meu.

– Nu.

Ea pufni de nerăbdare și întreg trupul părea că-i tremură de exasperare. Emană o stare de tensiune prin fiecare por și, odată cu asta, împrăștiă și parfumul ei unic și feminin. Chiar mirosea frumos. Nu era un parfum excesiv de dulce – presupuse că nu-și putea permite un parfum atât de scump. Era doar mirosul simplu de săpun și piele curată, precum și un iz vag, care-i spunea că tână obișnuia să strecoare rămurile de levănțică printre obiectele de lenjerie din dulap. Ochii ei albaștri îl fixară.

– De ce nu?

Agasat, Spencer se stăpâni să nu-și trădeze starea printr-un oftat. I-ar fi putut explica faptul că ștergerea unei datorii ar fi fost un mare deserviciu pentru fratele și familia ei. I-ar fi împovărat pentru multă vreme cu apăsătoarea obligație de a-i fi recunoscători, datorie de altfel imposibil de plătit. Și mai rău, Jack nu ar mai fi avut nici un imbold de-a nu mai repeta greșcala. În numai câteva săptămâni, tânărul s-ar afunda în datorii și mai mari, poate de nivelul miilor. Spencer nu avea nici o îndoială că cele patru sute de lire erau o sumă mare pentru familia d'Orsay, dar nu i-ar fi sărăcit. Și dacă prin ea s-ar fi cumpărat și o porție mai mare de înțelepciune pentru fratele lui Lady Amelia, atunci cele patru sute de lire ar fi fost bine cheltuite.

I-ar fi putut explica toate astea, dar el era ducele de Morland. Și, indiferent de cât de multe pierduse de dragul titlului său, se presupunea că acesta îi aducea și câteva avantaje. Unul dintre avantaje era că nu trebuia să-și explice deloc deciziile.

– Pentru că nu o voi face, răspunse el simplu.

Ea își încleștă maxilarul.

– Înțeleg. Și nimic din ce-aș putea spune nu te-ar putea convinge să te răzgândești?

– Nu.

Lady Amelia se cutremură. El o simți tremurând sub palma sa, în zona taliei, acolo unde o atingea. De teamă că ar fi putut izbucni în plâns – și nu-i așa că *aceasta* ar fi fost cireașa de pe tort în ceea ce privea o atitudine extrem de stângace? – Spencer o prinse și mai strâns în brațe și o trase într-o tiradă de piruete.

În ciuda eforturilor sale, ea tremura și mai puternic. Scottea niște sunete scurte, ceva între un sughiț și un chițait. În ciuda rațiunii care îi dicta să acționeze altfel, se îndepărtă puțin pentru a-i studia chipul. Femeia râdea. Inima lui începu să bată puțin mai repede. „Ușurel, omule.”

– Este foarte adevărat ceea ce spun doamnele. Chiar valsezi ca-n povești.

Ochii ei îi analizară chipul, oprindu-se în trecere asupra frunții, a maxilarului, și în cele din urmă fixându-se asupra gurii sale, cu un interes nestânjenit.

– Și, de aproape, ești fără discuție chipeș, adăugă ea.

– Speri cumva să mă impresionezi prin complimente? Nu va funcționa.

– Nu, nu. Amelia zâmbi și în obrazul drept îi apărură o gropiță. Doar acolo, nu și în obrazul stâng. Înțeleg acum că ești un gentleman inflexibil, domnule, un adevărat munte de hotărâre, și că orice încercare de-a te impresiona va fi în van.

– Atunci, de ce râzi?

„De ce-i pusese întrebarea asta?” se certă el pe sine, enervat și uimit în același timp. De ce nu lăsase conversația să moară? Și ce i se năzărise când se întrebase dacă Lady Amelia are gropiță și în obrazul stâng? Sau dacă zâmbetul ei era mai sincer și mai deschis în situațiile în care nu trebuia să se înjosească pentru niște datorii mari, sau dacă gropița aceea era singura ei imperfecțiune, la fel ca și alunița de pe sân?

– Pentru că agitația și tristețea sunt obositoare, răspunse ea. Ai spus foarte clar că nu vei șterge datoria. Îmi pot petrece restul dansului fiind supărată din cauza asta sau mă pot distra.

– Să te distrezi.

– Văd că ideea aceasta te șochează, domnule. Știu că există unii – și atunci îl cântări din ochi cu o privire aspră – care se consideră superiori dacă par mereu nemulțumiți de persoanele în compania cărora se află. Se hotărăsc să fie nemulțumiți de cei din jur chiar dinainte să-și facă apariția la un astfel de eveniment. E atât de neconceput, că aș putea alege să fiu diferită? Să aleg fericirea, chiar și când sunt pusă în fața unei imense dezamăgiri personale și a ruinei financiare?

– E o atitudine care duhnește a ipocrizie.

– Ipocrizie? Amelia râse din nou. Îmi cer iertare, dar nu ești ducele de Morland? continuă ea. Autorul acestui teatru nocturn care se joacă de săptămâni întregi cu casa închisă? Întreaga scenă pornește de la ideea că noi, domnișoarele eligibile, suntem absolut desperate să îți atragem atenția. Că un dans în brațele Ducelui de la Miezul Noptii este cea mai frumoasă fantezie a oricărei fete. Și dumneata spui că eu sunt ipocrită dacă am de gând să mă distrez la rândul meu? Își ridică bărbia și privi în jurul ei, în sala de bal. Nu-mi fac iluzii în privința mea. Sunt o femeie săracă și fără titlu nobiliar, am trecut deja prin două sezoane, și nu eram o mare frumusețe nici măcar în floarea tinereții. Rareori se întâmplă să fiu în centrul atenției, Excelență. Când se va termina valsul acesta, dacă se va termina vreodată, voi redeveni cea de dinainte. Așa că sunt hotărâtă să mă distrez acum, cât mai pot. Îi zâmbi cu fermitate, sfidându-l. Iar dumneata nu mă poți opri, adăugă.

Spencer ajunsese la concluzia că acesta era cu siguranță cel mai lung vals din istoria dansului. Întorcându-și capul, privi respectuos spre cealaltă parte a ringului, chinându-se să nu bage în seamă nici una dintre perechile de ochi din sala de bal care îi urmăreau. Se adunaseră o mulțime de oameni în noaptea aceasta. Când cuteză să se uite din nou la ea, văzu că Lady Amelia îl privea în continuare.

– Te pot convinge să nu te mai holbezi la mine?

Zâmbetul nu i se clinti de pe buze.

– O, nu.

„O, nu, chiar așa.“

– Vezi dumneata, îi șopti ea pe un ton răgușit pe care el, dacă ar fi venit din partea altei femei, l-ar fi interpretat ca pe o propunere indecentă, nu se întâmplă prea des ca o fată bătrână ca mine să aibă ocazia să se bucure de un asemenea specimen plin de virilitate și forță... oricum, nu așa de aproape. Ochii aceștia migdalați și pătrunzători, și părul acesta negru și cârlionțat... Ce chin este să nu îl pot atinge!

El o îndemnă să tacă.

– Faci o scenă!

– O, dumneata ai creat scena, murmură ea cu timiditate. Eu doar mă folosesc de ea.

Valsul ăsta nu se mai termina odată?!

– Dorești să schimbăm subiectul? îl întrebă ea. Poate ai dori să discutăm despre teatru.

– Eu nu mă duc la teatru.

– Atunci, despre cărți. Ce zici de cărți?

– Altă dată, mormăi el.

Și imediat se întrebă ce-i venise de-i oferise răspunsul *ace-la*. Cel mai ciudat lucru din toată situația era că, în ciuda acelor multe, multe calități neplăcute pe care le avea, Lady Amelia era în mod cert o persoană inteligentă. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că, într-un alt loc, i-ar fi plăcut să discute cu ea despre cărți. Dar îi era imposibil să facă asta aici, într-o sală aglomerată de bal, când își pierdea concentrarea la fiecare set de rotiri. Începea să piardă controlul asupra situației. Și asta îl făcu să se încrunte.

– O, asta e o privire periculoasă, zise ea. Obrajii ți-au căpătat o nuanță impresionantă de roșu. E destul cât să mă facă să dau crezare tuturor bârfelor îngrozitoare pe care le-am auzit despre dumneata. Vai, dar chiar mi se face pielea de găină.

– Încetează!

– Sunt doar sinceră, protestă ea. Verifică singur, domnule.

Se îndreptă și își înclină capul într-o parte, alungindu-și astfel gâtul palid, cu piele fină. Acolo nu avea pistrui. Doar piele fină, frumos mirositoare. Acum, inima lui Spencer se zbătea cu adevărat între pereții toracelui. Nu știa ce dorea să facă mai degrabă. Să rupă gâtul acela sau să-l sărute. Să-l muște – acesta ar fi fost un compromis cinstit. Un gest care amesteca plăcerea cu pedeapsa.

Pentru că ea merita să fie pedepsită, ca o obrăznicătură impertinentă ce era. După ce acceptase faptul că nu îl putea convinge cu primul ei argument, se hotărâse să ducă bătălia pe alt plan. Un atac de veselie. Poate că nu avea să scoată nici un bănuț de la el, dar avea să se distreze pe seama lui până în ultima clipă.

Era exact atitudinea care îl împingea pe fratele ei să se afunde în datorii. Jack nu renunța la nici un joc de cărți, nici măcar atunci când nu mai avea nici o speranță să-și recupereze din pierderi. Rămânea în joc și risca sute de lire pe care nu le avea, doar

pentru că voia să câștige ultima mână. Era exact genul de temperament pe care te așteptai să-l întâlnești la cineva dintr-o familie precum d'Orsay – un neam caracterizat, de-a lungul secolelor, prin mândrie și curaj, dar aflat mereu în lipsă de aur.

Lady Amelia voia să îl întreacă. Voia să îl ingenuncheze. Și era periculos de aproape de-a reuși, deși nu din cauza vreunui talent de-al ei.

Spencer se opri brusc. În mod incredibil, camera continuă să se învârtă în jurul lui. La naiba, nu se putea întâmpla asta. Nu aici, nu acum. Dar semnele erau incontestabile. Bătăile inimii îi bubuia în urechi. Un val de căldură îl copleși. Dintr-odată, aerul deveni dens ca o melasă și căpătă un gust la fel de rău. Drace, la naiba, fir-ar! Trebuia să plece imediat din locul acesta.

– De ce ne-am oprit? întrebă ea. Valsul nu s-a terminat.

Vocea ei suna ca și cum ar fi venit din depărtare, iar gura i-ar fi fost astupată cu o bucată de lână.

– Pentru mine s-a terminat.

Spencer își roti privirea prin cameră. O ieșire cu uși duble, aflată în stânga lui, îl atrăgea cu promisiunea evadării. Încercă să îi dea drumul, dar ea își încheștă mâinile pe umerii lui și îl prinse strâns.

– Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă el, lasă-mă să...

– Să ce? îl întrebă și privirea îi țâșni într-o parte, apoi continuă șoptit: Să pleci? Să îți permit să mă abandonezi aici pe ringul de dans, spre completa și totală mea umilire? Dintre toate gesturile de neiertat, lipsite de cavalerism și de maniere... Când rămase fără cuvinte, îi aruncă o privire acuzatoare care înlocuia o mie de vorbe. Nu accept așa ceva!

– Prea bine, atunci. Nu accepta.

Își așează palmele pe talia ei, o prinse bine în mâini și, plin de curaj, o ridică pe Lady Amelia d'Orsay – cinci, zece... cinci-sprezece centimetri de la podea. Până când ochii lor ajunseră la același nivel și pantofii ei atârnavă în aer. Zăbovi o clipită pentru a se bucura de felul în care ochii ei de un albastru-deschis se măriră din cauza șocului și a indignării. Și apoi se pierdu cu ea în noapte.

Capitolul 2

Înainte ca Amelia să-și poată trage suflarea, ducele o ridică în brațe și o duse dincolo de ușile deschise. Ieșiră pe aceeași terasă rotundă pe care ea se certase cu Jack cu numai o jumătate de oră în urmă. Grădinile Bunscombe erau folosite din plin în noaptea asta. Morland o scăpă din brațe cu rapiditate și îi pară eventualele obiecții întinzând palma deschisă spre ea.

– Dumneata ai cerut-o! Apoi se rezemă istovit de coloana de marmură și trase de eșarfă. Drace, e al naibii de cald aici!

Amelia își recăpătă echilibrul fără să spună nimic, dar era furișoasă și încântată în același timp de ușurința cu care o ridicase în brațe și o dusesese afară. Nu era chiar o fată slăbuță. Dar indiferent de faptul că avea o constituție mai zdravănă, era clar că el era și mai puternic. În timp ce o ridicase, îi simțise mușchii umerilor încordându-se sub palmele ei. O, da. Într-adevăr, avea o constituție puternică.

Ei bine, și acum ce urma? Atunci când îl tachinase cu nerușinare, știuse că pășea pe un teritoriu necunoscut. Pe de altă parte, avusese chef să-și asume riscuri. Deja pierduse Briarbank, îl pierduse pe Jack și, probabil, după ce alergase ca sălbatica pe ringul de dans ca să prindă mâna Excelenței Sale, pierduse și orice cerere în căsătorie ar mai fi putut primi. Nu mai avea nici o reputație sau avere de protejat; atunci, de ce să nu se distreze puțin? El era un bărbat atrăgător, puternic și misterios. Fusesse amețitor să depășească limitele decenței mai mult ca niciodată, fără să știe ce fel de răspuns ar fi putut provoca. Și s-ar fi așteptat la orice fel de răspuns, dar nu la ceva de genul *asta*. Să fie răpită cu totul din sala de bal? Ha! Să le vadă acum pe debutantele alea cum chicotesc pe seama ei.

– Și când te gândești, începu ea gânditoare, că ți-am luat apărarea de fiecare dată când se spunea că ești un barbar.

– Așa făceai? Întrebă el și scoase un sunet hodorogit din gât. Sper că ți-ai învățat lecția! Nu-mi mai testa vreodată limitele. La final, eu ies întotdeauna învingător – la cărți, la negocieri, la tot.

Ea râse.

— O, chiar așa?

— Da, zise el și își trecu mâna prin păr. Pentru că dețin o calitate pe care se pare că nimeni din familia dumatile nu o are.

— Și care este aceasta, rogu-te?

— Știi când să renunț.

Ea făcu ochii mari. Lumina din sala de bal ieșea pe ferestre și cădea pe profilul lui cu trăsături regulate, aristocratice. Cu șuvița lui ondulată de pe frunte și marmura de care se rezema, arăta ca și cum ar fi făcut parte dintr-o friză greco-romană. Nemuritor de frumos... Și palid ca un mort.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Patru sute de lire.

— Poftim?

El închise ochii.

— Patru sute de lire, dacă pleci de lângă mine în clipa asta. Vei primi cecul de la bancă mâine-dimineață.

Uimită, Amelia clipi și-și mută privirea asupra pietrelor de pavaj. Patru sute de lire. Patru sute de lire, și tot ce trebuia să facă era să se întoarcă și să plece? Datoria lui Jack ar fi fost plătită. Vara ei la Briarbank ar fi fost ca întotdeauna.

— Schimbă norocul familiei d'Orsay, Lady Amelia. Învață când să renunți.

Doamne sfinte, el chiar vorbea serios! Ea evită un moment de autoironie pentru că, deși nu avea de gând să plătească patru sute de lire pentru favorurile ei, era dornic să-i dea suma respectivă dacă pleca pur și simplu de lângă el. Groaznic om!

O, dar fața lui căpătase o culoare foarte stranie. În sala de bal, obrații lui fuseseră roșii de furie, dar acum tenul lui avea nuanța cenușii. Îl auzea cum respira greu. Și era din cauza luminii lunii, sau mâna îi tremura, doar un pic, acolo, pe marginea de sus a balustradei, unde se sprijinea?

Dacă el *nu* se simțea bine, să-l părăsească pur și simplu... ar fi însemnat să renunțe la toate valorile morale pe care i le insufleseră părinții ei. Și-ar fi vândut conștiința și educația bună pe care o primise pentru acele patru sute de lire. Și există unele lucruri pe care nu se poate pune preț. Făcu un pas spre el.

– Sincer, pari foarte bolnav. De ce nu-mi permiți să chem pe cine...

– Nu! Mă simt foarte bine.

Se împinse de lângă coloana de marmură și începu să se plimbe pe terasă, trăgând aerul nopții adânc în piept.

– Singura mea sursă de suferință este o pacoste de femeie îmbrăcată în mătase albastră.

– Nu trebuie să fii necioplit. Încerc doar să fiu de ajutor.

– Nu am nevoie de ajutorul dumitale, explodă el și își șterse tâmplele umede cu manșeta. Nu mi-e rău!

– Atunci, de ce ești atât de palid? Amelia scutură din cap. De ce ar prefera un bărbat mai degrabă să înghită cuie, decât să primească ajutor din partea unei doamne? Și, pentru numele lui Dumnezeu, un duce nu-și poate permite batiste?

Își desfăcu săculețul pe care îl avea bine prins de încheietura mâinii. Acum că nu mai conținea nici un bănuț, era atât de ușor că aproape uitase de tot de el. Slăbi șiretul și scoase singurul obiect care se mai afla înăuntru: un pătrat de pânză brodat cu meticulozitate.

Zăbovi o secundă pentru a admira cusătura pe care o terminase cu numai câteva zile înainte. Erau inițialele ei, cu litere într-o nuanță întunecată de violet. Ici-colo și prin spațiile libere dintre litere, brodase vițe de vie incolăcite și câteva ferigi răsucite, într-o nuanță mai deschisă de verde. Un moment de pură inspirație o făcuse să adauge o albină mică, cusută cu fir auriu și negru, zburând în jurul vârfului lui A.

Probabil că era cel mai bun lucru de mână pe care îl făcuse vreodată. Și acum, comoara aceasta la care muncise atât avea să șteargă fruntea nobilă a Excelenței Sale? Oare la cât de multe avea să fie forțată să renunțe pe terasa aceasta? La fratele ei, la casa ei, la mica ei realizare. Ce-i mai rămânea? Aproape se aștepta ca, din senin, de dincolo de tufișuri, să apară Napoleon și să-i ceară supunere.

– Morland!

Strigarea tăioasă, rostită pe un ton baritonal, veni din umbră. Amelia tresări. Apoi, glasul se auzi din nou, jos și aspru. Spre ușurarea ei, vorbea sigur în limba ei.

– Morland, tu ești?

Ducele se îndreptă de spate.

– Cine e acolo?

Verdeața din jurul lor foșni, în semn că străinul se apropia. Amelia se duse iute lângă duce și îi împinse batista în palmă. El se holbă de la ea, la pătratul de pânză, și înapoi la chipul ei. Ea ridică din umeri. Poate părea o prostie, dar... el era până la urmă unul dintre cei mai de vază oameni ai Angliei, iar ea provenea dintr-una dintre cele mai vechi familii din Anglia, așa că pur și simplu nu-l putea lăsa să dea piept cu o provocare necunoscută arătând ca și cum ar fi fost bolnav de malarie. Nu când ea ținea în mână o batistă perfect curată.

– Mulțumesc, zise el, își șterse repede fruntea și îndesă pătratul de pânză în buzunarul de la haină în timp ce nu unul, ci doi bărbați apărură de după gardul verde și săriră balustrada joasă de la marginea terasei.

Ducele se așeză între ea și cei doi străini. Era un gest cavaleresc și liniștitor. Acum nu mai regreta faptul că-i oferise batista. Străinii rămaseră în afara cercului de lumină, așa că Amelia nu le putea zări trăsăturile feței. Nu văzu decât două siluete: una elegantă, cealaltă intimidantă.

– Morland, sunt Bellamy, se auzi dinspre silueta elegantă. Și știu că îl cunoști pe Ashworth, continuă el, arătând spre uriașul de alături.

Ducele se încordă.

– Sigur că da. Suntem prieteni vechi de la școală, nu-i așa, Rhys?

De la umbra uriașă nu veni nici un răspuns.

– Te așteptam să-ți faci ieșirea, spuse Bellamy, dar nu mai puteam întârzia. Trebuie să vii imediat cu noi.

– Să vin cu voi? De ce?

– O să-ți spunem în trăsura.

– Spuneți-mi acum, și voi hotărî dacă vin cu voi în trăsura.

– Afaceri de-ale clubului, rosti Bellamy.

Acesta ieși la lumină, și Amelia reuși în sfârșit să îl vadă. Aha, acum înțelegea de ce numele lui îi păruse cunoscut. De asemenea, și chipul lui îi era cunoscut. Și nu avea cum să confunde părul cel înadins ciufulit. Era personajul acela infam care isca necazuri, conducătorul tinerilor pentru care Jack și-ar fi dat

și ochii din cap numai să fie primit în rândurile lor. Grupul din cauza căruia pierduse patru sute de lire, tocmai în încercarea de-a ține pasul cu ei. Oare și Bellamy era implicat în prostia aia legată de o monedă?

– Afaceri de-ale clubului? repetă Morland. Te referi la Clubul Armăsarilor?

Amelia abia își putu reține un pufnet amuzat, nedemn de o lady. Clubul Armăsarilor, într-adevăr! Bărbații și cluburile lor ridicole.

– Da, am întrunit o adunare de urgență, spuse Bellamy. Și cum deții acum șaptezeci la sută din acțiuni, trebuie neapărat să participi.

– E vorba de Osiris? întrebă ducele, devenind dintr-odată serios. Dacă s-a întâmplat ceva cu calul acela, eu...

Muntele de om numit Ashworth rupse tăcerea.

– Nu e vorba de cal. Harcliffe e mort.

Amelia simți că i se întoarce stomacul pe dos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ashworth! strigă Bellamy. E o doamnă de față!

– Harcliffe? repetă ea. Mort? Te referi la Leopold Chatwick, marchizul de Harcliffe?

Adică băiatul care crescuse la numai o jumătate de zi călare depărtare de castelul Beauvale, și care fusese la școală cu frații ei mai mari? Tânărul cu părul de aur, cu trăsături frumoase, bine-dispus și admirat de toată lumea, care fusese atât de drăguț încât s-o invite la dans la primul ei bal? Și nu numai o dată, așa cum îl obliga prietenia care îi lega, ci o invitase la două dansuri?

– Sigur nu te referi la Leo!

Bellamy păși înainte, lovind la fiecare pas pietrele din pavaj cu bastonul lui cu mâner de aur.

– Îmi pare rău.

Amelia își duse mâna la gură.

– O, sărmana Lily!

– O cunoști pe sora lui?

Ea încuviință.

– Puțin.

Ducele păru să-și amintească sarcina care-i revenea, fiind singurul care cunoștea pe toată lumea prezentă pe terasă.

— Lady Amelia d'Orsay, acesta este domnul Julian Bellamy. Iar acesta este Rhys St. Maur, Lord Ashworth, continuă el pe un ton mult mai grav, arătând spre bărbatul înalt.

— În alte circumstanțe, sunt sigură că aș fi fost încântată să vă cunosc, spuse Amelia și își înclină capul. Pot să întreb cum supor-tă Lily vestea aceasta dureroasă?

— Nu a fost informată încă de moartea lui Leo, zise Bellamy. De-asta am venit la tine, Morland. Pentru că suntem ultimii membri din Clubul Armăsarilor, avem o obligație față de ea.

— Avem?

— Da, avem.

— Ce fel de obligație? Impusă de cine anume?

— E menționat în codul de onoare. Codul de conduită al Clubului Armăsarilor. Cum nu ești interesat decât de cal, și nu de spiritul de solidaritate al clubului, presupun că nu te-ai sinchisit să-l citești.

— Nici măcar nu am auzit că ar exista așa ceva, spuse Morland, apoi se uită spre Ashworth. Tu?

Bărbatul uriaș rămase ascuns în umbre, dar Amelia reuși să-și dea seama că acesta clătină din cap în semn că nu auzise.

— *Există* un cod de onoare, spuse Bellamy nerăbdător. Și amân-doi trebuie să vă supuneți lui. Altfel trebuie să părăsiți clubul de tot. Acum haideți, amândoi! Trebuie să o anunțăm pe Lily de moartea fratelui ei.

— Așteptați! îi opri Amelia. Merg și eu cu voi!

— Nu! exclamă cei trei bărbați la unison, după care se uitară unii la alții ca și cum ar fi fost uimiți de faptul că erau de acord în această privință.

— Ba da, insistă ea. Ba da, voi veni. Părinții lui Lily nu mai sunt în viață. Leo era singura ei rudă, nu-i așa?

— Așa e, zise Bellamy. Din păcate.

— Ei bine, poate că voi, domnilor, aveți cluburile și monedele și codurile voastre de onoare, dar și noi, doamnele, suntem solidare între noi. Și nu voi permite ca voi trei să călcați în picioare, ase-menea unor elefanți, sentimentele lui Lily. În noaptea asta va afla că unicul ei frate a murit și că a rămas singură pe lume. Va avea nevoie de cineva care să o înțeleagă, să-i ofere alinare și un umăr pe care să plângă. Și refuz să o las să treacă prin asta singură,

în timp ce voi trei, neisprăviților, veți sta în jurul ei și veți debata aspectele mai subtile ale clubului vostru stupid și ale codului vostru stupid de onoare!

Urmă o tăcere lungă, timp în care Amelia începu să regrete cuvintele pe care le rostise. Cum ar fi „neisprăvit”, adresat către doi nobili din regat. Și de repetarea neinspirată a cuvântului „stupid”. Dar nu avea să se scuze pentru că simțise asta, și nu aveau să o lase acolo. Ea știa ce înseamnă să pierzi un frate. Știa cum era să pornească singură pe calea aceea întunecată a iadului. Ce n-ar fi dat să fi fost mama cu ea, în ziua în care aflase vestea despre Hugh. În cele din urmă, ducele vorbi:

– Vom lua trăsura mea. Este pregătită și am înhămată cea mai bună pereche de cai.

– Caii mei sunt încălziți de pe drumul pe care l-au făcut incoace.

Morland își încheștă maxilarul.

– Eu am cea mai bună pereche de cai. Din toată lumea.

Urmă o tăcere plină de respect. Nu fusese o poruncă, dar prin acele câteva cuvinte, ducele își impusese controlul asupra situației. Dacă mai devreme se simțise rău, acum părea că-și revenise complet. Ba chiar, în ochii Ameliei, era mai în formă ca niciodată.

– Cum dorești, zise Bellamy. Putem să scurtăm drumul prin grădini? Până când nu vorbim cu Lily, nu am chef să atrag atenția celorlalți oameni.

Din nou, cei trei bărbați se uitară la Amelia. Ea făcu o pauză. Era evident faptul că invitații de la bal nu aveau să uite că ea dispăruse în noapte cu ducele de Morland. Dar totul avea să fie explicat a doua zi, odată ce avea să se răspândească vestea morții lui Leo. Și nu era ca și cum ar fi fost singuri. Ea încuviință.

– Bine.

Bellamy și Ashworth săriră cu ușurință peste balustradă. Cizmele lor aterizară cu zgomot pe stratul de flori, înainte să cotească după gardul verde și să dispară pe același drum pe care veniseră. Urmă Morland, care păși peste balustradă cu câte un picior.

O îndrumă pe Amelia să se așeze pe balustradă, apoi să-și treacă picioarele pe partea cealaltă. Ea făcu întocmai, într-o manieră

mai degrabă dizgrațioasă. Un volan al rochiei i se prinse în pantof și asta o făcu să întârzie câteva secunde. În cele din urmă, când se eliberă, se pregăti să sară jos de pe balustradă. Până la pământ erau numai câteva zeci de centimetri. Ducele o opri.

– Permite-mi, interveni el și îi cuprinse talia cu mâinile. Pământul e noroios aici jos.

Când ea încuviință, Amelia se trezi pentru a doua oară în seara aceea în brațele lui puternice. Ridicată fără cel mai mic efort de pe balustradă, purtată peste stratul de flori și așezată pe aleea cu pietriș. Iar de data aceasta, așezată cu blândețe. Era sigură că dădea prea multă atenție gestului, dar nu se putea abține să nu-și închipuie că fusese un gest prin care el voia să se împace cu ea. Că îi oferea o scuză nerostită pentru comportamentul sălbatic pe care îl afișase în sala de bal.

– O! exclamă ea, legănându-se puțin când el îi dădu drumul. Mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc, replică el și duse mâna la buzunarul hainei, acolo unde îngrămădisise batista. Pentru mai devreme.

– Nu trebuie să mai amintim de asta. Te simți bine?

– Da.

Porniră împreună, unul lângă celălalt, pe aleea pe care o apucaseră și ceilalți doi bărbați. Nu îi oferi brațul său. Totuși, îi arată o broască aflată pe alee tocmai în clipa în care Amelia ar fi călcat pe ea. Când cotiră după colțul din față al casei și se apropiară de aleea pavată pe care se aflau trăsurile și vizitiii, el îi vorbi din nou:

– De la ce vine C-ul?

– Poftim?

– Inițiala din numele dumatiale, explică el și-și lovi ușor buzunarul.

– O! exclamă ea când își dădu seama la ce se referea. Claire. Vine de la Claire. Amelia Claire.

El dădu din cap și merse mai departe. Amelia rămase înadins în urma lui.

„Nătăfleașo, nătăfleașo!” Trecură pe lângă un grup de sculpturi din bronz și Ameliei îi venea să dea cu capul de ele. Ce mototoală era! El o întrebase o singură dată. De ce trebuise neapărat să-i

răspundă de trei ori? „Claire“, se strâmbă ea în tăcere, mimând o voce pițigăiată în gând. „Vine de la Claire. Amelia Claire.“

Recunosc și regretă imediat fluturarea amețitoare pe care o simțea în stomac: îi plăcea de el. Și nu se putea întâmpla într-un moment mai prost. Nu avea să iasă nimic bun din asta. Și, dintre toți lorzii din Londra, tocmai de el? Nu exagerase atunci, în sala de bal, când îi spusese că dansa ca în povești și că era chipeș. Nici atunci când îi mărturisise dorința păcătoasă de a-i atinge părul negru și ondulat. Chiar i se făcuse pielea de găină din cauza lui. Era adevărat, totul era adevărat.

„Este un bărbat îngrozitor“, își spuse ea în gând. „Necioplit, înfumurat, insuportabil! A refuzat să-l ierte de datorie pe Jack. Te-a insultat. Te-a luat pe sus și te-a scos din sala de bal, pentru ca apoi să te roage și să-ți ofere bani ca să pleci! Și, pentru numele lui Dumnezeu, ești pe cale să-i spui lui Lily Chatwick că fratele ei e mort. Ești o femeie nebună și ușuratică, Amelia Claire-Claire-Claire d'Orsay!“

Doar că se întâmplase ceva... în momentele acelea neprevăzute, atunci când gardul viu foșnise ciudat, se întâmplase ceva care îi făcuse să uite de datorii și de insulte, și să acționeze pur și simplu din instinct. Ea se grăbise spre el cu scumpa ei batistă, iar el o protejase așezându-se între ea și necunoscuți. Amelia nu putea scăpa de sentimentul că între ei doi se formase o legătură care nu avea nevoie de cuvinte, și că acum aveau să se comporte ca o echipă.

El își duse din nou mâna la buzunarul de la haină. Tot repeța gestul ăsta. Și de câte ori o făcea, genunchii ei se topeau. O, Dumnezeule! Deja ajunseseră la trăsură. Era un vehicul impresionant. O trăsură neagră ca noaptea, lustruită, purtând blazonul cu însemnele ducatului de Morland și trasă de o pereche de patru cai negri.

Ducele o ajută să urce înăuntru. Îi oferi mâna, își închise palma în jurul degetelor ei și își așază cealaltă mână pe talia ei. Bellamy și Ashworth deja se așezaseră pe bancheta din spatele vizitiului, așa că Amelia și Morland nu aveau decât să ia loc pe cea orientată cu fața spre direcția de mers.

Nu ar fi trebuit să se simtă încântată de situația asta. Era îngrozitor cum doar felul în care el dădea ordine vizitiului o făcea

să simtă furnicături în degetele de la picioare. Era impardonabil gestul ei de-a se așeza spre mijlocul banchetei și de a-și lăsa corpul să se sprijine de al lui atunci când trăsura se puse în mișcare.

— Cum a murit Harcliffe? întrebă ducele.

„Mulțumesc“, zise Amelia în gând, îndepărtându-se de el până când ajunse în cealaltă parte a banchetei. „Îți mulțumesc că mi-ai amintit de cât de serioasă este situația și de cât de necuviincioase sunt gândurile mele.“

— Hoți, răspunse Bellamy. A fost omorât în bătaie pe stradă, în Whitechapel. Se pare că a fost un atac la întâmplare.

— Doamne sfinte!

Era prea întuneric pentru ca Amelia să poată descifra expresiile celor din trăsura. Prin urmare, își zise că și pentru ei era prea întuneric ca să-i vadă chipul. Așa că lăsă lacrimile fierbinți să-i curgă pe obraji în tăcere. Era nedrept. Waterloo se terminase... războiul se încheiase. Se presupunea că nu mai aveau de ce să moară bărbați tineri și frumoși, aflați în floarea vârstei. Cu doar câteva săptămâni în urmă îl observase pe Leo la teatru, în secret. Stătea cu câțiva prieteni într-o lojă. Erau un grup zgomotos și agitat, așa cum numai prietenii lui Leo puteau fi, pentru că lui Leo i se ierta totul, întotdeauna. Atât de mult îl iubea toată lumea.

Amelia se cutremură. Omorât în bătaie, de niște hoți. Dacă lui Leo i se putea întâmpla așa ceva... ar fi putut foarte bine să fie Jack în locul lui.

— Aș fi putut fi eu, vorbi Bellamy. Dumnezeuule, ar fi trebuit să fiu eu. Eu trebuia să merg cu el în noaptea asta, dar l-am rugat să mă lase să nu mai vin. Vocea lui aspră se frânse. Ce pierdere imensă! continuă el. Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut să opresc totul.

— Sau ai fi fost și tu ucis.

— Mai bine eu decât el. El avea un titlu, responsabilități, o soră pe care s-o protejeze, explică Bellamy și înjură violent. Ce se va întâmpla cu Lily acum? Toate astea sunt din vina mea. Meciul de box a fost ideea mea, de la început. Și tot eu am renunțat să mai vin. Și am făcut asta ca să-mi petrec seara cu târfa de Carnelia.

Bellamy se aplecă înainte și își îngropă fața în palme. Amelia presupuse că se referea la extrem-de-șocanta-și-foarte-măritata

Lady Carnelia Hightower. Deși roțițele din mintea ei se învârtteau, nu spuse nimic. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să le amintească acelor trei bărbați că în trăsură se afla o doamnă, și că trebuie să-și tempereze reacțiile. Voia să adune toate informațiile, de dragul lui Lily. Pentru prima dată, calitatea ei de-a deveni invizibilă în fața bărbaților era în avantajul ei. Ducele își drese glasul:

– Ai spus că a fost un atac la întâmplare. În cazul acesta... ei bine, întâmplarea înseamnă că ar fi putut fi oricine.

– Nu eu. Remarca aceasta venise de la Ashworth, uriașul taciturn care stătea în fața ei. Eu nu pot să mor, adăugă el.

– De ce spui așa ceva? întrebă Amelia, renunțând la intenția ei de-a rămâne tăcută.

Era o afirmație extrem de șocantă, și ceva din tonul jos și tăios al vocii sale îi dădu de înțeles că nu vorbea din aroganță.

– Pentru că am încercat, de mai multe ori. Și, după cum vezi, am dat greș de fiecare dată.

Ea nu avea nici un răspuns pentru asta.

– Întreabă-l pe prietenul dumitale, Morland, continuă el. Sunt al naibii de greu de doborât.

Ducele se încordă lângă ea. Era clar că între cei doi bărbați exista un trecut plin de dușmănie.

– Destul!

Domnul Bellamy își ridică repede capul, ștergându-și ochii cu palma.

– Nu avem timp pentru asta! Leo s-a dus. Noi trebuie să vorbim acum despre Lily. Cum Leo a murit fără să lase vreun testament, titlul Harcliffe, domeniul, proprietățile – inclusiv casa din oraș – îi vor reveni vreunui văr îndepărtat. Probabil că are și ea o moștenire de la părinți, dar având în vedere situația ei, nu poate locui singură în oraș.

Nu, nu putea, fu de acord Amelia în tăcere. Sărmana Lily. Trebuia să găsească un mod prin care să o ajute.

– Și ce propui, domnule Bellamy?

Bărbatul se uită de la Ashworth la Morland.

– Milord, Excelență... unul din voi trebuie să se însoare cu ea.

– Să ne însurăm cu ea? repetă Spencer, clipind des. Ai spus cumva că unul din noi trebuie să se însoare cu ea?

– Da.

Oftă adânc și își duse o mână la tâmplă. Nu voia să aducă nici o ofensă celui mort, nici lui Lily Chatwick sau „situației” ei misterioase. Însă era clar că problema avea să suscite multe discuții, iar el depășise cu mult porția de convorbiri politicoase pentru seara aceasta.

Nu voia decât să se ducă acasă, să-și toarne două degete de coniac și să se întindă cu fața în jos pe podeaua bibliotecii – de fapt, pe covor, căci podeaua era din lemn tare de stejar, iar el nu era călugăr, totuși –, să stea întins acolo până când avea să-i dispară țiuitul acesta nenorocit din cap. La venirea dimineții, avea s-o ia pe Juno la o plimbare în galop, probabil până aproape de Dover și înapoi. Iapa era agitată în oraș, căci nu era obișnuită cu aglomerația și zgomotul. O plimbare în câmp deschis avea să le facă bine amândurora. După aceea, avea să se ocupe personal de îngrijirea iepei. Îi accepta foarte greu pe îngrijitorii din Londra, așa că aceștia nu reușeau niciodată să-și facă treaba bine. Și după toate astea... poate va lua cina înainte să iasă la un joc de cărți.

Asta era ceea ce voia el să facă. Dar, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori, ceea ce voia el și ceea ce se aștepta lumea să facă erau două lucruri diferite.

– Regulamentul Clubului Armăsarilor dictează că, în cazul morții premature a unuia dintre membri, frăția are o datorie de onoare să se îngrijească de cei rămași în urmă, spuse Bellamy. Acum că fratele ei s-a dus, Lily va avea nevoie de un protector. Trebuie să se mărite!

– Atunci, de ce nu o faci tu? întrebă Ashworth. E clar că vă cunoașteți foarte bine. Nu erai prieten cu Harcliffe?

– Eram cei mai buni prieteni, așa este. Și tocmai din cauza asta nu o pot face. Lady Lily Chatwick este sora unui marchiz. Printre strămoșii ei se numără și câțiva cu sânge regal. Din câte îmi amintesc, Leo mi-a spus că ea este a treisprezecea în rândul pretenzenților la tron. Eu sunt... Bellamy își apăsă pumnul pe perna banchetei. Eu nu sunt un om important.

Ei bine, el și Spencer erau de acord în această privință. Morland îl disprețuia pe acest parvenit vanitos. După zvonurile care circulau la mesele de joc, Bellamy apăruse ca din senin, în urmă cu trei ani. În ciuda originilor sale necunoscute, până și aristocrații cei mai snobi îl invitau la ficcare eveniment sau petrecere, doar de dragul distracției. Era un maimuțoi interesant.

Spencer îl urmărise odată din ușă, în timp ce oferea unei audi-ențe formate dintr-o duzină de oameni, o imitație obscenă a lui Byron și Lady Caroline Lamb. După părerea lui, Bellamy era un clown trist, dar tinerii din lumea bună îl divinizau. Ajunseseră să îl copieze pe cel care copia: îi imitau stilul de îmbrăcăminte, felul în care mergea, modul de-a vorbi. Unii mergeau atât de departe, încât își puneau valeții să le aplice un amestec otrăvitor de ouă și cenușă pe cap, pentru a-i copia coafura cu păr negru și ondulat. Pe Spencer nu-l interesa părul sau hainele omului, și nimic altceva din umorul lui ieftin. Dar era extrem de interesat de un singur lucru care se afla în posesia lui Bellamy: moneda de alamă care îl făcea membru în Clubul Armăsarilor.

– Va trebui să fie Morland, zise Ashworth. Eu nu mă însor cu ea.

– Ai fi al naibii de norocos să te căsătorești cu ea, comentă Bellamy. Este o lady drăguță și inteligentă.

– Sunt sigur că este, dar ultimul lucru pe care l-aș face cu o femeie pe care o admir ar fi să mă însor cu ea.

Spencer nu mai putea suporta.

– O, deci acum ai totuși o urmă de decență! De unde a venit asta, mă întreb? Poate ai găsit-o căzută jos, pe vreun câmp de luptă.

– Poate că da, răspunse omul cu calm. Știu sigur că pe tine nu te-am văzut pe-acolo.

Spencer îl privi încruntat. Era tipic pentru ticălos să-i dea o lovitură sub centură. Când fusese tânăr, nu-și dorea nimic mai mult decât să urmeze exemplul tatălui său și să obțină un post în armată. Dar atunci când tatăl lui murise, Spencer devenise moș-tenitorul răposatului duce. Dintr-odată, avea un titlu, datorii și responsabilități. Dacă s-ar fi dus la război, ar fi riscat sute de vieți, nu doar pe a lui. Adio, iluzii de glorie.

– De ce nu te poți însura cu ea, Ashworth? întrebă Bellamy. Ești lord, nu-i așa?

– De curând, am moștenit un titlu de baronet. Vine la pachet cu o mlaștină fără valoare în Devonshire și o casă care a ars din temelii acum paisprezece ani. A trebuit să-mi vând postul în armată numai ca să pot plăti datoriile.

– Iertați-mă, interveni Lady Amelia. Îmi cer scuze că vă întrerup.

Să o ierte? Spencer i-ar fi mulțumit din inimă. Schimbarea discuției era mai mult decât bine-venită.

– Mi s-a părut că numele dumitale îmi era cunoscut, continuă ea, adresându-i-se lui Ashworth, și apoi ai vorbit de un post în armată... Ești, cumva, locotenent-colonelul St. Maur?

– Eu sunt. Și da, l-am cunoscut pe fratele dumitale.

– Știam eu! A amintit de dumneata în scrisorile sale, și vorbea mereu de curajul de care dădeai dovadă. Erăi... Amelia își pierdu glasul. Ai fost cu el la Waterloo?

– Nu, nu la final. El servea în alt batalion. Dar îți pot spune că a fost un bărbat bun și un ofițer extraordinar. Era admirat de toți cei care serveau sub comanda lui, și era admirat de superiori. Le făcea cinste familiei și țării sale.

– Îți mulțumesc.

Lady Amelia părea recunoscătoare, dar discursul acela fusese neconvingător și lipsit de orice emoție pentru urechile lui Spencer. Fusese ceva repetat, învățat pe dinafară. Ca și cum Ashworth ar fi rostit exact aceleași vorbe de multe, multe ori. Și probabil că așa se și întâmplase. Poate că, pentru el, motivul vizitei din această noapte – să anunțe o tânără soră de moartea prematură a fratelui ei – nu era decât o rutină. Asta ar fi explicat aerul solemn pe care îl căpătase. Spencer nu își amintea să mai fi afișat vreodată o atitudine atât de sumbră. Nu că ar fi petrecut multă vreme împreună cu el la Eton. Era greu să discuți cu cineva în timp ce îl luai la pumni.

– Unde este trupul lui? întrebă brusc Lady Amelia. Trupul lui Leo, vreau să spun.

– La mine acasă, răspunse Bellamy. Servitorii mei îl veghează până când va fi înmormântat.

– Lily va dori să-l vadă.

— Nu, milady. N-o să vrea asta.

— Ba da, te asigur. Indiferent de rănilor sale. Eu... Vocea o trădă din nou. Eu aş fi dat orice pentru şansa de a-l vedea pe Hugh. Cred că aş fi putut să accept mai uşor moartea lui.

În acea clipă, Spencer deveni foarte — nu exista un cuvânt mai bun pentru ce simţea — *conştient* de prezenţa Ameliei d'Orsay. Perechea lui de cai negri porni rapid mai departe, trăgând trăsura după colţ, şi mişcarea bruscă o făcu să se lipească de el. Era moale, caldă. Mirosul ei de levănţică se simţea mai puternic decât înainte. În timp ce reveni la locul ei, o picătură umedă căzu pe bucata liberă de piele dintre mănuşa şi mâneca lui. Ea plângea. Plângea în tăcere, probabil pentru că era prea mândră să ceară o batistă, după ce i-o dăduse pe a ei lui Spencer, în grădină. Mâna lui se duse automat la buzunar, acolo unde cusăturile ei precise decorau în secret satinul negru al hainei lui. Faptul că rămăsese fără batistă era numai din vina ei... el nici măcar nu voise blestemăţia aia. Dar acum, ca un îndărătnic, nu mai voia să i-o dea înapoi.

— Atunci rămâne stabilit, conchise Bellamy. Morland o să se însoare cu ea.

— Refuz, zise Spencer.

— Nu poţi refuza.

— Tocmai am făcut-o.

Bellamy se aplecă înainte.

— E scris în codul de onoare al Clubului Armăsarilor. După cum ai auzit, nici eu, şi nici Ashworth nu suntem pretendenţi potriviţi. Dacă nu ai fi redus din membri cu atâta încăpăţănare în ultimele săptămâni, poate că ar fi existat şi alţi candidaţi. Dar ai făcut-o şi, cum deţii şaptezeci la sută din club, responsabilitatea cade pe umerii tăi.

— Nu înţeleg, interveni Lady Amelia. Cum poate un om să deţină şaptezeci la sută din club?

— E vorba de monede, milady, începu Bellamy să explice. Vezi dumneata, în urmă cu câţiva ani, Leo a achiziţionat un armăsar excepţional. Osiris a fost, odată, cel mai bun cal de curse din Anglia. Acum este prea bătrân ca să mai participe la curse, dar încă mai are valoare, ca armăsar de prăsilă. Mulţi domni cereau permisiunea de a-şi împerechea iepele cu el, iar Leo a născocit

Clubul Armăsarilor în spirit de glumă. Dacă l-ai cunoscut pe Leo, atunci știi cât de mult îi plăceau glumele bune.

— O, da, zise ea. Când el și fratele meu erau mici, au furat limba clopotului de la biserică, doar ca să poată dormi mai mult duminică dimineața.

Bellamy zâmbi.

— Da, asta sună a ceva ce-ar face Leo. Care dintre frații tăi era? Lord Beauvale? Sau Jack? Când ea nu răspunse imediat, adăugă imediat: Sau... Dumnezeu! Îmi pare rău. Nu-i vorba de cel care a murit în Belgia?

— Nu, nu era Hugh. De fapt, nici unul dintre cei de care ai amintit. Era vorba de fratele meu, Michael. Este ofițer în marină acum.

— Dumnezeu! Dar câți frați sunteți?

Spencer regretă pe loc faptul că pusese această întrebare. Ce fusese în capul lui? De ce naiba îi păsa? Cu cât Lady Amelia amâna mai multă răspunsul, cu atât mai mult se răspândea în trăsură o acuzație șoptită: „Urât din partea ta, Morland, urât”. În realitate, el *era* capabil să poarte o conversație politicoasă. Doar că, niciodată înainte, în timpul sau la câteva ore după un bal. În cele din urmă, ea răspunse:

— Odată am fost șase. Acum mai suntem doar cinci. Eu sunt singura fiică. Făcu o pauză, poate așteptând să vadă ce întrebare nepoliticoasă avea să mai arunce spre ea. Dar când nu se întâmplă nimic, adăugă: Te rog, continuă, domnule Bellamy.

— Bine. Leo a pus să i se facă zece monede din alamă, pe care apoi le-a împărțit prietenilor apropiați. Omul care avea o asemenea monedă avea dreptul să-și trimită iepele să se împerecheze cu Osiris. Dar codul de onoare al clubului spune că monedele nu pot fi niciodată împrumutate, cumpărate sau oferite cadou. Ele pot fi câștigate doar la un joc de noroc.

— La cărți, zise ea.

— Cărți, zaruri, orice fel de pariuri. Mâna aceea de monede strâmbe de alamă devenise cea mai râvnită valută din Londra. Toată lumea voia o bucătică din Osiris, desigur. Dar mai mult decât atât, toți voiau să facă parte din club. Frăția, prietenia... Este o onoare acum, între domnii de rangul nostru, să spui că faci parte din Clubul Armăsarilor. Nu există prea multe cluburi

atât de exclusiviste încât să primească doar zece membri, iar dacă reușești să câștigi o monedă, înseamnă că ești inteligent și norocos.

Bellamy îi aruncă o privire tăioasă lui Spencer.

— Apoi a venit Morland, aici de față, și a stricat toată distracția, continuă el. Până acum a adunat șapte din cele zece monede. Celelalte trei ne aparțin mie, lui Ashworth și, desigur, lui Leo.

Perna de pe banchetă se mișcă în timp ce Lady Amelia se întoarce cu fața în direcția lui Spencer.

— De ce faci asta? întrebă Bellamy. Vrei să-i explici doamnei, Excelență? continuă el.

Spencer se uita înadins la peisajul de dincolo de fereastra trăsorii.

— Nu e clar? Vreau calul.

— Dar, după cum a spus domnul Bellamy, o singură monedă este suficientă pentru a deține privilegiul împerecherii. De ce înștiți să le obții pe toate? De ce atâta lăcomie?

Spencer auzi tonul acuzator din glasul ei. Ea considera că „lăcomia” lui era de vină pentru datoria fratelui ei.

— În ceea ce-l privește pe Osiris, pe mine nu mă interesează privilegiile de împerechere. Eu vreau doar să fie al meu. Nu-mi place să împart.

Bellamy dădu din cap.

— Iată, Lady Amelia! Pe Excelența Sa nu îl interesează camaraderia, prietenia sau păstrarea unui obicei în societatea din Londra. Lui nu-i pasă decât de cal. Îți spun eu, Morland... poate că nu-ți place să împarți, dar va trebui s-o faci. N-o să ai moneda mea decât dacă va trebui s-o smulgi din mâinile mele reci și fără viață. Clubul Armăsarilor a fost opera lui Leo, iar tu nu-i vei distruge moștenirea.

— Dar vrei ca eu să mă însor cu sora lui.

— Nu. Adică, da. Bellamy gemu de frustrare. Vreau să spun că nu-mi doresc asta, explică el. Aș fi vrut să fi existat altcineva... oricine altcineva. Dar nu există.

Lady Amelia scoase un sunet ciudat, nearticulat. Însemna că era consternată? Frustrată? Amuzată? Cel puțin nu mai plângea. În mod evident, nici Bellamy nu reuși să interpreteze reacția

ei mai bine decât el. Înclinându-și capul, îi analiză cu atenție pe Spencer și pe Amelia.

— Asta dacă nu cumva ești deja logodit, adăugă Bellamy. Am întrerupt ceva acolo, pe terasă, mai devreme?

— O, nu, răspunse ea repede, râzând.

— Indiferent ce ai întrerupt, nu era vorba despre *ce crezi*.

— Atunci, Excelență, onoarea te obligă să o ceri pe Lily în căsătorie.

— Scuză-mă, interveni Lady Amelia, dar ce anume este onorabil în gestul de-a hotărî viitorul unei femei, fără ca măcar să-i cereți părerea? Dacă Lily ar fi vrut să se căsătorească, ar fi făcut-o acum câțiva ani. Nu mai trăim în Evul Mediu, domnilor. În general, se consideră că este nevoie de consimțământul unei doamne înainte să se facă orice fel de planuri de nuntă.

— Da, dar chiar și în aceste vremuri moderne, anumite circumstanțe — cum ar fi decesul sau sărăcia iminentă — iau hotărârea în locul doamnei.

— Nu pot vorbi în numele lui Lily, domnule Bellamy, dar îți pot spune că și eu am fost pusă în asemenea circumstanțe. Și ele nu mi-au hotărât niciodată destinul.

Așadar, Lady Amelia primise cereri în căsătorie, își zise Spencer. Și le refuzase. Se întrebasese dacă rămăsese fată bătrână din alegerea ei sau din lipsă de alternative. La naiba, de ce își pune întrebări legate de ea? De ce simțea nevoia asta de-a ști totul despre o femeie obraznică, autoritară și nu prea drăguță? Nu știa, dar asta se întâmpla. Să o întrebe ar fi fost mult prea periculos și lipsit de eleganță. Voia doar informații — o culegere completă de informații despre Amelia Claire d'Orsay. O listă cu strămoșii ei, care să meargă înapoi în timp până la invadatorii normanzi. O listă cu toate cărțile pe care le citise în viața ei. O hartă care să-i arate poziția exactă a tuturor pistruilor de pe pielea ei.

— Am ajuns, anunță Ashworth.

Trăsura se opri fără zgomot în fața conacului Harcliffe. În timp ce așteptau ca vizitiul să deschidă ușa, Bellamy se aplecă în față și i se adresă direct lui Spencer:

— Poate că Lily este surdă, dar nu este proastă. Citește pe buze și vorbește pe un ton la fel de aristocrat ca și al tău. Când vorbești,

să te uiți la ea – doar atât trebuie să faci. Nu ridică vocea și nu vorbești în termeni simpliști, ca și cum ar fi o mătușă senilă. Nu vorbești despre ea ca și cum nu s-ar afla în cameră. Tratează-o ca pe o ființă egală din punctul de vedere al statutului social și intelectual.

Spencer se supără.

– De ce îmi adresezi mie toate atenționările astea?

– Pentru că, înainte ca noaptea asta să se termine, va trebui să discuți între patru ochi cu ea. Îi vei cere mâna, Morland. O vei face. Altfel te provoc la duel, jur pe Dumnezeu!

Capitolul 3

– La duel? strigă Amelia. Pentru ce? Ca să avem doi morți în noaptea asta, nu doar unul?

– Încearcă numai, Bellamy, roști ducele pe un ton glacial, fără să o bage în seamă pe Amelia. Îmi va face plăcere să-ți smulg moneda din mâinile reci și țepene.

Într-adevăr, bărbații aceștia erau insuportabili.

Când ușa trăsorii se deschise, Amelia se ridică de pe locul ei și se îmbulzi între Bellamy și Morland, care rămaseră pe loc și schimbau priviri ucigașe. După ce ieși, o urmărea amândoi.

Grăbindu-se să ajungă prima la ușa casei, Amelia se opri și blocă intrarea, cu intenția de-a le vorbi pe un ton ferm, la fel cum mama ei le vorbea fraților ei, atunci când se certau între ei. Dacă bărbații ăștia în toată firea aveau să se comporte ca niște băiețași care se ceartă din cauza unor bile, atunci cineva cu mintea clară trebuia să preia controlul. De dragul lui Lily.

– Stați o clipă, vă rog. Înainte să intrăm, vreau să spun ce am de zis.

Cei trei bărbați se uitau lung la ea, și Amelia păru că ezită. Poate că se purtau ca niște copii, dar erau cu toții niște bărbați desțul de voinici, puternici și înfricoșători. Un duce, un ofițer și un crai. Ea nu era obișnuită să aibă parte de atenția acestui gen de bărbați. De fapt, nu era obișnuită să aibă parte de atenția nici unui *gen* de bărbat, în afară de frații ei. Simțea fluturi în stomac ori de câte ori

se gândea doar să se uite în direcția ducelui. Și, mulțumită strălucirii cețoase și ca de chihlimbar a felinarului de la trăsură, putea, pentru prima dată, să-i vadă clar pe Lord Ashworth și pe domnul Bellamy.

Ceea ce văzu nu o făcu să se simtă mai liniștită. Ashworth era uriaș din toate punctele de vedere – înalt, cu umeri lați, cu o statură impunătoare. O cicatrice urâtă îi brăzda chipul de la tâmplă până la unul din pomeți. Probabil că lovitura care o cauzase ratase cu puțin ochiul. Dar, cu toată alura de pirat pus pe furat a lui Ashworth, ea se simțea mai în siguranță alături de el decât cu Bellamy. În ciuda coafurii ciufulite și rebele, veșmintele și manierele domnului Bellamy erau alese atent – atât de atent, că lăsau impresia că tot ce făcea era intenționat. Un bărbat prea frumos nu putea fi de încredere. Trase o gură de aer și încercă să-și potolească bătăile inimii.

– Iată cum se vor petrece lucrurile. Vom anunța servitorii să o trezească pe Lily și să-i ceară să se îmbrace. Vă promit că, atunci când va coborî, va fi pregătită pentru cele mai rele vești.

Atunci când era trezită în miezul nopții, orice femeie se aștepta la ce era mai rău. De câte ori nu se împleticise Amelia în jos pe scări, împiedicându-se în propriile picioare amortite de groază, sigură că nenorocirea se abătuse din nou asupra cuiva dintre cei dragi ei? Doar ca să descopere că era Jack, intrând în casă pe șapte cărări, după o seară petrecută cu „prieteni” lui.

– Când va coborî, continuă Amelia, voi vorbi cu singură cu ea. Voi, domnilor, veți aștepta în camera de lucru a lui Lord Harcliffe, iar eu o voi anunța pe Lily de moartea fratelui ei.

– Lady Amelia...

Își ridică mâna și îl reduse la tăcere pe Bellamy.

– Nu mă bucur de sarcina pe care o am, domnilor. Iertați-mă pentru că vă vorbesc atât de direct, dar după conversația din ultimul sfert de oră, sunt convinsă că nici unul dintre voi nu are sensibilitatea și înțelepciunea de-a transmite veștile acestora în mod respectuos.

– Milady, trebuie să insist...

– Nu, dumneata trebuie să ascuți! Vocea i se pierdu și își duse o mână la abdomen. Trebuie să înțelegeți, eu am trăit experiența prin care va trebui să treacă Lily acum. Și voi trei, la un loc, sunteți

un grup înfricoșător. Nici nu știu sigur cum de pot sta înaintea voastră fără să mă topesc în ceață... doar că aceasta a fost o noapte neobișnuită, și nu mai sunt sigură de prea multe lucruri.

Doamne sfinte, acum turuia vrute și nevrute, iar ei se uitau la ea cu un amestec ciudat de milă și panică, așa cum le priveau bărbații pe femeile aflate în pragul isteriei.

„Adună-ți gândurile, Amelia.”

– Vă rog, continuă ea. Ceea ce încerc să spun este să mă lăsați pe mine să îi dau vestea aceasta cu cât mai multă delicatețe. Dacă Lily vă vede pe vreunul dintre voi, va ști pe loc...

Cu un scârțâit încet, ușa se deschise larg în spatele ei. Amelia se răsuci pe călcăie, ajungând față în față nu cu vreun servitor, așa cum sperase, ci cu Lily Chatwick în persoană. Pentru prima dată în... o, probabil că trecuseră doi ani. De la înmormântarea lui Hugh, poate. În copilărie, fuseseră prietene, deși nu foarte apropiate, pentru că Lily era cu câțiva ani mai mare. Dar, după febra care o lăsase pe Lily surdă, se întâlniseră din ce în ce mai rar. Nu prea ieșea în societate.

– Amelia? Lily își aranjă o șuviță de păr negru care îi căzuse pe față. Cu cealaltă mână strânse la gât marginile cămășii de noapte. Vai, Amelia d'Orsay, dar ce cauți aici la ora...

Ochii ei somnoroși, înconjurați de gene negre, se opriră asupra celorlalți. Amelia își încheștă pumnii. Își aminti că Lily nu auzise cuvintele ei de mai devreme. Poate că nu era prea târziu pentru a-i da vestea cu blândețe.

– O, Doamne sfinte! exclamă Lily și-și duse mâna la gât. Leo e mort.

– Știam eu, spuse Lily cândva mai târziu, privind în gol la mâinile ei împreunate.

Erau în salon. Pe masă se afla un ceai cu coniac de care nu se atinsese nimeni, și care se răcise deja de mult.

– Cumva, am știut chiar dinainte să veniți. Mă culcasem devreme. Am fost atât de obosită noaptea trecută. Dar apoi m-am trezit speriată, după nici o oră, și nu am mai putut să mă culc la loc. Pur și simplu am știut că s-a dus.

Amelia își mută scaunul mai aproape de cel al prietenei sale.

– Îmi pare rău.

Ce cuvinte inutile și neconvingătoare. Dar, în realitate, nu prea existau cuvinte care să ajute în asemenea situații.

— Nu aș fi crezut dacă nu aș fi simțit-o în inima mea. Dar așa, m-am obișnuit deja cu ideea asta de câteva ore. Noi am știut întotdeauna când celălalt se află în pericol. Cred că e din cauză că suntem gemeni. Între noi a existat întotdeauna o legătură strânsă. Când am fost bolnavă, el a luat poștalionul tocmai de la Oxford și a venit acasă, deși nu-i scrisese nimeni de starea mea. Nu știu cum voi... Lily își lăsă capul în palmele împreunate. Îmi e atât de greu să-mi imaginez viața fără el, când nu am trăit nici odată despărțiți.

Umerii ei mici începură să tremure în timp ce plângea, și Amelia îi mângâie coada împletită care îi cădea pe spate. Un necunoscut nu ar fi bănuit niciodată că Lily și Leo erau gemeni. Arătau foarte diferit. Leo avea păr șaten și pielea bronzată – și radia un aer de vitalitate și energie. Prin contrast, Lily avea pielea albă, părul negru, era liniștită și avea un aer melancolic. Era ca Luna pentru Soarele reprezentat de fratele ei. Amelia auzise bârfe cum să nașterea celor doi gemeni fusese un eveniment fericit pentru reputația mamei lor, pentru că, dacă nu ar fi ieșit din pântecul ei la trei minute unul după celălalt, nimeni nu ar fi crezut că Leo și Lily erau copiii aceluiași tată.

Amelia strânse ușor umărul prietenei sale până când Lily își ridică privirea spre ea.

— Până și mie îmi este greu să-mi închipui că Leo nu mai este printre noi. Mai mult decât oricare dintre cunoștințele mele, el părea întotdeauna să fie atât de... de viu. Ne va fi foarte dor de el, conchise ea și o mângâie cu blândețe pe umăr. Dar tu nu trebuie să-ți faci nici o grijă. Pentru că, la cât de mulți oameni îl iubeau pe Leo, mereu va fi cineva nerăbdător să te ajute în orice fel.

Se uită într-o parte, spre ușile care legau salonul de bibliotecă.

— Chiar în camera alăturată se află trei dintre cei mai puternici bărbați din Anglia, iar oricare dintre ei este pregătit să traverseze Canalul înot, dacă i-o ceri.

Gura lui Lily se arcui ușor în sus.

— Sunt sigură că domnul Bellamy este responsabil de faptul că și ceilalți doi se află aici. Uneori am impresia că bărbatul acesta o să mă sufoce cu bunele lui intenții.

Probabil că văzuse privirea plină de scepticism din ochii Ameliei.

— O, nu te lua după aparențe când vine vorba de el, zise Lily. Julian este un actor excelent. Rolul lui preferat, și cel în care are cel mai mare succes, este cel de crai incorigibil. Dar i-a fost un prieten adevărat lui Leo și, fără îndoială, consideră că este datoria lui frățască să-și asume custodia mea.

— Ești sigură că interesul lui este în exclusivitate fratern?

Amelia își aminti de comportamentul lui Bellamy în trăsură și de reacțiile lui pline de pasiune la orice remarcă rostită și care putea suna denigrator la adresa lui Lily.

— O, da, răspunse Lily. Sunt foarte sigură în privința asta.

— Cred că trebuie să-ți spun că, pe drumul spre tine, cei trei domni s-au certat pe... pe alegerea celui care ar trebui să fie norocosul care să se însoare cu tine.

— Să se însoare cu mine? Dar eu nu am de gând să mă căsătoresc vreodată.

— Le-am spus că ai nevoie de timp ca să te obișnuiești cu vestea, că ai nevoie de timp ca să jalești. Am încercat să-i conving să nu vină și să te pună în fața unei asemenea alegeri în noaptea asta, dar nu știu dacă am reușit.

De fapt, nu știa dacă amenințările domnului Bellamy reușiseră să-l facă pe Morland să fie de acord. Ea spera că nu. Și nu pentru că ar fi fost geloasă. Nu, invidia nu avea nimic de-a face cu asta. Indiferent de atracția fizică pe care o simțea față de duce, Amelia era destul de înțeleaptă pentru a nu confunda asta cu respectul pentru persoana lui. Doar în seara asta fusese martoră la atitudinea lui neînduplecată față de datorii, moarte, societate, prietenie și căsătorie, pentru a ști că nu voia un astfel de soț pentru o femeie pe care o considera prietenă.

— O, Doamne, oftă Lily fără vlagă și-și așeză din nou capul pe masă. Nu-mi spune. Asta are legătură cu clubul acela absurd cu cai, pe care l-a înființat Leo.

— Da.

– Ce nume ridicol i-a dat. Clubul Armăsarilor. Eu i-am zis că ar fi trebuit să-mi ceară și mie părerea. Aș fi venit cu o duzină de nume mai potrivite. De ce nu era bună denumirea de Asociația Cabalină?

Amelia își reținu un hohot de râs, apoi își înclină capul pentru a-i atrage atenția lui Lily.

– Dacă vrei, le voi cere să plece. Deja le-am ținut piept tuturor în noaptea asta, așa că nu mă tem să o fac din nou.

Rostise cuvintele cu mândrie în glas. Și avea de ce să fie mândră. Cândva în această seară, între momentul în care îi dăduse lui Jack ultimele ei monede și cel în care apucase mâna ducelui, Amelia reușise să iasă cumva din pielea ei. Leșise din colțul liniștit, simplu și modest în care locuise toată viața ei. Faptul că dojenise trei bărbați intimidanți era doar o mică demonstrație. Înfruntase un duce, ba chiar flirtase cu el în timpul unui vals plin de senzualitate. Fără succes, și totuși fusese mult mai mult decât orice îndrăznise să facă vreodată. Pe lângă toate asta, plecase de la bal în circumstanțe misterioase, și acum probabil că bârfele dezbateau exact momentul în care fata aia atât de bine-crescută din familia d'Orsay devenise o aventurieră atât de curajoasă.

Vai, la miezul nopții, desigur. Acela fusese momentul. Amelia încetase să mai fie un dovreac. Și indiferent ce avea să aducă ziua de mâine, era mândră de ea pentru asta.

– Mă duc să-i gonesc acum, zise ea, ridicându-se de la masă.

– Nu, o opri Lily. O să vorbesc cu ei. Știu că și ei suferă și că au intenții bune. Bărbații au nevoia aceasta incorigibilă de-a încerca să repare lucrurile cu mâna lor. Chiar și lucrurile care nu pot fi niciodată reparate.

– Le-am spus că vei dori să-l vezi pe Leo.

– Îți mulțumesc. Da, vreau.

Vocea ei era politicoasă și distantă. Amelia știa că intrase într-o stare de pustiire care o amortise și care apărea după fiecare șoc puternic. Pentru că Lily insistase asupra faptului că simțise adevărul de câteva ore deja, și că se obișnuise cu ideea între timp, Amelia știa că, pentru ceva vreme de acum încolo, moartea lui Leo nu avea să devină realitate pentru ea. Dar atunci când lucrul acesta se va întâmpla, durerea avea să fie aproape insuportabilă.

Nu avea s-o forțeze pe Lily să-și înfrunte acum suferința. O lăsa să mai plutească în pustiul acela întunecat, pentru cât mai mult timp.

– Vrei să vin cu tine sus, să te ajut la îmbrăcat?

– Nu, mulțumesc. Mă descurc. Servitoarea mea e trează.

– Atunci te voi aștepta împreună cu domnii, până vei fi gata. Să-i dau ordine bucătăresei să aducă o cină rece? E posibil ca sălbaticii să fie mai ascultători după ce mănâncă. Și, dacă poți, ar trebui să mănânci și tu ceva.

– Da, sigur că da. Spune-le servitorilor orice crezi de cuviință.

Prinzându-se cu brațele de masă, Lily împinse scaunul și se ridică ușor.

– Mă bucur că ești aici, Amelia. Ești atât de bună.

O oră mai târziu, felurilele mâncăruri reci și brânzeturi așezate pe căruciorul de servire rămăseseră, în mare parte, neatinse. Ducele stătea într-un fotoliu cu brațe aflat în cel mai îndepărtat colț al bibliotecii, răsfoind cu nerăbdare paginile unei cărți. Dacă își ridicase privirea din carte în ultima oră, Amelia nu observase. Și, spre propria ei frustrare, își dădu seama că se trezea privind-l de mult prea multe ori.

Singurul domn care mâncase ceva fusese Lord Ashworth, care acum stătea întins pe divan, cu ochii închiși și cu ghețele sale uri-așe sprijinite de taburetul din piele cu ținte. Cu toate astea, gestul lui de-a se odihni nu i se păru lipsit de respect. L-ar fi descris ca fiind un semn de prudență. O trăsătură specifică unui soldat, presupuse ea. În mod evident, Ashworth era un om care nu lăsa moartea să intervină în planurile lui de supraviețuire. Nu avea să irosească șansa de-a mânca, de-a bea sau de-a se odihni, atunci când aceasta i se prezenta.

Spre deosebire de el, domnul Bellamy nu stătuse o clipă locului de când intrase Amelia în cameră. Se plimbuse înapoi și-ncolo de atâtea ori, încât ea se temea că avea să facă o gaură în podea. Când sună clopoțelul de la ușă, Bellamy țâșni ca să răspundă personal. Din fragmentele de conversație pe care reuși să le audă, Amelia înțelese că cel care sosise era un detectiv însărcinat să-i găsească pe tâlharii care îl omorâseră pe Leo.

— Vreo veste? întrebă ducele atunci când Bellamy se întoarse în bibliotecă.

— Nu. Nimic din ce nu știam deja. A fost hăituit până într-o alce, undeva în Whitechapel. Motivul se pare că a fost furtul. Niște derbedei din apropiere au auzit zgomotele încăierării și strigăte, dar erau prea speriați ca să meargă să vadă despre ce este vorba. O prostituată i-a găsit trupul și a dat alarma, dar de atunci nu se mai știe nimic de ea.

— Cum de au știut să-l aducă la tine?

— Când l-a găsit femeia, el încă nu-și dăduse ultima suflare. Se pare că i-a dat adresa mea. Și a fost un noroc, altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat cu trupul lui. Cel mai probabil ar fi fost vândut studenților de la Medicină. Mă mir că prostituata nu s-a gândit la asta. Probabil spera că va primi o recompensă pentru faptul că salvase viața unui nobil.

— Sau poate că pur și simplu avea o inimă bună și voia să aibă conștiința împăcată, spuse Amelia.

Bellamy scoase un sunet care îi trădă suspiciunea.

— Ei bine, indiferent care au fost intențiile ei, nu a fost destul pentru a-i salva viața. El a murit pe drum.

— Erăi acasă atunci când ți l-au adus?

— Nu, răspunse el și înjură în barbă. Nu, au trebuit să trimită după mine. La naiba, măcar dacă aș fi fost cu el! Asta nu s-ar fi întâmplat!

Brusc, lovi cu pumnul un raft din bibliotecă, într-o izbucnire puternică și sălbatică. Amelia sări pe scaun. Lord Ashworth deschise ochii.

— Nu înțelegeți? exclamă Bellamy. Este vina mea! Nu pot da timpul înapoi, dar voi face tot ce pot... îi voi aduce pe ucigașii lui Leo în fața justiției și voi avea grijă ca Lily să aibă o viață bună.

— Cel mai probabil, nu vrei izbuti în nici una din aceste întreprinderi, zise ducele.

Bellamy porni spre el.

— O să-i ceri mâna, Morland! Chiar dacă va trebui s-o faci sub amenințarea că-ți voi tăia ou...

Amelia țâșni în picioare.

— Te rog! interveni ea, așezându-se în calea lui Bellamy. Te rog, dacă ții la Lily...

— Chiar țin, îi tăie el vorba cu nerăbdare. Ca la sora mea, dacă aș avea una.

— Atunci, te implor, acordă-i timp ca să jelicască. Fratele ei a murit. Indiferent că a fost vorba de o moarte violentă sau liniștită, așteptată sau nu... ceea ce contează este că el a dispărut din viața ei, iar asta este o tragedie. Dacă ții la ea, oferă-i alinare și înțelegere, nu promisiunea că te vei răzbuna ori propuneri de căsătorie.

— Prea bine, zise Bellamy și oftă învins. Nu voi mai vorbi despre crimă și răzbunare. Dar el, și arată spre duce, ar face bine să-și onoreze datoria față de Lily. Dacă vrea să-și păstreze partea din club, nu are altă soluție.

Morland lăsă cartea deoparte.

— Nu am altă soluție? Sunt duce. Eu am mereu alte soluții. Și nu răspund bine la amenințări.

— O, dar eu nu te ameninț, zise Bellamy. Îți amintesc doar de codul de onoare al Clubului Armăsarilor. Orice membru care nu se supune Codului de Bună Conduită trebuie să renunțe la interesul pentru cal.

Ameliei îi veni o idee.

— Dar Leo este mort. Calul acesta nu-i revine moștenitorului, la fel ca și celelalte bunuri?

Bellamy îi zâmbi glacial ducelui, apoi se întoarse spre Amelia.

— Nu, milady. Leo a conceput clubul cu foarte multă istețime. L-a pus pe avocatul său să întocmească un act. Osiris nu este al nimănui acum, și oricine dorește să ridice pretenții asupra lui trebuie să îndeplinească două condiții: să aibă o monedă și să respecte codul. Dacă Excelența Sa nu dorește să-și îndeplinească obligațiile, atunci pierde toate drepturile asupra calului.

— Asta e absurd! exclamă Morland.

Amelia credea că toată chestiunea era absurdă. Deja se săturase să mai audă de Clubul Armăsarilor și de ciudăteniile codului său.

— Legat de codul acesta al tău, continuă ducele, când ne aflăm în trăsură ai spus că membrii clubului trebuie să-i întrețină pe cei rămași în urma decedatului. Nu-mi amintesc să fi zis ceva despre căsătorie.

- Nu văd cum altfel ai putea să o întreții. Va pierde casa asta și tot ce se află aici. Chiar și cu orice venit ar avea, tot nu poate trăi singură. La fel ar fi și pentru un domn de educație bună, dar dacă ne gândim la starea ei... Bellamy clătină din cap. Nu există nici o altă alternativă, conchise el.

- Dar sigur că există! strigă Amelia, din ce în ce mai disperată să o salveze pe Lily de acest plan greșit, care nu se dovedea a fi altceva decât rezultatul sentimentului de vinovăție pe care îl simțea domnul Bellamy, și al interesului lacom al ducelui de Morland pentru calul acela. Va trece o vreme până când testamentul va fi pus în aplicare, continuă ea. Lily nu se află în pericolul de-a fi dată afară din casă mâine. Și doamnele cu rang descurcărețe își permit să trăiască singure. Nu văd de ce faptul că este surdă ar trebui să excludă această variantă, dacă asta este ceea ce își dorește ea. Ar putea angaja oricând o însoțitoare. O văduvă sau o doamnă nemăritată, de familie bună, dar săracă, care să-i fie aproape și să o ajute la treburile casei. Asemenea aranjamente se fac tot timpul.

- O prietenă plătită, zise ducele gânditor, și ochii lui alunecară spre Amelia. Asta ar rezolva problema destul de frumușel. Dacă s-ar prezenta o candidată potrivită.

Aplecându-și capul pentru o fracțiune de secundă, ridică dintr-o sprânceană și continuă să o privească cu ochii aceia pătrunzători. Era o privire plină de înțelesuri ascunse. Ea simți că ia foc și că o gădilă toată pielea.

„O, nu! Nu, nu o să faci asta.”

Cum îndrăznea el să sugereze, chiar și tacit, că Amelia ar fi potrivită ca însoțitoare plătită? Asemenea slujbe erau pentru văduvele nevoiașе și fetele bătrâne care nu mai aveau nici o speranță de-a se mărita. Femei fără nici un fel de perspectivă, fără familie sau avere proprie. Iar ea nu era așa! Cel puțin, nu încă.

El stătea acolo, atât de chipeș și de increzut. Aproape că îi auzea cuvintele arogante, răsunând în mintea ei! „Eu sunt un duce. Eu am mereu alte soluții. Iar tu ai face bine să renunți la toate visurile tale de viitor și să devii o însoțitoare plătită, pentru că un bărbat ca mine nu ar alege niciodată o femeie ca tine”.

Da. Bine. Înțelegea deja foarte bine punctul acesta de vedere, nu-i așa? Duzini întregi de alți îngâmfați de la miezul nopții

o învățaseră lecția aceasta. Dar mai devreme, când ea îl prinsese de mână, când îl forțase să o asculte și îi spusese părerea ei – ca să nu mai spună că-i oferise batista ei – Amelia simțise că ajunsese să stea pe o poziție egală cu el.

În mod evident, lucrurile nu stăteau deloc așa. Cu rapiditate și siguranță, cu extrem de puține cuvinte și cu ochii aceia fermecători, el o așezase pe Amelia la locul ei. Ce avea omul acesta de o făcea să reacționeze atât de puternic? În ciuda faptului că era atât de frumos și de inteligent – sau poate tocmai din cauza aceasta – el, mai mult decât oricare alt bărbat pe care îl cunoștea, avea puterea să o facă să se simtă vulnerabilă, plină de lipsuri și, în mod categoric, nedorită.

Amelia voia să se uite în continuare în ochii ducelui de Morland. Avea nevoie să facă asta, dintr-un instinct de autoconservare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu putea face asta?

Lily își dresе glasul din ușă.

– Vă mulțumesc că ați așteptat. Acum sunt pregătită.

Recunoscătoare pentru întrerupere, Amelia îi întoarse spațele ducelui pentru a se uita la prietena ei. Părul ei lung fusese împletit din nou și se schimbaseră într-o rochie albastru-închis, care era elegantă prin simplitatea ei. Sau poate era elegantă doar pentru că o purta Lily. Apropiindu-se de treizeci de ani, ea încă mai avea silueta firavă din tinerețe și aceiași ochi întunecați, de porumbiță, pentru care Amelia o invidiasе întotdeauna. Era uimitor de frumoasă chiar și acum, când suferea. Și dacă nu s-ar fi opus atât de mult ideii ca prietena ei să se mărite cu unul dintre bărbații din camera aceasta, atunci Amelia s-ar fi simțit ofensată în numele lui Lily și al întregii populații feminine, din cauză că un bărbat ezitase atunci când i se oferise șansa de a-i cere mâna.

Când intră, atât Lord Ashworth, cât și ducele se ridicară în picioare după cum dictau regulile etichetei. Și apoi, spre surprinderea Ameliei – spre uimirea tuturor – ducele de Morland făcu mai mult decât ei. Înaintă spre ea.

– Lady Lily, începu el. Îți ofer profundele mele condoleanțe pentru pierderea suferită.

„Profundele lui condoleanțe?” Amelia bănuia că astea nu ar fi încăput nici într-un degetar.

– Te asigur, continuă Morland, că în calitate de prieten al lui Harcliffe, persoană de același rang și asociat la clubul său, onoarea de gentleman mă îndeamnă să-ți ofer orice ajutor ai nevoie.

– Îți mulțumesc, Excelență, răspunse Lily și se uită disperată în direcția Ameliei, pentru că devenise clar că ducele nu terminase de vorbit.

– În plus, zise acesta, intenționez să-ți fac o ofertă.

Toți cei din cameră își ținură respirația.

– Aș dori să-ți fac o ofertă substanțială pentru partea pe care o deținea Leo asupra lui Osiris.

Cuvintele lui alunecară pe suprafața subțire și încordată a tăcerii din cameră, până când se lovi de uimirea exprimată de toți, în cor.

– *Poftim?*

– Vreau să cumpăr moneda lui, explică ducele.

Ghetele lui Ashworth bubuiră căzând pe podeaua de lemn.

– Nu poți cumpăra moneda. Nu pot fi câștigate decât într-un joc de noroc.

– Dar asta nu a fost o crimă la întâmplare? spuse Morland pe un ton glacial. Un ghinion, în forma cea mai pură?

Asta puse capac. Părerea pe care și-o făcuse Amelia despre ducele de Morland era definitivă. Nu doar definitivă – bătută în cuie. Era cel mai arogant, egoist și lipsit de sentimente bărbat cu care avusese vreodată ghinionul să valseze.

– Trebuia să-i ceri mâna, mârâi Bellamy.

– Datoria mă obligă să-i ofer sprijinul meu. Și asta am și făcut, conchise el, apoi i se adresă din nou lui Lily. Doamnă, mâine îi voi spune secretarului meu să îți facă o vizită. Va fi la dispoziția dumitale pentru orice problemă, fie că e vorba de aranjamentele de înmormântare sau de găsirea unei alte locuințe. De asemenea, îți va aduce și un cec – oferta mea pentru partea pe care Leo o deținea din Clubul Armăsarilor, și pe care o poți accepta sau refuza, după cum dorești.

– Ticălosule! izbucni Bellamy. Asta e o problemă de onoare, și tu nu te gândești decât la calul ăla afurisit?

– Voi, toți, nu vă gândiți la altceva decât la calul ăla afurisit! interveni Amelia și se duse alături de Lily. Ea își va alege singură viitorul. Nu vă mai umflați în pene și nu mai mimați

cavalerismul. Toată vorbăria asta despre onoare și obligații... toți dețineți o parte dintr-un *animal*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu sunteți Cavalerii Mesei Rotunde. Chiar voi ați spus că Leo a conceput clubul acesta ca o glumă. Nu aveți obligații adevărate de care să vă ocupați, relații umane care să merite atenția și efortul vostru? Sau asta e tot ce aveți în viața voastră, un teatru fără sens care se desfășoară în jurul unui cal?

Toți trei rămaseră tăcuți, îndreptându-și privirile spre diferite obiecte decorative din cameră – ciucuri, dantele și tăvi de ceai lăcuite, care probabil că nu suferiseră niciodată o analiză atât de aprofundată din partea unor bărbați. Poate că bărbații aceștia chiar nu mai aveau în viața lor nimic altceva care să merite atenția lor, în afară de clubul și calul acesta. Asta ar fi explicat tăcerea lor demnă de milă. Era într-adevăr... foarte trist.

– E în regulă, Amelia, zise Lily și trase adânc aer în piept, pentru a se adresa celor trei domni: Excelență, milord – apoi se întoarse spre Bellamy –, Julian. Știu că toți acționați din motive onorabile și apreciez grija voastră. Leo ar fi fost înduioșat de dovezile voastre de prietenie.

La auzul numelui lui Leo, venind de pe buzele ei, și la tremurul ușor al glasului ei, cei trei bărbați își împlânziră atitudinile și expresiile.

– Moartea lui mă lasă pustiită și îndurerară, dar nu săracă. Am resurse și am prieteni, spuse ea și strânse mâna Ameliei. Chiar dacă aș dori să mă mărit, trebuie să treacă un an de doliu mai întâi.

– Regulile acelea nu se aplică, interveni Bellamy. Nu și într-o situație atât de extremă ca...

Lily scutură din cap.

– Situația mea nu este deloc extremă, dincolo de faptul că am suferit un șoc imens. Leo e... a fost atât de tânăr.

– Prea tânăr. Mor de tineri bărbații care nu ar trebui, izbucni Lord Ashworth și lovi taburetul, înjurând. Dar diavoli nenorociți ca mine? Nu, ei sunt al naibii de indestructibili.

– Nu, zise Lily. Nimeni nu este nemuritor – asta e lecția pe care trebuie să o învățăm din nenorocirea aceasta. Dacă vreți să onorați amintirea lui Leo, lăsați ca moartea lui să vă fie un semnal de alarmă împotriva autosuficienței. Amelia are dreptate. Sunt

sigură că fiecare dintre voi are responsabilități mai importante decât calitatea de membru în clubul lui Leo. Lord Ashworth, nu cumva ai o familie, o proprietate?

Bărbatul înjură și-și trecu mâna prin părul tuns scurt.

– O fâșie de teren mistuită de foc în Devonshire. Nu am mai pus ochii pe locul acela de paisprezece ani.

– Poate că a venit vremea să o faci, zise Lily apăsător și, când Bellamy păru că vrea să protesteze, continuă: Și sunt sigură că Excelența Sa are destule obligații pe cap, fără să mai aibă nevoie de mine, ca o responsabilitate în plus.

Ducele se întoarse spre Lily.

– Am o pupilă. Verișoara mea, deși presupun că a fost crescută mai degrabă ca sora mea.

Amelia nu știa de ce ar fi trebuit să se simtă impresionată de mărturisirea asta neașteptată. Și nu se simți impresionată, nu chiar. Fusese doar luată prin surprindere. Sigur, celelalte doamne probabil știau că Morland era tutorele verișoarei sale. Probabil că ea era singura femeie din societatea londoneză care nu-și petrecuse ultimele luni visând cu ochii deschiși citind articolul de la litera M din anuarul *Debrett's*.

Dar, când o menționase pe verișoara lui, chipul lui afișase o expresie aproape... *umană*. Colțurile ochilor i se încrețiseră ușor. Iar încruntarea păru să se destindă.

Amelia își smulse privirea de la el. Își petrecuse mult prea mult timp uitându-se la duce în seara asta și nu suporta să îl vadă căpătând și mai mult un chip uman. Era mult mai sigur pentru ea să rămână la varianta demonică: arogant, rece, înnebunit după cai. Ușor de detestat.

Bellamy parcurse camera în trei pași repezi și ajunse la câțiva centimetri de Lily. Vocea lui era răgușită și pătrunzătoare:

– Știi că eu nu am nici o soră. Și nici un frate. Și nici o proprietate în Devonshire sau oriunde altundeva.

– Știu, zise Lily și-i luă mâna într-a ei. Dar noi – eu și Leo –, ne-am gândit întotdeauna la tine ca la cineva din familie.

Închizând ochii, Bellamy înghiți în sec.

– Atunci nu trebuie să-mi refuzi dreptul de-a avea grijă de tine.

– Nu aș încerca niciodată așa ceva.

Stând alături de Lily, Ameliei i se păru că fusese prinsă în mijlocul unei discuții foarte intime. Cu toate astea, era imposibil să se îndepărteze fără să atragă și mai mult atenția asupra sa. Nu-i rămase altceva de făcut decât să-și mute privirea și să rămână absolut nemișcată. Umărul lui Lily începu să tremure sub atingerea ei.

— Îți promit un lucru, spuse Bellamy cu voce joasă, plină de emoție. Îi voi găsi pe oamenii care l-au omorât pe Leo. Îi voi vâna pretutindeni. Indiferent cât de departe vor fugi, indiferent unde se vor ascunde. Și voi avea grijă să-i văd spânzurați.

Lily începu să plângă.

— Scumpă Lily! șopti Bellamy, îi prinse degetele și le duse la buzele sale. Spune-mi ce să fac. Arată-mi cum aș putea să-ți ușurez suferința.

— Doar du-mă la el, zise ea. Și lasă-mă să-mi iau adio.

Capitolul 4

În timp ce se crăpa de ziuă, Spencer tot nu avea parte de singurătatea pe care o dorise, adică să stea întins pe covorul din bibliotecă lui, dar consumase o cantitate considerabilă de coniac și amețeala din capul lui dispăruse. Își petrecuse o mare parte din noaptea trecută în tăcere, lucru care ajutase. Deși el și Ashworth se retrăseseră în grădina lui Bellamy în timp ce Lily plângea peste trupul bătut al fratelui ei, amândoi hotărâseră în mod tacit să nu facă conversație. La fel ca toți ceilalți, călătorise de la o reședință la cealaltă fără să scoată o vorbă.

Spencer privi afară, pe fereastra trăsurii, la răsăritul gri-chihlimbariu. Pe străzile Londrei roiau vânzători de fructe și pește, servitori însărcinați cu livrări și muncitori aflați pe drum spre slujbele lor. Aglomerația de dimineața devreme încetini considerabil înaintarea trăsurii.

Pe de altă parte, el nu se grăbea prea mult. Ceilalți doi bărbați și sora îndurerată a lui Leo fuseseră deja duși la reședința Harcliffe. El și Lady Amelia erau singurii pasageri care mai

rămăsese, iar vizitiul n-avea decât să nu se grăbească. Pentru prima dată, Spencer nu mai era nerăbdător să fie singur.

– Asta a fost cea mai stranie noapte, comentă el încet, aproape ca pentru sine.

– Așa este, răspunse ea.

Oboseala, amestecată cu natura neobișnuită a evenimentelor din noaptea asta îl lăsaseră într-o stare sufletească foarte ciudată. Fusese impresionat de povețele lui Lily. Moartea lui Harcliffe era, într-adevăr, un foarte eficient *memento mori*, după cum spunea zicala: „Amintește-ți că o să mori.” Dacă lui i s-ar întâmpla ceva, Spencer nu ar vrea ca micuța Claudia să se afle într-o situație dificilă, asemenea lui Lily. Din fericire, putea lua niște măsuri concrete pentru a ocoli un astfel de final, și avea să se ocupe personal de asta. Chiar în dimineața aceasta, de fapt.

– A fost un șoc imens, zise el. Dar se pare că Lily a suportat bine vestea.

– Poate că așa ți se pare duminică. Dar eu știu mai bine. Moartea lui Leo de-abia de-acum devine o realitate pentru ea. Când va trece șocul inițial, va fi sfâșiată de durere. O voi vizita din nou în după-amiaza aceasta. Poate mă voi oferi să stau câteva zile alături de ea. Amelia aruncă o privire în direcția lui, iar ochii ei albaștri afișară o expresia tăioasă, reflectată în geamul trăsorii. Doar până când se vor face alte aranjamente, conchise ea.

Spencer încercă să înțeleagă motivul furiei cu care îi vorbise, dar nu reuși. Faptul că tot încerca să o înțeleagă devenea un obicei care îl exaspera.

– Excelență, dacă pot vorbi direct...

– Până acum, nu am reușit să te opresc.

– Oferta pe care i-ai făcut-o lui Lily noaptea trecută a fost un gest lipsit de scrupule. Nu am mai întâlnit niciodată un om atât de încrezut, arogant, impertinent, egoist și atât de crud.

Acuzațiile pe care i le aduse îl surprinseseră, dar nu îl atinseseră prea mult. Era ușor să arunci cu cuvinte atunci când erau rostite pe un ton îndurerat și irațional – ca atunci când aruncai cu bibelouri.

– Din câte am văzut, continuă ea, se pare că îți pasă mai mult de cai decât de oameni.

– Ai tras concluziile greșite.

– O, eu am tras concluziile greșite? zise ea batjocoritor, luându-i în derâdere tonul pătrunzător. Cum așa?

– E adevărat că imi place mai mult să mă aflu în preajma unui cal obișnuit decât lângă oameni obișnuiți. Majoritatea celor pasionați de cai ar fi de acord cu mine, dar asta nu înseamnă că prețuiesc mai mult caii decât oamenii. Și nu urmăresc să-l dețin pe Osiris doar pentru că este *un cal*, ci pentru că el este *calul* pe care sunt hotărât să-l am, cu orice preț.

– Exact, bombăni ea. Cu orice preț, inclusiv cu prețul prieteniei, al demnității și al onoarei.

Spencer clătină din cap. Ar fi fost zadarnic să-i explice motivele pentru care voia calul acela. Ea nu avea să le înțeleagă, nici măcar dacă încerca să o lămurească. Trăsura își continuă drumul zguduindu-se, și coatele lor se freacă unul de celălalt. Stăteau amândoi pe aceeași banchetă, cu fața spre direcția de mers. Spencer presupuse că, atunci când ceilalți coborăseră, ar fi trebuit să se așeze pe locul din față. Așa s-ar fi convenit. Lady Amelia se rezema de el, doar puțin – fără îndoială, era obosită și-i era frig. Și, încă o dată, își dădu seama că-i plăcea să-i simtă trupul moale lipit de al lui.

În timp ce plăcerea asta creștea și i se răspândea în tot corpul, la fel se întâmplă și cu curiozitatea lui de neoprit. Nu putea să scape de dorința de a-i vorbi și de a asculta orice avea ea să spună. Ca să descopere, să afle, să înțeleagă.

– Disprețuiești importanța pe care o acord cailor, zise el.

– Da. Cu tot respectul pentru cai.

– Atunci, care este lucrul cel mai important pentru dumneata?

– Familia, răspunse ea imediat. Și casa.

– Casa din Bryanston Square?

Spencer nu-și putu ascunde uimirea. După instrucțiunile pe care ea i le dăduse vizitiului, știa că trebuia să fie una dintre casele acelea mai noi și pătrătoase. Nu genul de casă veche, cu o istorie în spate, nu reședința care rezistase intemperiilor, în care și-o imaginase pe Lady Amelia d'Orsay.

– Nu, nu casa aceea. Aceea este casa lui Laurent, construită după gustul soției sale. Eu mă refer la casa noastră veche, din Gloucestershire. Castelul Beauvale este în ruine, dar noi avem

acolo o căsuță în care ne petrecem fiecare vară. Se numește Briarbank și are o priveliște superbă cu râul Wye.

– Frumos.

– Așa este. Nu cred că am văzut o casă amplasată într-un loc mai bun. Eu și mama obișnuiam să ieșim la plimbare în fiecare dimineață ca să culegem levănțică și flori... Amelia își trase nasul. Toate amintirile mele cele mai scumpe sunt legate de Briarbank.

– Vei pleca curând din oraș, ca să-ți petreci vara acolo?

Amelia se încordă.

– Nu și anul acesta. Anul acesta, frații mei au de gând să închirieze casa unor străini... Pentru că fratele meu Jack are o datorie la jocurile de noroc, Excelență.

– Înțeleg, zise el după o pauză. Deci acesta este motivul pentru care ești furioasă că am refuzat să anulez datoria fratelui dumitale. Nu oferta pe care i-am făcut-o lui Lily.

– De fapt, motivul pentru care sunt furioasă s-a ramificat în mai multe temeuri care mă îndreptățesc să fiu supărată, iar felul în care te-ai purtat cu Lily este unul dintre ele. Dar răspunsul este da!

Își împinse bărbia înainte și se întoarse cu fața spre fereastră. Spencer nu reușea să găsească un motiv pentru care să-i blameze atitudinea. Trăsătura comună a oamenilor pe care ajunsese să-i admire fără rezerve, de-a lungul vieții sale, era loialitatea. Dar în cazul acesta, sentimentul era îndreptat în mod eronat asupra persoanei greșite. Fratele ei era pe cale să-i ruineze întreaga familie.

– Nu văd cum...

– Excelență! îl întrerupse ea cu un gest ncrâbdător. Dacă am numărat eu bine, am petrecut aproape șapte ore împreună. Și, în ultimele minute, dumneata ai vorbit mai mult decât în cele șase ore și câteva minute la un loc. Merceu ești atât de vorbăreț dimineața?

„Vorbăreț?” În viața lui îi fuseseră atribuite multe adjective care nu îl flatau, dar nimeni nu îl acuzase că era *vorbăreț*. Uimitor!

– Nu, răspunse el gânditor. Nu sunt. Dumneata ești mereu atât de neprietenoasă?

Ea scoase un oftat zgomotos.

— Nu. Dar, după cum ai zis, a fost o noapte neobișnuită. Chiar dinainte să ajungi la balul familiei Bunscombe.

Remarca ei îl trimise cu gândul înapoi la terasa întunecată și îl făcu să se întrebe ce se întâmplase cu batista ei, care probabil se afla tot în buzunarul hainei sale. Spera că nu o pierduse. Era clar că ea investise mult timp și grijă în crearea și decorarea acesteia. Dar, spre deosebire de tinerele domnișoare care își țeseau săculețele de mână și lăcuiau tăvile numai pentru a se lăuda cu niște calități îndoielnice, Lady Amelia brodase pătratul acela de pânză doar pentru ea, nu pentru a obține aprecierea altora. Iar lucrul acesta îl fascina. La fel și faptul că, deși folosisese cuvinte aspre pentru a-l numi dușmanul ei, se părea că trupul ei se împrietenise destul de bine cu al lui. Și acum tot mai stătea rezemată de el.

— Nu ești intimidată de mine, observă el.

— Nu, răspunse ea gânditoare. Sincer, chiar nu sunt. O, ieri pe vremea asta aș fi fost. Dar, după cum a spus și Lily, noaptea asta m-a învățat că nimeni nu este nemuritor. Din multe puncte de vedere, este o concluzie îngrozitoare, dar, destul de ciudat, mie mi se pare oarecum eliberatoare. Brusc, obrăznicia asta strigătoare la cer are un anumit farmec. Va trebuie să fii atentă, ca să nu devin o adevărată scorpie. Râse ușor, ca pentru sine. Ieri pe vremea asta, continuă ea, te-aș fi văzut ca pe inabordabilul și impozantul duce de Morland. Iar dumneata nu m-ai fi observat deloc.

Fără îndoială, ar fi fost politicos din partea lui să o contrazică. Să spună: „O, sigur că te-aș fi observat. Te-aș fi remarcat în mulțimea aceea de doamne“. Dar ar fi fost o minciună. Cel mai probabil, ea avea dreptate. Dacă ieri, pe vremea asta, drumurile lor s-ar fi intersectat pe stradă, nu s-ar mai fi uitat la ea a doua oară. Și asta ar fi fost păcat, pentru că era o femeie care devenea mult mai atrăgătoare atunci când era privită mai îndeaproape. În clipa aceasta, Spencer descoperea că lumina caldă a răsăritului îi scotea în evidență trăsăturile mai bine decât umbrele aspre aruncate de lumina lumânărilor sau a focului din cămin. Dimineața, ea arăta aproape minunat.

Amelia atinse fereastra cu un deget.

— Astăzi, zise ea, știu că nu suntem decât niște ființe umane. Două ființe muritoare, imperfecte și pline de defecte, ale căror oase se vor transforma într-o zi în praf. Suntem doar o femeie și un bărbat.

La cuvintele astea, aerul din trăsură păru că se prăbușește în jurul lui. Nu într-o manieră sufocantă sau apăsătoare, ci într-un fel care îi amintea de aspectele plăcute ale apropierii dintre oameni: plăcerea fizică și prietenii intime. Trecuse ceva vreme — dacă se gândea mai bine, inadmisibil de multă vreme — de când se bucurase de primul aspect. Și își petrecuse mare parte din viața de adult evitându-l pe cel de-al doilea. Cel mai probabil, evenimentele neobișnuite din noaptea aceea erau de vină, dar, brusc, Spencer se trezi că tânjește foarte mult după amândouă.

Și imediat ce se gândi la asta, ea se înghesui și mai aproape de el. Oare căuta alinare? Sau i-o oferea lui? „Doar o femeie și-un bărbat.” Încet și înadins, el își ridică una din mâinile înmănușate și o așeză pe piciorul ei, la câțiva centimetri peste genunchi. Coapsa ei se încordă sub atingerea lui. El nu se mișcă și păru că nu bagă de seamă reacția ei speriată. Rămase locului, strângând curba voluptoasă a cărnii și savurând felul în care îi umplea palma. Deși, din motive practice, în sălile de bal le prefera pe nobilele superficiale, atunci când venea vorba de așternut, gusturile lui Spencer se îndreptau, din toate punctele de vedere, spre calități mai consistente. Îi plăceau femeile care aveau ceva anume, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual. Iar Lady Amelia îndeplinea ambele condiții.

Adevărat, nu era o mare frumusețe, dar avea un farmec incontestabil. Mai ales gura ei îl atrăgea în mod special. Avea buze pline, într-o nuanță minunată de roz corai, și voluptoase, așa cum era și restul trupului ei. Apoi mai era și pistriuiul acela singuratic și încăpățânat care stătea pe curbura interioară a sânelui ei stâng. Semnul acela mic nu făcea altceva decât să atragă atenția asupra rotunjimii, de altfel perfecte, care îl susținea.

Și după noaptea pe care tocmai și-o petrecuseră hoinărind în umbra morții, era absolut normal pentru un bărbat să dorească... ei bine, să dorească. Pe scurt, o dorea. Destul de pătimaș.

Își mișcă mâna în sus pe coapsa ei — trei centimetri, poate șase. Mai sus de marginea ascunsă a portjartierului. Respirația

ei neregulată deveni de-a dreptul agitată atunci când el începu să-și miște degetul mare înainte și înapoi, într-un ritm lent și constant. Apăsă suficient de tare încât atingerea lui să tragă după sine materialul, nu să alunecă peste el, și se bucurară amândoi de senzația pe care o ofereau mătasea și pânza alunecând pe pielea goală. Orice jupon ar fi purtat, acesta era încântător de subțire, moale și fin de la atâtea spălări. Pe sub material, pielea ei părea să fie suficient de elastică. Avea consistența fermă și moale a unui aluat crescut – perfect pentru a fi ținut în mână, frământat și modelat cu palmele.

Mintea îi fu invadată de scene crotice, iar dorința îi făcu sângele să gonească prin vene. Voia să o tragă imediat în poala lui și să-i încolăcească formele acelea voluptuoase și albe ca laptele în jurul trupului său. Să-și afunde capul între sânii ei uimitori și să îi prindă posteriorul cu ambele mâini în timp ce o poseda, chiar acolo în trăsură, lăsând ca mișcarea legănată a vehiculului să îi aducă din ce în ce mai aproape de plăcerea supremă...

Da, ea îi putea oferi mai multe feluri de alinare – dacă ar fi fost genul de femeie care să ofere astfel de servicii unui bărbat. Doar pentru că rămăsese nemăritată nu însemna neapărat că era neatinsă. În realitate, ultima stare de fapt o putea explica pe cea dintâi. Există un singur mod în care putea afla. Își răsfiră degetele și-i strânse ușor coapsa, într-un gest admirativ.

Cu un strigăt speriat, ea își smulse fustele din strânsoarea lui și se retrase în grabă într-o parte, ca un crab. Acolo, rezemată de colțul opus al trăsurii, începu să privească atentă pe fereastră, ignorându-l în mod vădit. Ei bine, dilema fusese rezolvată.

Și acum lui Spencer nu-i rămase altceva de făcut decât să se uite și el pe fereastra din dreptul său și să se roage să aibă parte de aglomerație în trafic. Pentru că se apropiau de Bryanston Square și, mulțumită imaginației sale bogate, nu se afla într-o stare optimă pentru a umbla în public.

Până când trăsura ajunse să oprească în fața unei clădiri extravagante în stil rococo, dorința lui se diminuase. Într-o oarecare măsură. Destul cât să arate din nou respectabil. Spencer coborî primul și apoi se opri jos, cu mâna întinsă spre Lady Amelia, pentru a o ajuta să iasă din trăsură. Ea îi ignoră gestul și ar fi trecut

pe lângă el fără să-l bage în seamă, dacă Spencer nu ar fi prins-o de cot. Amelia se întoarse încet pe călcăie și îl privi.

– Excelență, îți mulțumesc că m-ai adus acasă. Nu te mai rețin. Când el nu-i dădu drumul, își încleștă dinții și adăugă: Poți pleca.

– Prostii, replică el, conducând-o în sus pe scări, până în fața ușii pe care un lacheu deja o ținea deschisă.

Vesta roz a servitorului nu-l ajuta prea mult să scape de impulsurile carnale pe care încă le mai simțea.

– Te voi conduce înăuntru, zise el. Trebuie să vorbesc cu frațele tău.

– Jack nu va fi aici. El are apartamentul său, în Piccadilly.

– Nu cu el. Mă refeream la Lord Beauvale.

Intrară în casă amândoi în același timp. Și cum numai una din ușile duble fusese deschisă, fură forțați pentru o clipă să se îngheșue unul în celălalt când trecură pragul. Dumnezeu, era atât de bine când îi simțea corpul lipit de al lui.

– Nu-mi dau seama de ce ai vrea să vorbești cu Laurent.

– Nu?

– El nu-i va plăti datoria lui Jack, dacă la asta te aștepți.

Era clar că femeia nu gândea logic, dar Spencer se hotărî să nu vadă asta ca pe o greșală majoră. La urma urmelor, fusese o noapte lungă și obositoare.

– În ochii lumii, te-am răpit de la un bal și te-am reținut toată noaptea. Fără îndoială că fratele dumitale va dori să primească niște explicații și garanții.

Scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și o puse pe tava majordomului.

– Vom aștepta în biroul său.

Acolo, spera Spencer, ar fi fost în siguranță fără acele cochilii revoltătoare din tencuială aurită care atârnavă de tavan precum niște ochelari.

După ce fură conduși în camera de lucru a lui Beauvale, cu pereți acoperiți cu lambriuri și decorați cu sculpturi cu scoici, rămaseră amândoi în mijlocul încăperii, stânjeniți. Ca gentleman, el nu putea să ia loc undeva înaintea unei doamne – și se părea că ei nu-i venise ideea să se așeze. Coafura ei era pe jumătate desfăcută și-i dădea un aspect asimetric. Rochia din mătase albastră, care

îi strânsese atât de bine formele în noaptea trecută, era acum mototolită.

Ochii ei se măriră, atrăgându-i atenția asupra faptului că era mult prea evident că o evalua din cap până-n picioare. Spencer ridică din umeri, fără să-și ceară scuze.

– Rochia asta și-a îndeplinit scopul, nu glumă. Are nevoie de o pensie binemeritată, așa zice.

Amelia roși de la gât până la linia părului. Își mișcă de câteva ori maxilarul.

– Ai terminat cu insultele la adresa mea?

– Eu nu te-am insultat, însă rochia aia e o insultă la adresa ta.

– Dumneata... Ea făcu un gest de exasperare. Dumneata, domnule, nu înțelegi deloc femeile. Absolut deloc.

– Dar le înțelege vreun bărbat?

– Da!

Spencer își înclină capul într-o parte.

– Numește unul.

Contele de Beauvale intră exact în clipa aceea. Părul lui era umed și proaspăt pieptănat, iar butonii de la cămașă nu erau încheiați. În mod evident, se îmbrăcase în grabă. Se înclină în direcția lui Spencer. Lady Amelia alergă imediat la fratele ei și se aruncă în brațele lui.

– Amelia. Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost?

Beauvale se retrase din îmbrățișarea ei și îi analiză chipul.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Leo e mort, spuse ea și-și îngropă fața în haina fratelui ei.

– Harcliffe?

Contele îi adresase întrebarea lui Spencer. Acesta încuviință.

– A fost atacat de hoți, noaptea trecută. Ne-am petrecut noaptea cu sora lui. Era – și încă mai este – în stare de șoc.

– Da, sărmana Lily, murmură contele, frecând brațele Ameliei. Sărmanul Leo. Nu-mi vine să cred.

– Nici mie, zise ea. Era atât de tânăr, atât de plin de viață și plăcut de toată lumea. Era... Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Spencer. El era numele pe care voiam să-l dau drept răspuns la întrebarea dumată, Excelență. Un bărbat care înțelegea cu adevărat lumea. În toți anii în care l-am cunoscut, Leo nu mi-a adresat niciodată un cuvânt lipsit de bunăvoință.

– Da, bine. Nu putem fi toți ca Leo, nu-i așa?

După cum și merita, remarca aceasta înrăită și nepotrivită fu răsplătită cu o tăcere glacială. Până și Spencer își dădu seama că fuseseră niște cuvinte lipsite de sentiment, rostite din invidie. Invidios pe un bărbat mort, nici mai mult, nici mai puțin. Cât de absurd!

Nimic din noaptea asta nu avea vreun sens, începând cu momentul în care ea traversase sala aceea de bal și îi prinsese mâna într-a ei. Dansase cu ea, se certase cu ea, o trăsese de pe ringul de dans ca un fel de om primitiv, și apoi își petrecuseră noaptea la un priveghi neașteptat. Într-o dimineață în care ar fi trebuit să fie tăcut și retras, ea îl acuzase că era vorbăreț. Iar acum se trezise lovind cu dușmănie în sărmanul mort care câștigase cuvintele ei de laudă. Toate astea nu conduceau decât spre o singură concluzie inevitabilă.

Era destul de fermecat de Amelia Claire d'Orsay. Era, poate, un lucru irațional. În mod categoric, era ceva neașteptat. Dar asta era situația. Contele vorbi peste umărul surorii sale:

– Îți mulțumesc că ai adus-o acasă, Excelență.

Dincolo de cuvinte, tonul îi spunea că putea să plece, la fel ca și exprimarea ei mai puțin emfatică din pragul ușii: „Poți pleca”. Dar Spencer rămase pe loc, hotărât. El era ducele de Morland – nu avea să fie alungat. Și odată ce-și punea ceva în minte – sau pe cineva – nu mai avea odihnă până când nu obținea ce-și dorea.

– Beauvale, începu el, ar trebui să-ți aduc la cunoștință că, imediat ce am auzit de această tragedie, am plecat împreună, pe furiș, de la reședința familiei Bunscombe. Pentru ceilalți participanți, e posibil să fi părut ca o întâlnire ilicită.

– Înțeleg, zise contele și se încruntă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Spencer se uită la Lady Amelia.

– Amelia? insistă Beauvale. Nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa?

– O, nu. „Nu.” Categoric nu.

Faptul că se înroșise până în vârful urechilor nu lăsa impresia că rostise adevărul.

– Înțeleg, conchise Beauvale și se uită în direcția lui Spencer. Oamenii vor bârbi?

– Da, vor bârfi. Nu avem ce face în privința asta. De fapt, este foarte posibil ca bârfele să se înmulțească odată cu anunțarea logodnei. Am putea la fel de bine să avem o logodnă de scurtă durată.

Tăcere. Fratele și sora se holbară la el, șocați, cu gurile căscate. Spencer se legănă încet pe călcăie, așteptând. Lady Amelia plecă de lângă fratele ei și se așează pe cel mai apropiat scaun. În sfârșit, îi trecuse prin minte să ia loc.

– Scuză-mă, Excelență, începu ea, dar asta a fost o noapte deja destul de incredibilă. Și, în mod evident, lasă loc unei dimineți neobișnuite. Mi s-a părut că te-am auzit vorbind de o logodnă.

– Da. A noastră.

Uimire. Și mai multă tăcere. Spencer își dresе glasul:

– Nu am de gând să fiu misterios. Permite-mi să-mi exprim clar intențiile. Beauvale, mă ofer să mă însor cu sora ta.

Contele ridică din sprânceană.

– Vrei să spui că *ceri* onoarea de-a primi mâna ei?

– Nu asta am zis adineauri?

– Nu, spuse Lady Amelia cu un hohot scurt și ciudat. Nu, în mod categoric, nu asta ai spus. Laurent, adăugă ea, privindu-l îndeaproape pe Spencer, vrei să ne lași o clipă?

– Da, răspunse târăgănat fratele ei, fără tragere de inimă. Voi aștepta în salon.

– Îți mulțumesc, zise ea pe un ton glacial. Nu va dura mult.

Capitolul 5

Amelia se holba la duce. Acesta plesnea de sănătate, avea o expresie liniștită, o ținută demnă de un nobil, dacă nu chiar de un rege. Într-adevăr, arăta foarte normal. Totuși, nu se putu abține să nu întrebe:

– Ai înnebunit?

– Nu, veni răspunsul scurt. Nu, sunt întreg la minte și am o sănătate de fier. Dacă, înainte de nuntă, dorești mai multe dovezi în privința asta, te pot trimite la medicul meu personal.

Doamne sfinte, oare vorbea serios? Expresia lui calmă îi spusese că da.

– Nu va fi nevoie. Permite-mi să reformulez întrebarea: Ce năiba a fost în mintea dumitale când ai sugerat că ar trebui să ne căsătorim?

– Nu e clar? Spencer se așează degajat pe marginea biroului lui Laurent. Reputația ta este în pericol, explică el.

– Asta doar pentru că o ameninți dumneata! Între noi nu s-a întâmplat nimic. De ce l-ai lăsa pe fratele meu să creadă altceva?

– Tu ești cea care l-a lăsat să creadă altceva, atunci când te-ai bălăbat și ai roșit. Eu nu fac altceva decât să urmez calea onorabilă și să nu te contrazic.

– Calea onorabilă? Vai, dar asta e o turnură nouă a evenimentelor. Urmai calea onorabilă și în trăsură, atunci când m-ai pipăit?

– Acela a fost... un experiment.

– Un experiment, repetă ea, nevenindu-i să creadă. Și spune-mi, te rog, ce ai aflat?

– Două lucruri. În primul rând, m-a asigurat de virtutea ta.

– Virtutea mea? Credeai cumva...

O, nu mai avea nici un rost să vorbească pe ocolite acum.

– Ai fost în stare să ghicești că sunt virgină, doar pipăindu-mi piciorul!

– Da.

Ea își acoperi ochii cu o mână, apoi trasă forma sprâncenei stângi cu un deget.

– Iartă-mă, Excelență. Vrei să spui că, pentru tine, o femeie e un fel de... bucată de fruct? O pipăi o dată și știi dacă e coaptă?

– Nu, râse el încet.

Fusese un râset scurt și pătrunzător care o luase prin surprindere, pentru că nu și-l imaginase ca pe un om cu simțul umorului.

– Nu m-a convins ceea ce am pipăit, ci mai degrabă reacția ta, atunci când te-am atins.

Chipul Ameliei începu să ardă când își aminti de chițăitul de surpriză pe care îl scosese și de viteza cu care căutase cel mai

îndepărtat colț al trăsirii. Și nici distanța aceea nu fusese suficientă. Căldura atingerii sale părea că i se imprimase pe coapsă, pentru ca apoi să se topească și să se întindă prin tot corpul ei. În mintea ei avusese loc o răsturnare de situație și pulsul i-o lua-se razna. Nici acum nu era sigură să își revenise. Trase puternic aer în piept.

– Ai spus că experimentul ăsta al dumatăle ți-a adus două certitudini, Excelență. Îndrăznesc să întreb... care este a doua?

El o privi pătrunzător, cu îndrăzneală.

– Că nu mi se va părea o corvoadă să mă culc cu tine.

„O, Dumnezeuule!” Și care era răspunsul potrivit pentru o asemenea afirmație? Nici măcar trupul ei nu cădea de acord în privința asta. Obrajii îi ardeau, simțea un nod în gât, iar sângele îi alerga într-o veselie prin vene.

„Nu reacționa ca și cum ai fi flatată”, își spuse ea cu asprime. „Nu te bucura ca o nerușinată de faptul că ducele de Morland s-a gândit destul de mult la cum ar fi să se culce cu tine, ba poate chiar și-a și imaginat actul în detaliu. Nu cumva – nu care cumva! – să îndrăznești să-ți imaginezi și tu asta!”

Prea târziu, prea târziu. Amelia împinse deoparte imaginile păcătoase și se luptă să-și tempereze toate senzațiile care ar fi putut fi interpretate drept entuziasm. Ducele nu spusese că este atrăgătoare. Zisese doar că s-ar culca cu ea, și asta într-o manieră extrem de injurioasă. Fără îndoială că așa ceva îi spunea și unei menajere.

– Nu pot să cred asta, spuse ea în cele din urmă.

– Crezi că nu sunt sincer?

– Cred că ești inconștient. În dimineața asta ești aici, în fața mea, și mă ceri în căsătorie. Totuși, cu mai puțin de șapte ore în urmă, erai mai degrabă pregătit să te duelezi cu domnul Bellamy decât să te însori cu Lily. Iar ea, aș putea adăuga, chiar are dreptul să-ți ceară să te porți onorabil. „Și e și mai frumoasă. Și mai grațioasă. Și are mai mulți bani.”

– Eu nu vreau să mă însor cu Lily.

În ciuda tuturor încercărilor sale de a-și aminti că afirmația ducelui nu era un compliment la adresa ei, Amelia simți cum i se ridică părul pe ceafă de emoție.

— Lady Amelia, continuă el, în toate discuțiile noastre, mi-ai făcut onoarea de-a mi te adresa cu o sinceritate de neclintit. Acum, pot să îți vorbesc și eu cu absolută sinceritate?

Ea flutură o mână în semn de invitație.

— După cum ne-a sfătuit Lily, și eu am luat moartea lui Leo ca pe o reamintire a faptului că suntem muritori și ca pe un îndemn de a acționa. Am o pupilă mai mică de vârstă decât mine. Își va face debutul în societate de-abia peste doi ani, și va trece și mai mult timp până când va fi pregătită să se mărite. Dacă s-ar întâmpla ca, între timp, să cadă vreun necaz asupra mea, titlul și proprietățile mele vor fi moștenite de niște rude îndepărtate, iar soarta ei s-ar afla în mâinile unor străini. Nu pot risca să se întâmple asta. Prin urmare, am hotărât să mă căsătoresc și să am un moștenitor.

— Și chiar în dimineața asta te-ai hotărât!

— Da.

— De ce eu, și nu Lily? De ce nu una dintre celelalte doamne pe care le-ai audiat pe parcursul acestor baluri?

El păru uimit.

— Audiat? Asta cred oamenii, că mi-am căutat o soție? Și că valsul era proba de încercare?

— Da, sigur că da.

El râse din nou. Era deja a doua oară în dimineața aceasta. Fascinant! Și, de data asta, râsul lui avusese o notă pătrunzătoare și catifelată care o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

— Nu. Te asigur că nu acesta a fost planul meu. Dar îți voi răspunde cu sinceritate la întrebare. Doresc să am un moștenitor, și cât mai curând posibil. Nu am nici un talent sau vreo înclinație de a face curte, de a flata sau a face să se îndrăgostească de mine vreo fetișcană prostuță care să n-aibă nici jumătate din vârsta mea. Și nici nu am răbdarea necesară pentru a cere mâna unei femei îndurerate, care-și va petrece următorul an în doliu. Zestrea nu are nici o importanță pentru mine. Am doar nevoie de o femeie inteligentă, de familie bună, cu trup robust și temperament echilibrat, cu care să concep câțiva copii.

Ea se holbă la el cu groază.

— Vrei o iapă de prăsilă!

– Când tragi concluzia asta, răspunse el pe un ton lipsit de inflexiuni, ne umilești pe amândoi. Am multe iepe în grajdurile mele, și cu toate astea nu i-aș permite nici uneia să devină mama copiilor mei sau să se îngrijească de casa mea, cu atât mai puțin să o introducă pe verișoara mea în societate. Nu, nu vreau o iapă de prăsilă. Vreau o soție. O ducesă.

În clipa aceea, Amelia fu lovită puternic de însemnătatea cererii sale. Din fericire, încă mai stătea jos. Bărbatul acesta avea s-o facă ducesa de Morland. Dacă îl accepta – așa, creatura barbară și nesimțitoare care era el –, avea să devină una dintre cele mai nobile și mai bogate doamne din Anglia. Avea să organizeze petreceri uriașe, să se plimbe prin cele mai înalte cercuri ale societății. Și, în cele din urmă... o, inima ei tresălta de bucurie la gândul acesta...

– Voi fi stăpână în casa mea, șopti ea.

– De fapt, vei fi stăpână peste șase case. Dar eu nu călătoresc aproape niciodată la casa din Scoția.

Amelia strânse brațul fotoliului cu putere. Ca și cum ar fi putut să alunece de pe scaun direct într-o căsnicie, dacă nu se ținea cu toate puterile ei. Doamne sfinte, șase moșii. Sigur una dintre ele avea nevoie de un vicar. Avea să-l convingă pe Jack să-și reia studiile și să devină preot, să-l vadă instalat printre enoriașii lui, departe de prietenii lui nelegiuți... Nu, nu, nu. Existau o mie de motive pentru care să-l refuze pe duce. Trebuiau să existe. Doar că ei nu-i venea nici unul în minte chiar acum.

– Dar... se bâlbâi ea, dar noi de-abia dacă ne cunoaștem.

– În ultimele ore, te-am observat în mijlocul unui eveniment social, am fost martor la felul în care te-ai comportat într-o situație dificilă și am purtat conversații cu mult peste banalitățile obișnuite. Îți cunosc originile și știu că vii dintr-o familie cu mulți băieți, lucru de bun augur pentru scopul meu de-a avea un moștenitor. Din punctul meu de vedere, sunt mulțumit. Dar, dacă dorești, îmi poți pune întrebări, adăugă el și ridică dintr-o sprâncenă, așteptând.

Ea înghiți în sec.

– Ce vârstă ai?

– Treizeci și unu.

- Mai ai și alți membri apropiați de familie, în afară de verișoara ta?

- Nu.

- Ea are și un nume?

- Desigur. Lady Claudia, și are cincisprezece ani.

- Se află cu tine aici, în oraș?

- Nu. Și-a petrecut ultimele luni în New York, în vizită la rudele din partea mamei sale.

Amelia se opri, fără să știe sigur încotro să se îndrepte mai departe. Ce fel de întrebări i se adresau unui gentleman de rangul lui? Ar fi fost absurd să întrebe ce culoare sau croitor preferă.

- Ai vreo obiecție în ceea ce privește pisicile?

El făcu o grimasă.

- Doar în principiu.

- Mi-ar plăcea să am pisici.

Amelia se îndreptă de spate, triumfătoare. Asta era calea ei de-a scăpa de propunerea aceasta stranie. El bătu cu degetul în birou.

- Dacă le ții afară din calea mea, presupun că ți se poate îndeplini această dorință.

La naiba! Nu scăpase. Încercă din nou.

- Care e ultima carte pe care ai citit-o?

- *O revendicare a drepturilor femeii*, de Mary Wollstonecraft.

- Glumești!

- Da, glumesc, recunosc, iar colțurile gurii sale se arcuiră într-o expresie ștregărească și senzuală în același timp. De fapt, am citit cartea asta cu mulți ani în urmă.

- Chiar așa? Și ce crezi despre ea?

- Cred că... Coborî de pe birou și rămase în picioare, uitându-se la ea cu o privire rece, provocatoare. Cred că tragi de timp, Lady Amelia.

Pentru o clipă, pulsul ei chiar se opri. Apoi reveni din nou la viață, bătând puternic în vena de la gâtul ei. Oare de ce nu împărțea Dumnezeu frumusețea celor care aveau și personalități pe măsură? Un bărbat îngrozitor ar fi trebuit să arate îngrozitor. N-ar fi trebuit niciodată să-i fie hărăzit un păr negru, ondulat și atât de plăcut la atingere; și nici pomeții aceia nobili, sculptați, ca ai unui zeu roman. Și mai ales nu ar fi trebuit să aibă ochii

aceia fermecători, migdalați, și nici gura aceea mare și senzuală, aproape distrugătoare atunci când nu se mișca, dar și mai frumoasă atunci când zâmbea. Era timpul să apeleze la măsuri disperate.

– Dacă îți accept cererea, o să-i ștergi datoria lui Jack?

„Refuză”, îl rugă ea în tăcere. „Te rog, refuză, altfel nu voi fi responsabilă de acțiunile mele. Dacă accepți, e posibil să te îmbrățișez. Sau, și mai rău, să-ți accept cererea în căsătorie.”

– Nu, răspunse el.

Valuri de ușurare și dezamăgire trecură peste ea, lăsând-o plutind ca în derivă. Dar, cel puțin, acum știa ce trebuia să facă.

– În acest caz, Excelență, mă tem că nu pot...

– Desigur, voi fixa o sumă pentru tine, ca parte din contractul nupțial. Douăzeci de mii și o proprietate, cred. În plus, vei primi o alocație substanțială pe care o vei putea cheltui după voia inimii. Câteva sute de lire.

– Câteva sute de lire? Pe an?

– Nu fi absurdă! Pe trimestru.

Mintea Ameliei se cufundă în întuneric. În ultimii ani, devenise specialistă în a ține socoteala unor sume mici de bani, până la ultimii bănuți. Doi șilingi și zece penny la postăvar și așa mai departe. Dar sume atât de mari ca aceasta... pur și simplu nu și le putea imagina.

– Alocația asta o vei putea cheltui cum dorești, dar te-aș sfătui să nu risipești nici doi bani pe fratele tău. Chiar dacă îi plătești datoria, nu vei petrece vara în casa voastră. Vei veni cu mine, pe domeniul din Cambridgeshire.

– Braxton Hall.

El încuviință. Amelia o cunoștea bine din descrieri. Deși actualul duce nu organiza niciodată petreceri, unchiul și mătușa lui o făcuseră, iar doamnele mai în vârstă deveneau uneori nostalgice la baluri și povesteau despre aerul grandios și fastuos pe care îl avea Braxton Hall. Se spunea că este cea mai mare și mai extravagantă casă din estul Angliei, înconjurată de parcuri și grădini minunate. Își permise să ofteze încet, cu tristețe, după grădinile acelea.

– Îți voi oferi tot confortul material de care ai nevoie. În schimb, nu-ți cer decât să-mi accepți atențiile până când se va naște fiul meu. Și, desigur, îți voi cere fidelitate.

Ea își aminti de cuvintele pe care le rostise concis, noaptea trecută, atunci când vorbise despre blestematul acela de armăsar: „Pe mine nu mă interesează să împerechez calul. Eu vreau doar să fie al meu. Nu-mi place să împart”. Cuvintele, tonul acela, atitudinea potrivit căreia totul i se cuvenea – erau dezgustătoare când era vorba de un cal. Dar când se aplicau unei femei, erau extrem de umilitoare. Umilitoare și înjositoare și... la nai-ba, excitante.

– Înțeleg, zise ea, luptându-se să pară calmă. Și mă pot aștepta să am și eu parte de aceeași fidelitate în schimb?

– Blestemată fie femeia aia, Wollstonecraft. Bine. Te asigur că-ți voi fi fidel până îmi vei naște un fiu. În clipa aceea, putem schimba aranjamentul nostru. Dacă dorești, nici măcar nu trebuie să locuim pe același domeniu.

Lucrurile se înrăutățeau. Așadar, nici măcar nu avea să fie a lui, urma doar să fie *închiriată*.

– Nu e o variantă egalitaristă? întrebă el când văzu că ea nu reacționează în nici un fel.

– Egalitaristă, da. Dar și rece, convenabilă și haină.

– Păi, doar nu te așteptai la declarații romantice de dragoste. În mod evident, ar fi false și ne-ar insulta pe amândoi.

Amelia se ridică în picioare.

– Îmi dau seama că am fost insultată destul în dimineața asta.

– Și răbdarea mea a ajuns la sfârșit. Spencer înaintă spre ea și se întâlniră la mijlocul încăperii. Ți-am făcut o cerere în căsătorie. Sunt sigur că este cea mai generoasă și avantajoasă ofertă pe care o vei primi vreodată – și, cel mai probabil, e ultima cerere pe care o vei mai primi în viața ta. Ți-am răspuns la toate întrebările irelevante pe care mi le-ai adresat și ți-am făcut promisiuni extrem de generoase. Acum, doamnă, pot primi răspunsul tău?

O, da. Avea să-i dea un răspuns. Dar mai întâi avea să se distreze puțin pe seama lui.

– O ultimă întrebare, Excelență. Mai devreme ai spus că nu va fi o corvoadă să te culci cu mine. Cum pot fi și eu sigură

de același lucru? Poate că pentru mine va fi o corvoadă să mă culc cu *dumneata*.

El făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi avut nevoie să o privească de la o distanță mai mare. Sau poate pentru că o bănuia că nu ar fi în toate mințile. Ea zâmbi, bucurându-se că reușise să-l enerveze.

– Nu te alarma așa, Excelență, nu am de gând să te pipăi pe picior.

Și atunci făcu greșeala de a-și coborî privirea spre coapsele lui. Acele coapse solide și atât de musculoase, că păreau făcute din granit.

– Nu?

Își mută privirea înapoi la chipul lui.

– Nu. Vezi *dumneata*, atunci când vine vorba de astfel de probleme, femeile apreciază ceva mai multă subtilitate.

El râse în zeflema, dar – i se păru ei – și defensiv.

– Poate că sunt virgină, Excelență, dar nu și neștiutoare.

– Nu-mi spune! Ai citit și alte cărți interzise?

Ea nu băgă în seamă încercarea lui de-a o tachina.

– Înainte să-ți răspund la cererea în căsătorie, aș vrea să fac și eu un experiment propriu.

În ochii lui se văzu o străfulgerare de panică. Sau poate sclipirea aceea chihlimbarie era dorință fizică? „Nu fi ridicolă”, se muștră ea. Era panică, sigur era panică. Iar ea se bucura de asta.

– Ce fel de experiment ai în minte?

– Un sărut.

– Asta e tot?

El păși înainte și își înclină capul ca și cum avea să-i depună un sărut cast pe obraz. Ea ridică o mână între ei.

– Pe buze, te rog. Și fă-o așa cum trebuie.

– Așa cum trebuie.

În vocea lui se auzi uimirea. Ochii lui îi cercetară chipul, și Amelia se rușină în sinea ei, gândindu-se la ce vedea el când se uita la ea. Obraji durdulii și îmbujorați. Ochi umflați, deloc înfrumusețați de cearcănele vineții din dimineața aceasta. Păr blond, nearanjat, atârănând liber într-o parte, lângă gâtul ei. Ce fusese în mintea ei când se gândise să-l momească astfel? De ce nu refuzase

pur și simplu cererea lui, ca să termine odată cu toată tărășenia asta?

Pentru că își dorea asta, recunosc ea. Își dorea sărutul acesta. Voia să se simtă *dorită*. Cu toată sinceritatea, o parte păcătoasă din ea voia să se întoarcă înapoi în trăsură și să facă totul altfel. Să descopere ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi speriat și dacă nu s-ar fi îndepărtat de el atunci, ci i-ar fi permis să o mângâie în continuare. Poate că și-ar fi dus degetele sus, și mai sus, până în locul acela cald și umed dintre picioarele ei... Gândul o făcu să se piardă cu firea.

El îi privea buzele. Ea își ținu respirația. Se pregăti pentru ce avea să vină. Și trecu pragul maxim de entuziasm. O, Doamne, o respingea. Era tocmai bună de pipăit într-o trăsură, în întuneric, dar se uitase bine la ea, la lumina zilei, și hotărâse că nu merita efortul.

– Dacă e să fac asta așa cum trebuie... rosti Spencer după ce își drese glasul.

Cu mâna stângă, începu să-și dea jos mănua de la mâna dreaptă. Mai întâi, desfăcu butoniera mică de la încheietură. Apoi începu de la degetul mic și avansă spre interior, trăgând cu fermitate de materialul negru și rezistent al mănuii. După ce-și scoase și degetul mare din învelișul de piele, își ridică mâna la gură. Amelia fu cuprinsă de un frison când îl văzu că prinde degetul mijlociu al mănuii între dinți... și trage.

O, mâna lui era frumoasă. Amelia nu-și putea desprinde privirea de la degetele lui, în timp ce le mișca. Erau lungi și dibace, pline de grație, și totuși puternice. Curând își desfăcu și cea de-a doua mănua și atunci o privi direct în ochi, prinse vârful degetului între dinți și, încet, își eliberă și mâna dreaptă... iar ea nu se mai putu abține. Oftă. Destul de tare cât să o audă.

Imediat, înțelese de ce bărbații cheltuiau atâția bani cu dansatoarele de la operă. Se întrebă de ce nu existau localuri asemănătoare și pentru doamne. Poate că existau, și ea doar nu le cunoștea. Era un fior puternic și interzis în faptul că urmărirea un bărbat dezbrăcându-se – chiar și părțile nevinovate ale trupului – pentru ea.

După ce își aruncă mănuiile pe biroul lui Laurent, ducele parcurse distanța care îi despărțea. Își ridică mâinile... însă nu ca să-i

cuprindă fața, ci ca să le ducă spre părul ei. Degetele sale lungi și abile îi scoaseră acele de păr din coafura și așa slăbită. În timp ce făcea asta, stătea atât de aproape de ea, că era ca și cum ar fi ținut-o în brațe. Poziția aceasta îi permitea Ameliei să-i vadă linia puternică a maxilarului și curbura descoperită a gâtului, unde se vedea barba de o zi. Mirosea a coniac și a piele și a haine scrobite. Iar de sub toate acele mirosuri obișnuite se simțea mirosul unic al pielii sale. Amelia inspiră adânc.

Când îi scoase și ultimul ac din coafură, părul îi căzu în jurul umerilor. Își trecu degetele prin părul ei, dând naștere unor senzații delicioase, și îi aranjă buclele după cum voia.

– Așa, zise el.

Măinile lui puternice și calde îi cuprinseseră fața și i-o înclină spre el.

– Acum putem face asta așa cum trebuie.

Un val de emoție îi inundă întreg trupul. Și nu din cauză că simțea respirația lui fierbinte deasupra buzelor ei, sau atingerea apăsată a palmelor lui pe chipul ei. Motivul era faptul că vorbise la plural: „Acum putem face asta așa cum trebuie”. Nu *el* avea să o sărute. Ci *ei* aveau să se sărute.

Spencer își trecu buzele peste ale ei într-o mișcare lină, lascivă. Și, ca într-o explozie vulcanică neașteptată, lumea Ameliei d'Orsay câștigă noi teritorii. Ea mai suportase o serie de sărutări din partea domnului Poste, atunci când acesta îi făcuse curte. Să fi trecut zece ani de atunci? Sărutările acelea îngrozitoare încă îi mai bântuiau amintirile: sărutări lacome și umede, care o făcuseră să se simtă neajutorată și rușinată.

Dar acum era altceva. Totul era atât de diferit. Ducele de Morland își petrecuse ultimele ore rănindu-i sentimentele cu valuri de remarci grosolane și arogante. Omul nu avea habar ce înseamnă o conversație politicoasă. Dar sărutul acesta... ei bine, sărutul acesta era o *conversație*. Își apăsă buzele peste ale ei, iar și iar, apoi se retrase, invitând-o să facă la fel. Și ea făcu întocmai, cu o plăcere făturișă.

– Da, murmură el în timp ce ea își puse ușor mâinile pe umerii lui. Da, așa se face.

Încurajată de cuvintele lui, Amelia își ridică palmele mai sus și îl prinse de gât. Măinile lui alunecară spre spatelul ei și îi prinseră

părul în pumni, iar ea îi urmă exemplul și își trecu, în sfârșit, degetele prin buclele acelea negre și moi. Prinse curaj atunci când îi mângâie ceafa, și el scoase un mârâit scurt. Satinul avea avantajele sale.

Spencer făcu o pauză ca să-ți tragă suflarea. „O, nu te opri. Nu te opri.” Amelia îi mângâie gâtul din nou și el o sărută încă o dată, cu și mai multă forță. Trupul ei se lichefie până la oase. Buzele lui îi revendicau gura cu stăruință, dar el nu îi cerea să i se supună, ci să-i răspundă printr-o reacție și mai intensă. Nu știuse că săruturile puteau să fie așa: nu un act de supunere a celui-lalt, ci un schimb. Un schimb constant de mângâieri, atingeri cu limba și mușcături blânde. Nu știuse niciodată că zona de la colțul gurii putea fi atât de sensibilă, până când el nu-i atinse locul acela cu vârful limbii.

O, era periculos ce făceau. Încântător, dar periculos. Făcea mai mult decât să o instruiască, îi dădea curaj. Și forța să dezvăluie mai multe despre ea decât ar fi trebuit. Cum de nu reușea să simtă cât de mult îl dorea, când ea practic torcea de plăcere? Când îi supsesse buza inferioară, pentru a imita felul blând în care el îi trăsese în gură buza superioară? Și – o, Doamne – odată ce făcuseră *la fel* cu limbile, cum ar mai fi putut să îi ofere un refuz convingător, folosind aceeași gură?

În cele din urmă, încetă să mai gândească și se lăsă în voia senzațiilor. Senzații minunate, care o consumau complet. Trupul ei vibra, tremura, suferea. Avea nevoie de mai mult. Avea nevoie să-i simtă mâinile pe trupul ei, undeva mai jos de zona gâtului. Oriunde, mai jos de zona gâtului.

Împletindu-și degetele după gulerul lui, se împinse înainte. Sâni ei se loviră de peretele puternic al pieptului său. El reacționează pe măsură: își coborî mâinile de pe umerii ei până pe talie, peste curba șoldurilor și mai jos, până la posterior, pe care îl cuprinse ferm în palme. Și o trase spre el, lipindu-i coapsele de ale lui. Trupul ei fu săgetat de o plăcere neașteptată și intensă.

– Amelia, gemu el.

Era o reacție pe care ea nu o putea imita. Pentru că nu-și mai amintea numele lui de botez, și simțea că nu e suficient să-i spună „Morland”. Și, categoric, nu-i putea spune „Excelență” – nu când

avea palmele pe posteriorul ei. Apoi limba lui îi pătrunse iarăși gura, și nu-i mai putu spune în nici un fel.

După o vreme – în opinia Ameliei puteau fi minute, ore sau epoci, sărutul acesta făcând-o nepăsătoare la lucruri atât de obișnuite precum trecerea timpului –, el o îndepărtă ușor. Ea îl urmă cu nerușinare, trăgându-i fața în jos și sărutându-l încă o dată pe colțul gurii.

El râse – fără suflare, răgușit, excitant.

– Așadar, cred că nu va fi o corvoadă, conchise el.

– Nu.

El o privi îndeaproape și ridică dintr-o sprânceană.

– Asta nu a fost răspunsul tău, nu?

– Nu, spuse ea repede. Sau... nu știu. Răspunsul meu la ce anume?

– Nu mai înțeleg nimic.

– Nici eu.

Își retrase mâinile din jurul gâtului său și le prinse în poală. O, ce mișcare greșită făcuse. Ea ceruse un sărut. Sperase că avea să fie plăcut. Însă nu se așteptase să-i schimbe pentru totdeauna și complet lumea. Cum îi putea spune „Nu, nu, de o mie de ori nu. Ia-ți cererea ofensatoare și dispari”, când trupul ei striga: „Da, da! Te rog, Excelență, pot primi mai mult?”

– Poate că ar trebui să o luăm de la început.

Îi acoperi degetele cu palma lui.

– Lady Amelia, îmi vei face onoarea et cetera?

– Ai spus cumva „et cetera” acum, când mă ceri în căsătorie?

– Nu, cred că eu am spus „et cetera” atunci când am repetat cererea de căsătorie. Ai luat o hotărâre deja? Cred că tragi din nou de timp.

– Nu trag de timp.

El bătu darabana peste degetele ei, dându-i de înțeles că ea chiar trăgea de timp.

– Nu ne înțelegem deloc, spuse ea încrâncenată.

– Asta nu e adevărat. Adineauri ne-am înțeles destul de bine timp de câteva minute.

Da, așa era. Se înțeleseseră bine. Știind că nu se pricepea să mintă, Amelia se hotărî să vorbească sincer:

— Mă simt atrasă de tine, nu pot nega lucrul acesta. Din punct de vedere fizic, ești un bărbat foarte atrăgător. Dar, în cea mai mare parte a timpului, nu-mi plăci. După câte mi-am dat seama până acum, te comporți îngrozitor în public, și ești doar un pic mai politicos în grupuri restrânse. Am descoperit că te pot suporta doar atunci când mă săruți.

El o puse la punct cu privirea.

— Chiar și cu descrierea asta zgârcită, am avea o bază mai bună pentru căsătorie decât multe alte cupluri.

— Da, dar nu este nici pe departe căsătoria la care am visat.

— Bine. Ducele îi eliberă mâinile și făcu un pas înapoi. Se pare că ai de ales. Visurile tale? Sau pe mine?

— Nici o femeie nu ar trebui să facă o astfel de alegere.

Dar ea știa că femeile se aflau mereu în situația asta. În fiecare clipă din zi, undeva, o femeie renunța la fanteziile ei minunate pentru cruda realitate a lumii. Ea reușise să amâne inevitabilul în urmă cu mulți ani, dar acum Amelia știa până în măduva oaselor ce avea să se întâmple – veniseră ziua și clipa ei. Era rândul ei să renunțe la fantezia unei iubiri romantice și să pună mâna pe ce putea: siguranță, șansa de a-și ajuta frații și ceva ce o atrăgea fără urmă de îndoială – șansa de-a explora dorința fizică. Cât despre dragoste... Ei bine, urma să aibă copii. Și Amelia avea să-i iubească așa cum nici o mamă nu-și mai iubise copiii până atunci. Nici o mamă în afară de a ei, desigur.

Știa ce ar fi trebuit să facă; ce urma să facă. Și cu toate astea, nu putea rosti cuvintele.

— Nu mai face nici o alegere, atunci, zise el. Vino aici.

Nu era o rugămintă, ci un ordin. Iar ea se supuse, recunoscătoare. O atrăgea cu încrederea lui, ca și cum ar fi tras-o spre el cu o sfoară. Se opri la doar câțiva centimetri de el și se uită în sus, la chipul lui frumos.

— Sărută-mă.

Alt ordin. Și îi era atât de ușor să se supună, pentru că era exact ceea ce voia și ea să facă. El își aplecă fața și ea îl sărută domol pe gură cu buzele ei calde. Avea să aibă parte de astfel de săruturi o viață întreagă. Avea să știe cum era să îl vadă gol și vulnerabil pe bărbatul acesta uimitor, să îi simtă greutatea trupului deasupra ei. Sărutul se încheie.

– Acum, continuă el, spune da.

Avea să fie ducasă. Și stăpână peste șase case. Avea să se mărite în biserica St. George din Hanover Square, în ochii întregii Londre, îmbrăcată într-o rochie din brocart de culoarea fildeșului, cu broderii superbe și extrem de scump, pe care îl văzuse săptămâna trecută pe Bond Street. La micul dejun de după nuntă avea să servească tort alb cu trei feluri de cremă și ornamente de glazură în formă de flori – orhidee, nu trandafiri. Pentru că toată lumea avea trandafiri. Ea va avea orhidee adevărate în buchetul ei de mireasă, și avea să meargă la sere chiar săptămâna asta pentru a le comanda. Poate că unele dintre visurile ei încă se mai puteau împlini.

– Spune da, Amelia.

– Da, răspunse ea, și pentru că îi veni mult mai ușor decât se așteptase, repetă: Da.

– Bravo.

Îi zâmbi – ușor, dar devastator – și fără să-și dea seama, Amelia își legă toate speranțele și visurile de acea arcuire subtilă a buzelor. La bine și la rău.

– Mă duc să vorbesc cu fratele tău.

Spencer își recuperează mânușile de pe birou.

– Te rog să-i spui numele meu secretarului tău, zise ea, lăsându-se invadată de entuziasmul unei mirese. Ca să putem începe lista de invitați și celelalte aranjamente.

– Nu va fi nevoie, îi tăie el vorba. Ne vom căsători aici, în camera asta. Măine.

Capitolul 6

Nici treizeci de ore mai târziu, Amelia se afla în salonul trandafiriu – de fapt, într-unul din cele două saloane de genul acesta cu care se lăuda Beauvale House, mulțumită înclinației pe care Winifred o avea pentru roz. Oftă agitată, o strânse încă o dată pe Lily Chatwick de mână și o întrebă pentru a cincizecea oară:

- Ești sigură că nu te deranjează?
- Nu mă deranjează, răspunse Lily.

Amelia își mușcă buza.

- Mi se pare atât de ciudat să fii și tu aici.

Chiar era ciudat, nu i se părea. O nuntă, înainte ca Lord Harcliffe să fie înmormântat? Era un eveniment de prost gust, realizat dintr-un capriciu... și care, din nefericire, era lipsit de orhidee și ornamente din glazură. Dar se părea că ducele de Morland considerase că acel „da” șoptit al Ameliei fusese ultimul cuvânt pe care ea avea să-l mai spună în privința căsătoriei. Fie că îi plăcea ei sau nu, planurile pentru nuntă fuseseră făcute în cea mai mare grabă.

Ieri după-amiază, la ușa familiei Beauvale își făcuseră apariția un cârd de mesageri care îi livraseră contractul, licența specială de la arhiepiscop și cuferele purtând blazonul Morland, în care urma să-și împacheteze hainele și bunurile. Dar, înainte de toate astea, își făcuse apariția o *modistă* însoțită de două croitorese și înarmată până în dinți cu ace. Se părea că ducele vorbise serios când zisese că nu mai trebuia să poarte rochia de mătase albastră.

Aproape o oră, cele trei femei se mișcaseră repede și aproape fără zgomot în jurul ei, măsurând-o și pleoscăind nemulțumite din limbă, de parcă ar fi fost cele trei grații, trimise să ajusteze și să peticească într-o formă anume destinul Ameliei.

Apoi, în această dimineață, încă din zori, un lacheu parcursese drumul lung până la micul ei dormitor din fundul casei, cărând un turn de cutii. Cel mai mare pachet conținea nori întregi de lenjerie și o cămașă de noapte dintr-un material subțire precum ceața. În pachetul cel mic se afla un șirag de perle asortate. Și dintr-una din cutiile mijlocii scosese la iveală o rochie elegantă din satin gri-deschis. Culoarea era subtilă și convențională – dar drăguță. Amelia își trecu degetele ușor peste fustă, strângând materialul în lumina soarelui, pentru a-l face să strălucească în nuanțe de liliachiu.

- Este o rochie frumoasă, spuse Lily.

Amelia își strânse pumnii, rușinată de faptul că propria vanitate îi atrăsese atenția lui Lily. Ar fi trebuit să refuze s-o poarte

și să-și pună în schimb rochia neagră din bumbac. Dar avea o slăbiciune pentru materialele fine.

– Meriți asta, zise Lily, de parcă ar fi înțeles la ce se gândea Amelia. Și nu trebuie să te simți vinovată în ziua nunții tale. Eu mă bucur că mă aflu aici, sincer. Ce altceva ar trebui să fac? Să stau acasă și să plâng? Am avut timp suficient pentru asta ieri. Și mâine voi avea timp destul la dispoziție pentru asta. Astăzi, mă bucur că am altceva de făcut. Și, sinceră să fiu, mă simt ușurată pentru asta.

– Ușurată că nu va trebui să te măriți tu cu el? răsă Amelia sec. Da, te înțeleg, continuă ea. Mai bine eu decât tu.

– Nu am vrut să sune așa. Sunt sigură că Excelența Sa va fi un soț bun. Lily o privi în ochi. Amelia, n-o să-ți vină să crezi ce mi-a trimis acasă, ieri.

– Sper că nu o croitoreasă.

– Nu, nu. Un cec.

Amelia își îngropă fața în palme pentru a-și ascunde reacția nepotrivită pentru o lady.

– Iarăși calul ăla blestemat!

– Nu e așa de rău precum crezi. Am fost uimită să văd...

Zdrang. Ușa salonului se deschise cu o asemenea putere, că balamalele se zguduiră. Alarmată, Amelia sări în picioare. Lily o urmă, dar cu mult mai multă grație. În ușă se afla ducele de Morland. Înalt, oacheș, chipeș și mănios.

În dimineța asta, nici măcar bucele aproape negre de la tâmpile lui nu avuseseră curajul să stea ridicate. Se părea că fuseseră imblânzite fără milă, cu un pieptăn și pomadă. Haina arăta impecabil, și restul costumului se potrivea perfect cu expresia lui întunecată. Ducele arăta furios, dominator, arogant – și atât de atrăgător, că aproape o durea să îl privească în față. De fapt, Amelia se simțea de parcă le înghițise pe toate cele trei croitorese vicioase, care acum îi tăiau pe interior stomacul în bucățele.

Din spatele siluetei impozante a ducelui, apăru Laurent, cu o expresie mahnită.

– Îmi cer scuze. Am încercat să-l opresc.

– Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

Amelia își încrucișă brațele peste piept într-un gest defensiv. Apoi le desfăcu din impuls și-și prinse mâinile la spate. Era doar un om, își aminti ea. Doar un om imperfect, muritor ca toți ceilalți. Nu avea să se lase intimidată de el – nici acum și niciodată.

– Lady Amelia, ești... începu el pe un ton acuzator, apoi o măsură din cap până-n picioare și ea simți cum i se zbârlește pielea pe sub mătasea de culoarea perlei. Ești în întârziere.

– Întârziere, repetă ea, neverinindu-i să creadă.

– Cu opt minute.

Înaintând cu pași mari în cameră, ducele scoase un ceas din buzunarul vestei.

– Nunta trebuia să înceapă la zece și jumătate. Acum este zece și treizeci și... Ridică dintr-o sprânceană și făcu o pauză cu efect dramatic. ... nouă. Treizeci și nouă de minute.

Luptându-se din răputeri să-și păstreze calmul, Amelia înaintă spre el, în mijlocul camerei.

– Excelență, murmură ea, mi-ai oferit o logodnă care a durat exact douăzeci și șapte de ore. Douăzeci și șapte de ore în care a trebuit să-mi transform viața, de la cea a unei femei nemăritate, la cea de ducasă. Și acum îmi ții socoteala pentru nouă minute de întârziere?

El o privi încruntat.

– Da.

Laurent trecu lângă ea și, punând o mână pe umărul ei, o trase deoparte.

– Amelia, începu el încet, nu e prea târziu. Nu trebuie să faci asta, știi doar.

La auzul tonului binevoitor din glasul fratelui ei, hotărârea ei aproape că se sfărâmă. De aproape douăzeci și șase de ore, Laurent o îndemnase să se răzgândească în privința nunții. Dacă refuza, chiar și în ultimul moment, Amelia știa că fratele ei avea să-i sprijine decizia. La fel făcuse și cu zece ani în urmă, când ea nu fusese în stare să suporte ideea unei căsătorii cu îngrozitorul domn Poste. „Nu contează banii”, insistase el, „fericirea ta e mai valoroasă decât aurul.”

Când îi fusese permis să refuze, Amelia se simțise ușurată. La numai șaisprezece ani, nu și-ar fi imaginat niciodată că datorită

tatălui ei avea să se mărească atât de mult, și nici că acel văduv de la țară avea să fie ultimul bărbat care să-i facă curte. Amelia vorbi în șoaptă:

– Asta e o șansă enormă, Laurent. O șansă pentru noi. Odată ce voi deveni ducesă, îi voi putea ajuta pe frații noștri așa cum nici măcar tu nu poți. Legătura aceasta îi va mări considerabil șansele lui Michael de a-și găsi o soție de familie bună. Poate că voi face rost și de un post pentru Jack, undeva departe de Londra și departe de prietenii lui dezgustători.

Fratele ei clătină din cap.

– Mă tem că Jack este o cauză pierdută.

– Să nu îndrăznești să spui așa ceva! Dacă mama ar fi aici, ai putea să-i spui asta în față?

– Dacă mama ar fi aici, te-ai putea căsători cu bărbatul acesta? Ea nu și-a dorit așa ceva pentru tine. Ea voia ca toți copiii ei să se căsătorească din dragoste.

– Și, cu toate astea, tu nu i-ai respectat dorința, îl muștră ea cu blândețe.

După ce tata murise, datoriile crescuseră din ce în ce mai mult. Laurent fusese nevoit să facă sacrificiul căruia i se împotrivise Amelia – se căsătorise din interes, fără să fie îndrăgostit, pentru a asigura viitorul familiei d'Orsay. Ea îl iubise pentru asta, și deseori se ura pe sine pentru că nu-i lăsase altă variantă.

– De data asta nu mai pot fugi cu ochii în lacrimi, Laurent. Nu e vorba doar de familia noastră. Vreau o casă a mea, vreau copii. Cred că asta e ultima șansă pe care aș mai avea-o. Nu mai am șaisprezece ani.

Nu, era mai în vârstă și mai înțeleaptă – și se simțea mult mai singură. Și, oricât de neplăcut putea fi comportamentul lui, ducele de Morland era mult mai bun în comparație cu domnul Poste. Morland nu era cu treizeci de ani mai bătrân decât ea. Și avea dinți drepți. Plus că nu putea a se și a transpirație. Și mai știa și cum să sărute. Așa cum trebuie.

Și era duce. Un duce cu șase moșii, care avea să-i ofere un venit de douăzeci de mii de lire și o proprietate. În adolescența ei obtuză și egoistă lăsase să-i scape șansa de a-și ajuta familia. Dacă bărbatul acesta considera că se cuvine să-i ofere siguranță și copii, Amelia gândea că putea accepta târgul propus.

– Ești absolut sigură? o mai întrebă Laurent și se uită circumspect spre duce. Nu am nici o problemă să-l arunc afară de urechi, dacă dorești.

– Nu, nu. Ești foarte bun cu mine, dar m-am hotărât.

Amelia credea cu adevărat în cuvintele pe care i le spusese celui noaptea trecută, în timp ce valsau. Fericirea era o chestiune care ținea de alegerea personală.

– M-am hotărât, și voi fi fericită.

Spencer nu era mulțumit. Nu era mulțumit deloc. Deja trecuseră douăsprezece minute. Acum ar fi putut să fie căsătorit, poate chiar să cheme deja trăsura ca să plece. În schimb, stătea ca un neîndemânatic în mijlocul camerei, privind cum viitoarea lui mireasă discuta aprins, dar în șoaptă, cu fratele ei. La naiba, cât ura nunțile. Nu-și amintea să mai fi participat la vreuna, dar era sigur că aceasta avea să fie și ultima.

Și când se gândea că se lăuda pe sine, cu numai câteva ore mai devreme, pentru inteligența de care dăduse dovadă. Avea nevoie de o soție, și aceasta era șansa lui de a obține una fără bătaia de cap pe care o presupunea curțarea unei femei. Atunci când un bărbat cu averea și poziția lui cerea în căsătorie o doamnă ca ea... Știau amândoi că era imposibil să primească un refuz.

Dar pe ea nu o deranja să îl lase să aștepte. Iar lui Spencer nu-i plăcea să fie obligat să aștepte. Așteptarea îl neliniștea, iar lui nu-i plăcea să se simtă astfel. Din cauza asta insistase să aibă o ceremonie mică și privată în casa ei. Dacă nu era nici o mulțime de oameni, și nici o fanfară, se gândise el, atunci avea să rămână perfect calm și să dețină controlul asupra situației. Doar că acum se agita ca un școlar după numai zece minute de întârziere. Și lucrul acesta îl făcu să o disprețuiască și mai mult, pentru că era destul de inteligent încât să-și dea seama că furtuna aceasta de sentimente care îl măcina în interior însemna *ceva*. Ceva legat de el, ceva legat de ea... ceva legat de ei, amândoi, poate? Nu voia decât să se însoare cu femeia asta, să o ducă acasă și să-și dea seama în pat de restul.

– Excelență?

Tresări și își ridică repede capul. Lady Amelia stătea în fața lui. Și, indiferent cât de mult o plătise pe croitoreasă, era clar

că nu fusese suficient. Poziția în care stătea, cu mâinile la spate, o avantaja pe Amelia. I se vedea talia îngustă și bine definită, șoldurile numai bune de prins în palme și pieptul încântător. Trupul ei voluptuos și delicios era îmbrăcat în mătase, material care îi scotea în evidență toate formele, acolo unde trebuia. Nuanța sîdefie și irizată a mătăsii îi amintea de roua dimineții sau de burta unui păstrăv, și contrasta plăcut cu pielea ei albă și caldă. Amelia emana un aer de delicatețe și eleganță, și o analiză din ochi în timp ce gândurile acestea se încăpățănau să-i rămână în cap. Se chinuia să o înțeleagă, să o descopere, să priceapă ce însemna ea pentru el și de ce. Nu putea spune decât că ea arăta uimitor, că era elegantă sau frumoasă. Proaspătă. Avea un aspect proaspăt, ca apa rece și limpede, într-o zi însorită de vară. Și el o sorbea din priviri, recunoscător.

Ea dădu din cap într-un gest respectuos.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, Excelență. Sunt gata. A sosit cavalerul tău de onoare?

El se holbă la ea.

– Ai... ai un cavaler de onoare care să-ți stea alături, da? Cineva care să semneze în registrul de căsătorii, ca martor?

El scutură din cap. Nici nu-i trecuse prin minte ideea asta.

– Beauvale nu e suficient?

– Laurent? Întrebă ea și se încruntă. Presupun că da, însă nu aș vrea să îi cer asta. Mă căsătoresc cu tine cam împotriva dorinței sale. Și, din nefericire, el e singurul frate de-al meu prezent. Michael e pe mare, desigur, și Jack... ei bine, Jack te evită pentru că nu are încotro.

Se uită prin încăpere și în cele din urmă privirea îi căzu asupra majordomului.

– Presupun că l-am putea lua pe Wycke. Dar sunt sigură că nu vrei un servitor.

Dacă asta însemna că se puteau căsători în următorul sfert de oră, Spencer ar fi deschis bucuros ușa și l-ar fi tras înăuntru pe primul golan găsit pe stradă.

– Merge, decise el și făcu un gest scurt spre majordom. Adu preotul. Putem la fel de bine să o facem aici.

Când intră preotul, Spencer îl chemă alături de el cu o simplă privire și ridicând dintr-o sprânceană.

Preotul își înclină capul chel.

– Da, Excelență?

– Dacă te grăbești, parohia ta va primi o donație foarte generoasă în viitorul apropiat. Să dureze cel mult zece minute.

Încruntându-se, bărbatul deschise Biblia cu gesturi neîndemnatice.

– Există un ritual bine stabilit, Excelență. Căsătoria este o instituție în care se intră cu seriozitate și chibzuință. Nu știu dacă pot grăbi...

– Zece minute. O mie de guinee.

Biblia se închise cu zgomot.

– Pe de altă parte, ce înseamnă câteva minute în plus pentru Dumnezeu? se grăbi preotul să spună și o chemă pe Amelia fluturând din mână. Hai mai repede, copilă. Urmează să te căsătorești.

Spencer nu auzi aproape nimic din cuvintele rostite cu fervoare și în grabă la nunta lui. În principiu, era de acord cu preotul. Căsătoria trebuia să fie un eveniment serios și sacru, iar graba în care luase el această hotărâre nu însemna că nu-i acorda respectul cuvenit. Nu luase într-o doară hotărârea de-a se însura, altfel ar fi făcut-o cu mulți ani în urmă. Undeva între „da”-urile mormăite și jurămintele pe care le repetase ca papagalul, reuși să se roage în tăcere pentru câțiva urmași de sex masculin și orice alte binecuvântări mai binevoia Dumnezeu să pogoare asupra lui. Nu era mult, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât.

La îndemnul preotului, făcură schimb de verighete închipuite din panglici aurite. Toate bijuteriile mătușii sale se aflau la Braxton Hall și urma să-și aleagă de acolo inelele care-i plăceau. Degetele ei păreau a fi de gheață și o furie irațională îi străfulgeră trupul. De ce îi era frig? Oare modista nu-i trimisese și mănuși?

– Vă declar soț și soție.

Gata, se terminase. Se întoarse spre mireasa lui și o privi în ochi pentru prima dată de la începutul ceremoniei. Și imediat se muștră, pentru că toată povestea asta ar fi fost mult mai plăcută dacă s-ar fi uitat la ea tot timpul. Ochii ei erau chiar foarte frumoși – mari, inteligenți, expresivi. Și aveau o nuanță impresionantă de albastru. Își dorea foarte mult să o sărute acum.

—Încă nu, șopti ea și scutură ușor din cap, ca și cum i-ar fi citit gândul.

Doamne, spera că nu vorbise tare. Privindu-i pe furiș, preotul deschise registrul parohiei pe o masă alăturată și începu să îl răsfoiască până la pagina pe care o căuta. Le scrisese apoi numele și data căsătoriei, după care Spencer luă pana și se semnă pe rândul său. Avea un nume lung, așa că îi luă ceva vreme. După ce termină, înmuie iarăși vârful penei în cerneală și i-o oferă Ameliei. Ea se opri, zgâindu-se în jos la registru. Pe măsură ce clipele se scurgeau, inima lui Spencer începu să bată nebunește. „O, haide odată.”

Înainte să pună pana pe hârtie, se auzi zarvă mare pe hol. Julian Bellamy intră ca o furtună în salon, urmat de Ashworth. Spencer scoase un geamăt în timp ce bărbații se îndreptau spre el.

—Ce naiba vrei să faci? întrebă Bellamy.

—Vreau să mă însor.

—Asta știam deja, escroc mizerabil ce ești! Rânjind, Bellamy îi îndesă în față o foaie. Întrebam ce vrei să faci cu asta.

Era cecul pe care îl trimisese în ajun, după cum promisese.

—E după cum am spus. Lady Lily va primi o compensație în schimbul monedei pe care o avea fratele ei, explică Spencer și se întoarse spre Bellamy. Și Lady Lily e cea care trebuie să accepte sau să refuze. Nu tu.

Femeia firavă cu părul negru păși în față.

—Îți sunt recunoscătoare, Excelență, dar știi că nu pot accepta.

—Dacă oferta mea ți se pare insuficientă, putem discuta condiții mai generoase...

—Nu e vorba de asta, îl opri Lily. Oferta dumitale este mai mult decât generoasă. Practic, îți faci pomană cu mine, iar eu nu pot accepta asta cu conștiința împăcată.

—Nu poate accepta pentru că moneda lui Leo nu mai e, interveni Bellamy.

—Nu mai e? repetă Amelia. Dar unde este?

—Exact asta aș vrea și eu să aflu, zise Bellamy și-i aruncă lui Spencer o privire amenințătoare. Vrei să ne spui, Morland?

– De unde să știu eu unde se află? Nu era laolaltă cu lucrurile pe care Harcliffe le avea cu el?

Ashworth clătină din cap.

– Am căutat prin toate, de două ori. Nu o avea nici în haine. Trebuie că a fost furată de cei care l-au atacat.

– Prin urmare, a fost un simplu jaf, zise Spencer. Sau o pierduse deja la vreun pariu.

– Niciodată! exclamă Bellamy. Leo nu ar fi pariat niciodată pe moneda aia, și tu știi foarte bine lucrul ăsta. Știai că altfel nu o puteai obține de la el.

– Și ce dracului vrei să spui cu asta? întrebă Spencer și simți că i se pune un nod în gât. Doar nu vrei să sugerezi că am avut vreo legătură cu moartea lui Harcliffe?

Bellamy nu răspunse, ci doar ridică din sprâncene.

– Sigur nu vrei să sugerezi asta, repetă Spencer cu răceală în glas, pentru că dacă mi-ai defăima renumele cu o asemenea acuzație îngrozitoare și nefondată, ar trebui să te provoc la duel.

– Ca să pui mâna și pe moneda mea, nu? Să o smulgi din mâinile mele reci și fără viață?

Amelia se strecură între ei.

– De ce sunteți voi doi atât de hotărâți să vă omorâți unul pe celălalt? Domnule Bellamy, cu tot respectul și simpatia mea... acuzațiile duminale nu au nici o logică. Dacă Excelența Sa ar fi avut deja acea monedă, atunci de ce naiba i-ar mai fi oferit lui Lily douăzeci de mii de lire pentru ea?

Din fericire, cineva din cameră avea un pic de minte. Și, spre norocul lui, ea era cea cu care se însura.

– Pentru că îl mustră conștiința, răspunse Bellamy și îl privi cu răceală. Mi-am amintit ceva, Morland. Și tu te afli în sala de jocuri noaptea trecută, când eu și Leo am hotărât să mergem împreună la meciul de box.

„Fusese și el acolo?” Spencer presupuse că era posibil, dar nu fusese deloc atent la Harcliffe și la Bellamy. Singurul lucru asupra căruia își concentrase atenția fusese să câștige moneda lui Faraday.

– Și ce dacă am fost? Mai erau o duzină de domni acolo.

– Dar nici unul dintre ei nu avea vreun motiv să-l omoare pe Leo. Până acum, în goana ta după Osiris, ai ruinat averi întregi.

De ce să cred că nu ai fi capabil de violență? Știai exact unde avea să fie Leo în noaptea aia. Știai că trebuia să fii și eu cu el. Sperai că ne vei distruge pe amândoi dintr-o lovitură?

– Ești nebun.

– Iar tu îmi faci greață, replică Bellamy. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc că aproape ți-am permis să te însoști cu Lily. Și e perfect logic, nu? Imaginează-ți cum ar fi să stai la masă cu ea în fiecare zi, pentru tot restul vieții tale, știind că tu ești responsabil pentru moartea fratelui ei. Să fii mereu însoțit de un sentiment de vinovăție copleșitor.

– Încetează, interveni Lily. Julian, nu știi ce vorbești. Nu ai nici o noimă. Nu avem nici un motiv să credem că moneda care lipsește are vreo legătură cu moartea lui Leo. Și doar pentru că Excelența Sa a refuzat să...

Bellamy nu băgă în seamă cuvintele ei.

– Dar nu ai putut suporta gândul acesta, nu-i așa? continuă el. Nu, mai degrabă ai plăti bani ca să scapi de Lily, rosti Bellamy și arată cu bărbia spre Amelia. Și te-ai lega de prima femeie disponibilă pentru a rezolva problema.

Trecuseră paisprezece ani de când Spencer nu se mai aruncase, orbit de furie, asupra unui bărbat – dar nu uitase cum să dea un pumn. Degetele lui încheștate lovira cu putere maxilarul lui Bellamy și îl lăsară lat pe podea. Cecul zbură pe covor în timp ce Bellamy se lupta să se ridice în picioare.

Spencer își luă avânt pentru un al doilea pumn, dar, înainte să lovească, Beauvale sări înainte și îi prinse brațul.

– Vedeți? îl acuză Bellamy, frecându-și maxilarul. E periculos. Vrea să mă omoare și pe mine.

– Acum vreau, mormăi Spencer și se eliberă din strânsoarea lui Beauvale.

– Și trebuie să ghicim cine va urma? Toată lumea știe ce i-ai făcut lui Ashworth la Eton.

– O, chiar așa? rosti uimit Spencer și se întoarse spre soldat. Și ce anume i-am făcut eu lui Ashworth la Eton?

La naiba, fusese exmatriculat din cauza acelei bătăi. Accep-tase tacit toată vina. Spera că nenorocitul nu-l va trăda la propria nuntă.

Ashworth ridică din umeri.

– În mod evident, nu m-ai omorât.

– Julian, te rog.

Lily se duse lângă Bellamy și îi atinse cu degetul colțul gurii, acolo de unde îi curgea sânge prin buza crăpată.

– Știu că vrei să dai vina pe cineva, că vrei să găsești o modalitate de a răzbuna moartea lui Leo. Dar sigur te înșeli în cazul ăsta.

– Mă înșel?

În încăpere se lăsă liniștea. O liniște incomodă, în timp ce toate privirile se îndreptară spre Spencer. Se simți privit cu atenție de către fiecare persoană din încăpere: Bellamy, Lily, Ashworth, Beauvale, preotul... Amelia.

Ea fu prima care vorbi.

– Te înșeli, domnule Bellamy. Eu am fost de față când a aflat de moartea lui Leo. Te asigur că Excelența Sa a fost luat prin surprindere.

Bellamy își atinse ușor buza însângărată cu podul palmei.

– Iartă-mă, dar ce spui tu nu valorează prea mult.

Ticălosul. Spencer voia să-l sfârâme pe covorul ăla dezgustător de roz și să-l arunce și pe Julian, și covorul, afară pe stradă, ca pe niște gunoaie. Dar nu avea chef să facă efortul ăsta. Erau modalități mai eficiente de-a răni un om. Julian Bellamy nu provenea dintr-o familie renumită. Pentru lumea bună, el nu *era* nimic. Și nimeni nu se afla într-o poziție mai bună ca să-i amintească faptul că el era al patrulea duce de Morland.

– Pe viitor, începu el pe un ton aspru și aristocratic, te vei abține să i te mai adresezi miresei mele în modul acesta. Te vei abține să-i vorbești cu totul, dacă nu-i arăți respectul și supunerea pe care o presupun rangul ei. Respectă-i pe cei superiori ție.

Un val de ură și gelozie trecu peste chipul lui Bellamy ca o umbră, și Spencer știa atunci că îl rănise profund cu vorbele sale. Era evident că omul nutrea un amestec otrăvitor de sentimente de invidie și ură pentru elita socială. Cineva ar fi trebuit să-i spună că o astfel de atitudine era o slăbiciune uriașă, numai bună de exploatat. Dar acel cineva nu avea să fie Spencer.

– Cât despre valoarea cuvintelor rostite de Lady Amelia, continuă el pe un ton jos, merit numai pentru urechile lui Bellamy, te asigur că ele cântăresc mult mai mult decât mizerabila ta viață.

Dacă o mai discreditezi vreodată, te vei trezi cu vârful unei săbii în față.

– Ai vorbit ca un adevărat criminal, mormăi Bellamy.

Mimând cu grijă un aer de indiferență, Spencer se aplecă pentru a lua cecul de pe covor.

– Dacă moneda lui Harcliffe lipsește, atunci și pe mine mă interesează să fie găsiți ucigașii. Haideti să ne întâlnim într-o oră la grajdurile unde este adăpostit Osiris. Vom discuta problema mai departe. Dar acum...

Puse cu grijă cecul în buzunarul de la piept, apoi rosti cu satisfacție cuvintele pe care tânjea să le spună încă de când Bellamy intrase în cameră.

– Ieșiți afară!

– Nu, așteaptă! interveni Amelia, împreunându-și palmele. Nu plecați! Tot ne mai trebuie un cavaler de onoare.

„Incredibil.“ Spencer o privi clipind.

– Vorbești serios când sugerezi ca... *ticălosul* acesta să fie martor la nunta noastră?

Bellamy nu se lăsă mai prejos.

– După toate câte ai auzit și ai văzut, mai vrei cu adevărat să te măriți cu netrebnicul ăsta?

– Am de ales? răspunse Amelia, apoi își înclină fața spre Spencer și îl studie în tăcere.

– Încă nu este oficial, spuse el fără să vrea. Încă nu ai semnat. Dacă ești de părere că acuzațiile domnului Bellamy sunt întemeiate, îți voi reda libertatea.

Amelia își mușcă buza și, după un scurt moment de ezitare, se întinse înainte și-și puse mâna peste a lui. Atingerea aceasta ușoară îi detensionă încordarea din încheietură, și Spencer își desfăcu pumnul. Nici măcar nu-și dăduse seama că avusese pumnul încordat.

Fără alte cuvinte, ea se aplecă peste registru și își scrisese numele cu mișcări atente, studiate. După ce suflă ușor peste semnătură și puse pana la locul ei, în călimară, se îndreptă de spate.

– Gata.

Era nevoie de multe pentru ca Spencer să se simtă umilit, dar mireasa lui – *soția lui* – tocmai reușise acest lucru. Pe urmă, Lily păși în față. Luă pana și semnă într-unul din cele două spații

libere marcate cu denumirea de „martor”, pentru ca apoi să-i întindă pana lui Bellamy.

– Cred că ar trebui să semnezi și tu, Julian. Știi cât de prietenos era Leo. Când a pus la cale Clubul Armăsarilor... Făcu o pauză. Iartă-mă, continuă ea, dar încă nu pot rosti denumirea aceasta fără să-mi vină să râd. Oricum, el a început clubul cu scopul de a-și face noi prieteni. Acesta a fost motivul pentru care a hotărât ca intrarea în club să depindă de șansă – voia să adune la un loc oameni din diferite clase sociale, să formeze legături imposibil de stabilit în alte circumstanțe. Nu lăsa ca moartea lui să distrugă asta, conchise ea și-i întinse pana. Te rog. Fă-o pentru Leo. Sau dacă nu pentru el, atunci...

Blestemând, Bellamy își trecu mâna prin păr.

– Nu-mi cere asta, Lily.

– Atunci fă-o pentru mine.

Cu un geamăt chinuit, îi smulse pana din mână și se aplecă, de parcă ar fi urmat să semneze. Totuși, în ultima clipă, aruncă pana.

– Nu pot face asta. Chiar dacă aş crede că... Blestemă din nou. Pur și simplu nu pot.

– Pentru numele lui Dumnezeu, o să semnez eu, zise Ashworth.

Soldatul plin de cicatrici își făcu loc cu coatele ca să treacă dincolo de Spencer.

– Alianța asta puțin probabilă este acum oficială, milady.

Chiar că era puțin probabilă.

– Așadar, tu nu mă consideri un criminal? Întrebă Spencer.

Era ciudat că tocmai Ashworth devenise apărătorul lui. În toată viața lui, Spencer ajunsese o singură dată foarte aproape de-a omori un om, și acela fusese Ashworth.

– Nu.

În timp ce se apleca pentru a-și iscăli numele pe pagina registrului, Ashworth îi aruncă o privire misterioasă.

– Nu ești în stare de așa ceva.

După tonul cuvintelor sale, de-abia dacă putea fi considerat un apărător al lui Spencer. Pe de altă parte, lui Spencer nici nu prea îi păsa.

– Ne întâlnim la grajduri, le spuse el oamenilor. Într-o oră.

Capitolul 7

– Asta e bătaie de joc.

În ceața dimineții, pe măsură ce se apropia de grajduri, Spencer înjură încet.

Osiris, cel mai mareț cal de curse din generația lui – campionul de la Newmarket, Doncaster, Epsom Downs – stătea aici, printre cei mai obișnuiți cai de tracțiune?

În hambar era întuneric, frig și umezeală. O furtună de praf se rotea în singura rază de lumină care pătrundea în întuneric. Boxele cailor erau înghesuite, așa cum se întâmpla mereu în oraș. Spencer strâmbă din nas la vederea unui jgheab plin cu apă stătută și urât mirositoare – în Cambridgeshire, grăjdarii lui scoteau apă proaspătă din pârâu de două ori pe zi, în fiecare zi.

La ordinul lui, grăjdarul deschise ușa boxei în care se afla armăsarul și îl lăsă liber în curtea mică. Calul se scutură, fornăi pe nări și își legănă capul dintr-o parte în alta. Grăjdarul trase puternic de căpăstru și Spencer își încheștă maxilarul de furie. Dacă omul acesta ar fi fost angajatul lui, gestul acesta l-ar fi costat slujba.

– Cum face mișcare?

– Îl scoatem afară de două ori pe zi. Uneori face o plimbare prin curte, cu căpăstrul pus. Ăstuia nu-i mai place să fie înșeuat. E agitat și când e îngrijit.

– Așa că îl lași pe el să-ți spună ce să faci, când situația ar trebui să fie invers?

Pleoscăind încet din limbă, Spencer se plimbă în jurul calului. Părul său negru trebuia neapărat curățat și periat. În coama gri se amestecau și fire negre ca abanosul, dând un aspect de promoroacă, semn al vârstei înaintate a animalului. Pe partea dreaptă a abdomenului avea o zonă cheală, cel mai probabil din cauză că se frecase de peretele grajdului. În ciuda stării deplorabile și a lipsei de îngrijire, Osiris rămânea un exemplar impresionant. Picioarele lungi și musculoase și gâtul arcuit arătau descendența lui arabă.

Spencer îi dădu ocol și se opri în fața calului, dar ușor într-o parte, permițându-i animalului să îl vadă bine și lăsându-l să îl miroasă cu câteva fornăituri. Fu încântat de expresia pe care o văzu în ochii mari și umbriți de gene negre ai calului, la fel și de modul semeț în care acesta dădu din cap, dezechilibrându-l pe grăjdar. Calul avea un temperament energic, de aristocrat. Expresia lui spunea „eu pot mai mult de-atât”.

— Sunt absolut de acord, recunosc Spencer.

Calul era răsfățat ca un drăcușor, și avea nevoie de multe antrenamente cu un dresor profesionist pentru a ajunge în forma anterioară, dar cel puțin spiritul lui nu fusese distrus. Își scoase mânușile și le prinse la subsuoară, șoptind încet în timp ce se apropia. Întinse palma cu fața în jos înaintea calului, ca să îl miroasă și să-l studieze, apoi o așează pe greabăn.

— E mult mai bine, zise el și frecă iute gâtul animalului.

Calul se întoarse și-și afundă nasul în palma lui, atrăgând atenția asupra unei fășii lungi de păr alb, care semăna cu un fulger. Spencer era tentat să înșeeze animalul și să iasă cu el de la grajduri. Dar era deja acuzat de crimă. Ar fi fost chiar lipsă de înțelepciune din partea lui să adauge și furtul de cai, o altă insultă mortală, pe lista de acuzații a lui Julian Bellamy.

— Sfinte Iisuse!

Privirea lui Spencer țâșni spre intrare. Ashworth înainta cu pași mari prin hambar, fluierând admirativ în ceață.

— Țsta chiar că e un animal splendid!

Spencer începea să-l privească de-acum cu ochi mai buni pe bărbatul ăsta. Dincolo de trecutul lor comun, era ceva când un om recunoștea un cal bun la prima vedere. Sau când își dădea seama imediat că o acuzație era lipsită de temei.

— Așa este, zise Spencer cu mândrie în glas. Strămoșul lui a fost Eclipse, iar linia lui genealogică merge înapoi până la un pursânge arab și la câțiva campioni la curse. Nu există un exemplar cu genealogie mai pură în toată Anglia.

Luă căpăstrul și-l alungă pe grăjdar cu o singură privire. Ashworth își înclină capul pentru a studia mai bine animalul.

— Am avut odată un cal din descendența Darley. Era roib, cu pete albe. Rapid ca un demon, cu un temperament pe măsură.

Cred că am mânat calul ăla prin fiecare mlaștină din Devonshire. Era calul perfect pentru un tânăr furios și entuziast.

Spencer nu ar fi spus asta cu voce tare, dar, în tinerețe, și el își petrecuse mai multe ore în șa decât în sala de clasă.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit.

– În război?

– Nu.

Ashworth se plimbă alene spre spatele curții, iar Spencer intuit că nu voia să discute mai departe despre subiectul acesta. Era ciudat că un om care putea vorbi cu atâta ușurință de moarte camarazilor săi de pe front rămânea tăcut atunci când cel mort era un cal roib. Sau poate că nu era chiar atât de ciudat.

– Așadar, de ce suntem aici? întrebă Ashworth.

– Și eu mă întreb același lucru.

Julian Bellamy pătrunse țațoș în curtea grajdului, purtând un costum de catifea verde, mototolit de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el. Sau *nu* îmbrăcat. Pe de altă parte, părul lui era întotdeauna ciufulit – asta nu era nici o surpriză. Spencer nu înțelegea de ce făcea bărbatul acesta eforturi atât de mari ca să aibă un aspect neglijent. Pe de altă parte, nu înțelegea nici motivul pentru care cineva ar pune un cal atât de valoros într-un loc ca acesta.

– Suntem aici ca să discutăm despre investigarea uciderii lui Harcliffe, zise Spencer. Dar, mai întâi, condițiile din grajdul acesta sunt inacceptabile.

– De ce?

Enumără problemele pe degete.

– Apa e împuțită. Fânul e putrezit. Grăjdarii nu au experiență. Boxele sunt mici. Și nici măcar nu am început să vorbesc despre lipsa de exerciții corespunzătoare...

– E destul!

Bellamy întinse palma.

– Pentru mine, nu arată cu nimic diferit față de condițiile din grajdurile altor domni din Mayfair.

– Țsta nu e un cal de tracțiune, și nici unul cu care să te plimbi din când în când pe Rotten Row. Osiris este un fost cal de curse, care se trage din cele mai nobile descendențe, explică Spencer

și îl privi tăios. Nu mă aștept ca un om ca tine să înțeleagă treburile astea.

Obrajii lui Julian Bellamy se înroșiră brusc. Iar roșul acesta contrasta foarte frumos cu vânătaia violetă de pe maxilarul său stâng. Odată ce-i descoperise tendința spre invidie, omul era extrem de ușor de provocat.

— Aha, comentă Bellamy cu furie. Numai domnii cu sânge pur pot înțelege cu adevărat caii de rasă pură, asta vrei să spui?

Spencer ridică din umeri. Strămoșii lui nu aveau nimic de-a face cu asta, dar el știa categoric ce era mai bine pentru calul acesta.

— Îngrijirea corespunzătoare a unui cal ca ăsta nu e un lucru ușor. A fost antrenat să concureze încă de la naștere. Și nu doar să concureze, ci să fie cel mai bun. Odată ce a ajuns campion, a fost răsfățat cu atenția tuturor și un tratament mai permisiv. Și, în afara de astea, e un cal necastrat, condus de un impuls natural puternic de-a se împerechea. Toate astea fac din el un cal neascultător, arrogant și al naibii de plictisit. Fără antrenamentul corespunzător și șansa de-a se împerechea, este chinuit de aceste energii agresive. Începe să aibă toane, să fie dificil, retras, violent.

Ashworth îl lovi cu cotul pe Bellamy.

— Mi se pare mie, dau discuția asta devine incomod de personală?

Spencer spumegă de furie.

— Nu vorbesc despre mine, tâmpitule.

Brusc, Ashworth făcu ochii mari și, cu un aer batjocoritor, deveni imaginea perfectă a inocenței.

— O, sigur că nu, Excelență. Dar ar explica unele lucruri, adăugă el cu timiditate.

— Chiar că ar explica, interveni Bellamy. De exemplu asta, continuă el și arătă spre maxilarul lui vânt.

— Eu mă gândeam mai degrabă la nunta pripită a Excelenței Sale, zise Ashworth. Deși, dacă ne gândim logic, starea lui va fi cu siguranță mult mai bună mâine-dimineață.

— Destul! strigă Spencer, încordându-și în mod repetat maxilarul pentru a-și ține în frâu mânia. Râdeți cât vreți. N-o să vi se mai pară atât de amuzant atunci când Osiris va muri mai devreme decât trebuie.

Replica asta le atrase atenția celor doi. Bellamy fluieră printre dinți.

– Ești agresiv, hm?

– Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu a fost o amenințare, explică Spencer nerăbdător. Lăsând la o parte toate problemele legate de împerechere și antrenament, calul ăsta are nevoie de condiții mai bune pentru simplul motiv că este valoros. Personal, eu n-aș caza aici nici un cal surd, darămite un cal de curse neprețuit. Riscul de a se întâmpla ceva rău este prea mare.

– Este ținut în cea mai sigură boxă, replică Bellamy. Grăjdarii îl păzesc pe rând, iar poarta este prinsă în lațuri și închisă tot timpul.

– Încuietorile sunt o parte din problemă. Priviți cum arată grajdul ăsta.

Spencer făcu un gest spre bârnelor pline de pânze de păianjen.

– Este praf peste tot, podul e ticsit cu fân uscat. E locul ideal în care poate izbucni un incendiu. O singură scânteie ar putea transforma toată structura asta într-un infern, iar toate lanțurile și încuietorile n-ar face altceva decât să pecetluiască soarta calului.

– În privința asta, are dreptate, zise Ashworth cu un glas din care dispăruse tonul amuzat de mai devreme. Incendiile din grajduri sunt o treabă urâtă, continuă el și se uită la Spencer. Dacă voi doi vreți să-l mutăm, eu n-am nimic împotrivă.

– Ai fi interesat să vinzi partea ta? îl întreabă Spencer. Ți-aș face o ofertă generoasă.

Ashworth căzu pe gânduri, ca și cum ar fi luat în considerare posibilitatea aceasta. Excelent! Dacă fusese forțat să-și vândă postul din armată pentru a-și plăti creditorii, atunci omul probabil că nu avea bani.

– Nu poate să-și vândă partea, protestă Bellamy. Monedele pot fi câștigate sau pierdute doar printr-un joc de noroc.

– Pot aranja ceva de genul acesta, zise Spencer. Ai chef de un joc de cărți, Ashworth?

Ashworth tocmai voia să răspundă, când Bellamy îl intrerupse:

– Nu! strigă el cu putere.

Armăsarul își smuci capul și Spencer aranjă din nou căpăstrul, bombănind un blestem pe care Bellamy era mai mult decât invitat să îl audă.

— Nu voi permite asta, zise acesta. Leo a construit clubul. El a stabilit regulile pentru membri și codul de onoare. Acum, omul este mort. Ai putea cel puțin să-i onorezi amintirea și să respecti spiritul de camaraderie pe care îl reprezintă clubul ăsta.

— Halal spirit de camaraderie, comentă Spencer. Să întrerupi nunta cuiva cu acuzații neîntemeiate de crimă! Ascultați, amândoi! Voi renunța să mai fiu interesat de celelalte două monede, cu o singură condiție, ca Osiris să fie cazat pe domeniul meu din Cambridgeshire.

Bellamy scutură din cap cu putere.

— Doar ascultă-mă, insistă Spencer. Regulile rămân aceleași. Ori ce membru al clubului poate trimite iepe pentru împerechere...

— Tocmai până în Cambridgeshire? pufni Bellamy.

— Am cele mai bune grajduri din țară, și când spun asta iau în considerare și grajdurile regale. Boxe mari, o curte îngredită. Grăjdarul-șef și îngrijitorii mei sunt cei mai pricepuți dintre toți. De asemenea, am angajat și un veterinar. La Braxton Hall, armăsarul acesta se poate afla între alți cai de rangul său. Poate fi hrănit corespunzător. Poate face mișcare așa cum trebuie. Se poate înmulți așa cum se cuvine, adăugă el și se întinse ca să mângâie coama neagră ca smoala a lui Osiris. Locul acestui cal este lângă mine.

— Vrei să spui că acest cal îți aparține.

Fără să se sinchisească să-și întoarcă capul, Bellamy scuipă în paie.

— Crezi că ai dreptul la animalul ăsta la fel cum ai impresia că ai dreptul la tot. Ce te face mai bun decât noi doi? Titlul tău? Realizarea uimitoare de-a fi fost născut de o femeie nobilă, și nu de servitoarea preferată a tatălui tău?

O, Spencer era cu adevărat infuriat acum. Indiferent de certurile pe care le avuseseră în adolescență, tatăl lui fusese un bărbat cumsecade, care se purtase întotdeauna onorabil.

— Doar pentru că tu nu știi nimic despre tatăl tău, îl avertiză Spencer, să n-ai impresia că îl cunoști pe al meu.

Bellamy fierbea de furie.

– Nu e decât noroc. Pur și simplu, un noroc chior de aristocrat separă un bărbat ca tine de un bărbat ca mine. Leo a înțeles asta. El nu s-a considerat niciodată superior cuiva. Tocmai de asta a creat clubul ăsta, de asta a condiționat calitatea de membru de norocul care vine *după* nașterea cuiva, nu înainte.

Julian se uita de la Spencer, la Ashworth.

– Al naibii să fiu dacă vă voi permite să distrugeți asta. Mă voi lupta cu tine până la ultima suflare dacă încerci să iei calul ăsta din Londra.

– O să pierzi! declară Spencer, îngustându-și ochii. Ascultă bine când îți spun că, în timp, monedele alea vor fi ale mele. În timp, calul acesta va fi al meu. Iar dacă tu crezi că nu ne separă decât norocul chior... Spencer scutură din cap în semn de dispreț. Mă întreb de ce petreci atât de multă vreme și de ce depui atâta efort pentru a obține serviciile oamenilor pe care susții că-i disprețuiești, adăugă el. Apoi, înainte ca Bellamy să-și poată aduna gândurile, Spencer schimbă subiectul: Ce știm despre moartea lui Leo?

– Se pare că eu ar trebui să-ți pun întrebarea asta.

Spencer alungă acuzația cu o simplă ridicare din umeri.

– A fost găsită prostituata? Sau vizitiul trăsurii?

Bellamy scutură din cap cu precauție.

– Mi-am petrecut toată noaptea cercetând amănunțit groapa aia imputită și plină de păduchi numită Whitechapel. Când terminăm aici, tot acolo mă întorc. Presupun că Excelența Ta nu dorește să mă însoțească...

– Nu neapărat.

Cu o înclinare a capului, Spencer chemă un îngrijitor și apoi îi întinse căpăstrul calului. Își duse mâna la buzunarul de la piept, scoase un plic închis cu un sigiliu ce purta emblema Morland și i-l întinse lui Bellamy.

Bărbatul se uită la el plin de ranchiună.

– Ce este asta?

– Motivul pentru care te afli aici, zise Spencer și-i împinse plicul în palmă. Păstrează-l bine. Înăuntru vei găsi cecul pentru douăzeci de mii de lire.

Bellamy se holbă la plic, și rânjetul disprețuitor începu să-i dispară.

– Folosește-i pentru a angaja câți detectivi și polițiști din Londra îți trebuie. Caută prin tavernele ponosite și hanurile soioase, întreabă toate prostituatele și lacheii. E posibil să-ți descoperi niște rude demult pierdute în timpul ăsta, dar nu vei găsi nimic care să mă lege de moartea lui Harcliffe.

– Mai vedem noi, replică Bellamy și, prinzând colțul plicului, trase spre el.

Spencer nu-i dădu drumul.

– Când sunt găsiți criminalii, restul banilor va merge la Lily. Iar moneda îmi va reveni.

De-abia apoi dădu drumul plicului, iar Bellamy îl acceptă morocănos. Ashworth interveni:

– Eu nu am atâția bani, dar dacă ai nevoie de mușchi, să trimiți după mine. Totuși, dacă vrei să aibă loc și un proces, adăugă el și-și trosni amenințător oasele gâtului, nu pot promite că va mai rămâne prea mult de adus în fața judecătorului.

– Consider că am fost avertizat, rosti Bellamy cu precauție. Credeam că nu îl cunoșteai așa de bine pe Leo. Ai omori pentru el?

Soldatul ridică din umeri.

– Am ucis pentru mai puțin de-atât.

Corect. Nerăbdător să termine, Spencer interveni:

– Dacă refuzi să-mi permiți să-l mut pe Osiris, insist să trimit unul dintre îngrijitorii mei să vadă de el. Măine voi pleca la Cambridgeshire. Vreau să mă ții la curent cu orice eveniment. Pentru banii ăștia, mă aștept să primesc o scrisoare în fiecare zi.

– Fugi destul de repede din oraș, nu-i așa? întrebă Bellamy.

– Nu fug deloc. Am treburi pe domeniul meu.

– Pun pariu că-s treburi legate de luna de miere, zise Ashworth.

O serie de întâlniri urgente cu patul?

În timp ce Ashworth și Bellamy făceau schimb de priviri, Spencer scoase un oftat nerăbdător. Poate că aveau dreptate. Poate că, în realitate nu avea nevoie decât de o partidă bună de amor. Un motiv în plus ca să pună capăt acestei întâlniri și să se întoarcă acasă la Amelia, care dăduse dovadă de înțelepciune atunci când ignorase acele acuzații ridicole, și care avea un trup voluptuos și perfect pentru a-l face să uite complet de ele.

– Eu tot spun că e suspect, se încapătăună Bellamy. Adică, toate astea dau de bănuir. Nunta făcută în pripă, faptul că pleci din oraș atât de curând...

Răbdarea atât de pusă la încercare a lui Spencer se spulberă.

– Și dacă aș rămâne în oraș, m-ai acuza că intervin în investigație și că pun bețe în roate justiției. Nimic din ce spun nu te convinge de faptul că sunt nevinovat, pentru că nu poți vedea dincolo de propria vină. Tu trebuia să fii cu prietenul tău în noaptea aia. În schimb, erai plecat la o târfă. Acum, sentimentul acesta de vinovăție te macină de viu și o să-mi faci viața un calvar până îi vei găsi pe ucigașii lui Leo. Asta e clar, conchise el și-și smulse mânușile. Mic puțin îmi pasă ce naiba crezi despre mine. Doar găsește-i pe criminali. Și eu vreau să-i văd aduși în fața justiției, la fel ca și tine. „Și vreau moneda aia mai mult decât poți înțelege tu vreodată.” Găsește-i, repetă Spencer uitându-se de sus la Bellamy. Găsește moneda. Și de-abia după asta ne vom întâlni ca să discutăm despre viitorul clubului.

Un hohot de râs răgușit îndepărtă încordarea care plutise în aer până atunci.

– Îmi cer scuze, spuse Ashworth, încă zâmbind. Doar că e amuzant, nu credeți? Noi trei, singurii membri ai aceluiași club.

Julian se încruntă.

– Ba e absurd.

– Da... ce să-i faci, replică Spencer și-și scutură praful de pe mâneci, pentru ca apoi să-i facă semn îngrijitorului să-i aducă armăsarul. Ai spus că lui Leo îi plăceau glumele. Se pare că gluma astea e pe seama noastră.

Capitolul 8

Amelia începea să se întrebe dacă soțul ei intenționa vreodată să se culce cu ea. Se uitase atât timp în gol la pereții de culoarea lavandei din apartamentul ducesei, că simțea că înnebunește, așa că se întinse pe plapumă cu un oftat și începu să se uite în schimb la baldachinul violet al patului. Părea că pe el erau brodate păsări.

Păsări ciudate, nefericite, cu aripile deschise în unghiuri stranii. Poate că ar fi trebuit să fie cocori? Pentru ea, păreau niște potâr-nichi moarte, numai bune de jumulit. Nu era o imagine inspirată la care să se uite o proaspătă mireasă, în timp ce își îndeplinea atribuțiile de soție. Spera din tot sufletul că atunci când avea să vină pentru a consuma căsătoria, ducele va prefera întunericul. *Dacă* mai venea să consume căsătoria.

La scurtă vreme după parodia de ceremonie de nuntă, pleca-seră de la Beauvale House. Drumul cu trăsura până la reședința Morland fusese parcurs într-o liniște tensionată. La ușă, el o lăsa-se în grija menajerei.

— Tripp te va conduce în camerele tale, îi spusese el scurt. Să te odihnești.

Și de atunci nu-l mai văzuse. Între timp, se odihnise. Băuse și ceai. Și se gândise să-și petreacă după-amiaza despachetând hainele din cufere și acomodându-se cu casa, dar noua ei servitoare o informase că nu era neapărat nevoie să facă asta. Excelența Sa lăsase vorbă că a doua zi urmau să plece spre Braxton Hall. „Măine?” Pusă în fața unei informații atât de îngrijorătoare, Amelia căutase refugiu și liniște într-o baie fierbinte. Se îmbrăcase cu mare grijă pentru cină, dar luase masa singură. Când, în cele din urmă, găsise curajul de-a întreba dacă știa cineva pe unde umblă Excelența Sa, fusese informată că ducele plecase la o plimbare călare. Pfiu! Era ziua nunții sale, și deja fusese părăsită pentru un cal.

Acum, la câteva ore bune după cina aceea solitară, Amelia se întinse pe așternutul patului, îmbrăcată în cea mai străvezie cămașă de noapte pe care o avea, pipăind materialul de la decolteu și întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșală imensă. Gândurile i se întorceau iar și iar la dimineața aceea și la acuzațiile domnului Bellamy. La vremea respectivă, ea respinsese din instinct ideea că Morland l-ar fi putut omori pe Leo. Poate că ducele era un bărbat insuportabil, arogant și rece, dar nu îl credea capabil de crimă.

Apoi se gândi la cec. Douăzeci de mii de lire. Era dispus să plătească douăzeci de mii de lire pentru o zecime dintr-un cal de curse — aceeași sumă pe care o stabilise ca alocație anuală pentru Amelia, care i se oferise cu totul. Dincolo de umbra neplăcută

pe care o aruncau asupra caracterului său, aceste sume exprimau clar care erau prioritățile din viața ducelui.

Și apoi mai era și pumnul violent pe care i-l dăduse lui Bellamy – moment care îi tăiase răsuflarea Ameliei. Fără îndoială că altei doamne i s-ar fi părut un moment captivant să-l vadă pe mirele ei lovind un alt bărbat pentru a-i apăra onoarea. Dar Amelia avusese cinci frați care își câraseră la pumni cu duiumul chipurile pentru a o apăra, așa că știa mai bine. Bărbații se loveau între ei pentru că așa aveau chef, iar partea cu „onoarea doamnei” nu era, de obicei, altceva decât o scuză convenabilă.

Dacă ducele îl doborâse la podea pe Bellamy pentru că o insultase pe Amelia... oare de ce mai era capabil, dacă miza era ceva la care ținea cu adevărat? Nu, nu, nu. Fusesse alături de el toată noaptea aceea, la bal. Într-adevăr, ajunsese după ce Leo era deja mort, dar... nu se comportase ca un criminal. Nu?

Amelia trebuia să fie cinstită cu ea însăși. Habar n-avea cum s-ar fi putut comporta un bărbat după ce ar fi comis o crimă. S-ar fi arătat imediat în public pentru a îndepărta orice suspiciuni? I s-ar fi făcut rău și ar fi pălit imediat ce ar fi fost confruntat cu faptele, poate chiar s-ar fi ascuns pe o terasă izolată? Ar fi oferit sume de bani obscen de mari familiei victimei, s-ar fi însurat cu singura femeie care fusese martoră la comportamentul lui suspect, și ar fi făcut aranjamente pentru a pleca cât mai repede din oraș? Își acoperi ochii cu palma. O, Doamne. Ce făcuse omul ăsta? Dar ce făcuse *ea*?

Amelia sări în șezut. Poate că nu era prea târziu. Căsătoria nu fusese consumată încă. Dacă ar fi putut evada din casa asta și să se întoarcă la Laurent, ar fi putut cere o anulare. Se ridică din pat, își aruncă o pătură peste umeri și deschise fereastra. Vremea era destul de răcoroasă pentru o seară de început de vară. Dar dacă s-ar putea îmbrăca singură, dacă ar putea evita servitorii și ar reuși cumva să coboare în stradă, să găsească o trăsură...

Nu, evadarea asta pe furiș era mult prea periculoasă, iar Amelia nu era proastă. Indiferent ce făcuse Morland, ea se îndoia că el reprezenta o amenințare la adresa ei. Nu putea spune același lucru despre tâlharii care hoinăreau pe străzile întunecate ale Londrei.

Ar putea, pur și simplu, să-i trimită o scrisoare lui Laurent și el ar veni după ea cu trăsura. Da, asta era. Avea să mituiască

un lacheu să ducă scrisoarea fără știința Excelenței Sale. Sau, dacă planul acesta eșua, avea să se prefacă bolnavă și să ceară să fie consultată de un doctor. Nici măcar nu era prea târziu. Ceasul arăta doar ora... se uită la orologiul de pe polița căminului... Douăsprezece.

Ușa se deschise și ea tresări. Ducele intră în cameră printr-o ușă lăturalnică, și Amelia își acoperi gura pentru a-și ascunde zâmbetul. Ce prostuță fusese când își imaginase că avea să întârzie chiar și cu un minut. La urma urmelor, el era Ducele de la Miezul Noptii.

Până și ea trebui să recunoască faptul că, în noaptea asta, Spencer dovedea din plin că porecla i se potrivea. Stătea neclintit în pragul ușii, îmbrăcat doar într-o cămașă și o pereche de pantaloni largi și o privea concentrat, într-o atitudine intimidantă. Era clar că tocmai făcuse baie, pentru că părul lui era încă ud. Buclele negre și cârlionțate străluceau în lumina focului din cămin. Privirea ei fu atrasă de zone ale trupului său pe care le vedea acum pentru prima dată: brațele puternice, partea de piept care era expusă privirii de nasturii deschieați ai cămășii, picioarele lui goale. Era atât de afurisit de atrăgător, că ar fi putut fi însuși diavolul.

– Te simți bine? o întrebă el, încruntându-se.

Probabil că nu se aștepta să deschidă ușa și să-și găsească mi-reasa stând în fața unei ferestre deschise, cu mâna la gură. Amelia se gândi să se prefacă bolnavă. Să-și strângă burta cu mâna, să se prăbușească la podea, zvârcolindu-se în agonie până ce avea să sosească un doctor sau fratele ei pentru a o salva. Dar renunță la idee și scoase un oftat jalnic. Nu se pricepuse să mintă nici măcar în copilărie.

– Sunt bine, răspunse ea încet. Doar tulburată de gânduri. Și de păsări.

– De păsări?

El își înclină capul și se uită spre fereastră.

– Cele de pe baldachin, explică ea.

Spencer traversă camera și se aruncă pe pat, așezându-se pe spate. Salteaua scoase un scârțâit puternic.

– Da, înțeleg, mormăi el, unindu-și palmele la ceafă și uitându-se în sus. Chiar că este tulburător. Sunt vulturi?

– Cred că ar trebui să fie cocori.

– Cocori?

El își înclină capul într-un alt unghi. Amelia își mută privirea. Cumva, părea un gest indecent să se holbeze la el în timp ce stătca întins pe pat cu toate membrele desfăcute. Felul în care arăta, cel puțin, o făcea să se gândească la lucruri indecente.

– Orice ar fi, conchise el, nu vor mai fi aici data viitoare când ne vom mai afla în casa asta. Nu putem avea un obiect atât de ofensator în dormitorul tău.

– Nu cred că aş putea să spun că mă ofensează. E un afront pentru cocori, poate.

– Nu, este un afront adus celor care au ochi să vadă. Dar mai ales ție.

– De ce spui asta?

– Ești pricepută la brodat, nu-i așa?

– Presupun că da.

Confuză, Amelia își prinse palmele în fața abdomenului. Chiar se mândrea cu talentul ei la brodat, dar oare de unde știa el lucrul acesta?

A, da. batista. Pentru o fracțiune de secundă, se întrebă ce se alesese de ea. Apoi se întrebă dacă o luase razna. Putea să-i păstreze batista, ba era chiar invitat să o facă. Ea trebuia să iasă din camera asta și din mariajul acesta.

– Dar în noaptea asta, zise el întorcându-se pe o parte și sprijinindu-se în cot, o să sting lumina ca să nu îi vedem.

– Nu, spuse ea fără să-și dea seama.

– Nu?

Spencer se ridică în șezut.

– Atunci hai să ne mutăm lângă foc. S-a făcut răcoare aici.

Amelia privi în tăcere cum ducele se ridică din pat și închise ferestra. Apoi adună pernele și păturile de pe pat și le aranjă într-o movilă, lângă cămin. Luă vatraiul, mai puse cărbuni și înteți focul până când putu să simtă căldura flăcărilor din mijlocul camerei, unde se afla.

Aceasta era bărbatul arogant și lipsit de maniere cu care se măritase în dimineața asta? Un duce nu-și închidea singur ferestrele, nu-și aranja singur pernele și nici nu făcea focul. Și cu toate astea, el realizase toate aceste sarcini cu ușurință, dând dovadă

de bărbăție, aspect care o făcea să se simtă protejată și interesată. Vedea din nou acea latură umană a lui. Categorical, nu arăta ca un criminal cu sânge-rece.

În timp ce lumina și căldura care emanau de la foc crescuseră și mai mult, bănuielele ei începură să piardă teren într-atât, încât Amelia începu să se simtă prost pentru că se gândise la ele. Chiar stătuse la fereastră cu câteva minute mai devreme, gândindu-se să coboare pe burlan îmbrăcată numai în cămașa de noapte, pentru a scăpa de mirele ei ticălos?

„Zău așa, Amelia. Nu te afli într-un roman gotic, știi?”

Pur și simplu nu-i venea să creadă că bărbatul acesta era capabil de crimă. Pe de altă parte, știa că ea era o persoană foarte credulă – deseori spre greșeala ei. Cu toate astea, dacă dorea să primească asigurări că era nevinovat, nu o împiedica nimic să nu îl întrebe.

– Gata, zise el, scuturându-și praful de cărbuni de pe mâini și ștergându-le de pantaloni. Nu ne mai deranjează păsările alea ciudate. Cum rămâne însă cu gândurile care te tulburau? Pot face ceva ca să le fac să dispară?

Se așeză în fața focului și îi făcu semn să se apropie de el.

– Poate că da.

Amelia se așeză cu eleganță pe o pernă și își trase o pătură peste picioare.

– Unde ai fost? Majordomul mi-a spus că ai plecat într-o plimbare călare.

– Este adevărat, asta am făcut pentru o vreme. M-am ocupat de diferite treburi... am pregătit plecarea noastră. Măine ne îndreptăm spre Cambridgeshire.

– Așa mi-a spus și camerista mea, spuse Amelia și se așeză turcește. Dar de ce atât de curând? întrebă ea, încercând să nu pară prea dezamăgită.

Oare se întrebasese dacă ea voia să plece din Londra mâine? N-ar mai fi avut cum să-și ia la revedere de la frații ei. Și care mai era hazul să fie ducesă, dacă vechii ei prieteni nu o puteau vizita ca s-o copleșească cu apelativul „Excelență” până când cădeau pe jos de răs?

– Pupila mea, Claudia, se va întoarce curând de la New York. Sunt nerăbdător să o văd din nou și de abia aștept să vă cunoașteți. În plus, eu nu mai am nici o treabă la Londra acum.

– Pentru că acum ești însurat?

El scutură din cap.

– Ți-am mai spus, nu am venit la Londra ca să-mi caut o soție. Am venit pentru cal.

Ea gemu în gând. Nu calul *ăla din nou*.

– Intenționez să-l câștig cîștit pe Osiris, dar concursul a ajuns într-un impas acum. Una dintre monede se află în mâinile unui necunoscut și nici Ashworth, nici Bellamy nu-și vor risca partea. Nu are nici un rost să mai rămân în Londra. Nu-mi place deloc traiul la oraș.

– Înțeleg, murmură ea, încercând să se resemneze cu faptul că prezența ei în viața lui era ca un fel de premiu de consolare în jurul căruia nu merita să-și facă planuri. Dacă nu ai venit la Londra pentru a-ți căuta o soție, spune-mi din nou de ce anume te-ai căsătorit cu mine?

El tăcu pentru câteva secunde.

– Aș prefera să-ți arăt.

Inima i se strânse. Cu toate pernele, focul puternic și toată povestea asta neplăcută cu crima... aproape că uitase complet de motivul vizitei lui în dormitorul ei.

Însă era clar că el nu uitase. O studie pe îndelete, și Amelia simți că sângele începe să i se înfierbânte. Simți că se îmbujorează. Pe sub materialul transparent al cămășii de noapte, sfârcurile i se întăriră. Era sigură că și el le văzuse. Bănuia că zâmbește ușor. Spencer întinse mâna ca să-i atingă marginea cămășii, acolo unde ieșea de sub pătură. Ea se uită lung la degetele sale care mângâiau materialul, frecându-l între degetele sale. Nici măcar nu o atingea, dar nervii ei nu păreau să înțeleagă asta. Aproape că rămase fără suflare, și zâmbetul lui se lărgi. Își dădea seama că o tachina, la fel cum se juca și cu marginea cămășii. Îi demonstra că până și cea mai mică mișcare a lui avea o putere uimitoare asupra ei. Fără prea multe cuvinte, sclipirea de animal de pradă din ochii lui spunea că, înainte să treacă noaptea asta, avea de gând să o cucească total. Amelia înghiți în sec.

– Tu l-ai omorât pe Leo Chatwick?

Bang. Ca și cum ar fi fost lovit în piept, Spencer se lăasă să cadă înapoi pe perne. Ea profită de ocazia pe care i-o dădea distanța mai mare dintre ei pentru a inspira profund. Slavă cerului. Acum el era cel aflat în defensivă.

- Ce m-ai întrebat adineauri?

- Tu l-ai omorât pe Leo Chatwick?

Obrajii lui pâliră.

- Și vrei să mă întrebi asta tocmai acum? De dimineață păreai convinsă de nevinovăția mea.

- Da. Dar apoi m-ai lăsat toată ziua singură cu gândurile mele și cu cocorii ăia oribili drept companie. Și, după câte îmi mai amintesc acum, îmi dau seama... că de fapt nu ai răspuns cu adevărat la întrebarea asta.

- Nu am răspuns pentru că *nu* credeam că a fost pusă vreo întrebare. Cei care mă cunosc nu ar apleca niciodată urechea la acuzațiile lui Bellamy.

- Tocmai asta vreau să spun. Eu nu te cunosc, nu prea bine.

- Dar îndeajuns de bine încât să accepți să te măriți cu mine.

Amelia trase de pătură până la piept și apoi o strânse în jurul ei.

- Am acceptat o logodnă. În mod normal, logodnele durează mai mult de o zi.

El ridică din sprânceană. Iar ea răspunse gestului sarcastic ridicând și ea dintr-o sprânceană. Poate că era un gest lipsit de demnitate din partea ei să continue cu întrebările. Dar era adevărat că el nu negase niciodată acuzațiile domnului Bellamy. Nu în dimineața aceea, și nici acum. Părea să creadă că nu merita efortul, și Amelia nu suporta să simtă asta. Un bărbat ar trebuie să dorească să câștige încrederea soției sale.

- Unde te afiai înainte să sosești la balul familiei Bunscombe, în noaptea aceea?

- Eram aici.

- Singur?

- Da, răspunse el și se încruntă. Dacă ar fi întrebați, servitorii mi-ar susține afirmația.

- Dacă sunt servitori loiali, care țin la slujba lor, sunt sigură că ar susține orice afirmație ar rosti stăpânul lor.

Maxilarul lui se încordă de furie.

– Ascultă! În dimineața asta tocmai i-am dat douăzeci de mii de lire haimanalei de Bellamy, ca să pornească o investigație pentru moartea lui Harcliffe. De ce aș mai face un asemenea gest dacă aș fi eu vinovatul?

– Nu știu, zise Amelia. Știu că douăzeci de mii de lire este o sumă pe care o arunci aiurea cu lejeritate. Se pare că aceasta este suma pe care o oferi ca să cumperi orice – soții, cai... de ce nu și libertatea?

El o privi neclintit pentru multă vreme, iar ochii lui căprui păreau că îi ard pielea. Apoi se ridică în picioare și părăsi dormitorul, trântind ușa în urma lui. Ea făcu o grimasă. Deci, asta era. O să se trezească aruncată direct în stradă? Sau va fi atât de amabil încât să cheme trăsura lui Laurent mai întâi?

Ușa se deschise din nou, cu o bufnitură. Ducele intră cu o cutie mică la subsuoară și un lanț cu chei în cealaltă mână. Îngenunche lângă ea, așeză cutia pe podea și alese una din chei. După ce deschise capacul dublat cu catifea, scoase conținutul cutiei în fața ei.

– Poftim, o îndemnă el. Numără-le.

Amelia se uită în jos la discurile de alamă împrăștiate care reprezentau calitatea de membru al Clubul Armăsarilor. Pe fiecare monedă era bătută o imagine ce reprezenta capul unui cal, și pe cealaltă parte, evident, o coadă de cal. Atât de rudimentar, atât de copilăresc, atât de caracteristic lui Leo. Cum și-ar fi putut imagina cineva că monedele astea merită o viață de om?

– Nu trebuie să le număr, știu că sunt șapte.

– Atunci, mă crezi.

– Cred că ești mult prea inteligent ca să pui moneda lui Leo la un loc cu celelalte, dacă ai avea-o.

Oftă supărat și-și întinse brațele în lateral, închipuind un martir.

– Caută prin toată casa, dacă dorești.

– Asta ar dura o săptămână întreagă. Și asta e o singură casă. Ai șase în total, și fără îndoială mai ai și câteva seifuri la bancă.

– Doar nu vorbești serios! Și eu care credeam că ești o femeie rațională.

– Atunci tratează-mă ca atare. Nu mi-ai oferit nici o ocazie să te cunosc, nici o șansă îmi dau seama singură de omul care ești. Nu mă pot baza decât pe propriile observații, iar ceea ce văd este

un bărbat extrem de bogat și influent, care are foarte puțin respect pentru sentimentele celorlalți, care și-a trăit viața cu unicul scop de-a cumpăra unui cal de curse, indiferent de viețile pe care le ruinează pentru a-și atinge scopul. Din punct de vedere logic, eu am mai multe motive să te suspectez decât să am încredere în tine.

Murmurând un blestem, el își trecu mâna prin păr.

– Amelia...

– Da, Spencer?

El clipi, în mod evident surprins de faptul că îi spusese pe nume.

– L-am rostit și în timpul jurămintelor, explică ea. Ai prefera să-ți spun Morland?

– Aș prefera să-mi spui Excelență dacă ai de gând să ceri o anulare. Asta dorești?

– Vreau niște răspunsuri, atâta tot. Aș vrea să știu câte ceva despre tine înainte să-ți permit... Amelia roși. Să-ți permit mai multe, continuă ea.

– Te-am invitat să-mi pui întrebări atunci când te-am cerut de soție, zise el și o privi împietrit, jignit. Iar tu m-ai întrebat de pisici.

Amelia își încheștă degetele în poală. Era adevărat, îl acceptase destul de ușor, fără să-i pună alte întrebări decât cele legate de conturile din bancă. Nu se gândise că, pentru el, lipsa ei de curiozitate era o insultă. Dacă trebuia să fie sinceră, ea nici măcar nu-și închipuise că el ar fi capabil de sentimente. Spencer se lăsă pe călcăie.

– Spune-mi ce anume vrei să știi, mai exact.

– Mai exact, vreau să știu că soțul meu nu este un criminal. Dar pentru a afla asta, mi-ar plăcea să înțeleg de ce este atât de important calul acesta pentru tine. De ce ai distruge cu plăcere fericirea fratelui meu pentru a avea calul, dar nu l-ai ucide pe Leo. Vreau să știu de ce ți s-a făcut rău la bal – și ți s-a făcut rău, nu încerca să negi. De ce ai insistat să ne căsătorim atât de repede și fără surle și trâmbițe? De ce mă tragi după tine la țară, unde voi fi departe de toată familia și de toți prietenii mei? Ai avut o tinerețe chiar atât de rebelă și sălbatică pe cât se spune? Și pentru

că tot veni vorba de asta, ce s-a petrecut între tine și Lord Ashworth în tinerețe?

El clipi.

– Asta e o listă cam lungă de întrebări.

– Da. Exact ce vreau să știu.

– Prea bine, spuse el cu o voce pătrunzătoare și gravă. Atunci, uite ce aş vrea eu să aflu. Aş vrea să știu dacă pistruiul de pe sânul tău stâng este un semn solitar sau dacă face parte dintr-o pleiadă de pistrui. Mi-ar plăcea să știu dacă sfârcurile tale au aceeași nuanță de roz-corai ca și buzele tale, sau dacă sunt mai întunecate. Vreau să știu dacă te-ai atins, dacă ai învățat cum să-ți oferi singură plăcere. Și, rosti el aplecându-se înainte, iar inima ei îi sări în gât, vreau foarte, foarte mult să aud gemetele pe care le scoți atunci când atingi plăcerea. Exact asta vreau.

O, vai. Amelia își clătină picioarele, fără să poată rosti un cuvânt. Ideea că un bărbat – *acest* bărbat – avea astfel de gânduri senzuale despre ea... Ea? *Ea*. El ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine?

Amelia se rugă ca glasul să nu-i tremure la fel de tare ca trupul.

– Răspunde tu primul.

El înjură și se întoarce cu spatele, exasperat.

– Am ajuns amândoi la o înțelegere. Eu îți ofer siguranță, iar tu îmi dai un moștenitor. Trupul tău a fost o parte din acest târg. Niciând nu a fost vorba de un val de întrebări despre viața mea din trecut. Nu am obiceiul să mă explic în fața nimănui.

– Nici măcar în fața soției tale?

– Mai ales nu în fața soției mele. Împinse cu vâtraiul în foc. La naiba, Amelia! Când ți-am cerut mâna, am făcut-o pentru că mă așteptam ca lucrurile să avanseze ușor între noi.

Cuvintele lui îi spulberă iluziile. Da, sigur că da. O voia numai pentru că avea impresia că putea ajunge ușor la ea. Că îi convenea. Că era disperată. Că era o femeie cu care nu trebuia să-și bată capul să o cucerească. O soție cu care nu i-ar fi greu să se culce. Un vas pentru sămânța lui. Dar chiar își închipuia că avea să-i cedeze trupul ei, când el nici măcar nu avea chef să-i

demonstreze că poate da dovadă de umanitate? Dacă el avea dreptul să o întrebe despre activitățile intime pe care le întreprindea sub plapumă în nopțile în care se simțea singură, atunci cu siguranță și ea avea dreptul să fie sigură că el nu e un criminal.

– Da, ce să spun... Probabil o să zici că sunt o fată bătrână prostută, care se amăgește singură, dar m-am hotărât că merit și eu o fărâmă de efort.

– Efort? Crezi că e o treabă ușoară să aranjez nunta și plecarea din oraș într-o singură zi?

– Pentru un bărbat cu influența și mijloacele tale? Da. Când nu primi nici un răspuns, ea își cuprinse brațele cu palmele și adăugă: Se pare că ne aflăm într-un impas.

– Un impas, repetă el. Vreau să fiu absolut sigur că am înțeles bine. Până când nu vei fi convinsă de nevinovăția mea, refuzi să ne consumăm noaptea nunții? Investigația lui Bellamy ar trebui să scoată destul de curând la iveală dovezi în sensul ăsta. Ar fi bine s-o facă, având în vedere banii pe care i i-am pus la dispoziție.

– Bine, atunci. E atât de ciudat dacă cer să amânăm câteva zile? Amelia închise ochii și expiră încet. Avea nevoie de ceva curaj pentru a-i propune așa ceva. Dar dacă nu se impunea în fața lui acum, știa că nu avea să mai aibă o altă ocazie. Moartea lui Leo, logodna noastră, acum nunta – toate s-au întâmplat atât de repede. Prea repede pentru binele meu. Observ că asta te înfurie, faptul că nu te pot crede pe cuvânt. E un lucru care mă dezamăgește și pe mine. O femeie *ar trebui* să poată avea încredere deplină în soțul ei. Dacă mi-ai lăsa o perioadă de timp, dacă mi-ai permite să te cunosc mai bine... Amelia își mușcă limba. Poate că în noaptea asta... am putea doar să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă, repetă el.

– Da. Știi tu, să vorbim despre una-alta.

– *Să vorbim despre una-alta.*

După disprețul cu care vorbise, cineva și-ar fi putut închipui că-i propusese că coasă sau să lustruiască argintăria. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era atât de scandalos la asta? Poate că era doar o chestiune simplă, legată de subiectul potrivit de discuție. Chiar și Michael, cel mai tăcut dintre bărbații din familia d'Orsay,

putea vorbi despre cum să te orientezi după stele până la răsăritul soarelui.

– Pentru început, ce-ar fi să vorbim despre cai? De ce e atât de important pentru tine ca Osiris să fie al tău?

– Nu vreau să vorbim nimic.

Găsi cutia cu monede și o aruncă deoparte.

– Nu vreau să vorbim vrute și nevrute. Nici despre cai, crime sau despre orice altceva. Vreau să mă culc cu soția mea și apoi să mă odihnesc.

Aplecându-se înainte, trecu peste pernele care îi separau până îi prinse trupul în brațele lui mari și musculoase. Îi smulse repede pătura pe care o ținea la piept. Degetele lui lungi îi cuprinseseră coapsa, imprimându-se în carne prin materialul subțire al cămășii de noapte.

– Ca soț, am anumite drepturi.

– Da.

Inima îi bătea gata-gata să-i iasă din piept și Amelia înghiți în sec.

– Și aș afla cu siguranță ceva despre tine dacă ți-ai lua drepturile cu forța.

– La fel cum te-am „forțat” să mă săruți în biroul lui Beauvale?

Mâna pe care o ținea pe piciorul ei se relaxă, dar nu-i dădu drumul. În schimb, începu să traseze cercuri cu degetul mare, mângâindu-i partea interioară a coapsei. Amelia simțea că-i arde pielea acolo unde o atingea. Când vorbi din nou, vocea lui era răgușită, dar hotărâtă. Și foarte excitantă.

– Vrei cu adevărat să mă cunoști, Amelia?

Ea dădu din cap.

– Atunci uite ce trebuie să știi... Ridicându-și mâna de pe coapsa ei, o atinse în trecere pe gât și-și coborî degetele pentru a trasa marginile decolteului. Abia am așteptat să te sărut toată ziua asta blestemată.

Azul acestor cuvinte o lăsă fără suflare. Și apoi gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut amețitor. Amelia îi răspunse la sărut. Ca o zăpăcită. Cu nerușinare. Ca o prostituată. Plină de pasiune. Era exact contradicția care o făcuse să ajungă în situația aceasta.

Dacă nu ar fi sărutat-o niciodată, ea nu ar fi fost de acord să se mărite cu el. Ori de câte ori vorbea, Spencer își folosea gura aia mare și senzuală ca să o insulte sau să o repeadă. Dar când buzele lui le întâlneau pe ale ei, devenea un alt bărbat. Atent, grijuliu. O trata cu respect și nu o copleșea niciodată cu puterea lui. O încuraja să-i răspundă, atingând-o blând cu vârful limbii.

Și reuși foarte repede să o convingă că, dincolo de acest sărut, era ceva mai mult decât simpla dorință fizică. „Nu te mai gândești”, își zise ea. După cum singur recunoscuse, asta nu era decât o afacere. Își asigura un moștenitor.

Suspină când el o sărută și mai pasional. Și își ridică mâna ca să îl prindă de după gât. Își trecu ușor degetele prin bucele lui umede, iar el gemu ca reacție la atingerea ei, sunet care o pătrunse până în cele mai intime ascunzișuri ale feminității sale. Până în vârful sânilor. În locul acela umed dintre picioare. În inima ei.

Ar fi putut să le aibă pe toate, cu foarte mare ușurință. Se cunoștea prea bine pentru a nega asta. Deja sângele îi fierbea în vine de dorință, cu hotărârea și ardoarea unei armate care merge la război. Avea nevoie doar de cea mai mică încurajare și ar fi rămas fericită în urmă, ca proasta satului. Fiind singura femeie dintr-o familie cu cinci băieți, îi venea ușor să fie irațional de devotată față de bărbatii care nu meritau.

Importanța evenimentelor din ziua aceea își puse în sfârșit amprenta asupra ei. Practic, se măritase cu un străin. Îi dăduse voie să-i posede trupul, dar nu luase nici o măsură pentru a-și proteja sufletul. După o logodnă de numai douăzeci și șapte de ore, pur și simplu nu avusese timp să se pregătească. Să tragă linia care avea să o protejeze împotriva acestui târg rece și impersonal pe care îl semnaseră. „Esențialul se află între limitele astea, Amelia. Poți merge până aici, nu mai departe.”

– Amelia, îi șopti el la ureche. Trebuie să fii a mea.

Ea începu să tremure și scânci. Sunetul îl făcu să tresară. Se retrase și rămase cu ochii pe umărul ei, acolo unde pielea ei tremura sub atingerea lui.

– Chiar ești speriată.

– Da, răspunse ea cu sinceritate. Mă sperii.

– La naiba, nu am omorât pe nimeni. Nu ai nici un motiv să te temi de mine.

– O, ba am. Am toate motivele.

Și nici unul dintre aceste motive nu avea vreo legătură cu moartea lui Leo. Temerile ei își aveau originea chiar aici, în atmosfera fierbinte care se crea între ei și în emoția ascunsă din ochii ei. Dar îndrăzneala oare să le dea glas?

„Mă tem să nu-mi imaginez că ții la mine mai mult decât în realitate. Mă tem că te doresc prea mult, că voi avea nevoie de tine mai mult decât vei vrea tu. Sunt îngrozită că ești mai mult decât lași să se vadă la prima vedere, dar că nu mă vei lăsa să te cunosc întru totul. Că îți voi oferi sufletul meu, iar tu nu vrei să-mi dai nici măcar niște răspunsuri. Și am nevoie de timp – doar de puțin timp – pentru a învăța cum să-mi ofer trupul fără să-mi risc și inima asta prostuță și fragilă.”

– Moneda lui Leo, șopti ea. Când va fi găsită, atunci voi ști că ești nevinovat.

Privirea lui se înăspri în timp ce-și trase mâna.

– Prea bine. Cât timp ucigașii lui Leo sunt liberi, eu nu voi mai veni la tine. Dar odată ce moneda va fi recuperată și voi fi dovedit nevinovat, nu va mai exista nici o amânare. Și atunci când te voi lua, vei fi toată a mea. Îți voi atinge tot trupul. Îți voi gusta fiecare centimetru de piele. Iar tu nu-mi vei refuza nimic.

Ea rămase cu ochii pironiți asupra lui, paralizată de dorință și teamă.

– Spune da, Amelia.

– Da, reuși ea să îngaima.

Ce pact cu diavolul făcuse. Spencer se ridică în picioare și dădu să plece din dormitor. Amelia căzu la loc pe perne și-și lipi coapsele una de cealaltă, în încercarea de-a alina dorința chinuitor de dulce pe care o simțea în pântec. El se opri la ușă.

– Și Amelia? Deși am jurat să nu vin la tine, nu te oprește nimic să faci tu pasul ăsta. Îi mai aruncă o ultimă privire pătrunzătoare și întinse mâna după mâner. Să știi că ușa este descuiată, în caz că ai nevoie de ceva.

Capitolul 9

Juno începu să tropotească atunci când Spencer se urcă în șa. Îi făcu semn grăjdarului care plimbases iapa aproape toată dimineața, dar acum animalul ajunsese la capătul răbdării. La fel și el, de altfel. Amândoi aveau nevoie de o cursă lungă și rapidă. Avea de gând să depășească trăsurile pe această ultimă bucată de drum și să închirieze camere la han.

Când Juno scoase un fornăit nerăbdător, struni iapa să pornească la galop. Pe măsură ce calul își găsi ritmul, un vânt înviorător îi flutura pletele în vânt – un aer proaspăt și rece în această după-amiază călduroasă. Ar fi trebuit să se lase în seama peisajului plăcut de țară, gândi Spencer, dar nu o vedea în minte decât pe Amelia, așa cum stătuse noaptea trecută în dormitorul ei. Cu părul ei auriu moale și despletit, strălucind în lumina focului din vatră. Cu formele voluptuoase ale trupului, ascunse numai de o muselină albă și foarte transparentă.

Ochii ei limpezi și albaștri, plini de lacrimi. La naiba! Teama ei îl lovise ca un pumnal în inimă. Curajul și firea ei rațională fuseseră trăsăturile pe care le remarcase, și pentru care se simțea atras de ea în primul rând. De la felul în care îl tachinase în timpul acelui vals blestemat, până la sărutul pe care i-l ceruse înainte să-i accepte cererea în căsătorie – îl înfuria, îl intriga și îl excita în același timp, și asta numai pentru că refuza să se lase intimidată de el. La fel cum spusese în dimineața aceea, în trăsură, după ce aflaseră de moartea lui Leo: când erau singuri, nu erau decât o femeie și un bărbat.

Dar se părea că vorbele nu se mai aplicau acum. Acum, mulțumită distinșilor membri ai Clubului Armăsarilor, erau doar o femeie și un presupus criminal. În dimineața asta ar fi trebuit să fie un mire satisfăcut, în schimb era frustrat din toate punctele de vedere. Și asta numai din cauză că Julian Bellamy nutrea o ură irațională față de aristocrați, că Rhys St. Maur fusese un tânăr rebel, iar Leo Chatwick fusese într-atât de nesăbuit încât să se plimbe singur, noaptea, prin Whitechapel. Acum Amelia se temea de el.

Și apoi – dintre toate ideile iraționale tipice femeilor – pentru a remedia problema, ea sugerase să stea treji toată noaptea și să discute. Dorea să-l supună unui fel de Inchiziție personală, să-i analizeze păcatele, eșecurile, istoricul familial și principiile morale după care se ghida în viață. Doamne sfinte! Nu-și putea închipui o cale mai greșită pentru a-i câștiga încrederea. Cum, mai exact, s-ar fi desfășurat discuția aceea?

„Prea bine, Amelia. Ți voi răspunde la întrebări. Da, mi-am petrecut tinerețea nestătornică în sudul Canadei, unde obișnuiam să dispar în sălbăticie cu săptămânile, împreună cu oameni pe care tu i-ai considera niște sălbatici necredincioși și îl făceam pe extraordinarul meu tată să sufere enorm. Da, în primul an în care am sosit în Anglia aproape că l-am omorât în bătaie pe Rhys St. Maur la Eton. Da, l-am făcut pe fratele tău să-și piardă norocul din cauza unui cal, pentru motive pe care tu le-ai găsi inexplicabile și de neiertat. Asta este. Nu vezi că nu sunt un netrebnic?”

O, asta ar fi funcționat nemaipomenit. Iar dacă ea își închipuia că el i-ar vorbi vreodată despre adevăratele motive pentru care o răpise de la balul acela... ei bine, avea să aștepte degeaba. Dacă rangul de duce îi aducea vreun beneficiu incontestabil, atunci acela era faptul că nu trebuia să dea explicații pentru gândurile sau acțiunile sale în fața nimănui.

Desigur, asta nu însemna că nu trebuiau să se cunoască unul pe celălalt. Încă din timpul valsului lor, simțise o dorință puternică să afle totul despre Amelia Claire d'Orsay. La naiba, se căsătorise cu ea numai pentru a-și satisface o parte din curiozitate. Doar că nu înțelegea de ce trebuiau doar să vorbească. El voia s-o cunoască pe soția sa din toate punctele de vedere, de la despicătura dulce a feminității sale și mergând în sus spre degetele ei delicate care erau acoperite cu bătăături din cauza cusutului, după cum descoperise el noaptea trecută. Dacă tot aveau să ajungă să se cunoască, Spencer nu se putea gândi la o variantă mai bună decât în sensul biblic, așa cum era lăsat de la natură și de la Dumnezeu.

Din fericire, Spencer avea destul de multă experiență în a câștiga în fața creaturilor precaute, de a rezolva răul făcut de alți bărbați. Trecuseră aproape douăzeci de ani de când furase primul

armăsar ca să fugă în Canada, și la ferma lui crescuse nenumărați cai de la... cel mai probabil Juno, iapa în spinarea căreia se afla acum. Ideea era să știi când să renunți. Le oferea cailor speriați câteva minute de blândețe – îi mângâia în spatele urechilor, le șoptea cuvinte de încurajare, îi bătea prieteneste pe greabăn. Fără să fie prea îndrăzneț. Le acorda doar atâta atenție cât să-i facă să vrea mai mult. Apoi, în clipa în care calul începea să se relaxeze și să se bucure de atingerea lui, Spencer pleca. Apoi, data următoare când intra în staul, calul care odată fusese speriat avea să se apropie de el cu nerăbdare și fără teamă. Tehnica asta nu dădea niciodată greș.

Desigur, nu o aplicase niciodată când fusese vorba despre o femeie. Nu avusese niciodată nevoie. Știa că unii bărbați simțeau o plăcere perversă când cucureau o femeie care îi respinsese la început, dar el nu era genul ăsta. Lui îi plăcea ca partenerele sale de pat să fie exact asta – parteneri. Să vină la el de bunăvoie, doritoare și stăpâne pe sine. Pe Amelia o dorise nu doar pentru că poseda virtuțile și buna creștere pe care ar fi trebuit să le aibă soția sa, ci și pentru că întruchipa idealurile sale feminine. Când o sărutase, ea îi răspunsese cu o pasiune instinctivă care îi înmuiașe genunchii.

Asta până când acuzațiile alea blestemate îi întunecaseră mintea și o făcuseră să tremure. Nu de plăcere, ci de teamă. O, dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o convingă să consume căsătoria. Dar ea l-ar fi disprețuit a doua zi de dimineață, și nici el nu ar fi fost deloc încântat de fapta sa.

Avea să o convingă altă dată. Poate peste câteva zile – deși nu prea voia să piardă atâta timp –, căci el era un bărbat răbdător și disciplinat. La cărți, la cai, la negocieri... Știa cum să aștepte atunci când situația o cerea, și când să ceară răspunsul dorit. Înainte să se termine săptămâna, soția lui avea să vină de bunăvoie și nerăbdătoare în patul lui. Cheia era să știe când să renunțe.

Amelia analiză camerele pe care le obținuse Spencer. Asta dacă odăițele respective puteau fi numite „camere”. Cel mai bun apartament al hanului era format dintr-un dormitor mic și o anticameră și mai mică. Anticamera era mobilată cu o masă și două scaune,

plus un divan, cel mai probabil destinat servitorilor. Cu toate astea, atât cuferele ei, cât și cele ale lui Spencer fuseseră urcate în apartament, așa că presupuse că el avea de gând să i se alăture. Se temea să se gândească la ce avea de gând să facă el atunci.

Una dintre slujnicele de la han urcase cu o tavă de pe care să servească cina. După o zi de călătorit cu trăsura pe drumurile astea proaste, simplul miros al fripturii din carne de vită fusese suficient pentru a-i face stomacul să ghiorăie de foame. Reușise să mănânce și puțină pâine și să bea ceai. Următorul ei gând fusese să se dezbrace repede și să se strecoare în pat înainte ca ducele să urce la ea. Era sigură că nu avea să o deranjeze dacă vedea că era deja adormită. Dar ca să fie sigură, avea să baricadeze cu cuferele ei ușa care făcea legătura între cele două camere.

Cu toate astea, înainte să-și poată duce la bun sfârșit planul, ușa se deschise cu un scârțâit grosolan, și ducele își făcu apariția. Se aplecase de tot pentru a nu risca să se lovească cu capul de tocul ușii și, din cauza staturii sale impozante, „camerele” aproape că se micșorară și mai mult. O salută doar cu o simplă mișcare a capului. Și, cum o prinsese cu gura plină de ceai, răspunsul ei fu zgomotul care arăta că înghițise cu greu.

Dumnezeule, cât era de frumos. Nu înțelegea cum anume, dar în timpul în care nu erau împreună ea uita ce bărbat chipeș era. Și, de fiecare dată când îl întâlnea din nou, rămânea din nou uimită de frumusețea lui masculină. „Bărbatul acesta este soțul meu. Bărbatul acesta este soțul meu.”

Cu siguranță că noutatea acestei situații avea să dispară în câteva zile. Sau, cel puțin, ea avea să învețe să se adapteze mai repede, în așa fel încât să nu rămână stană de piatră, cu gura căscată ca o prostănacă, ori de câte ori se întâlneau pe hol. Așa cum se întâmpla și acum.

El își scoase haina, își descheie butonierele, își suflecă manșetele și se spală pe mâini în ligheanul mic cu apă.

– Ai mâncat? o întreabă în timp ce se ștergea pe mâini.

– Pe săturate. Tu?

El încuviință.

– Da, jos.

După ce-și împături cu grijă haina și o puse pe un cufăr, își desfăcu eșarfa de la gât. Apoi o așeză pe spătarul unuia din scaune și începu să se descalțe. Într-adevăr, pentru un bărbat de rangul lui, se descurca foarte bine de unul singur. Amelia presupuse că nu crescuse cu un valet.

– Dacă preferi să stai jos, nu trebuie să rămâi cu mine, spuse ea agitată. Bărbații preferă să fie jos, în tavernă, să bea și să petreacă, nu?

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

– Crezi că te-aș lăsa singură într-un han? Nici o șansă. Țasta e unul dintre cele mai respectabile, dar chiar și așa... Clătină din cap. Oricum, tavernele aglomerate nu sunt locul meu preferat de distracție.

– La urma urmelor, de ce ne-am mai oprit la hanul ăsta? Cambridgeshire nu este foarte departe. Nu puteam să ne continuăm drumul până ajungeam pe domeniul tău?

– E mai ușor pentru cai dacă facem câte un popas.

„Ei, ca să vezi”, își zise ea cu amărăciune. „Doamne ferește să punem interesele oamenilor înaintea confortului cailor.”

El începu să-și descheie vesta. Cât de mult avea de gând să se dezbrace în fața ei? Ea se ridică de pe scaun.

– Ei bine, sunt destul de obosită. Cred că o să mă culc devreme. Spre uimirea ei, se ridică și el.

– Excelentă idee.

Doar nu avea de gând să se culce cu ea. Nu îi promisese că o s-o lase în pace?

– Totuși, dacă mă gândesc mai bine, încă nu mi-e somn. Cred că o să mai lucrez la broderia mea.

Amelia se duse la cel mai mic dintre cufere și-i desfăcu cataramele, știind că avea să găsească lucrul ei de mână la suprafață, într-un coș special. Își închipui că-i simte privirea fixată pe posteriorul ei atunci când se aplecă să-și ia broderia și se îndreptă de spate atât de repede, că tot sângele i se ridică la cap.

Se împletici pe picioare și el o prinse de cot pentru a o ajuta să nu cadă. Însă atingerea lui puternică și excitantă nu o ajuta deloc, în timp ce se chinuia să-și adune gândurile. Blestemată fie nenorocita asta de emoție, care o transforma într-o prostănacă ori de câte ori se afla la mică distanță de mirosul lui cald și masculin.

O făcea să vrea să cadă direct în brațele lui și să uite că putea fi un criminal, sau chiar diavolul în persoană.

Era obișnuită să se afle în preajma unor bărbați puternici, care o protejau – frații ei – și să fie îmbrățișată și răsfățată de ei. Acum se afla la kilometri întregi depărtare de toate astea: îi era dor de casă și era obosită, și avea mare nevoie de o îmbrățișare. Își dădu seama că ducele era singurul bărbat puternic și intimidant din apropiere, care ar fi putut s-o strângă în brațe, și gândul acesta o făcu să se întristeze cu adevărat. Pentru că, deși era destul de sigură că s-ar culca cu ea în noaptea asta dacă ea i-ar arăta chiar și cea mai mică încurajare, știa la fel de bine că nu ar putea niciodată să-i ceară o îmbrățișare. Făcu o grimasă gândindu-se la răspunsul pe care l-ar fi primit, dacă l-ar fi întrebat. El probabil că nici măcar nu știa cum să îmbrățișeze pe cineva.

Spencer îi dădu drumul în timp ce ea se așeză pe scaun. Se trase mai aproape de lumină și își făcu de lucru desfăcând materialul, ața și foarfeca.

– Ce faci de obicei seara, Excelență? Te culci devreme, așa cum se obișnuiește la țară?

– Mă culc atunci când vreau eu, oriunde m-aș afla. De obicei mă retrag pe la miezul nopții.

Cuvântul „miezul nopții” o făcu să se înfioare.

– Și până la ora aia?

– Până atunci? O privi direct, și în străfundurile ochilor săi sclipi o licărire de amuzament. Vrei să spui ce fac atunci când nu am alte activități nocturne? Făcu o pauză, lăsându-i destul de mult timp pentru a se gândi la alte activități care se petreceau de obicei noaptea. Atunci când nu pun la cale un alt act de trădare? continuă el. Spencer se aplecă înspre ea. Căldura pe care o emana trupul lui îi gădila pielea. În cele din urmă îi răspunse cu o voce pătrunzătoare și sugestivă: Citesc.

Ea rămase cu ochii pironiți asupra lui, incapabilă să vorbească.

– Cărți, adăugă el ca și cum ar fi fost nevoie de explicații.

Deschise o valiză mică, ce se dovedi a fi plină cu volume de toate dimensiunile, legate în moduri diferite. Priveliștea aceasta îi făcu inima să se strângă.

– Măi, măi! exclamă ea. Trebuie că ești un cititor avid.

— Ori de câte ori mă aflu în Londra, profit de ocazie și mai cumpăr câteva cărți pentru biblioteca mea personală.

Spencer scoase câteva cărți și le întoarse în mână ca să citească ce scria pe cotor.

— Vezi tu, eu nu am urmat cursurile nici unei universități. Singura educație de care am avut parte a fost cititul intensiv.

— Dar nu ai vrut să mergi la universitate?

— Nu neapărat. Chiar dacă aș fi vrut, unchiul meu a considerat că e mai bine să nu mă trimită.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Eton? Când ai fost exmatriculat în urma luptei cu Lord Ashworth?

Era doar o speculație de-a ei, dar părea să fie singura explicație logică atât pentru zvonurile pe care le auzise, cât și pentru tensiunea stranie care exista între cei doi bărbați ori de câte ori erau împreună.

El o privi lung, concentrat. Ei bine, asta era răspunsul la una dintre întrebările ei.

— Pentru că, zise el cu răceală, alegând una dintre cărți și punându-le la loc în valiză pe celelalte, starea de sănătate a unchiului meu se deteriora deja, iar eu eram moștenitorul lui. Administrarea proprietății era un subiect de studiu mai important decât latina sau matematica. Mi-am continuat studiile pe cont propriu.

— Aha. Și noi facem asta.

El ridică dintr-o sprânceană, fără să înțeleagă.

— O, când am spus „noi“, nu m-am referit la tine și la mine. Uitându-se la acul dintre degetele ei, cusu un ochi cu ață albastră. Voiam să spun că noi facem așa, adăugă ea și se lavi ușor cu mâna pe piept. Femeile. Nu mergem la universitate, dar multe dintre noi caută să-și exerseze ascuțimea minții cu ajutorul cărților.

În mod clar, ducele habar nu avea cum să înțeleagă această comparație. Încruntându-se puțin, luă loc pe scaun cu cartea sa. Amelia zâmbi cu ochii la broderie, mulțumită de ea însăși.

— Ce citești? îl întrebă cu un aer cochet, simțind că prinde curaj.

El țină cartea în sus, ca să o vadă și ea.

— *Waverley*? Aveam impresia că te consideri un cititor împătimit. Cred că ești ultimul om din Anglia care nu a citit cartea asta până acum.

— Nu sunt. Am citit-o deja, chiar de mai multe ori, zise el și răsfoi paginile. Dar în noaptea asta nu am concentrarea necesară pentru a citi filosofie sau o carte în germană.

Amelia rămase tăcută un moment, preocupată de uniformitatea cusăturilor sale.

— *Waverley*, repetă ea în cele din urmă. Recunosc, sunt surprinsă să aud că Walter Scott este unul dintre autorii tăi preferați.

— Nu înțeleg de ce. După cum singură ai observat, e o carte foarte cunoscută.

— Păi, da, zise ea și îi aruncă o privire timidă. Dar este o carte de dragoste.

— Nu este, ripostă el și ținu cartea cu copertă verde la un braț distanță în fața lui, ca și cum Amelia i-ar fi zis: „Dar este un ananas“. Este un roman istoric despre răscoala scoțiană. Are scene de război.

— Are un triumphi amoros.

El pufni, ofensat.

— Ascultă, pot să citesc în liniște sau nu?

Amelia își reprimă un hohot de râs și se sili să tacă și să coasă în continuare. Curând, se cufundă cu totul în lucru – în ritmul exact și cunoscut al cusăturilor, în alegerea atentă a culorilor. Camera se cufundă în liniște. Doar focul mai trosnea din când în când, și se auzea foșnetul paginilor. Pe măsură ce lucra, i se făcea din ce în ce mai somn. Când simți că trasa cusături din ce în ce mai inegale, făcu nod la ultimul fir de albastru și îl tăie înainte să întoarcă tot materialul pătrat cu fața în sus și să-și analizeze lucrătura.

— Cum ai realizat asta? întrebă Spencer, întinzându-se peste brațul ei pentru a vedea partea dreaptă a broderiei.

Speriată de cât de aproape era de ea, Amelia sări în scaun. Când se mutase lângă ea? De cât timp se uita peste umărul ei?

— Chiar acolo, spuse el, arătând spre micul pârau pe care îl cususe prin valea brodată. Chiar arată ca apa. Cum ai realizat asta?

— O, asta! În glasul ei se simți o ușoară mândrie. *Era* destul de mulțumită de cum îi ieșise partea aceea. Sunt fâșii foarte subțiri

de panglică, de nuanțe diferite de albastru, tivite cu fir argintiu. Rotesc acul în timp ce cos și, felul acesta, fiecare cusătură reflectă lumina într-un mod diferit. Așa cum dansează și razele soarelui pe firul apei.

El nu spusese nimic. Cel mai probabil, nu fusese chiar atât de interesat, încât să primească bucuros o lecție de cusut. Dar el o întrebase. Cu toate astea, cu cât se uita mai mult peste umărul ei fără să spună vreo vorbă, cu atât devenea mai conștientă de prezența lui.

– Voiam să o transform într-o pernă. Sau poate să o folosesc ca punct central pentru o husă de scaun.

Amelia o întoarse pe-o parte și pe alta în mâini, înclinându-și capul ca să observe broderia din mai multe unghiuri. Poate că ar trebui să coasă margini purpurii și să o transforme într-o pernă mai mare sau...

– O pernă? întrebă el brusc, rostind cuvântul ca și cum i-ar fi adus un gust oribil în gură. Ce idee respingătoare!

Ea clipi. „Respingătoare?”

– De... de ce? se bălbâi, surprinsă de reacția lui. O voi ține în camera mea, dacă ție nu-ți place. Nu e neapărat nevoie să o vezi.

– Absolut imposibil. Chestia asta, zise el și arată spre broderia ei, nu o să împodobească niciodată un scaun sau un divan din casa mea.

– Dar...

– Dă-mi-o mie.

Înainte ca ea să poată protesta, el îi smulse bucata pătrată de material brodat din mâini, își deschise din nou valiza și o aruncă înapoi înainte să trântască hotărât capacul. Ce tupeu avea omul ăsta! În loc să se certe cu el, Amelia strânse în grabă acele și ața, îngrijorată că Excelența Sa s-ar fi putut hotărî, brusc, să-i arunce tot setul de cusut în foc. Broderia și-o putea recupera mai târziu. Cel puțin așa spera.

– Destul cu cititul și cusutul! Acum o să jucăm cărți, spuse el, scoțând un pachet de cărți de joc și așezându-se. Pichet.

Tăie cărțile și începu să le amestece cu o ușurință de invidiat. Se mișca atât de repede, că degetele lui și cărțile formau o vâltoare nedeșluită de culori. Efectul era fascinant și erotic, într-un fel

subtil. În cele din urmă, o observă cum se holba la el și ridică din sprânceană, mirat.

– Ești destul de priceput la asta.

El ridică din umeri.

– Am mâini foarte pricepute.

Chiar că era priceput cu mâinile. Dar Amelia știa deja lucrul acesta. Își aminti cu o precizie aproape dureroasă de ziua în care își scosese mânușile în biroul lui Laurent, și de dorința puternică de-a fi atinsă de mâinile lui, pe care o simțise atunci. Își aminti de felul în care degetele acelea puternice îi desfăcuseră părul din coc și cum apoi îi înclinaseră capul pentru a o săruta. Și de clipele care urmaseră, când îi cuprinseseră posteriorul și îi lipiseră trupul de al lui...

Poc! Spencer lovi pachetul de cărți de masă, pentru a îndrepta marginile și o smulse din visare.

– Parcă aș juca o mână, fu ea de acord.

– Știi pichet? o întrebă el, începând să împartă cărțile.

– Da, sigur că da. Deși nu pot spune că sunt pricepută la joc.

– Sper că nu ești. Pentru că, dacă ai fi fost, ar fi trebuit să-l înveți și pe fratele tău o strategie mai bună.

Auzind numele lui Jack și menționarea datoriilor pe care acesta le avea la jocurile de cărți, Amelia se înfurie brusc, și asta îi alungă orice urmă de oboseală.

– Aveam impresia că voi jucați un fel de poker.

– Da, în noaptea în care a pierdut cele patru sute de lire.

Spencer își adună cărțile. Și ea își strânse cărțile în fața ei și începu să le sorteze în mână.

– Prin urmare, nu a fost un singur joc? Ați jucat de mai multe ori?

– Nu neapărat de mai multe ori. Am jucat cu mai multe ocazii, în locuri diferite.

Alese patru cărți din mână și le aruncă pe masă. Ea schimbă trei cărți din mâna ei. El anunță imediat că are patruzeci și unu de puncte, adică una dintre cele mai mari mâini posibile în pichet.

– La naiba, mormăi ea.

– Văd că nici ție nu-ți place să pierzi, la fel ca și fratelui tău.

– Nimănui nu-i place să piardă.

Când venea vorba de jocuri și sport, Amelia era foarte competitivă. Ori de câte ori pierdea, devenea prost dispusă. Prin urmare, pe măsură ce jocul lor avansa, Amelia deveni din ce în ce mai nervoasă, pentru că, după ce adunase un punctaj aproape de neatins, Spencer continua să câștige aproape orice mână. Dar nu era furioasă numai pentru că pierdea la cărți. Nu, era furioasă pentru tot ce pierduse din cauza acestui bărbat. Dacă nu ar fi fost pasiunea obsesivă a ducelui pentru cai și norocul său la jocurile de cărți, în clipa asta ea ar fi fost acasă, împachetându-și lucrurile pentru a petrece vara la Briarbank. Iar Jack ar fi mers cu ea.

Odată ce fu clar că pierduse – jocul și punctele –, Amelia adună în grabă toate cărțile și începu să le amestece din nou.

– Am crezut că vrei să joci doar o mână, spuse el ironic.

Ea nu se sinchisi să-i răspundă, însă îi aruncă o privire scurtă și tăioasă. De parcă mândria ei nu i-ar fi permis să se ducă la culcare după ce pierduse atât de rău la cărți.

– Ar fi trebuit să renunți la valetul de inimă roșie, îi spuse el în timp ce ea împărțea cărțile. Nu încerca să faci perechi, încearcă să câștigi cu cărțile cele mai bune.

„Să renunț la valet, nu mai spune.”

Dar în ciuda faptului că ura să-i urmeze sfatul, făcu întocmai. Încă o dată, avea doi valeti în mână; de data asta renunță la amândoi și luă un rege în schimb. Spre mâhnirea ei, tot Spencer câștigă jocul, dar diferența de puncte era mult mai mică de data asta.

– Ai jucat mai bine, îi zise el în timp ce aduna cărțile ca să le amestece. Dar data viitoare, joacă asul.

Și continuă așa, timp de câteva mâini. Ea câștiga cu pași mărunți în fața lui, apropiindu-se din ce în ce mai mult de victorie... dar pierzând de fiecare dată, la câteva puncte. După fiecare mână, el îi oferea câte un sfat legat de strategie, iar ea, invidioasă, ținea cont de spusele lui în jocul următor. În cele din urmă, Amelia primi o mână foarte norocoasă de cărți, inclusiv doi ași și un șeptar. Deveni tăcută pentru a se concentra mai bine, renunță la câteva cărți înadins, își jucă cărțile în modul cel mai avantajos, avu noroc atunci când el nu avu nici un rege roșu și... câștigă.

– Am câștigat! exclamă ea, privind fără să-i vină să creadă la cărțile întinse pe masă.

– Da. De data asta.

Ea zâmbi.

– Fii atent cum o să câștig din nou!

Ea se întinse ca să adune cărțile, dar el își puse mâna peste a ei și-i prinse degetele pe masă.

– Vrei să facem lucrurile mai interesante?

Mâna lui era grea și caldă peste a ei. Inima Ameliei începu să bată mai rapid.

– Te referi la un pariu?

El incuviință.

– Patru sute de lire, spuse ea imediat.

Dacă ar fi putut câștiga banii pe care îi datora Jack, fratele ei nu ar mai fi fost nevoit să-l evite pe Spencer. Poate că ar fi putut să vină chiar la Braxton Hall pentru o vacanță lungă la țară, departe de Londra și de prietenii lui netrebnici.

– Prea bine. Dacă o să câștigi tu, îți voi da patru sute de lire, fu el de acord și îi eliberă mâna. Iar dacă voi câștiga eu, o să vii să stai în poala mea și o să-ți dai jos corsajul.

„O, vai.” Amelia își încleștă pumnii – unul pe masă și celălalt în poală.

– Cum... Poftim?

– Ai auzit bine. Dacă voi câștiga eu mâna asta, tu va trebui să vii să te așezi în poala mea, să-ți lași corsajul în jos și să-mi arăți sânii.

– Și ce-o să faci atunci?

Ridică una din sprâncene, semn că intențiile lui erau de natură păcătoasă.

– O să fac orice vreau.

Amelia rămase năucă. Îndrăzneala oare să accepte pariul acesta? Șansele erau împotriva ei. Era evident faptul că el era un jucător mult mai bun, deși ea câștigase câteva mâini în ultima oră și ieșise victorioasă la ultimul joc. Dar își dorea atât de mult să plătească singură datoria lui Jack. Mai mult chiar, voia să fie mai bună decât Spencer la jocul la care el excela, și să vadă cum îi dispărea expresia aceea de superioritate de pe față.

Dar o altă parte din ea – latura aceea feminină, caldă, care tânjea după dragoste – își dorea cu ardoare să piardă. Să se așeze în poala lui, să-și dea jos rochia și să-i simtă palmele frumoase

pe sâni ei goi. Iar acesta ar fi trebuit să fie cel mai puternic argument pentru a se ridica de la masă în clipa aceea.

– Tu vei rămâne îmbrăcat? întrebă ea.

Era complet fraieră.

– Desigur.

– Trebuie să avem o limită de timp.

El încuviință.

– Un sfert de oră.

– Cinci minute.

– Zece, plusă Spencer, apoi își scoase ceasul din buzunarul de la vestă și îl puse pe masă.

Ea își desfăcu pumnii și își trecu palma transpirată peste materialul fustei înainte să se întindă din nou după cărțile de joc.

– De acord.

Amelia începu să adune cărțile cu degetele tremurânde. Teancul mic de cărți la care ducele renunțase se afla într-o parte, iar ea îl strânsese ultimul, adăugându-l în spatele cărților pe care le ținea deja în mână. În timp ce întoarse pachetul pentru a-l amesteca, văzu o carte care o făcu să tresară. Asul de pică. Mascându-și rapid uimirea, amestecă pachetul cu putere. Ducele renunțase la asul de pică. Mutarea aceasta nu avea nici o logică. În jocul de pichet, nimeni nu renunța la as. Gestul lui nu avea decât o singură explicație.

Jucase înadins prost pentru a-i permite să câștige. Ea avusese impresia că joacă bine și câștigă teren în fața lui, că ajunge să-l egalez în pricepere. Dar în realitate el controlase jocul lor încă de la început, manipulând rezultatele. Iar acum... Ea se uită în sus și fu ținută de privirea lui hotărâtă, înflăcărată. Acum căzuse direct în capcana lui.

Amelia împărți cărțile cu o senzație stranie – pe de-o parte groază, pe de altă parte... nerăbdare. Își jucă mâna cât putu de bine. Și pierdu. Pierdu la o diferență destul de mare. Nu avusese nici o șansă.

– Noroc chior, comentă el.

În numai câteva secunde, puse cărțile în pachet și împinse masa într-o parte. Apoi își lovi genunchiul cu palma, cu subînțeles. Era un gest enervant de asemănător cu cel prin care chemi un câine. Nu trebuia să i se supună. Având în vedere că o păcălise

ca să accepte pariul acela, nu avea nici un drept să o oblige să se țină de cuvânt. O, dar cât își dorea... Își dorea asta.

– Zece minute, zise el. Nu mai mult. Sunt un bărbat de cuvânt, îți amintești? Haide, vino aici, adăugă și îi întinse mâna într-un gest aproape cavaleresc.

Și Amelia acceptă. Voia să învețe cum să se bucure de plăcerea trupească fără să-și riște inima. Iar aceasta era ocazia cea mai potrivită, nu? Mai ales că dura numai zece minute.

Se ridică de pe scaun și traversă distanța scurtă până la scaunul lui, apoi se întoarse într-o parte și se așează cu o mișcare stângace pe genunchii lui.

– Nu așa, comentă el nerăbdător.

O prinse de șolduri, o ridică și se ridică și el puțin de pe scaun, pentru ca apoi să se așeze împreună.

Oarecum îngrozită, Amelia descoperi că acum stătea călare în poala lui. Faldurile groase ale fustelor erau înghesuite între ei.

– Mult mai bine, spuse el fără să-și ia mâinile mari și puternice de pe șoldurile ei. Ridică din sprâncene, așteptând. Îți amintești porunca. Lasă-ți corsajul în jos.

– Singură? Dar nasturii...

– Sunt sigur că te descurci.

Blestemat să fie, avea dreptate. O lady care crescuse într-o familie nobilă, dar săracă, precum d'Orsay, învăța cum să-și desfacă singură nasturii de la rochie. Amelia își ridică încet brațele până la ceafă, acolo unde începea șirul de nasturi.

El își încleștă palmele pe șoldurile ei și gemu. Nu avu nevoie decât să se uite o singură dată în jos pentru a înțelege motivul. Având brațele ridicate astfel, corsajul se întindea și mai mult. În același timp, poziția aceasta îi împingea sânii în sus, iar rezultatul final era că cele două umflături păreau gata să iasă din decolteu.

Ochii lui erau ațintiți pe partea dezgolită a sânilor ei, și Amelia se rușină. Degetele începură să-i tremure când desfăcu primul nasture. Apoi altul și încă unul. Până când ajunse la al patrulea, pieptul ei se ridica și cobora rapid din cauza emoției. Și respirația lui începu să fie zgomotoasă și hârșăită. Ea se opri, incapabilă să mai ajungă la al cincilea nasture.

—Mai mult, șopti el pe un ton aspru, care trăda în mod clar dorința. Continuă.

Cu grijă, Amelia își cobori brațele și le îndoi la spate, întinzându-și degetele spre mijloc. Spencer păru să rămână fără suflare. Dacă poziția dinainte îi etalase sânii, acum aproape că îi servea la nas. În timp ce ea deschiera al cincilea și al șaselea nasture, fața lui ajunsese la numai câțiva centimetri de pieptul ei. Deși decolteul se lărgi, corsetul strâmt îi făcea sânii să pară rotunzi și obraznici.

Al șaptelea nasture. Apoi al optulea. Câți nasturi erau? Zece? Doisprezece? Nici douăzeci nu ar fi fost suficienți. Îi plăcea felul în care o privea el, și puterea pe care o câștiga asupra lui, cu fiecare nasture pe care îl deschiera. Nu-i mai era rușine. Se simțea excitată, senzuală și plină de pasiune... și cu totul diferită față de ea însăși, pentru că aceste cuvinte nu o caracterizau pe Amelia d'Orsay.

Dar ea nu mai era Amelia d'Orsay, nu-i așa? Era Amelia Dumarque, ducesă de Morland. Era soția acestui bărbat.

Când degetele îi ajunseră la jumătatea spatelui, corsajul începu să-i alunece de pe trup. Iar pupilele lui se măriră de nerăbdare. Își roti ușor umărul și făcu să cadă una din mânecile rochiei. Materialul alunecă în jos și trase și jumătate din corsaj odată cu el. Își eliberă brațul, pentru ca apoi să-l dezgolească cu ușurință și pe celălalt. Pieptul încă îi mai era acoperit de cămășuță și corset, dar ea nu se simțise niciodată atât de goală. Fără să știe ce să facă mai departe, își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

El îi privi formele cu posesivitate, fără să se grăbească. Amelia simți că i se face din ce în ce mai cald și că între sâni i se adună picături de sudoare. Camera încă mai păstra căldura după-amiezii și, chiar dacă nu ar fi fost așa, privirea lui îndrăznească reușea să îi infierbânte sângele. Nici un bărbat nu se mai uitase la ea în felul acesta. O, în trecut mai fusese privită de către domnul Poste și, de atunci, de un număr destul de mare de bărbați. Când purta rochii cu decolteu care o avantajau, pieptul ei atrăgea întotdeauna atenția bărbaților. Din păcate, în afară de asta, nici o altă calitate a ei nu le atrăgea atenția pentru mai multă vreme, dincolo de acea privire scurtă și lacomă.

Cu toate astea, privirea ducelui exprima altceva. Nu doar dorință trupească, ci și apreciere. O privea gânditor, nehotărât. Era ceva mai mult dincolo de simpla admirație pe care o putea citi în ochii lui. Părea că pune la cale un plan, o strategie inteligentă. Ochii lui se plimbară pe voalul subțire al cămășuței sale, ca și cum ar fi căutat toate posibilitățile de-a se apropia de ea.

Ce senzație nouă mai era și asta, să fie obiectul unei astfel de strategii! Cum ar fi fost să fie curtată de acest bărbat cu cel puțin o fracțiune din determinarea și resursele pe care le pune la dispoziție pentru a urmări blestematul acela de cal? Un val de căldură o străbătu din cap până-n picioare doar la acest gând și simți că locul secret dintre picioare se umezește brusc.

– Dumnezeule.

Își încordă mâinile pe talia ei și o trase mai înspre el. Fustele ei se ridicară și mai sus între ei și, brusc, pelvisul ei se lipi de al lui. Amelia scoase un icnet. Evident, locul dintre picioarele bărbaților nu se lichefia. Nu, membrul lor devenea mai mare și mai tare. Drept răspuns, trupul ei se umezi și mai mult.

– Corsetul, reuși el să rostească. Dă-l jos.

Ea clătină din cap, respirând cu greu.

– Doar corsajul. Așa a fost pariul.

Spencer gemu și-și luă mâinile de pe coapsele ei. Dintr-odată speriată, ea închise ochii. Nu se temea că îl supăraseră, ci de faptul că micul lor interludiu avea să se termine.

O mângâiere ușoară ca fulgul îi atinse palma. Curând, simți aceeași senzație delicioasă și pe cealaltă mână – nu doar la fel, ci mult mai intensă. Îi mângâie ușor podul palmelor, apoi interiorul și apoi în sus, pe pielea delicată de la încheieturi. Amelia voia să geamă. Atingerea lui era atât de îmbătătoare, aproape imposibil de blândă... Încet și cu o grijă chinuitoare, degetele lui își continuau drumul în sus pe brațele ei, oprindu-se la gropițele moi de la coate și trecând apoi peste pielea brațelor. Îi mângâie spatele, și ea tremură de plăcere când degetele lui urcară pe linia coloanei pentru a-i urmări apoi în grabă linia curbă a claviculei. Vârî un singur deget în valea catifelată dintre sâni ei și apoi, la fel de repede, îl scoase.

Cu respirația întretăiată, acum își dorea să-l fi ascultat și să-și fi desfăcut corsetul. Mai avea puțin și leșina de dorință. Deși ținea

ochii închiși, pleoapele îi tremurau. Îl simți foindu-se și apropiindu-se mai mult de ea. Îi simți respirația caldă pe gât. Și apoi buzele lui apăsă ră locul acela unde bătea pulsul.

Amelia deschise ochii. Dacă o săruta pe gât, atunci el nu-i putea vedea privirea... și, în cazul acesta, ea voia să vadă tot. În timp ce el îi săruta gâtul, ea analiză tapetul decojit cu o atenție ridicol de mare. „Se întâmplă”, își zise ea. „Ducele de Morland îmi gustă pielea gâtului de parcă ar fi cel mai dulce și mai suculent fruct din Grădina Raiului, și asta se întâmplă chiar acum. Tapetul ăsta e martor.”

Prinzând-o de umeri, îi copleși gâtul cu sărutări care deveneau din ce în ce mai pasionale și mai lacome. Când ajunse în cealaltă parte a gâtului, îi zgârie pielea cu dinții. Pentru ca apoi să o muște cu adevărat. Cu blândețe, dar ea tot țipă, speriată.

– Șșșt, o liniști el, gustându-i urechea. Am vrut să fac asta încă de când am dansat valsul ăla blestemat. Și, înainte ca ea să se poată gândi măcar la vreun răspuns, adăugă: Voiam să fac și asta.

Măinile lui ajunseră între trupurile lor și îi cuprinseră sânii. Cu nesaț, într-un gest posesiv. Îi atinse pentru a le simți forma, îi strânse în palme, iar degetele lui se mulară perfect pe forma cupelor din corset. Apoi, rezemându-și capul pe umărul ei și oftând senzual, își strecură degetele lungi pe sub marginea cămășii ei de noapte, îi cuprinse sânii goi și îi ridică, eliberându-i de strânsoarea materialului.

– Dumnezeule, da.

Spencer se lăsă pe spate și îi ridică sânii pentru a-i studia mai bine. Privirea lui scrutătoare îi întări sfârcurile. Amelia ar fi vrut să-și închidă din nou ochii, dar pur și simplu nu putea. El îi atinse cu un deget alunița mică ce se afla pe partea interioară a sânelui stâng.

– Deci este una singură, spuse el încet. Și coborî degetul, trășând un cerc în jurul areolei sale. Și sunt maronii, ca scorțișoara.

„Asta chiar se întâmplă. Ducele de Morland îmi privește sânii goi cu o pasiune pură și nestăpânită. Iar ochii lui întunecați și hotărâți sunt martori.”

Dacă Amelia mai avea nevoie de altă dovadă a pasiunii pe care o simțea pentru ea, atunci acesta era lipită de zona ei intimă, pulsând fierbinte. Un fior de plăcere îi străbătu întreg corpul.

Iar apoi degetul lui îi atinse sfârcul întărit și ea crezu că avea să explodeze.

Apropiindu-i sâni, Spencer se aplecă înainte și își îngropă fața în ei, sărutându-i pe fiecare în parte și tachinându-i cu limba. Apoi se trase ușor înapoi și îi sorbi sfârcul stâng între buze. Ea simțea că nu mai rezistă. Gemu. Dar, din fericire, gemu și el, așa că nu se simți prea stânjenită de propria reacție.

Răsuflând nerăbdătoare printre dinți, ea își duse mâna la ceafa lui, mângâindu-i părul moale și ondulat cu gesturi erotice în timp ce el îi savura sfârcul. Apoi ducele își mută atenția asupra celui alt sân și senzațiile reveniră – atât de puternice și primare la început, pentru ca apoi să devină suave, misterioase și mai pătrunzătoare. Fără să se gândească la ce face, Amelia își frecă coapsele de ale lui, atingându-se de membrul lui stârnit.

– Da, zise el ridicându-se și sărutându-i pielea până sus, la gât.

Îi cuprinse șoldurile și începu să o balanseze deasupra lui. Iar și iar, ridicând plăcerea la un nivel aproape insuportabil.

– Da, rosti el cu buzele lipite pe gâtul ei. Așa te-am dorit în dimineața aceea, în trăsură. Exact. Așa.

„Zău? În dimineața aceea când se certaseră în trăsură, el își imaginase că făceau *asta*?”

El o trase din nou peste membrul lui, făcând-o să se înfioare din nou de plăcere. Buzele Ameliei se întredeschiseră și îi murmură numele într-un fel de rugă neajutorată, dar el păru să ia reacția ei ca pe o încurajare.

– Amelia, șopti el strângându-i coapsele și sărutându-i urechea. Dumnezeu, ne vom potrivi atât de bine. Am știut-o de prima dată.

Nu, nu. Ce cuvinte periculoase. Ea încercă să le alunge, dar scuturile ei cedară și, doar pentru o clipă, își permise să viseze că între ei era ceva mai mult decât simpla dorință carnală. Cuvintele lui îi răsunau în urechi, amplificând și modificând toate fanteziile și visurile ei romantice. „Ne vom potrivi atât de bine. Am știut-o de la început. Am știut de la început cum vei fi. O, Dumnezeu, Amelia, te-am iubit din prima clipă.” Nevoia prostească de-a fi iubită îi pulsa în sânge și o făcea să-l dorească și mai mult. Cât despre inima ei...

Nu credea că inima ei ar mai fi rezistat dacă el i-ar mai fi șoptit ceva, așa că îl sărută pentru a se salva. O mișcare foarte, foarte greșită. Senzațiile și emoțiile care explodară când își lipi buzele de ale lui... O, nu făceau decât să înrăutățească situația de o mie de ori mai mult. Acum gustul lui îi deveni familiar. Spencer îi explora gura pe îndelete. Totul era atât de insuportabil de intim, că o făcea să sufere. Ea întrerupse sărutul, având de gând să se îndepărteze complet de el.

Dar atunci el îi cuprinse din nou sânii și îi sărută sfârcul... Ultima ei fărâmă de rezistență se înecă într-un val de plăcere. Era pierdută. Șoldurile începură să i se miște din proprie inițiativă, frecându-se ritmic de el. Începu să simtă o fierbințeală între picioare, senzație delicioasă care se i răspândea în toate membrele. Și tânji după mai mult. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut simți plăcere atât de ușor – era totuși în mare parte îmbrăcată, iar trupul ei încă nu se obișnuise cu atingerile lui dure și masculine. Dar era aproape. Mai avea atât de puțin. Culmea aceea sclipitoare a plăcerii se afla undeva în apropiere, deși nu o putea atinge. Însă se îndrepta din ce în ce mai mult spre ea... *Buf*. Amelia căzu direct cu picioarele pe pământ. El o ridică de talie, rupând brusc contactul dintre zonele lor intime.

– Destul, rosti el cu glas răgușit.

„Destul?” Amelia își verifică mental tot trupul. Nu. Nu, categoric *nu* era destul. Împingând-o și mai departe de el, Spencer se ridică de pe scaun.

– Zece minute. Roșu la față, el făcu semn cu capul spre ceas. Cele zece minute au trecut. Pariul a fost plătit.

Era nebun? Poate că se terminaseră cele zece minute, dar Amelia nu era nici pe departe satisfăcută. Și nici el, dacă era să se ia după umflătura din pantalonii săi.

Cu toate astea, Spencer se ridică de pe scaun și aproape o cără prin dormitor, după care o lăsă jos, brusc. Apoi se retrase câțiva pași.

– Du-te la culcare, Amelia.

Clătinându-se pe picioare, Amelia se prinse de piciorul patului pentru a nu cădea. Își simțea trupul ca o budincă, moale și tremurând.

Și tânjea... o, cât mai tânjea să se simtă satisfăcută. Având în vedere că îl călărise ca o ușuratică, nu avea nici o îndoială că el știa cât de excitată era. Dumnezeuule, și *sunetele* pe care le scosese o dăduseră de gol. Îi doborâse orice fir de rezistență cu atingerea lui seducătoare și cu gura aia fierbinte și păcătoasă. Cu mintea încetoșată de pasiune, ar fi renunțat foarte ușor la virtutea ei.

— Am căzut de acord să fie numai zece minute, zise el, întorcându-se cu spatele la ea pentru a-și aranja discret pantalonii. Și ți-am dat cuvântul meu.

Și ea trebuia să îl creadă că este un gentleman onorabil? Din clipa în care scosese pachetul acela de cărți, nu făcuse altceva decât să o atragă în capcana lui. La propriu. Și acum pleca, lăsând-o frustrată și tremurând din cauza dorinței neîmplinite.

— Nu ai nevoie de ajutor cu șireturile? o mai întrebă.

Ea clătină din cap, amețită.

— Atunci, noapte bună.

Dădu să închidă ușa dintre dormitoarele lor, apoi se opri și-i aruncă o privire misterioasă.

— În caz că ai nevoie de ceva, eu sunt chiar aici.

Capitolul 10

Rămas singur în anticameră, Spencer deschise cu degetele tremurânde dopul sticlei și dădu repede pe gât o înghițitură din lichidul arzător. Apoi încă una.

Se dezbracă de vestă cu mișcări agitate și bruște. Deschise cufărul și scoase un set de lenjerie de pat, apoi se întinse peste divanul îngust din colț. De parcă ar fi fost în stare să doarmă.

Merse cu pași mari la masă pentru a aprinde o lumânare. Când nu reuși să scapere corect cremenea, o aruncă deoparte, nervos. Înjurând în tăcere în camera întunecată, trase de nasturii pantalonilor, își scoase cămașa și se hotărî să nu mai amâne inevitabilul. Se prinse cu o mână de masă și cu cealaltă își scoase

membrul dureros, aflat încă în erecție. Era tare și pregătit pentru eliberare.

„O, Dumnezeu! Sănii ei. Coapsele ei. Gura ei peste a lui. Trupul ei moale și fierbinte. Gemetele acelea scurte de plăcere. Felul în care îi rostise numele. Gustul pielii ei. Sănii ei, pentru că meritau să și-i amintească din nou. Și sfârcurile acelea... Dumnezeu, avea cele mai voluptuoase și mai obraznice sfârcuri pe care le văzuse, le atinsese ori gustase vreodată, în toată viața lui. Și expresia de pe chipul ei, atunci când o cărase prin dormitor. Tulburată, aiurită. Pe jumătate dezbrăcată și extrem de excitată. Chiar acum, ea se afla acolo, în pat. Iar el i se putea alătura. Ar putea fi sub el chiar acum. Primindu-l în ea. Ținându-l strâns. Gemând, și zvârcolindu-se, și...

„Dulce. Sfântă. Milostivă...”

Lumea deveni mistuitor de orbitoare în spatele pleoapelor lui închise. Scrâșnind din dinți pentru a reține un geamăt involuntar, se eliberă cu mișcări bruște în faldurile cămășii. Respira greu și șuierat și se prinse de marginea mesei pentru sprijin.

După un minut se îndreptă de spate, își trase cămașa murdară peste cap și o aruncă pe podea, după care se trânti greoi pe divan pentru a savura pe îndelete senzația de amorțeală și relaxare.

Dar nu și satisfacție. Pentru că ea încă se mai afla la mai puțin de șase pași distanță, iar el putea să o dorească din nou în numai trei minute. Sau poate două. „Nu te gândi prea mult la asta”, păru să-l avertizeze, pulsând, membrul lui.

Își petrecuseră seara exact așa cum plănuiise. De fapt, decursese așa până la un anumit punct. Jocul de cărți, pariul, sânii ei în palmele lui... se așteptase la toate astea. Intenționase doar să îi ofere câteva mângâieri abile. Nu prea multe. Dar suficiente cât să-i relaxeze trupul și să-i arate o mostră din plăcerea pe care ar fi putut-o împărtăși. Destul cât să-i dovedească faptul că putea avea încredere în el și să o facă să tânjească după mai mult. Ei bine, treaba asta era, categoric, foarte diferită de imblânzirea cailor.

Nici în cele mai frumoase visuri nu și-ar fi putut închipui că Amelia avea să răspundă cu atâta pasiune atingerilor sale. Și nici că el avea să reacționeze atât de puternic la ea. Dacă ar fi fost mai tânăr, Spencer ar fi povestit cu mare mândrie toată întâmplarea – faptul că luase o amantă lipsită de experiență și o adusesese

aproape de culmile pasiunii, pe jumătate dezbrăcată —, și totul în numai zece minute. Dar, în noaptea asta, succesul lui răsună a gol, căci își dădu seama că victoria lui avea și o parte neașteptată. Nici el nu fusese pe deplin satisfăcut. Și el tânjea după mai mult.

Nu doar mai multă plăcere, pasiune și goliciune... deși își dorea toate astea cu disperare chiar. Ci și mai mult din *Amelia*. Voia să stea la masă și să o vadă cum își mușcă buza de jos cu dinții în timp ce broda. Voia ca ea să îl tachineze în legătură cu cărțile pe care le citise. Și, mai mult decât orice, voia să o surprindă când îl privea pe ascuns. Și mai voia ca privirea din ochii ei să fie una de drag, nu de teamă.

Se zgâi timp îndelungat la ușa dintre anticameră și dormitor, ca și cum ar fi putut spulbera lemnul din țâțâni numai cu puterea gândului. „Vino la mine, *Amelia*. Ai traversat ringul ăla de dans, urmărită de sute de perechi de ochi, numai pentru a mă înfrunta. În noaptea asta, deschide ușa aia.”

Dar când zorii își făcură apariția, el se trezi singur.

Dumnezeu avea un simț al umorului extrem de crud. *Amelia*, chipurile noua ducesă de Morland, sosea la Braxton Hall într-o zi splendidă de vară. Prin fereastra pătrată a trăsurii, reușise să vadă kilometri nesfârșiți de terenuri agricole punctați ici-colo cu hambare și case îngrijite, apoi o zonă întinsă de păduri, iar acum, pe măsură ce se apropiau de conac, un zid înalt de garduri vii tunse perfect, care probabil îngrădeau grădini la fel de bine îngrijite. Iar ea era stăpână peste tot domeniul acesta uimitor, frumos și înverzit. Doar că ea era o epavă.

Amelia nu se simțise niciodată bine când călătorea. Mișcarea trăsurii îi făcuse dintotdeauna greață, și senzația aceasta se amplifică și mai mult pe timp de vară. Prima zi pe drum nu fusese atât de îngrozitoare, dar cu cât se îndepărtau mai mult de Londra, cu atât drumurile deveneau mai dificil de parcurs. Ploile de la sfârșitul primăverii transformaseră practic drumul într-o brazdă inegală de pământ, așa că nu avea de îndurat numai mișcarea obișnuită, ci și niște zdruncinături violente. O durea tot corpul, avea mușchii amorțiți de la cât stătuse încordată pe banchetă, și o chinuia o durere constantă de cap. Rochia ei practică, de culoare pământie, și care ar mai fi trebuit ajustată de doi ani deja, era

mototolită și acoperită cu un strat fin de praf. Era cea mai jalnică ducasă care trăise vreodată, era sigură de asta.

Când cotiră și ajunseră pe un drum mai lin, Amelia întrezări în depărtare fațada din cărămidă și piatră de var. Nerăbdătoare să se facă prezentabilă înainte să vorbească din nou cu Spencer, își ciupi repede obrajii și își aranjă câteva șuvițe rebelc de păr.

Doamne sfinte, cum putea să dea ochii cu el? Simpla idee o făcu să se îmbujoreze. Ce se întâmplase între ei noaptea trecută, la han... Acele zece minute pe care le petrecuse în poala lui reprezentaseră o furtună de senzații pe care nu crezuse niciodată că le va trăi. Și primise o dovadă de netăgăduit că nici el nu mimase dorința pe care o simțise pentru ea. Noaptea trecută, în brațele lui, nu se mai simțise nefericită, ci atrăgătoare și pasională. Asta până în momentul în care el pusese brusc punct, lăsând-o confuză și frustrată. Intenționase să respecte limitele impuse de pariul lor, sau voise să o pedepsească pentru că ea le impusese?

Ușa trăsorii se deschise și interiorul tapițat cu catifea fu invadat de lumina necruțătoare a soarelui. Capul începu să o doară de două ori mai tare decât înainte. Fiind după-amiază târziu, nu se așteptase ca soarele să fie atât de puternic. Dar, în timp ce acceptă mâna lacheului și coborî din trăsură, Amelia își dădu seama că nu fusese orbită de razele directe ale soarelui, ci mai degrabă de reflexia lor în marmura albă de la intrarea în Braxton Hall.

Clipi și își ridică mâna pentru a se apăra de grandoearea cu care o ataca, la propriu, clădirea. Își întoarse capul spre stânga, într-un gest defensiv. În partea aia nu era marmură. Doar o fațadă parcă nesfârșită de cărămidă roșie, piatră de var sclipitoare și ferestre lucioase care se întindeau până în depărtare, cel mai probabil până în apropiere de Cambridge. Își roti capul spre dreapta. O fațadă la fel de inexpresivă și de lungă decora aripa de vest a conacului, întinzându-se aproape până la ocean.

Și era conacul ei. Tot, al ei – să îl administreze, să facă din el o clădire ce putea fi vizitată de turiști și o casă primitoare. Amelia se luptă cu instinctul de-a țopăi de bucurie.

Se mulțumi doar să facă o mică piruetă, întorcându-se exact la timp pentru a-l vedea pe Spencer descălecând de pe calul său

cu o mișcare lină și elegantă. Desigur, arăta magnific. O patină subțire de praf diminua strălucirea cizmelor sale de călărie, dar asta îl făcea și mai atrăgător, la fel ca aerul de epuizare fizică și bronzul pe care îl căpătase după două zile petrecute în bătaia soarelui. În timp ce Spencer lăsă hățurile în seama unui lacheu care aștepta lângă el și schimbă câteva vorbe cu acesta, Amelia observă că era mai relaxat și mai natural. Ba chiar zâmbea.

Apoi el se întoarse și îi întâlni privirea. Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Doamne sfinte! Înaintă spre ea cu cizmele scârțâind pe pietre, iar apoi reuși să înrăutățească de zece ori o situație care fusese, din start, măcar puțin stranie. Arăți îngrozitor.

Ea se făcu mică sub privirea lui.

— Îmi pare rău. Trăsura...

— Da, e clar. Vino înăuntru să te odihnești.

Așeză o mână pe talia ei, la spate, și o ghidă în sus pe treptele de marmură, înspre ușa deschisă. Mușchii de la spattele ei păreau un ghem încordat. Cu dibăcie, Spencer găsi cea mai tensionată zonă și începu să o maseze cu degetul mare. Amelia trebui să strângă din buze pentru a nu ofta.

— De ce nu ai spus ceva? o muștră el. Ai fi putut călători călare o parte din drum, dacă voiai.

— Nu știu să călăresc.

El se opri, uitându-se în jos la ea.

— Nu știi să călărești, repetă el, nevenindu-i să creadă. Deloc?

— Deloc, răspunse ea calmă.

— Sigur glumești. Știu că familia ta reprezintă chintesența nobilimii sărace, dar nu aveți și cai?

— Avem, doar că pe mine nu m-a interesat niciodată să învăț să merg călare.

El nu mai spuse nimic, rezumându-se să clatine doar din cap, pentru ca apoi să continue drumul pe scări în sus și apoi în casă. Majordomul și menajera veniră înaintea lor, pentru a-i întâmpina.

— Bine ați venit acasă, Excelență!

Majordomul cu păr argintiu făcu o plecăciune în fața ducelui. Apoi se întoarse spre Amelia și făcu același gest de respect și în fața ei.

– Excelență.

– Înțeleg că ai primit scrisoarea mea, zise Spencer.

– Ieri-dimineață, Excelență.

Menajera făcu o plecăciune.

– Primiți felicitările noastre pentru căsătoria dumneavoastră. Camerele Excelenței Sale au fost aerisite și pregătite.

– Foarte bine. Excelența Sa nu se simte bine. Ai grijă să se odihnească, adăugă el, apoi îi prezentă succint pe cei doi drept Clarke și doamna Bodkin.

– Ce antreu frumos, comentă Amelia cu intenția de-a face un compliment indirect. Spera să o transforme rapid pe menajeră în aliata ei. Trăgând cu ochiul la unul dintre zecile de tablouri cu rame de aur de pe peretele îndepărtat, întrebă cu voce tare: Acela este un Tintoretto?

– Da, răspunse Spencer.

– Așa credeam și eu.

Odinioară, și familia ei deținuse un tablou asemănător. Când fusese vândut la licitație, le adusese suficient de mulți bani pentru a trăi un an întreg.

– Spencer!

Privirea Ameliei fu atrasă spre capătul scării interioare, acolo unde o tânără domnișoară stătea lipită de balustradă.

– Spencer, ai sosit acasă!

„Și aceasta trebuie să fie Claudia.” Nu spusese Spencer că pupila lui era în vizită la niște rude în New York? Dar nu avea cine altcineva să fie. Asemănarea dintre ei era destul de subtilă, și totuși evidentă. Verii aveau același păr negru și cărlionțat, pomeți înalți – trăsături care probabil veneau din partea masculină a familiei. Chipul inocent ale Claudiei contrasta cu silueta ei bine dezvoltată. Se afla în perioada care marca trecerea de la adolescență la feminitate.

– Tu ce faci aici? strigă Spencer spre ea. Trebuia să mai stai în New York încă o săptămână.

– O, i-am implorat să mă trimită acasă mai devreme. Și când liliacul ăla decrepit a refuzat, pur și simplu am avut grijă să mă comport nepotrivit destul timp, cât să o fac să vrea să scape de mine. Ți-am trimis o scrisoare, dar probabil că erai deja plecat în călătorie când a ajuns.

Tânăra domnișoară coborî cu pas ușor pe râul de marmură al scării interioare, cu rochia de muselină roz pastelat plutind în urma ei. Când porni în grabă spre duce, totul la ea – de la pumnii încheștați de entuziasm, până la expresia ei luminoasă și îmbujorată – emana bucurie și dragoste. Era clar că fata îl adora.

– Fetișcană incorigibilă ce ești!

Cuvintele lui ar fi putut reprezenta o mustrare, dar Amelia văzu privirea caldă din ochii lui. În felul lui masculin și rezervat, era clar că și el o adora. Și asta o făcu pe Amelia să se simtă foarte ciudat. Era încurajator să afle că soțul ei era capabil să simtă o afecțiune sinceră. Dar, în același timp, era și deprimant, din cauza contrastului dintre acest sentiment și răceala cu care o trata pe ea.

Când Claudia ajunse în capul scărilor, se grăbi spre tutorele ei cu o viteză uimitoare. Totuși, în ultima clipă, se opri brusc și privi întrebătoare spre Amelia.

– Aceasta este noua mea însoțitoare?

Stomacul și așa deranjat al Ameliei se strânse și mai mult. Lucrul acesta nu era de bun augur.

– Nu, răspunse Spencer încet. Nu, nu este noua ta însoțitoare.

– Sigur că nu, zâmbi Claudia. Când m-am uitat la ea, mi-am dat seama că este servitoarea noii mele însoțitoare, dar am vrut să fiu sigură. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să fac o presupunere greșită, nu-i așa?

Amelia se roti pe picioare atât de încet, că-și auzi trosnind oasele spatelui. Se uită la Spencer și ridică din sprâncene. Era singura reacție pe care o putea avea. În mod evident, Claudia continuă:

– Noua mea însoțitoare călătorește separat?

Spencer își încheștă maxilarul.

– Nu există nici o însoțitoare.

– Dar... începu Claudia și se încruntă. Dar mi-ai promis că atunci când te vei întoarce din oraș, vei aduce...

– *Claudia!*

La cuvântul rostit pe un ton aspru, fata tresări și se uită în sus la el cu ochii mari și umezi ai unui cățeluș care tocmai a fost lovit. Cerule, lucrurile deveneau din ce în ce mai rele.

Spencer ridică mâna Ameliei și o puse pe indoitura cotului său. Ea rămase să se holbeze cu un aer tâmp la propriile degete, care se odihneau amorțite și grele ca plumbul pe brațul lui.

— *Lady* Claudia, începu el cu fermitate, cu dorința clară ca situația să revină în limitele bunei-cuviințe, permite-mi să ți-o prezint pe Amelia Claire d'Orsay Dumarque, ducesă de Morland. Nu este noua ta însoțitoare. E soția mea.

— Soția... Claudia rămase ca o stană de piatră, clipind spre Amelia. Apoi se întoarse spre Spencer. Soția...

— Soția mea. Ducea. Noua ta verișoară, răspunse el și o privi tăios. Doamna în fața căreia trebuie să faci o plecăciune și să-ți ceri scuze. Acum.

Fata făcu o reverență scurtă și rosti în grabă câteva scuze. Apoi privi în sus la Spencer, cu ochii plini de reproș ai unui cățeluș care a fost lovit nu o dată, ci de mai multe ori.

— Îmi... Amelia își dresе glasul. Îmi pare tare bine să te cunosc, Claudia. Ducele mi-a spus atât de multe lucruri minunate despre tine.

— Ce ciudat, zise ea. N-a pomenit nimic despre dumneata în scrisorile lui.

— Claudia, o avertiză Spencer.

Amelia îi strânse brațul, apoi își retrase mâna.

— Sper sincer că vom deveni prietene, zise ea veselă, înaintând ca să prindă încheietura Claudiei.

Probabil că era inutil să încerce să se împrietenească cu ea, dar trebuia să încerce. Urmă o liniște mult prea lungă și stranie. Și tocmai când Amelia crezu că tensiunea din încăperea nu putea deveni mai densă, se întâmplă exact asta. Claudia începu să plângă.

— Te-ai însurat?! Ignorând-o total pe Amelia, fata își întoarse ochii înlăcrimați spre Spencer. Fără ca măcar să-mi spui? Cum ai putut...

— Șșș, murmură el, trăgând-o deoparte pe pupila sa. Nu face o scenă.

Amelia aproape că izbucni în râs. Era prea târziu pentru a-i da sfatul acesta. Sinceră să fie, nu o putea blama pe fată. În cazul oricărei logodne obișnuite, ele două s-ar fi cunoscut bine înainte să aibă loc nunta propriu-zisă. În loc să se trezească din senin,

într-o după-amiază, cu noua ducesă pe capul ei, Claudia ar fi avut la dispoziție săptămâni sau luni întregi pentru a se obișnui cu ideea că va exista o nouă ducesă la Braxton Hall. Nu, nu o putea blama pe fată pentru indignarea pe care o simțea. Îl învinuia pe Spencer. Era încă o dovadă a faptului că ducele lua hotărâri de pe-o zi pe alta, plin de aroganță, fără să se gândească la sentimentele celor implicați.

— Bine, cred că voi doi aveți foarte multe de discutat, zise ea și îi întoarse spatele lui Spencer. Doamnă Bodkin, sunteți atât de amabilă încât să mă conduceți spre camerele mele? Vom discuta pe drum despre aranjamentele pentru cină.

Menajera se luminează la față.

— O, da, Excelență. Bucătăreasa va fi foarte încântată să primească ordinele dumneavoastră. Aveți rețete speciale sau vreun meniu?

— Da, am. Un zâmbet sincer apăru pe chipul Ameliei. Iată că avea parte și de ceva consolare. Am o carte întreagă de rețete.

De la sosirea ei la Braxton Hall și până la cină, orele trecură pe nesimțite. Bolnavă sau nu, avusese foarte puțin timp la dispoziție ca să se odihnească. Aceasta era prima ei seară în casă, ca ducesă de Morland. Poate că își făcuse apariția arătând ca o sărăntoacă, dar se hotărî că atunci când avea să coboare scările de marmură pentru a lua cina, avea să arate și să se comporte ca o adevărată ducesă.

Nimeni nu mai avea să o confunde cu vreo însoțitoare plătită sau, și mai rău, cu servitoarea uneia. Planurile pentru cină nu erau o treabă simplă. Fu obligată să se bazeze pe ce-i povestise doamna Bodkin despre cămărilor casei și să conceapă un meniu elegant, dar simplu, care avea să fie preparat din alimentele disponibile, în timpul care mai rămăsese până la cină. Din fericire, menajera părea extrem de bucuroasă să o ajute în orice fel putea.

După ce o trimise pe bătrână la bucătărie cu o listă de feluri de mâncare, câteva rețete adaptate și mai multe instrucțiuni pentru bucătăreasă, Amelia își permise o pauză de zece minute și se tolăni pe un șezlong acoperit cu un brocart splendid. Toate camerele ei — până acum numărase șase — erau decorate în nuanțe de albastru regal, crem și auriu. Din locul în care stătea întinsă,

studie modelul complicat al frizei grecești care mărginea tavanul. Dacă își lăsa capul să cadă într-o parte, vedea patru picioare de lemn extrem de frumoase, care sprijineau tăblia de piatră lustruită a unei mese pe care se afla o vază de porțelan pictată în alb și albastru, și care, la rândul ei, conținea un aranjament mare de flori proaspăt tăiate. Orhidee. În sfârșit, avea și ea parte de orhidee.

Întregul tablou deborda de eleganță, frumusețe și armonie. Se simțea mai bucuroasă și mai liniștită numai dacă se uita la el. După ani întregi în care locuise la Winifred, printre aranjamente și decorațiuni excentrice cu scoici și amorași grăsuți, Amelia se desfăta acum în dovada clară a faptului că precursora ei fusese o fire temperată, cu bun-gust.

Însă doar pentru zece minute. Apoi trebui să se întoarcă la treabă. După ce servitoarea îi pregăti baia, Amelia o trimise să-i calce rochia ei nouă din mătase gri, pe care o purtase la nuntă. Rochia aceea era, fără îndoială, cea mai bună pe care o avea, iar această ocazie cerea tot ce era mai bun.

Amelia își putea face baie și singură – făcuse asta de atâția ani –, dar nu avea prea mult timp la dispoziție și nu putea să întârzie la cină. Acesta era momentul pe care îl așteptase toată viața ei, să fie stăpână în casa ei. Avea să le arate ea lui Spencer și Claudiei de ce era în stare. Curând, aveau să o adore. Aveau să se întrebe mirați cum de supraviețuiseră până atunci fără ea. O singură masă bine plănuită și îndestulătoare, și ducele avea să-și dea seama de norocul imens pe care îl avusese când se însurase cu o fată bătrână, simplă și fără pretenții. Ba poate chiar avea să se ridice de pe scaunul său, să parcurgă distanța care îi separa la masă, să îngenuncheze umil la picioarele ei și să se uite la ea cu venerație. „Amelia”, avea să rostească el cu glasul acela răgușit și tulburător al lui, „nu știu cum am trăit până acum fără tine. Ai transformat casa asta într-un cămin adevărat. Voi face orice, voi spune orice. Promite-mi doar că nu vei pleca niciodată, niciodată.” Sau, cel puțin, așa îi plăcea ei să viseze.

Mișcându-se repede pentru ca apa să nu se răcească, Amelia se chinui să se dezbrace de costumul de călătorie. Îmbrăcată doar în cămășuță și corset, rămase în mijlocul camerei, fără să știe exact unde să pună rochia. Nu voia să o arunce pur și simplu într-o

movilă pe așternuturile curate de pe pat, pentru că rochia era prăfuită de pe drum. Altă lady ar fi aruncat rochia pe podea, dar cum era ordonată și aprecia materialul din care era croită, Amelia nu putea face asta. Sigur camera asta avea un dulap cu un cuier sau două... Întorcându-se încet pe călcăie, observă că aproape de patul ei se afla o ușa de lemn glisantă. Aceasta se potrivea atât de bine cu lambriurile care acopereau pereții, că nu o observase de prima dată.

Desfătându-se cu felul în care covorul gros îi atenua pașii și-i gădila degetele goale, se grăbi spre ușa glisantă. Era mai greu decât se așteptase, dar după ce se sprijini cu tot corpul pentru a o împinge, reuși să o deschidă.

De cealaltă parte se afla Spencer. Când o văzu, încremeni – rămase nemișcat, chiar în timp ce era pe cale să-și dea jos cămașa.

– O!

Îngrozită, Amelia scăpă tot maldărul de haine. Iar asta o făcu să se simtă și mai stânjenită, pentru că rămase în fața lui îmbrăcată doar în cămășuță și corset.

– Îmi pare rău, se bălbâi ea, holbându-se la mușchii bine conturați de pe abdomenul lui și la linia de păr negru care îi marca centrul. Am... am crezut că e un dulap aici.

El își lăsă cămașa în jos și aruncă o privire amuzată spre camera din spatele lui.

– Nu. Nu este un dulap.

– Desigur că nu.

Amelia simțea că-i luase foc fața. În mod evident, acolo era dormitorul ducelui – o cameră exact ca a ei, dar decorată în culori și materiale bogate, masculine – iar ușa aceasta glisantă lega cele două apartamente.

– Doar că nu mă așteptam... Vreau să spun că ușa aceasta este foarte...

– Convenabil amplasată?

– Neobișnuită. Asta voiam să spun.

Jenată, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Privirea lui coborî spre pieptul ei.

– Adică, eu nu am mai văzut niciodată un tapet ca acesta, continuă ea, realizat în culori atât de complementare. Este atât de ingenios felul în care auriul din camera mea se reflectă ca într-o

oglină în albastrul din dormitorul tău, iar covoarele au același model...

– Mhm...

Spencer încuviință gânditor, cu ochii la decolteul ei. Nu auzea nici un cuvânt din ce-i spunea.

– Același model cu unicorni, intercalați cu roți de brânză.

Altă încuviințare.

– Așa este.

Amelia se îmbujoră și mai tare. Ea visase mai devreme la meniuri elaborate și trândăria în continuare despre decorațiunile din camere – iar lui nu îi păsa. Se căsătorise cu ea dintr-un singur motiv, iar dacă ea uitase pe moment de asta, atunci privirea pătrunzătoare pe care o arunca el sânilor ei era ca un semnal de alarmă care să-i amintească adevărul. Voia să se culce cu ea și să aibă un moștenitor. Asta era tot. În ciuda faptului că, atunci când îi ceruse mâna, o asigurase că lucrurile nu stau așa, ea se afla totuși aici, în casa lui, ca o iapă de prăsilă nobilă.

Ba nu, la naiba cu aerul aristocratic. Probabil că își trata iepele de prăsilă cu mai multă afecțiune decât îi arăta ei.

Amelia făcu un pas înapoi și aproape că se împiedică de mormanul de haine de la picioarele ei. Nu avea cum să le ridice fără să-i ofere o priveliște și mai îndrăzneată a decolteului ei. Așa că împinse discret hainele într-o parte, puse un umăr pe panoul de lemn și se pregăti să îl închidă.

– Atunci, ne vedem la cină.

Mâna lui se grăbi să prindă marginea ușii. Amelia împinse oricum, dar tăblia de lemn nu avea de gând să se urnească din loc.

– Legat de Claudia, zise el. E foarte... tânără, conchise el și oftă. Aș fi vrut ca lucrurile să decurgă altfel... jos.

În lumea lui, asta însemna că își cerea scuze? În opinia Ameliei, scuzele astea nu meritau să fie luate în considerare.

– Și eu, încuviință ea.

Acum, privirea lui părea că se fixase pe șoldurile ei, iar colțurile gurii sale se ridicară într-un zâmbet de aprobare. Da, da. Șoldurile ei erau late și puternice. Excelente pentru a face copii, după cum fusese informată de multe doamne binevoitoare din vremea ei.

Amelia își dresă glasul. Mesajul din spatele acelui suncet răgușit era clar: „Hei, eu sunt aici, sus“.

El își smulse privirea, îndreptând-o spre chipul ei. Și o studie pe indelete, timp în care prin venele ei începu să freamăte o senzație plăcută de căldură. Dumnezeu, ce situație lipsită de speranță. Îi plăcea să fie dorită astfel, nu avea sens să pretindă altceva.

Dar nu se putea abține să nu tânjească și după afecțiune în afacerea asta – deși el nu îi promisese niciodată afecțiune, iar ea îl acceptase, știind foarte bine lucrul acesta. El era bărbat. Și nu un simplu bărbat, ci un duce puternic și atrăgător. El putea separa nevoile trupești de afecțiune – dar, pentru Amelia, cele două erau iremediabil legate una de cealaltă. Iar asta însemna că el deținea toată puterea în relația lor.

Ca să nu mai vorbim de puterea fizică. Așa cum stăteau acolo – ea împingând cu toată forța pentru a închide ușa, și el ținând-o deschisă cu o singură mână –, își dădu seama cât de ușor ar fi putut s-o înfrângă dacă dorea. Pentru numele lui Dumnezeu, o ridicase douăzeci de centimetri în aer acolo, în sala de bal, și ea nu era o femeie slabă. Ochii ei alunecară spre mâner.

– Nu există decât un singur zăvor, spuse el, ghicindu-i gândurile. Și se află pe partea mea.

Ea înghiți în sec.

– Înțeleg.

– Dar nu te teme, zise el și, cu un rânjet plin de aroganță, dădu drumul ușii, făcând un pas înapoi. Nu o să-l închid niciodată.

Amelia își mută greutatea pe celălalt picior și ușa se închise cu o bufnitură satisfăcătoare. Apoi i se păru că îl aude râzând.

Capitolul 11

Cina fu un eveniment jalnic. În ciuda tuturor semnelor, Spencer sperase că starea de spirit a Claudiei avea să se schimbe brusc. Era clar că vestea căsătoriei o luase prin surprindere pe pupila lui. Dar acum că avusese câteva ore la dispoziție pentru a se obișnui

cu ideea, poate că avea să o accepte pe Amelia ca pe un element bine-venit în casă.

Nu. În noaptea asta nu avea să accepte pe nimeni. Spencer stătea în capul mesei. Amelia și Claudia stăteau vizavi, despărțite de o întindere arctică de in în chip de față de masă și cristaluri de cea mai bună calitate, dar privirile lor nu se întâlneau nicio dată. După sălbăticia cu care Claudia își înfipse furculița și cuțitul în peștele din farfurie, cineva ar fi crezut că fusese servit viu și zbătându-se.

– Cum ți-ai petrecut timpul la New York? o întrebă Spencer. Să mă aștept la recomandări bune din partea profesorilor tăi?

– Nu știu, fu răspunsul, și fata împunse fileul de calcan. Am fost mai degrabă o dezamăgire pentru profesorul de limba germană.

– Dar la muzică?

– Profesorul de muzică a fost o dezamăgire pentru mine, zise ea trăgându-și nasul și așezând furculița jos. Dar magazinele erau foarte frumoase.

– Eu te-am trimis la New York ca să-ți deschizi mintea, nu ca să-mi risipești banii prin magazine. De ce mă mai chinui să angajez profesori dacă tu nu înveți nimic de la ei?

Privirea ei plină de ură țâșni în sus, spre el.

– Poate că nu ar mai trebui s-o faci.

– Nu ți-e foame, dragă? interveni Amelia pe un ton calm și împăciuitor și făcu semn din cap spre peștele pe care Claudia îl abandonase în farfurie. Nu te-ai atins nici de supă.

Fata tot refuza să se uite la ea.

– Vă rog să mă scuzați, i-o tăie Claudia și se ridică în timp ce picioarele scaunului scârțâiră pe podea. Nu prea mi-e foame în seara asta.

Și cu asta, fugi din cameră. Spencer își încheștă palmele pe brațele scaunului și dădu să se ridice, dar apoi se opri. Avea rost să se ducă după ea, sau gestul lui nu avea decât să înrăutățească și mai mult situația?

– Nu, nu te duce, spuse Amelia, citindu-i gândurile. Are nevoie de timp.

El se lăsă înapoi pe scaun. Cu un oftat, Amelia le dădu de înțeles servitorilor că e timpul să schimbe felul de mâncare.

– Spencer, ce ai de gând să faci în legătură cu ea?

El era prea obosit ca să nu spună adevărul.

– Nu știu.

Trecuse ceva timp deja, de când nu mai știa ce să facă în privința Claudiei.

– Ce vârstă avea când și-a pierdut părinții?

El vru să răspundă, apoi ezită când mânecele servitorului se strecurară între ei. Acesta așeză o friptură de miel în mijlocul mesei. Spencer ceru nerăbdător cuțitul și furca de friptură. Poate că ducii nu-și tăiau singuri felia de friptură, dar lui i se părea mai ușor să vorbească atunci când avea mâinile ocupate. Și, în mod destul de surprinzător, chiar voia să vorbească despre asta.

– Era un bebeluș când a murit mama ei. Asta s-a întâmplat cu puțin timp înainte ca unchiul meu să mă cheme înapoi din Canada. El nu dorea să se căsătorească și să aibă moștenitori, așa că, împreună cu tatăl meu, a hotărât că eu trebuie să vin aici și să mă pregătesc pentru titlul de duce. Claudia avea nouă ani când a murit fostul duce. Cum și tatăl meu murise între timp, atunci am moștenit titlul de duce și am luat-o pe ea sub tutela mea.

Și începuse să o dezamăgească aproape imediat. Cel puțin, el așa simțea. Încercase. După moartea tatălui ei, o ținuse aproape de el timp de un an sau doi. O lăsase să călătorească împreună cu el, o învățase să călărească, seara îi citea cu voce tare din Shakespeare, Homer, Milton – nu o lăsa niciodată să creadă că și el citea pentru prima dată din acești autori clasici. Claudia era un copil inteligent și tânjea constant după afecțiune. Având în vedere responsabilitățile presante ale rangului său, îi oferise toată atenția pe care i-o putea acorda, dar știuse dintotdeauna că merita mai mult. Și, cu cât creștea mai mult, cu atât știa mai puțin cum să se comporte cu ea. Ea avea nevoie de educație, de rafinament, de sfaturi, de ieșiri în societate – iar el nu-i putea oferi nici unul din lucrurile astea, așa cum trebuia.

– Desigur, zise el, dând la o parte o rămurică de rozmarin în timp ce servea carnea, de-a lungul timpului i-am angajat guvernante. În ultimele ierni am trimis-o la mătușa ei, la New York. Acolo se presupunea că urma să aibă câțiva profesori.

Amelia sorbi din vin.

– Nu-i de mirare că mă urăște. Sărmana fată!

– De ce să te urască?

Ochii ei se măriră de uimire peste sticla paharului, dar Spencer chiar nu înțelegea. Cum ea nu-și cunoscuse niciodată mama, el sperase ca fata să fie fericită că urma să existe o influență feminină în casă.

– Spencer, tu ești singurul adult cu care a trăit aproape toată viața ei. Pentru ea, tu ești ca un văr, frate, tutore și chiar Dumnezeu însuși, toate astea împachetate într-unul. Este de-ajuns un singur minut pentru a-ți da seama cât de mult te adoră, iar tu nu ai făcut altceva decât să o trimiți departe de tine. S-a întors acasă mai devreme doar ca să te vadă, pentru ca apoi să afle că te-ai însurat fără ca măcar să-i spui și ei. Pentru prima dată în viața ei, trebuie să rivalizeze cu cineva pentru atenția ta. Sigur că mă urăște.

Spencer își dăduse – oarecum – seama că o pusese pe Amelia într-o situație foarte dificilă. Porția de carne pe care i-o strecură pe farfurie păru o compensație mult prea mică.

– Te-ai gândit vreodată că, poate, spera să se mărite cu tine? întrebă ea, încercând carnea de miel cu un dinte al furculiței.

El scăpă cuțitul din mână și acesta căzu pe farfurie cu un zăngănit.

– Dumnezeuule, nu! Suntem veri. Eu sunt tutorele ei. Ea are cincisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Încă e o copilă.

Spencer își reținu un tremur. Să se însoare cu Claudia? Simpla idee îi făcea rău.

– Știu, dar... începui Amelia și tăie o bucată din friptură. Uneori se mai fac astfel de aranjamente. Și ea nu e foarte tânără. Eu eram doar un pic mai mare decât ea când m-am logodit prima oară, adăugă și mușcă din carne.

– Ai fost logodită? Cu cine?

Îi trebui o eternitate ca să mestece bucata aia blestemată de carne de miel. În cele din urmă, o înghiți.

– Cu nimeni cunoscut de tine. Un moșier foarte bogat din Gloucestershire.

– Și ce s-a întâmplat?

—Era atât de bătrân și... ei bine, pur și simplu nu am putut să merg până la capăt, explică ea și împunse din nou carnea de miel.

Părea atât de încordată și de fragilă, iar Spencer simțea deja o ură atât de mare față de acest moșier din Gloucestershire, că nu avea nici o idee cum să o întrebe mai multe fără să... spargă ceva. Iar asta nu avea să-l ajute să-i arate că nu avea un caracter violent.

—Tu nu ai de gând să mănânci? întrebă ea brusc.

El clătină din cap.

—Nu-mi place carnea de miel.

—Asta-i absurd! Tuturor le place carnea de miel.

—Mie nu.

Amelia oftă.

—Are nevoie de atenția ta. Mă refer la Claudia. Ar trebui să ne agităm mai mult în jurul ei.

—Să ne *agităm*?

Deși era recunoscător pentru schimbarea bruscă a subiectului de discuție, Spencer nu era sigur să îi plăcea cum sunau toate astea. Nu vedea cu ochi buni agitația, în toate formele ei, de multă vreme.

—La ce te referi?

—Să petrecem timp cu ea, pentru început. Să discutăm cu ea. Să ascultăm ce are de spus. Orice fată de vârsta ei are nevoie de un confident. Voi încerca să ajung la ea, dar va dura ceva timp. Ea are nevoie de un grup mai mare de prieteni. Dacă urmează să-și facă debutul la Londra, acum ar trebui să înceapă să se învârtă prin cercuri în care relațiile să fie mai puțin formale. Presupun că nu putem s-o luăm cu noi la Bath sau la Brighton...

—De-abia am sosit aici. Pe biroul meu s-au adunat atâtea hârtii în absența mea, că pare o furtună de zăpadă acolo. Și, în afară de asta, e sezonul împerecherilor, iar eu am iepe care...

—Bine, bine. Era doar un gând. Deci o călătorie iese din discuție. Atunci, ce zici de o petrecere? întrebă Amelia și bătu din palme. Pot organiza o petrecere drăguță, iar Claudia mă poate ajuta cu...

—Nu. Fără petreceri.

– Bine, dar nu trebuie să fie ceva grandios. Doar o petrecere fără dans, la care să invităm numai câteva familii bune, cu domnișoare de vârsta ei – poate să ascultăm niște muzică. Ai spus că știe să cânte. Asta i-ar oferi șansa să se desfășoare în fața...

– Nu! zise el și lovi pumnul de masă cu o bufnitură puternică.

Trebuia să pună capăt acestei discuții imediat. Braxton Hall – casa și refugiul lui – să ajungă invadat de fetișcane bezmetice și rudele lor slugarnice? Stomacul i se întoarse pe dos numai la auzul acestei idei. Ar fi fost ca și cum Dante i-ar fi creat un iad special.

– Ascultă, începu el. Claudia este pupila mea. Este responsabilitatea mea, și eu mă voi ocupa de ea așa cum consider necesar. Nu e pregătită să intre în societate.

– Dar cred că dacă ar...

– Nu am nevoie să aflu ce crezi tu. Nu în privința asta.

– Înțeleg.

Amelia își coborî privirea în pământ. Părea complet abătută.

„La naiba, drăcie, blesteme!” Spencer își ridică paharul cu vin și îl goli.

– Mie nu prea mi-e foame în seara asta. Presupun că sunt oboșită din cauza drumului.

Își așeză tacâmurile de argint pe farfurie cu gesturi precise, apoi împături șervetul și îl puse deoparte. Când se ridică de pe scaun, Spencer făcu același gest, din curtoazie.

– Vrei să mă conduci în camera mea? îl întrebă ea încet. Sau trebuie să întreb vreo servitoare cum ajung acolo? Încă nu am învățat drumul prin holurile astea.

El îi oferi brațul său și porniră împreună, în tăcere. Ieșiră pe hol, urcară pe scară, apoi traversară holul care ducea la camerele ei. Când ajunseră aproape de destinație, ea se opri brusc.

El rămase pe loc, lângă ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Acum că suntem singuri... Scrută cu atenție holul pustiu, apoi își smulse brusc mâna de pe brațul lui și se întoarse pentru a-l privi în față. Ochii ei scânteiau de furie. Nu te vei mai purta niciodată cu mine așa! Am așteptat toată viața să fiu stăpână în casa mea. Și, ca și cum nu ar fi fost destul de rău să fiu confundată cu o servitoare atunci când am sosit aici, adineauri a trebuit

să mă umilești în fața adevăraților servitori? Din prima mea zi în casa asta? Dacă ai de gând să mă cerți și să mă umilești, măcar arată-mi respectul cuvenit și așteaptă până suntem singuri.

El nu știa cum să-i răspundă. Cel puțin, nu prin cuvinte. Însă corpul său reacționa într-un mod destul de primar la prezența ei. Pulsul i se accelerează, iar sângele îi năvăli în vintre. În sfârșit, iat-o din nou pe Amelia – femeia curajoasă și înfocată care îl provoca în toate felurile posibile.

– Și poate că tu nu „ai nevoie” să afli ce gândesc într-o anumită privință, continuă ea, dar o să afli oricum. De când ne-am cunoscut, am știut cât de arogant și egoist poți fi, dar asta e prima dată când aflu că ești și prost. Fata asta te adoră. Și, cu extrem de puțin efort din partea ta, ai putea-o face fericită. În schimb, tu o îndepărtezi și o omori cu lipsa ta de reacție. Până când vei ajunge să consideri că relația voastră merită efort din partea ta, e posibil să fie deja prea târziu. În plus, eu te-aș putea ajuta. Am fost ca ea odinioară și înțeleg ce simte Claudia. Acum sunt o lady și știu cum să transform o casă într-un cămin, cum să primesc oaspeți, cum să am grijă de oamenii care suferă. Știu că te-ai însurat cu mine doar pentru a avea câțiva moștenitori, dar dacă te-ai chinui să te uiți puțin, poate că ai vedea ceva și dincolo de capacitatea mea de-a naște copii. Amelia își duse o mână la tâmplă. Habar n-ai câte ți-aș mai putea oferi, conchise ea.

– Să-mi oferi? Vorbești ca o femeie care se prezintă în fața unui angajator. Credeam că te-a ofensat ideea de-a fi însoțitoare plătită.

– Așa este, răspunse ea supărată. Tu ești cel care a spus că singurul motiv pentru care te căsătorești este să-i asiguri viitorul Claudiei. E clar că ții foarte mult la ea. Când i-ai spus lucrul acesta ultima oară?

Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu-și mai aducea aminte. Niciodată?

– Dacă e atât de clar, de ce ar mai trebui s-o și spun? zise el. Îi ofer tot ce-i trebuie și îi asigur educația. Am stabilit anumite limite pentru a o proteja.

– O, da! Ești atât de generos! Îi dai tot, mai puțin afecțiune.

— Ei, păi, dacă afecțiunea este remediul pentru tot, atunci spune-mi încă o dată de ce este fratele tău așa un escroc bun la nimic?

Ea făcu ochii mari, respirând greu. Trecură câteva clipe.

— În noaptea asta mai jucăm cărți sau nu?

Nimic din ce ar fi spus nu l-ar fi putut uimi mai mult. Sau stârni și mai mult. Spencer privi spre ușa dormitorului ei.

— Vrei să spui că mă inviți înăuntru?

— În salon. Doar atât.

El se întinse dincolo de ea și deschise ușa.

— Te rog.

Ea intră și se așeză pe divan. El găsi pachetul de cărți din sertar, apoi trase mai aproape masa și un scaun pentru el.

— Jucăm iarăși pichet? o întreabă el, chinuindu-se să se arate plictisit în timp ce tăia și amesteca pachetul de cărți.

— Cum dorești.

Fusese plăcut surprinsă noaptea trecută cât de repede învățase să joace mai bine pichet. Își adaptase jocul cu fiecare mână și adăugase sfaturile sale în strategia ei de joc. Cu puțin exercițiu, era posibil să devină un adversar dificil pentru el. În mod obișnuit, Spencer trebuia să scape de cele mai bune cărți pentru a face jocul cât de cât interesant pentru cei cu care juca.

Dar dacă Amelia avea impresia că putea fi mai bună decât el în noaptea asta, atunci se păcălea singură. Singurul mod prin care se putea întâmpla asta era dacă el pierdea înadins. Poate că ar trebui să o lase să câștige. Cel puțin prima mână. Tocmai când se pregătea să împartă cărțile, ea îl opri.

— Cred că o singură mână va fi suficient pentru noaptea asta. Stabilim acum pariul?

— Prea bine, spuse el, iarăși surprins. Pe ce vrei să pariem? Din nou cele patru sute de lire?

— Patru sute de lire și permisiunea de-a organiza și găzdui o serată muzicală pentru Claudia.

— De acord, zise el. Și dacă voi câștiga eu, atunci vei veni în poala mea și mă vei dezbrăca de cămașă.

Ea trase brusc aer în piept. Ochii ei se măriră și se fixară pe unul dintre nasturii de la vesta lui.

— Și... și apoi ce vrei să fac?

– Orice vrei tu.

– Zece minute, la fel ca prima dată?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Bine.

În timp ce împărțea cărțile, Spencer fu lovit de un sentiment de vinovăție. Avusese de gând să o lase pe ea să câștige prima rundă. Ieri-noapte, faptul că îl învinsese o făcuse mai veselă și mai sigură pe sine. Iar victoria o prindea foarte bine – îi îmbujorase obraji cu o nuanță minunată de roz.

Dar nu o putea lăsa să câștige pariul acesta. Să-și deschidă casa pentru un grup de fetișcane care credeau că pot cânta și interpreta partituri muzicale la un instrument? Să fie obligat să le asculte încercările lamentabile? Nu, nu avea nici un chef să găzduiască o serată muzicală, dar voia să simtă degetele Ameliei pe pielea lui goală. Voia asta foarte mult, ba chiar *atât* de mult, încât se îngrijora.

Amelia își adună cărțile, apoi începu să le studieze, și sprâncenele ei blonde se încruntară. Desigur, ea nu se gândea la satisfacția adusă de plăcerile carnale. Voia să-l salveze pe fratele ei și să o înveselească pe Claudia, și poate să se simtă și ea mai bine. La naiba, ea voia doar să fie de ajutor pentru alții, iar el avea să-i refuze dreptul acesta.

Spencer își ridică de pe masă cărțile pe care le împărțise chiar el. Avea trei ași și o chintă roială. Victoria lui era asigurată. Înainte să se gândească mai bine, Spencer renunță la asul de inimă roșie. Așa. Tot avea să joace pentru a câștiga, dar cel puțin acum avea și ea o șansă.

Pe măsură ce runda avansa, jocul ei deveni din ce în ce mai neatent și mai pripit. Făcea greșeli prostești. Dacă Spencer ar fi încercat să piardă, i-ar fi fost al naibii de greu. În cele din urmă, câștigă la o diferență mare de puncte.

Ea își prinse mâinile în poală și îl privi cu reproș, ca și cum ar fi vrut să zică: „Ei bine, netrebnicule, sper că ești fericit”.

Dar nu era. Dintr-odată, tot jocul îi lăsă un gust amar. În noaptea din ajun, la han, manipulase lucrurile în așa fel încât să câștige. Dar dacă ea nu ar fi fost atât de receptivă în brațele sale, el nu ar fi lăsat niciodată lucrurile să meargă atât de departe. Dacă

voise o iubită temătoare și timidă, atunci ar fi putut s-o ia în noaptea nunții lor.

— Amelia, începu el încet, știind că avea să-și regrete curând cuvintele, este târziu și amândoi suntem obosiți. Putem uita de pariu.

— O, nu!

Ea se ridică de pe divan și înaintă repede spre masă.

— Nu vreau să se zică vreodată că un membru din familia d'Orsay nu și-a onorat datoria! spuse ea și-și întinse mâna. Cred că va trebui să te ridici, ca să-ți pot da jos haina.

Spencer se ridică în picioare. Era bărbat, nu un sfânt. Începând de la nivelul buricului, ea își trecu mâinile în sus până pe pieptul lui, îndepărtând părțile din față ale hainei de vesta de dedesubt. Atingerea aceea, deși rapidă și cu scop practic, ba chiar și estompată de câteva straturi de material, aproape îi aduse eliberarea. Mâinile ei erau acum pe umerii lui. El își îndreptă brațele și le duse ușor în spate, astfel că haina alunecă fără prea mare greutate. Ea o scutură și o așeză cu grijă deoparte, ca să nu se mototolească. El rămase în picioare, așteptând cu nerăbdare. Ar fi putut s-o arunce într-o movilă, pe podea, că lui nu-i păsa deloc.

Apoi își concentră atenția asupra eșarfei și, după ce smuci de câteva ori, îi scoase pânza scrobită de la gât. Cu câteva mișcări abile, îi descheie nasturii de la vestă și, curând, obiectul de îmbrăcăminte pliat cu grijă se alătură hainei.

Spencer respira neregulat. Și era dureros de excitat. Nu era nimic seducător și timid în felul în care îl dezbrăca, dar era o acțiune extrem de feminină și extrem de excitantă. Nu era atingerea unei amante, ci atingerea posesivă și abilă a unei soții. Soția lui.

Când îi trase cămașa din pantaloni cu o smucitură rapidă, se clătină puțin pe picioare. El o cuprinse de mijloc. Apoi mâinile lui coborâră pe șolduri și mai jos, cuprinzându-i formele rotunjite și ferme ale posteriorului. Nu voise să facă asta, practic mâinile lui se mișcaseră din proprie voință.

Ridicând dintr-o sprânceană pentru a-l muștra, Amelia îi luă mâinile și le îndepărtă cu putere.

— Asta nu era parte din pariu. Stai jos, adăugă ea punându-și palmele pe pieptul lui și împingându-l ușor.

El se supuse bucuros. Ea își ridică puțin materialul subțire al rochiei și încăleacă în poala lui, la fel cum făcuse și cu o noapte în urmă. La fel ca în ajun, doar că acum se afla mult mai puțin material între ei. El aproape că îi simțea pielea fierbinte prin juponul subțire.

Erecția lui pulsa dureros, împingând materialul pantalonului. Virgină sau nu, ea sigur observase în ce stare se afla, și părea a fi o femeie mult prea inteligentă pentru a nu înțelege ce însemna asta. Totuși, în loc să-și lipească pelvisul de al lui, ea alese să se așeze mai departe, spre genunchii lui, refuzând un contact direct cu ventrele lui dureroase. Îi cuprinse talia cu palmele ei mici și, adunând materialul cămășii cu degete tremurânde, trase ușor în sus. Când îi dezveli pieptul, Amelia își umezi buzele.

– Ridică-ți brațele.

Cuvintele ei erau o șoaptă răgușită. El o ascultă în tăcere, și ea se întinse puțin ca să-i scoată cămașa peste cap. De data asta nu o mai împături cu grijă, ci o aruncă nepăsătoare într-o parte.

Pielea lui părea să strălucească. Amelia abia dacă mai respira și simțea că gâtul și pieptul o ardeau. Indiferent ce ar fi gândit despre pariul ăsta cu câteva minute în urmă, acum era mai mult decât doritoare să îl ducă la bun sfârșit. Era clar că pasiunea ei era înmulțită de a lui. Totuși, rămase nemișcată, ezitând.

– Orice vrei, rosti el răgușit. Fă orice vrei.

Ea își puse palmele peste ale lui. Îi mângâie fiecare deget în parte și zâmbi, în mod evident amuzată de puterea cu care strângea el brațele tapitate ale scaunului. Bine. Să vadă și ea ce efect avea asupra lui. „Da, Amelia. Încerc să mă abțin ca un om care se agață de un fir extrem de subțire. Și dacă nu mă culc cu tine în curând, e posibil să înnebunesc pentru totdeauna.”

Atingerea ei ușoară ca a unui fulg îi trecu peste încheieturi și brațe, trasând contururile reliefate ale mușchilor și tendoanelor sale. Amelia înaintă spre partea de sus a brațelor, apăsând cu palmele umflăturile tari ale bicepsilor. El își încordă mușchii, doar ca să o tachineze, și ea îl recompensă cu un mic icnet surprins. De obicei, femeilor le plăcea să-i studieze mușchii brațelor și ai pieptului – spre deosebire de majoritatea bărbaților de rangul lui, el era puternic și avea un corp lucrat datorită faptului că muncea cu caii.

Ea făcu o pauză și își odihni mâinile pe umerii lui. Un alt val de sânge îi năvăli în vintre. De parcă ar mai fi avut nevoie de așa ceva.

Degetele ei îi alunecară la ceafă. Un fior fierbinte îi țâșni spre baza coloanei și rămase acolo să clocotească. Ea îl răsplătea pentru noaptea trecută, imitându-i atențiile, mângâiere cu mângâiere – exact cum sperase că o va face. Era o tortură să stea nemișcat și să fie atins, dar asta trebuia să facă în situația de față. Trebuia să fie răbdător, atât de răbdător... chiar dacă murea din cauza asta. Privirea ei căzu pe pieptul lui.

„Da. Da. Atinge-mă acolo. Dumnezeuule, sărută-mă acolo.”

Se luptă cu instinctul de a-i prinde degetele și a le lipi de pieptul lui, cu dorința de a-și vârfi mâna în părul ei despletit și de a-i atrage sărutul cu buzele deschise oriunde dorea el. Pe buzele sale, pe gâtul lui, pe piept, pe... Ea se aplecă mai aproape și-i șopti la ureche:

– Noaptea trecută ai spus că de-abia așteptai să mă... guști. Să mă muști.

– Da.

Cuvintele acelea senzuale, venite tocmai de pe buzele ei inocente... imaginea dinților ei delicați și frumoși strângându-i lobul urechii, limba ei tachinându-i pielea... O, Dumnezeu! Își ridică fără să vrea coapsele, căutând să se atingă de ea pentru a-și alina durerea din membrul impetuos. Ereția i se frecă ușor de abdomenul ei – dar nu era nici pe departe de ajuns. Atingerea aceasta superficială nu făcu altceva decât să-l conducă și mai mult spre disperare.

– Păi... Respirația ei caldă și regulată îi mângâia gâtul. Și eu de-abia așteptam să fac ceva.

Cerule! Era prea mult să spere că ceea ce-și dorea ea presupunea goliciune totală și o saltea tare? Pentru că el era absolut pregătit să-i îndeplinească orice dorință. Atunci când ea ezită, el simți că nu mai poate rămâne tăcut.

– Ce? o întrebă cu gura în părul ei. Ce anume îți dorești?

– O să râzi.

– Ba nu. Jur că nu.

– Îmi dai cuvântul tău?

– Da, sigur că da.

Fiecare mușchi din trupul lui se încordă în strădania de-a rămâne nemișcat. Minteia lui era ocupată să producă cele mai depravate fantezii. Ce act senzual putea țese mintea unei virgine, de o făcea să fie atât de stânjenită? Orice ar fi fost, trebuia să fie ceva bun. Foarte, foarte bun.

— Asta, șopti ea în cele din urmă. Doar asta.

Și își trecu mâinile peste umerii lui, pentru ca apoi să și le unească pe după gâtul lui. Își aplecă ușor capul, și sânii ei moi se lipiră de tot de pieptul lui. Sângele începu să-i clocotească în vine. Fiecare părticică a trupului său anticipa senzația iminentă și minunată a sărutului ei.

Dar ea nu îl sărută. În schimb, își odihni obrazul în golul dintre umăr și gât și-și afundă fața în curbura dintre ele. Și scoase un oftat profund, din toată ființa ei, pentru ca apoi să rămână nemișcată.

Spencer nu mai știa ce să creadă. Oare se răzgândise? Poate că rușinea îi alungase pasiunea. La naiba!

— Nu vrei să mă îmbrățișezi și tu? murmură ea, împingându-și și mai mult nasul în gâtul lui. Te rog? Mi-e dor de casă și sunt obosită, plus că a fost o zi groaznică.

O! O, ce copilă dulce și inocentă era! Și ce prost mânat de dorință era el! Ea nu se rușinase din cauza vreunei fantezii lascive. Asta era ceea ce își dorise ea. O îmbrățișare nevinovată, de alinare. O simplă strângere în brațe.

— Nu este atât de greu, spuse ea. Doar pune-ți brațele în jurul meu. Soții fac asta tot timpul.

Al naibii să fie dacă știa cum să o refuze. Brațele lui se mișcă mașinal spre talia ei, trăgând-o mai aproape. Era atât de moale, de caldă și aproape că se topi de tot la adăpostul pieptului său gol. Ca o consolare pentru pasiunea lui neimplinită, îmbrățișarea avu darul de a-i aduce mai aproape, până când coapsa ei se rezemă de membrul lui dur. Dar asta nu o sperie și nu se retrase. Cât despre el, Spencer rezistă ispitei de a-și freca vintrele de ea. Așa că rămăseră acolo, îmbrățișându-se. El pe scaun, ea în poala lui, și cea mai stăruitoare erecție din lume între ei. Dacă tânjea după tortură — la naiba, acum avea parte de așa ceva. Din plin.

Totuși, cu cât o ținea mai mult în brațe, cu atât devenea mai conștient de senzații care nu-și aveau originea în vintrele sale.

Contururile line ale sânilor ei îi alinau bătăile puternice ale inimii. Genele ei se zbăteau în cel mai dulce mod, lipite de gâtul lui. Și ea mirosea atât de bine. Parfumul ei incitant era format dintr-un amestec de levănțică și doar o aluzie de vanilie sau altfel de mirodenie... Să fi fost cuișoare? Poate că fusese la bucătărie astăzi.

El îi mângâie spatele o dată. Gemând de plăcere, ea se cuibări mai aproape în poala lui. Și Spencer simți cum un sentiment necunoscut de tandrețe îi invadează inima. Încurajat de reacția ei, repetă mângâierea, trecându-și degetele în sus pe creasta delicată a coloanei vertebrale. În sus și apoi în jos. Trecând cu degetele peste fiecare vertebră, ca și cum ar fi numărat un șirag de perle. Ritmul încet și regulat al atingerilor sale îi liniști pe amândoi. Se părea că, instinctiv, plămânii lor ajunseră la o înțelegere și încetaseră să mai lupte unul împotriva celuilalt. Acum respirau la unison, schimbând aerul între ei. Cald, parfumat, intim. Mai excitant decât orice experimentase el vreodată.

— Părinții tăi, murmură ea. S-au iubit?

— Nu... nu știu sigur.

Ce mai întrebare! Nu-și amintea prea multe despre mama lui, dar își aduse aminte că tatăl lui plânsese la moartea ei. Plânseseră împreună, băiatul care nu știa prea bine ce se petrecea și soldatul călit de lupte. Și apoi nu mai vorbiseră niciodată despre momentul acela. Câțiva ani mai târziu, când aflase de moartea tatălui său, Spencer nu vărsase nici o lacrimă. În schimb, începuse să arunce pumni în jurul său, deoarece descoperise că era mult prea devastator să plângă singur.

— Ai mei s-au iubit, spuse ea. Erau devotați unul altuia. Întotdeauna m-am considerat norocoasă pentru că i-am avut pe ei ca exemplu atunci când am crescut. Amelia tremură în brațele sale. Acum nu mai sunt atât de sigură. Poate că m-au pregătit doar pentru dezamăgiri.

El o trase mai aproape, până când pielea ei caldă îi arse pieptul. Respirațiile lor îngemănate — acum deveniseră mai întretăiate și mai fierbinți. Anumite locuri din sufletul lui se împlânzeau, se dezghețau. Își aminti cuvintele pe care i le spusese pe hol: „Habar n-ai câte ți-aș mai putea oferi“. O, dar el știa. Știa foarte bine. Mai degrabă ar fi stat să-i scoată cineva mâțele înainte să recunoască,

dar dacă era sincer, știa de ce nu fusese în stare să o lase să plece în noaptea aceea. Motivul pentru care o luase pe sus și o scosese din sala de bal. Și pentru care o ceruse în căsătorie la doar câteva ore după asta. Deoarece femeia din brațele lui se dovedea atât de loială față de fratele ei nemernic, iar el era doar unul din cei cinci. Era sigur că undeva în rezervele ei generoase, avea să găsească puțină loialitate și pentru el. Nu o merita, dar o voia oricum.

— Amelia, uită-te la mine.

Ea își înalță capul, cu mâinile după gâtul lui. Rămase absolut nemișcată în brațele lui. Părea chiar că nici nu mai respira. Spencer o sărută. Fără s-o avertizeze, fără să-i ceară voie. Fără ca măcar să se hotărască s-o facă, ci pur și simplu pentru că nu putea face nimic altceva. Avea nevoie de respirația pe care ea o ținea în piept. Spencer simțea că îi aparține și o voia înapoi.

Buzele ei erau calde și moi, iar limba atât de rece și alunecoasă. Îi cuprinse fața în palme și îi înclină capul pentru a adânci sărutul. Ea se agită în poala lui, dar el o ținu pe loc, luând mai mult. Și apoi și mai mult. Limbile lor jucau într-un dans propriu, dinții li se atingeau. Trebuia să îi simtă gustul, moliciunea și fierbințeala aceasta și, la naiba, știa că avea să strice totul și să o sperie, dar nu se putea opri.

Duse o mână pe sânul ei și îl strânse puternic, pentru că o parte din el voia să o pedepsească. Înăuntrul lui, lucrurile începeau să crape și să se miște înspre o schimbare fundamentală, ca un ghețar din care începeau să se desprindă ace de gheață. Locuri pustii de multă vreme începeau să se umple; noi prăpăstii cereau să fie umplute cu pasiune. Durea. Ființa lui era reconstruită în profunzime, iar femeia asta era de vină. Îi frământă sânul și mai tare, ciupindu-i nodul întărit al sfârcului, pentru că voia să simtă și ea durere. Nu o putea ierta, și nu era cinstit. Cumva, ea reușise să-i pătrundă pe sub piele, înainte ca el să aibă șansa s-o pătrundă trupește.

Ea scoase un țipăt speriat în gura lui, aducându-l din nou cu picioarele pe pământ. Încremeni și întrerupse sărutul.

— Zece minute, spuse ea, răsuflând din greu. Trebuie să-mi dai drumul.

— Nu pot.

Luptându-se cu el, se chinui să nu plângă.

– Spencer, te rog.

– Dacă îți dau drumul, vii la mine în noaptea asta?

O simți clătînând din cap înainte să-i audă răspunsul.

– Nu.

– Nu-mi spune că încă îți mai e teamă.

– Sunt mai speriată ca niciodată.

Spencer își înghiți un urlet de frustrare. La naiba, oare nu-i dovedise că este capabil de o reținere aproape inumană? În afară de scăparea de adineauri? Cum putea sta astfel în brațele lui, dacă îl credea capabil de crimă?

Blestemând în barbă, își luă mâinile de pe trupul ei. Ea nici măcar nu se putea uita în ochii lui. Pleoapele îi tremurau, închise peste obraji.

– Du-te.

Își închise și el ochii și încercă să-și calmeze respirația. Își înclăștă degetele pe brațele scaunului până îi amortiră și urlă:

– *Pleacă!* La naiba, ridică-te în clipa asta din poala mea, sau nu voi fi responsabil de acțiunile mele.

Ea îl ascultă în grabă, sprijinindu-și palmele pe coapsele lui în timp ce se ridica. El respiră ușurat când se dădu la o parte. Se aplecă înainte, își puse coatele pe genunchi și rămase cu capul căzut în palme. Respirația lui grea se auzea ca un vâjâit în urechile sale.

– Noapte buna, Spencer, șopti ea încet.

El o auzi trăgând zăvorul, dar nu își ridică privirea. Putea ieși pe trei uși din camera aceasta, și dacă el ar fi știut pe care o folosise, erau șanse foarte mari să ajungă să o spargă în clipa următoare.

După câteva minute în care se luptă pentru a-și înfrâna dorința, Spencer își ridică ochii. Își trecu o palmă peste față și se uită spre masa de joc, acolo unde cărțile rămăseseră întinse, așa cum le lăsaseră când își terminaseră jocul. Oricum s-ar fi uitat la ele, pur și simplu nu aveau sens. Odată ce renunțase la asul de inimă roșie și se pusese într-o poziție inferioară, Amelia avusese o șansă reală să câștige. Dar ea nu ținuse cont de punctele pe care le câștigase și își jucase cărțile neobișnuit de prost. Din instinct, se întinse spre teancul ei de cărți și le întoarse cu fața în sus.

Un valet care părea că îi face cu ochiul și, sub el, doi popi. Nu putea fi atât de neștiutoare încât să renunțe la cărțile acelea. Exista o singură explicație pentru toate astea. Ea nici măcar nu încercase să câștige. Toată vorbăria aia despre găzduirea unei petreceri, despre încercarea de-a se apropia de Claudia... când tot ceea ce voise, mai mult decât orice, era pur și simplu să fie ținută în brațe. De către el. Și, desigur, el o făcuse să fugă de frică.

Emoțiile îi înțepau gâtul, intense și brutale. Răbdarea lui ajunsese la capăt și se simțea pe cale să se destrame. Un lucru era clar – data viitoare când avea s-o prindă pe Amelia în brațele sale... Nu mai avea să-i dea drumul.

Capitolul 12

În vara în care avea doisprezece ani, Amelia făcuse uriașa greșală de-a se speria de o broască buboasă, în apropierea fraților ei. Bineînțeles, frații ei își petrecuseră următoarea lună așezând broaște în calea ei. Le ascundeau în dulapurile ei, în trusa de cusut, chiar și sub pernă... Faraonul din vremea lui Moise fusese atacat de mai puține broaște decât gonise Amelia în vara aceea. Ura animalele acelea cu ochi bulbucați, dar era în stare să aibă reacția cea mai practică – să ridice cu mâna broasca urâtă ce hoinărește prin camera ei și să o arunce pur și simplu afară pe fereastră? Nu. Ea trebuia să prindă ființa aceea detestabilă în palme, să o ducă afară în miez de noapte și să îi dea drumul în grădină, fără să fi pățit nimic. Și exact așa proceda de fiecare dată. Era grijulie. Nu se putea abține să nu aibă grijă de ființele din jurul ei, chiar dacă era vorba de unele dezgustătoare și nedorite. Ba mai ales de cele dezgustătoare și nedorite.

Era un gest illogic, anormal și, cel mai probabil, semnul vreunui defect mental grav – dar cu cât Spencer își etala mai mult în fața ei insensibilitatea ca ființă umană, cu atât nutrea un sentiment de compasiune mai puternic pentru el. Cu cât eșua în a o face să se simtă în siguranță, cu atât simțea mai mult nevoia să îl aline.

Și cu cât încerca să o țină mai mult timp la distanță – din punct de vedere emoțional, cel puțin –, cu atât mai mult tânjea să îl strângă în brațe.

A doua zi de dimineață, când se trezi singură, uitându-se în sus, la tavanul pictat, Amelia trebui să fie sinceră cu sine. Amânase consumarea căsătoriei în speranța că va reuși să-și protejeze în primul rând inima. Dar, după noaptea trecută, știa că aceasta era o cauză pierdută. Îmbrățișarea aceea o tulburase profund. Adevărat, Spencer renunțase la îmbrățișarea lor castă pentru a-și lua mai multe libertăți, iar pasiunea lui sălbatică ar fi trebuit să-i spulbere nevoia de tandrețe. Dar atunci când îi stârnise dorința cu săruturile acelea stăruitoare și mâinile abile, nevoia aceea nu mai voise să rămână în locul intim dintre picioarele ei. În schimb, o umpluse și o consumase. Cu cât îi refuza mai mult trupul ei, cu atât își risca și mai mult inima.

Bine, atunci. Asta era. Astăzi avea să se ducă la el. Se ridică în șezut în pat și dădu la o parte plapuma. Își trase o pătură mai subțire în jurul umerilor și se mișcă spre marginea patului, apoi își puse picioarele goale în papuci.

În inima ei, se hotărî să renunțe să mai tânjească după dragoste. Și chiar dacă hotărârea asta ajungea să se clatine – sincer, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Avea să-și risipească dragostea neîmpărtășită asupra lui, timp de câteva luni, iar el avea să rămână indiferent. În lume existau nedreptăți mai mari de-atât. Nu avea să treacă mult timp, și copilul lor avea să umple acel gol. Și cu cât ajungea mai repede în patul lui Spencer, cu atât avea să vină mai repede copilul.

Traversă covorul cu pași lenți. Acum că luase hotărârea, nu mai voia să aștepte. Întâlnirile lor din timpul nopții erau prea apropiate, prea intime. Era sigură că, la lumina zilei, actul în sine avea să pară oricum, numai nu romantic. Nici măcar nu avea de gând să își perie părul. Își adună toate forțele și trase de ușa care dădea în camera lui Spencer. Dar el nu se afla acolo.

Doar o femeie. Două, de fapt – două servitoare care aranjau patul cu mișcări rapide. Amândouă încremeniră pe loc, cu pernele în mână, holbându-se la Amelia. În spatele lor, draperia flutura în fața ferestrei deschise, râzând în tăcere de uimirea ei.

– Bună dimineața, Excelență, spuseră servitoarele și făcură rapid o reverență înainte să se întoarcă la treaba lor.

Amelia se îndreptă de spate și își dresc glasul.

– Soțul meu...

– O, nu este aici, milady. Domnul Fletcher a spus că Excelența Sa a plecat cu treabă, dimineață devreme, spuse fata mai tânără. Chiar înainte să răsară soarele.

Lenjeria scrobită trosni. Servitoarea mai în vârstă îi aruncă celeilalte o privire severă, dar tânăra sporovăi în continuare:

– Ducele nu este așteptat să se întoarcă decât foarte târziu, după câte am auzit.

– Da, știu asta, zise Amelia cu fermitate, deși ea habar n-avea de planurile lui.

Își puse în minte să vorbească cu doamna Bodkin despre faptul că angajații bârfeau și să întrebe motivul pentru care acest domnul Fletcher vorbea înainte de răsăritul soarelui cu o servitoare tinerică.

– Ceea ce voiam să spun este că lenjeria soțului meu nu ar trebui să fie scrobită. Luați-le pe acelea și puneți altele.

Având în vedere circumstanțele, își făcu o ieșire cât putut de elegantă. Cel puțin, reuși să nu-și prindă pătura de pe umeri în ușa glisantă. Partea cu lenjeria scrobită nu fusese o minciună. Noaptea trecută, când îi dăduse cămașa jos, observase că Spencer avea pielea înroșită la gât și la încheieturi – fără îndoială, era sensibil la soluția pe care o foloseau pentru a scrobi gulerul și manșetele. Mai târziu, trebuia să vorbească cu valetul lui, să folosească altă soluție. Dacă avea să fie stăpâna acestei case, atunci avea să facă o treabă bună.

Deoarece în seara precedentă purtase rochia gri, azi era obligată să aleagă una din garderoba ei cu haine șterse și purtate. Chiar și cea mai bună rochie de vară a ei – una din muselină în dungi, modificată în urmă cu un an, când îi aplicase un volan de efect – arăta mohorâtă aici la Braxton Hall. Deloc potrivită pentru o ducesă.

Situația nu se îmbunătăți când Amelia intră în camera în care se servea micul dejun pentru a da ochii cu Claudia, care purta o rochie cu talie înaltă, croită dintr-o muselină cu dungi, doar că a ei era plină de volane din dantelă. Două rânduri de volane.

Chiar era o fată foarte drăguță, și promitea să se transforme într-o mare frumusețe. Dar avea nevoie de cineva care să-i ghideze comportamentul cu blândețe, și era clar că Spencer nu era potrivit pentru sarcina asta.

– Bună dimineața.

Zâmbind, Amelia așeză pe masă o farfurie cu pește afumat și ouă și se pregăti să ia loc.

Claudia se holbă la farfurie și chipul ei se schimonosi într-o expresie de dezgust. Înainte ca posteriorul Ameliei să atingă măcar perna scaunului, fata țâșni în picioare și fugi spre ușă, cu două volane fluturând în urma ei.

– Claudia, așteaptă.

Aceasta se opri cu mâna pe mâner. Amelia își îndreptă umerii.

– Poate că nu se cade să vorbesc despre asta... dar fie că iei masa cu membrii familiei, fie cu străini, nu este politicos să pleci de la masă fără să te scuzi.

– Sunt bolnavă, spuse fata cu încăpățănare. Și nu e treaba dumitale să-mi vorbești despre asta.

Amelia oftă. Fata era atât de... normală pentru *cincisprezece* ani. Și avea nevoie disperată să fie îmbrățișată.

– După cum te văd, mi se pare că arăți foarte bine. Nu vrei să iei loc? Trebuie să avem o discuție. O discuție sinceră, ca între femei.

Claudia luă mâna de pe mâner și se întoarse încet.

– Despre ce anume?

– Știu că mă disprețuiești.

– Eu...

Fata se îmbujoră.

– Păi, sunt sigură că nu...

– Ba mă disprețuiești. Sigur că da. Sunt o străină care ți-a invadat casa fără nici un avertisment și a preluat rolul răposatei tale mame. Poate și rolul pe care voiai chiar tu să ți-l asumi într-o bună zi?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Claudia roși în timp ce analiza covorul.

– Nu te învinovățesc pentru faptul că ești supărată, spuse Amelia cu calm. Și eu m-aș simți la fel dacă aș fi în locul tău.

Și, ca să fiu sinceră, nu pot pretinde că sunt mai bună decât tine. Dacă te ajută cu ceva, află că, într-un fel, și eu te disprețuiesc.

Fata își ridică privirea.

– Mă disprețuiești pe mine? Dar ce ți-am făcut eu vreodată?

– Nimic. Absolut nimic. Dar ești tânără și drăguță, și îți stă așa bine în rochia asta cu dungi, mai bine decât mi-ar sta mie vreodată, zise Amelia și zâmbi ștregărește. Când mă uit la tine, nu mă pot abține să nu mă văd pe mine la cincisprezece ani, când lumea părea uimitoare și plină de conjuncturi romantice.

– Nu știi nimic despre mine. Nu vorbi de parcă m-ai cunoaște.

– Ai dreptate. Recunosc, în momentul de față suntem aproape niște străine. Dar, în cele din urmă, mi-ar plăcea să îți fiu prietenă. Știu că deocamdată nu mă pot aștepta la așa ceva, având în vedere situația. Nu voi interveni în rutina ta zilnică. Te voi lăsa în pace.

Se întinse spre o tavă cu tarte de gem, aflată pe bufet, și i-o întinse.

– Dar nu poți fugi de fiecare dată de la masă. Insist să mănânci.

– *Insisti să mănânc?*

Tânăra se uită la produsele de patiserie. Cu toate astea, în loc să se servească, Claudia apucă tava și o smulse cu totul din mâinile Ameliei.

– Prea bine, spuse ea, îndesându-și o tartă în gură. O să mănânc.

Apoi, ea și tava cu tarte părăsiră camera. Ei bine, Amelia avea de gând să considere asta ca fiind un avans. Cel puțin fata nu avea să moară de foame. Așezându-se din nou la masă, deschise cu ochii minții o carte de rețete și începu o pagină nouă, intitulată „Claudia”. Sub titlu, scris: „Tarte cu gem. Fără pește afumat”.

În timp ce mânca, se întreba unde plecase Spencer, de trebuia să stea întreaga zi. Nu trebuia să fie surprinsă dacă era vorba de afaceri. După ce își petrecuse câteva luni în oraș, sigur proprietățile aveau multe probleme care necesitau atenția lui. Dar oriunde s-ar fi dus, se întrebă dacă mai era supărat pe ea după noaptea trecută. Sau dezamăgit de ea. Sau dacă tânjea după ea.

Amelia se muștră singură. Omul era ocupat. Cel mai probabil, nici nu se mai gândise la ea.

Apoi, își făcu și ea de lucru. Vorbi cu fiecare membru al personalului și se familiariză cu fiecare centimetru din Braxton Hall – cel puțin pe interior. Grădinile trebuiau să aștepte pentru altă zi. Pe măsură ce se plimba dintr-o cameră în alta alături de menajeră, își nota cu atenție toate accesoriile care trebuiau înlocuite sau îmbunătățite, orice aranjament de mobilier care i se părea neplăcut sau ineficient. După cincisprezece ani fără o stăpână, casa era bine întreținută, dar începea să rămână în urmă în privința stilului. Se opri doar prin saloane și camerele de zi, pentru că nu voia să atenteze la intimitatea lui Spencer sau a Claudiei.

Treaba asta îi luă toată ziua și o mare parte din seară – moment al zilei în care se bucură că Spencer încă nu se întorsese, iar Claudia rămăsese închisă în camerele ei cu tartele, pentru că Amelia nu mai avea timp să pună la cale un plan pentru cină. În schimb, ea și doamna Bodkin luară o cină rece împreună, timp în care discutară despre cum ar putea să modernizeze bucătăria. După asta, începură să facă un inventar al argintăriei din casă. Multe ore mai târziu, toată masa era acoperită cu rânduri sclipitoare de furculițe, linguri, cuțite, polonice, clești...

Și toate începură să zornăie deodată, când limba cea mare a ceasului se apropie de ora douăsprezece. Amelia se prinse alarmată de marginea mesei. Dincolo de zdrăngăneala argintăriei se distingeau sunetul ca de tunet al copitelor de cal.

– Trebuie să fie Excelența Sa, explică menajera, iar colțurile gurii i se încrețiră în vreme ce încerca să-și înghită un căscat.

„Spencer.” Inima Ameliei începu să bată într-un ritm sălbatic. Până în secunda asta, nu fusese conștientă de cât de mult îi așteptase întoarcerea. Dar asta era situația. Îl așteptase toată ziua, în fiecare secundă. Altfel, de ce și-ar fi petrecut toată ziua frecându-și palmele una de cealaltă, în loc să-și permită câteva clipe de relaxare? Pentru ce altceva stătea trează la miezul nopții, numărând argintăria? Obligând-o pe sârmana doamnă Bodkin să stea trează alături de ea.

– Poți pleca, îi spuse menajerei. Vom închide camera asta peste noapte și vom termina mâine-dimineață. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Amelia se grăbi să iasă din cameră, își netezi părul nepieptănat și-și îndreptă cutele fustelor. Oare cât timp mai avea la dispoziție până când Spencer avea să intre în casă? Sigur avea să înmâneze hăturile calului vreunui grăjdar și să intre. Oprindu-se pe hol pentru a-și verifica reflexia în sticla care acoperea ceasul – nu erau multe de văzut, dar cel puțin lumina slabă îi confirmă faptul că trăsăturile ei nu suferiseră vreo schimbare dramatică –, se duse în holul de la intrare și așteptă.

Și așteptă. Trecură câteva minute și el tot nu se vedea. Oare intrase pe altă ușă? Poate prin bucătărie... După drumul acesta lung, sigur era infometat.

Merse spre partea din spate a casei și pătrunse într-o galerie îngustă care lega clădirea principală de aripa servitorilor. Era pardosită cu marmură, iar pereții erau plini de ferestre, astfel că aici era destul de frig pe timpul nopții. Amelia își strânse hainele în jurul ei și grăbi pasul. Își zise că ar fi putut merge pur și simplu în camera ei și să-l aștepte acolo pe Spencer. Dar asta ar fi însemnat că avea de ales doar între camera ei sau a lui, iar ea voia să se întâlnească cu el pe un teritoriu neutru. Voia ca situația să fie calmă și potolită. Cât mai lipsită de emoții posibil.

Primul pas: un mesaj neutru, transmis cu calm. „Excelență, îți mulțumesc pentru răbdarea de care ai dat dovadă. Acum sunt pregătită să consumăm căsătoria.” Pasul al doilea: să stea întinsă și să se gândească la Briarbank.

De dincolo de ferestrele întunecate ale galeriei îi atrase atenția sclipirea unei făclii. Se opri brusc și se întoarse spre lumină, apoi merse până la fereastră, își făcu mâna streășină la ochi și se uită afară. La capătul unei alei acoperite cu pietriș, pe marginea căreia se aflau câteva făclii, se afla o clădire cu acoperiș în pantă, separată de restul casei. Lumina aurie care se răspândea dintr-acolo o ajută să distingă o ușă mare și pătrată și siluete în mișcare. Erau probabil casa trăsurilor și grajdurile. Poate că Spencer dusesese el însuși calul.

Ochii ei încă se chinuiau să vadă ceva prin întunericul nopții. Amelia făcu doi pași într-o parte. Descoperi că pe peretele cel mai

indepărtat al galeriei, una dintre ferestrele înalte era de fapt o ușă. Încă mai avea setul de chei la talie și le încercă pe fiecare până una dintre ele reuși să deschidă încuietoarea. Ușa se urni cu un scârțâit, și Amelia pași afară.

Nu înaintă pe alee, ci traversă direct pe peluza verde, pentru că nu voia să atragă atenția asupra ei. Iarba era umedă de roua nopții și mai trebuia tunsă. Firele reci de iarbă îi mângâiau gleznele goale și o gădilau. Moliile zburau din calea ei.

Grajdurile o atrăgeau ca un magnet. Voia să vadă locul care beneficia de atâta atenție și grijă din partea lui Spencer. Categorie, era cel mai mare grajd pe care îl văzuse vreodată. După cum apărea și după cum era construit, arăta chiar mai bine decât majoritatea caselor pe care le văzuse.

Câțiva grăjdari se aflau la intrare, vorbind între ei. Nu o observară când ocoli intrarea principală și se cufundă în conul de umbră din partea laterală a clădirii. Grajdurile aveau întotdeauna mai multe intrări. Nu dură mult și ajunsese în fața unei uși normale. Se aplecă și pătrunse într-o cameră slab luminată, dar extrem de bine pusă la punct, în care erau păstrate șeile, hățurile și celelalte echipamente de călărie. Mirosurile de piele și cal curat se amestecau în aer cu praful de fân. Amelia își duse palmele la gură și strănută.

Rămase complet nemișcată în liniștea care urmă – se aștepta s-o fi auzit cineva și să vină să verifice. Dar asta nu se întâmplă. Totuși, auzi o voce răsunând dinspre podul grajdului – un murmur pătrunzător și liniștitor, foarte asemănător cu sunetul unui pârâu, care venea de undeva din apropiere.

Înaintă prin cameră și ieși pe un coridor larg, de-o parte și de alta căruia se aflau boxele cailor. Avu grijă să meargă cu pași ușori. Un cal liniștit fornâi ușor în timp ce ea pășea spre glasul hipnotizant și lumina pâlپătoare, aflată în celălalt capăt al grajdului. Se opri la marginea ultimei boxe, la o distanță sigură de cercul auriu de lumină pe care îl împrăștia o lampă de trăsură agățată de o bârnă. Amelia își întinse cu grijă gâtul în jurul stălpului.

Aceasta era o zonă mai mare, deschisă, în care se îngrijeau caii. Iar în mijloc se afla Spencer, țesălând o iapă de culoare neagră.

Amelia îi studie în tăcere, înfigându-și degetele în stâlpul de lemn pentru a-și menține echilibrul.

Calul nu mai avea șaua și nici căpăstrul, ci era ținut pe loc numai cu o funie legată de un inel. Spencer purta o cămașă descheiată la gât, cizme înalte până la genunchi și pantaloni strâmți de piele. Atât el, cât și animalul, erau transpirați. Picăturile de sudoare sclikeau pe coastele calului, la fel cum se amestecau și prin buclele întunecate ale lui Spencer, la ceafă. Și cusăturile de pe partea interioară a pantalonilor erau întunecate de transpirație. Imaginea aceasta o făcea să aibă reacții stranii, în locuri la fel de ciudate.

Calul respira audibil, iar Spencer freca greabănul iepei înainte și înapoi cu un prosop, ștergând praful de pe piele într-un ritm lin și sigur pe sine. Și, în timp ce muncea, vorbea. De fapt, murmura. Amelia de-abia putea înțelege cuvintele, dar erau rostite cu blândete. Și afecțiune.

— Încetișor acum, zise el venind în fața calului și ștergând cu grijă nasul și urechile animalului cu colțul prosopului. Stai doar o clipă, scumpa mea.

Calul fornăi și Spencer răsese. Era un sunet sincer și natural care răsună în tot corpul Ameliei.

Continuă să vorbească pe același ton în timp ce agăță prosopul pe un cârlig și se aplecă să verifice fiecare potcoavă a calului. De fiecare dată când îi ceru calului să ridice un picior, o făcu cu multă răbdare în glas, așa cum Amelia nu îl auzise niciodată vorbind cu vreun om, folosind cuvinte precum „Aceasta, dacă ești drăguț” și „Mulțumesc, draga mea”.

Simțea că o doare inima. Vedea o latură complet nouă a personalității sale – o fațetă blândă, grijulie, plină de considerație, pe care nu ar fi ghicit niciodată că o avea. Crescuse alături de cinci frați și putea înțelege paradoxul acesta la bărbați. Le era mai ușor să-și exprime sentimentele față de animale. Laurent fusese piatra ei de rezistență la înmormântările părinților lor, dar atunci când câinele ciobănesc pe care îl avusese din copilărie murise, în cele din urmă, la paisprezece ani, Amelia îl văzuse plângând ca un copil.

Și acum, să-l vadă pe Spencer cum îngrijea calul cu atâta răbdare și grijă – crezându-se singur – îi confirmă ceea ce Amelia

bănuise în inima ei, încă din ziua în care se căsătorise cu acest bărbat: el pur și simplu nu era capabil de crimă.

— Aproape am terminat, draga mea.

Începu să perie calul, îndepărtând cu gesturi tandre praful din părul de lângă copite și șoptindu-i și mai multe cuvinte pline de afecțiune. Pe măsură ce îl privea, Amelia simți că tremură. Știuse de la început că, pentru duce, oamenii nu erau la fel de importanți precum caii. La urma urmelor, acesta fusese motivul pentru care se cunoscuseră. Aproape că îl ruinase pe Jack — și, la o adică, și fericirea ei — în goana lui de-a pune mâna pe un armăsar. Dar acum, când observa scena din fața ei, ajunsese să vadă realitatea într-o nouă lumină, una mai aspră. Nu mai putea nega faptul că omul acesta era capabil de tandrețe și bunăvoință. Doar că nu putea — sau nu voia — să i le arate ei.

O, Dumnezeuule! Doamnele erau sortite să ajungă soții pline de amărăciune atunci când soții lor plecau în paturile altor femei. Dar Amelia avea să-și petreacă restul vieții fiind geloasă pe cai. Absurditatea acestei idei o făcu să se cutremure.

Trebuia să plece de aici, imediat. Curând avea să termine cu calul, și ultimul lucru pe care îl voia era să fie prinsă aici, afară, și obligată să explice nu numai motivul pentru care se afla colo, dar și de ce avea lacrimi în ochi. Începu să se retragă încet, preferând să se miște de-a lungul peretelui, decât să se întoarcă. Însă umbrele erau lipite de podea și nu vedea pe unde calcă, iar încălțările ei erau încă ude de rouă. Așa că alunecă.

La naiba, la naiba, la naiba! Își desfăcu brațele și se prinse de ușa celei mai apropiate boxe. Degetele ei atinseră marginea lemnului și, cumva, reuși să-și mai încetinească căderea. Ajunse crăcănată pe podea. Încremeni. Inima îi bătea în gât, iar felul în care i se strâmbase spatele știa că avea să se lase cu o durere chinuitoare a doua zi. Se aștepta ca Spencer să vină din clipă în clipă și să o umilească complet.

Dar asta nu se întâmplă. După câteva secunde de liniște, Amelia se chinui să-și îndrepte picioarele și să se ridice. De data asta, norocul era de partea ei. Neglijența ei trecuse neobservată. Cel puțin, de către Spencer. Nu se putea spune același lucru despre calul care stătea dincolo de ușa de care se sprijinise. Din boxa

întunecată se auzi un furnăit ofensat și zgomotele pe care le face un cal care se ridică în picioare.

Comunică frenetic cu animalul, scoțând sunete joase, ca să nu se audă prea tare. Nu voia ca Spencer să audă calul, dar nici pe ea. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă și să fugă pur și simplu, dar instinctul ei îi dictase că mai întâi trebuia să liniștească animalul, înainte să trezească tot grajdul.

Deși era întuneric, își dădu seama că animalul își legăna capul dintr-o parte în alta, cu urechile date pe spate și nările umflate. Calul începuse să respire mai greu. Mai zgomotos. Acum agitația animalului nu mai era un simplu deranj, ci o adevărată amenințare. Din cauza asta nu învățase niciodată să călărească. Caii o speriaseră dintotdeauna. Toată puterea lor o intimidă, și niciodată nu îi ascultaseră comenzile. Exact ca acum.

— O, te rog, se rugă Amelia printre dinți. Te rog, taci, te rog.

Bang!

Calul lovi partea de jos a ușii și zgomotul reverberă prin grin-zile din tavan și prin oasele ei. Țipă speriată și făcu un pas înapoi, dar se lovi de un obstacol nevăzut. Se răsuci pe călcăie pentru a se apăra. Niște mâini puternice o prinseră de umeri și ea se luptă instinctiv împotriva lor. Se zbătu și lovi cu pumnii până când lumina care venea de la lampa trăsorii o ajută să deslușească ceva. Brațele care o țineau erau ale lui Spencer.

Respiră ușurată și, odată cu asta, se dizolvă și ultima fărâma de putere pe care o mai avea.

— O, Dumnezeu! Amelia trase o gură de aer, încercând să găsească curajul de-a da ochii cu el. Spencer, îmi pare tare rău.

— Așa și trebuie! Ce naiba cauți aici?

O privi din cap până-n picioare, așa cum făcea deseori, doar că de data asta se uita după vreo rană, nu după formele ei voluptuoase.

— Nu am pățit nimic, îi zise ea, în speranța că asta căuta el.

În spatele ei, calul lovi încă o dată ușa boxei sale, și ea sări, speriată. Cu o înjurătură aspră, Spencer îi dădu drumul din brațe. Aproape împingând-o din calea sa, porni spre ușă și întinse mâna înspre cal. Animalul îi mirosi degetele cu sălbăticie, ca și cum ar fi vrut să-l pedepsească, și lovi cu copita în podea. Fără să fie descurajat, Spencer continuă să șoptească vorbe liniștitoare.

În cele din urmă, iapa – pentru că vorbele de alint ale lui Spencer nu lăsară nici o urmă de indoială asupra sexului năbădăiosului animal – își dădu capul pe spate și se întoarse ca să fie mângâiată pe partea stângă. El îi făcu pe plac și o scărpină în spatele urechii.

Iar Amelia rămase acolo, stânjenită, cu brațele încrucișate peste piept, întrebându-se de ce trebuia să fie surprinsă de faptul că, atunci când avea de ales între o iapă speriată și o soție speriată, Spencer alegea să liniștească iapa. Apoi, el se întoarse spre ea cu o mină glacială, disprețuitoare.

– Cine te-a lăsat să intri aici?

– Nimeni.

– La naiba, spune-mi...

Iapa se sperie de tonul lui aspru. Spencer făcu o pauză ca s-o liniștească din nou, apoi făcu un efort vizibil pentru a-și potoli glasul înainte să vorbească din nou:

– Spune-mi cine te-a lăsat să intri aici. Oricine ar fi, tocmai și-a pierdut slujba.

– Îți spun că nu a fost nimeni. Am venit singură. Am crezut că vei intra direct în casă, dar nu ai făcut-o. Eram obosită să te aștept, obosită în general, și cum voiam să vorbesc cu tine, m-am gândit...

Izbucni în râs și își duse mâna la gură. Dacă ar fi știut ce venise să-i spună. El se încruntă, iar ea chicoti din nou. Dintr-odată, situația deveni extrem de amuzantă. Gelozia ei absurdă față de un cal. Talentul lui desăvârșit de-a spune de fiecare dată ceea ce nu trebuie. Toată căsătoria lor!

– Mă gândeam la tine, nesuferitul! Ea râse înfundat, apoi își șterse ochii cu podul palmei. M-am gândit la tine toată ziua.

Spencer se uita fix la ea, încordându-și maxilarul și gândindu-se ce să-i răspundă. Dacă i-ar fi spus că și el se gândise toată ziua la ea, ar fi sunat ca o replică răsuflată și lipsită de sinceritate? Și ar fi fost chiar adevărul gol-goluț? Să spună că doar s-a „gândit” la ea era o descriere nepotrivită. Care era cuvântul potrivit pentru situația când, în cursul unei zile obositoare, aproape fără sfârșit și în cele din urmă deloc productivă, fiecare gest, gând, intenție și respirație erau îndreptate spre un singur țel – o singură persoană?

Probabil că-i putea spune că toată ziua se „gândise” la ea cu atâta pasiune, că atunci când o văzuse stând acolo, în umbre, sprijinindu-se de boxa lui Juno, se întrebasese pe moment dacă nu cumva avea halucinații din cauza oboselii și a dorinței de-a o vedea. Și că atunci când ea se speriasse, iar el o prinsese și nu mai existase nici un dubiu că trupul moale și fremătător de sub degetele sale era absolut real – nu știa cu siguranță cum să o atingă în continuare fără să-și piardă de tot mințile.

Dar, indiferent de ce voia să spună, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, ea se întoarse pe călcăie și fugi. Perfect! La naiba!

După ce-și șterse mâinile și lăsă câteva sfaturi pentru grăjdarul de la intrare, porni în grabă după ea. Amelia se afla pe peluză, la jumătatea drumului spre casă, când o ajunse din urmă. Cu capul aplecat și brațele încolăcite strâns în jurul taliei, înainta cu pași mari și hotărâți pe iarbă. Marginea rochiei sale era umedă și transparentă și i se încurca între glezne. Imaginea aceea îi făcu sete.

– Ascultă-mă, începu el, potrivindu-și pașii cu ai ei. Ești bine-venită să vizitezi grajdurile oricând dorești, dar să nu te mai streкори niciodată înăuntru așa, singură. Iapa pe care ai speriat-o... poate fi periculoasă atunci când e provocată. Nu doar că lovește cu copitele, dar și mușcă. A retezat câteva degete la viața ei.

– Aha! Deci asta e secretul pentru a-ți câștiga afecțiunea, nu-i așa? Poate ar trebui să încep să mă răstesc la tine, poate că atunci aș merita să te porți mai frumos cu mine!

Fu rândul lui să râdă.

– Te răstești la mine din noaptea în care ne-am întâlnit!

– Da, bine. Atunci, se pare că nu funcționează.

– Ce vrei să spui? M-am însurat cu tine, nu?

Pentru o clipă, încetini pasul. Apoi continuă în grabă, după care se opri din nou.

– Da, te-ai însurat cu mine. Și atunci când m-ai cerut de soție mi-ai spus că vrei o ducasă, nu o iapă de prăsilă. Ce prostuță am fost să cred că, după criteriile tale, o ducasă e mai importantă pentru tine decât o iapă!

El se abținu să răspundă, pentru că ar fi înfuriat-o și mai mult. Fără îndoială că ar fi fost o greșeală imensă dacă i-ar fi spus

că felul în care rostise „criterii” i se păruse extraordinar de excitant. Pufnind indignată de tăcerea lui, ea se întoarse și porni mai departe. Iar Spencer începu să se simtă satisfăcut de întreaga conversație.

Era geloasă. Gelozia era sentimentul cel mai îndepărtat față de teamă. Gelozia însemna că ea voia mai mult de la el, nu mai puțin. Venise la grajduri să îl caute. Și, după cum recunoscuse singură, se gândise la el toată ziua.

— Pentru doi oameni căsătoriți de numai două zile, observă el când o prinse din urmă, se pare că ne certăm cam mult.

— Te aștepți să-mi cer scuze?

— Nu. Mai degrabă îmi face plăcere.

Și chiar așa era. Îi plăceau schimburile de replici, felul în care se completeau, reacțiile pe care i le provoca ea. Îl forța să gândească altfel și să interacționeze într-un fel în care puțini oameni reușeau. Și apoi mai era și îmbujorarea din obraji ei și felul în care postura ei sfidătoare îi punea în evidență sânii. Îi plăceau și lucrurile acestea.

— Dar cred că folosim certurile ca pe un înlocuitor.

— Înlocuitor? Pentru ce?

— Pentru ceea ce nu facem.

El ridică dintr-o sprânceană și își trecu privirea peste trupul ei.

— Țasta e singurul lucru la care te gândești? Să mă vâri în pat?

— În ultima vreme? Da. Aproape doar la asta.

Ea îi aruncă o privire care nu reuși întru totul să mascheze îmbujorarea plăcută din obraji. Apoi, el rămase înadins puțin în urma ei, pentru a se bucura de felul vioi în care își legăna șoldurile când mergea. Poate că ziua asta nu fusese atât de inutilă, până la urmă.

O urmă în spatele aripilor în care locuiau servitorii, și se îndreptară spre cea mai apropiată intrare, o ușă mică din colț. Ea scoase o cheie de pe un inel prins de mijloc și o potrivi în încuietoare. Cum de cunoștea casa atât de bine, atât de repede? La naiba, Spencer locuise la Braxton Hall de aproape cincisprezece ani și nu folosisese niciodată ușa aia.

— Unde mergem? întrebă el în timp ce traversau coridorul îngust și prost luminat.

Ea se întoarce și făcu ochii mari.

— În bucătărie, bine-nțeles.

— O. Desigur.

Încuviințând, Spencer o urmă în bucătărie și o urmări cu privirea în timp ce ea se duse la dulap și scoase două platouri acoperite. Le așeză pe masa din mijlocul camerei, apoi luă o farfurie și tacâmuri de pe un raft.

— Ți-e foame? o întrebă el, urmărind-o cum aranjează un singur loc la masă și toarnă un singur pahar de vin.

— Mie, nu. Ție.

Smulse cârpa de pe un platou cu friptură rece. Spencer văzu bucăți de carne de vită friptă, șuncă, picioare de pui, limbă...

— Fără miel, adăugă ea. Și avem și pâine.

El se uită lung la masa copioasă întinsă înaintea lui.

— Despre ce voiai să-mi vorbești?

— Poftim?

Amelia își ridică încheietura mâinii pentru a-și aranja o șuviță rebelă.

— La grajduri. Ai spus că de-abia așteptai să vorbești cu mine.

— Poate să mai aștepte până mâine-dimineață. Uite și murături.

— Nu, o întrerupse el, sprijinindu-se cu palmele pe tăblia de lemn a mesei. Nu, nu cred că mai poate aștepta. A fost atât de important cât să te țină trează până la ora asta și să te facă să ieși din casă în căutarea mea. Despre ce e vorba?

Ignorându-i întrebarea, ea trânti o oală mică pe masă.

— Unt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă interesează untul!

— Bine, spuse ea și luă oala.

Spencer își trecu mâna prin păr.

— La naiba, Amelia. Ce se petrece?

— De ce nu vrei să mănânci?

— De ce te interesează pe tine asta?

— De ce nu te porți cu mine așa cum te porți cu caii tăi?

El nu putu să facă altceva decât să se holbeze la ea. Ușor stânjenită, Amelia își încrucișă brațele și privi spre tavan.

— De ce nu mă port cu tine... El scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Am o idee! Poate pentru că tu nu ești un cal?!

— Nu, nu sunt. Din punctul tău de vedere, se pare că sunt o creatură cu mult inferioară. Cel puțin caii mai sunt scoși afară din când în când.

Ea prinse din nou oala cu unt și o trânti pe masă, apoi se întinse după cuțit. Cu cealaltă mână, desfăcu o chiflă.

— Nimeni nu mănâncă în casa asta, bombăni ea. Înfipse cuțitul în unt și unse pâinea cu mișcări scurte și agitate. E adevărat că nu sunt o femeie cu vreun talent ieșit din comun. Și nici nu sunt foarte frumoasă ori grațioasă. Dar la asta mă pricep! rosti ea apăsător, îndreptând cuțitul spre el. Știu să fac meniuri, să administrez o casă, să distrez invitații. Să am grijă de oameni. Și tu ai de gând să-mi refuzi șansa de-a face asta.

— Nu ți-am refuzat nimic.

Sfinte Dumnezeule! Dacă i se refuza cuiva ceva în căsnicia asta, atunci despre el era vorba.

— Mi-ai refuzat tot! Am fost dusă la țară, departe de familie și de prieteni. Mesele pe care le aranjez sunt privite cu dispreț, la fel și încercările de a-mi face prieteni. Nu mi se permite să am musafiri. Nici măcar nu-mi permiți să fac o pernă nenorocită! Aruncă cuțitul pe jos și acesta ateriză pe pardoseală cu un zgomot puternic. Ce te interesează pe tine, oricum?

— Amelia...

— Și asta! Caii sunt „draga mea”, „scumpa mea”. Eu sunt doar *Amelia*.

Și își pronunță numele într-un mod târăgănat, încercând să-i imite vocea pătrunzătoare. Bărbia lui Spencer tresări. Îl auzise vorbind, atunci când stătea ascunsă în grajd? Cât timp se aflase acolo? Gândul că trăsesese cu urechea la ce spusese el nu făcu decât să-l enerveze și mai mult.

— Doar *Amelia*, repetă el. Bine, recunosc, sunt vinovat de îngrozitoarea acuzație de-a te striga după numele tău creștinesc. Dar Dumnezeu mi-e martor că niciodată nu m-am gândit și n-am vorbit despre tine drept „doar” ceva.

Ea își înclină capul într-o parte.

— Prin urmare, dorești să îți spun vorbe de alint? Chiar vrei să fii cunoscută ca „draga mea”, „scumpa mea”? Nici măcar nu pot spune că ești soția mea cu adevărat.

– Nu, spuse ea. Ai dreptate. Niște vorbe de alint rostite fără sinceritate sunt mult mai rele decât situația de față. Te rog, uită că m-am plâns în legătură cu asta. Enervată, sorbi o gură de vin. Și apoi încă una. Am obosit să ne tot certăm.

– Și eu.

Spencer ocoli masa și se opri direct în fața ei. Un val de căldură începu să se înalțe între trupurile lor. Îi luă paharul de vin din mână și-i atinse mâna cu vârful degetelor. Atingerea aceea simplă fu suficientă pentru a-l incita. Dumnezeu, era mai mult decât amețit de ea. Aproape că era obsedat de ea.

Bău restul vinului din pahar fără să-și ia ochii de la ea. Amelia îl urmări cu privirea și își umezi buzele cu limba. Spencer lăsă cu nonșalanță paharul pe masă, iar tensiunea dintre ei aproape că trosni audibil. Lui i se păru că fuseseră ultimele lui rămășițe de răbdare, care se evaporaseră în aer.

– Ei bine? o întrebă el încruntat.

Ei nu-i scăpă schimbarea din glasul lui, și pe chip i se citi îngrijorarea. Clipi speriată, uitându-se oriunde altundeva, numai la el nu. Întinzându-se după oala cu unt, îngăimă:

– Ar trebui să fac ordine aici.

El o prinse de încheietură.

– Las-o.

Ea icni, și respirația ei întretăiată îl incită și mai mult. Voia s-o facă să gâfâie din nou. Și din nou. Să geamă, să chițăie, să-i strige numele. Înțelegând ce simțea, Amelia făcu ochii mari și își trase mâna din strânsoarea lui.

– Atunci o să mă duc la culcare.

Într-o clipită, el o ridică în brațe. O, și icnetul pe care îl scoase atunci... îi făcu sângele să clocotească în vine.

– Nu fără mine.

Capitolul 13

– Nu poți face asta, protestă Amelia în timp ce Spencer o căra repede în sus pe scări, demonstrându-i cu câtă ușurință se mișca.

Ajuns la capătul scărilor, se întoarse în direcția apartamentului ei.

— Mi-ai dat cuvântul tău, spuse ea fără suflare. Dacă nu te ții de promisiune acum, nu voi mai putea să am niciodată încredere în tine.

— La naiba, mormăi el în timp ce deschise cu umărul ușa de la salonul ei, încetează să te mai prefaci că nu-ți dorești asta. Ești atât de umedă pe sub fustele astea, că te pot simți de-aici.

O, vai. Dacă nu ar fi fost într-adevăr deja umedă în locul acela intim dintre picioare, atunci cuvintele lui sigur ar fi făcut-o să se topească cu totul.

— Nu vreau să se întâmple așa, zise ea cu mai puțină hotărâre în glas decât și-ar fi dorit.

Da, avusese de gând să împartă patul cu el, dar nu așa, în toiul pasiunii.

El o trecu peste prag, și ea se făcu mică la pieptul lui, pentru că nu voia să se lovească cu capul de marginea de lemn. Inima îi pulsa nebunește undeva între coapse, în tandem cu ritmul inimii lui. Își lipi obrazul de pieptul lui puternic și se simți amenințată, protejată, dorită, cucerită. Incitată într-o mie de moduri diferite.

Spencer traversă salonul și anticamera, până ajunsese direct în dormitorul ei. O, Dumnezeu! Chiar avea de gând să o facă a lui în noaptea asta. Se opri în fața patului și o lăsă să cadă în picioare. Amețită, Amelia se clătină ușor.

— Cred... cred că ar trebui să pleci.

El scoase un sunet exasperat.

— Amelia, întoarce-te.

Ea se întoarse. Și imediat se muștră pentru reacția ei. De ce trebuia să-i îndeplinească ordinele arogante cu atâta promptitudine? El spunea „șezi”, ea se așeza. El spunea „ridică-te în picioare”, ea se ridica. El îi spunea să-și dea jos corsetul, și ea se dezbrăca până la mijloc mai repede decât se mișcă un bucătar când taie un țipar. Din fericire, nu îi ordonase încă să intre în pat, să-și ridice fustele și să stea nemișcată.

Chiar că din fericire. Sau din considerație pentru ea? Poate că era chiar un gest generos, onorabil, dacă dovedea răbdare? Acum Amelia era mai confuză ca niciodată.

– Uită-te în dreapta, îi indică el. Ce vezi acolo, lângă polița șemineului?

Ea își ridică mâinile într-un gest perplex.

– Un scaun?

– Între poliță și scaun.

– O. Acolo se afla un tablou mic, cu ramă de argint, pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut înainte. Luă o lumânare de pe măsuta ei de toaletă și pași mai aproape, uitându-se mai atentă. Este...

„O, Dumnezeu!” Era broderia ei – scena aceea mică, peisajul de țară pe care îl terminase cu o noapte în urmă – întinsă bine și înrămată sub un geam curat ca lacrima. Rama de argint se asorta cu firele argintii pe care le cususe pentru a reprezenta pârâul, iar per total, efectul era... chiar dacă o spusese ea însăși, efectul era extrem de fermecător.

– Ai dus-o la înrămat? întrebă ea, fără să-și poată muta privirea de la ilustrația brodată. Mi s-a părut că ai zis că nu va avea niciodată loc în casa asta.

– Am spus că nu va decora niciodată un divan în casa asta.

Glasul lui deveni și mai pătrunzător, pe măsură ce se apropie de ea.

– Dar... dar mi-ai luat-o.

– Sigur că da. Pentru că m-ai amenințat că o vei transforma într-o pernă.

Își pusc ambele mâini pe umerii ei. Palmele sale o apăsau greu, asemenea unui reproș.

– O pernă, pentru numele lui Dumnezeu! De ce să fie creată doar ca să joace un rol funcțional, obișnuit? Este minunată! Este o operă de artă! În casa asta, nu ne așezăm posterioarele pe artă. Noi atârnăm obiectele de artă pe pereți și le admirăm.

Ea nu mai știa ce să zică. Un „îți mulțumesc” îi veni pe buze, dar nu era sigură că vorbele lui fuseseră o laudă. De fapt, era ciudat de tulburată de ele. El o întoarse pentru a-l privi în ochi.

– Ești atât de obișnuită să te definești făcând referire la alții. Sora lui Jack, protectoarea Claudiei, stăpâna acestei case. Țipi la mine pentru că nu te tratez ca pe unul dintre caii mei, ca pe o simplă posesie. Pentru că nu-ți stabilesc valoarea după mâncarea pe care o servești sau petrecerile pe care le-ai putea organiza. Arată grăbit spre broderia înrămată. Din clipa în care ne-am întâlnit,

nu ai făcut altceva decât să mi te opui, să mă provoci, să-mi ceri să te respect. Apoi am ajuns la Braxton Hall și aici... E ca și cum ți-ai dori să fii o pernă de scaun și ești supărată pe mine pentru că nu vreau să mă așez pe tine.

Ea se scutură ca să-i îndepărteze palmele.

— Nu ai nici un drept...

— O, ba am toate drepturile!

El îi luă lumânarea din mână și o trânti pe polița șemineului.

— Sunt soțul și stăpânul tău, și am tot felul de drepturi pe care nu am ales să mi le exercit. Încă.

Ultimul lui cuvânt o făcu să se înfioare. Privirea lui infometată și primejdioasă o făcu prizonieră.

— Se petrec multe în spatele ochilor ălor albaștri și frumoși ai tăi, dar dacă atunci când te strig „Amelia” tu îți auzi numele cu „doar” înainte, atunci undeva între urechile tale delicioase și creierul ăla remarcabil se face o legătură proastă. Crede-mă, m-aș fi putut însura cu „doar cineva” acum mulți ani.

Mai avea genunchi? Dacă da, Amelia nu-i mai simțea. Să îl creadă? Așa o îndemnase? Să îl creadă când îi spunea că are ochi frumoși și urechi superbe și un creier remarcabil? Superbă. Ea. Să creadă că un duce bogat și atrăgător evitase să se însoare atâția ani, pentru ca apoi ceva de la ea — o fată bătrână impertinentă și săracă — să-l facă să-și schimbe părerea peste noapte?

Acum, cuvintele lui făceau mai mult decât să o neliniștească. Îi amenințau toate convingerile pe care le avusese vreodată despre ea însăși și tot ce știa despre el. Și dacă se gândea mai bine, nu știa aproape nimic despre el.

— Mă așteptam să fii atât de arrogant, spuse ea, împungându-l cu un deget în piept. Era un gest copilăresc, dar, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, simțea nevoia să îl atingă. Ipocrizie la cote maxime! Stai aici în fața mea și... și îmi analizezi personalitatea, pretinzi că înțelegi cum gândesc? Tu, un bărbat care arată afecțiune cailor, dar nu știe cum să țină în brațe o nevastă?

Pentru o clipă, în ochii lui sclipi un licăr, singurul semn că era uimit.

— Nu ai nici un drept să mă judeci! exclamă ea, apoi își strânse pumnul și îl lovi în piept.

Oare cea care o lovise din partea cealaltă era inima lui?

– Să nu mă umilești din cauză că prețuiesc familia, prietenia și ospitalitatea, doar pentru că tu nu te sinchisești de toate astea. Și cum îndrăznești să mă cerți pentru că am căutat moduri în care să fiu utilă, în situația în care tu m-ai adus aici doar ca să-ți dau un moștenitor? Te-ai căsătorit cu mine din cel mai banal motiv!

– O, crede-mă! Atunci când o să împărțim patul, nu va fi nimic banal între noi, rosti el și-i prinse bărbia. Ai idee cum mi-am petrecut ziua asta, Amelia?

Ea scutură din cap. Doar puțin, pentru că el îi cuprinse repede tot maxilarul.

– Cu târfe.

– Cu...?

Vocea i se stinse în gâtlee. „O, Dumnezeule.”

– Da, cu târfe. M-am trezit cu mult înainte de ivirea zorilor și am străbătut călare, în grabă, drumul până la Londra, aducând la epuizare trei cai pe tot drumul. Apoi mi-am petrecut toată după-amiaza scotocind toate stabilimentele din Whitechapel, în căutarea prostituatei care a găsit trupul lui Leo. Am vorbit cu târfe de toate felurile. Cu păr negru, cu păr blond, plinuțe, slabe, urâte, frumoase... și cu vreo două care erau niște frumuseți rare. Și, pentru un șiling, oricare dintre ele s-ar fi lăsat bucuroasă în genunchi și și-ar fi ridicat fustele pentru mine. Dar eu nu am vrut! Toată ziua asta nenorocită nu m-am gândit decât la tine!

Privirea lui părea că-i străpunge ochii.

– M-am gândit la tine în timp ce călăream spre casă, fără să mai schimb caii în Cambridge, așa cum ar fi trebuit să fac. Am forțat calul ăla mai mult decât aveam dreptul să o fac, și da, pentru asta, ea a meritat un pic de alinare și scuzele mele. Nu abuzez niciodată de caii mei, dar azi aproape că am făcut-o. Și nu pentru că voiam doar o tăvăleală „obișnuită”, Amelia. Și mai mult ca sigur nu pentru că voiam să mă întorc la o friptură de vită și o chiflă cu unt. Am făcut toate astea doar ca să găsesc nenorocita aia de monedă. Ca să-ți demonstrez că nu sunt un criminal. Ca să-ți câștig încrederea, să te conving că nu ai de ce să te temi de mine. Îi eliberă bărbia cu un râset amar. Și cel mai amuzant lucru din toate astea este că, în clipa asta, ar trebui să te temi. Ar trebui să fii îngrozită de spaimă.

Înaintă spre ea, forțând-o să dea înapoi până când spatele ei se lipi de perete. Decorațiunile de pe marginea ușii de lemn o apăsau în spate. Privirea lui plină de dorință se plimbă pe trupul ei, iar sfârcurile ei se întăriră instantaneu, în vreme ce genunchii i se înmuieră.

— Ar trebui să tremuri din toți rărunchii, pentru că sunt obosit și frustrat și la doi pași de-a te arunca pe pat, de-a smulge rochia aia de pe tine și de-a te poseda, fie că vrei sau nu.

— Nu ai face asta...

El își propti ambele brațe în perete, prinzând-o între ele. Era înconjurată de căldura și mirosul trupului său.

— Ai dreptate. N-aș face asta. Te-aș lua chiar aici, dă-l naibii de pat!

Ochii lui erau întunecați, sălbatici și înfometați, iar intensitatea cu care o priveau fu suficientă ca să se simtă deja posedată. Bărbatul care o sărutase în biroul lui Laurent, cu atâta răbdare, nu mai era în fața ei. Comportamentul lui nu mai avea nimic seducător — doar posesiv, radiind pasiune pură și instincte primare ce trebuiau satisfăcute.

Deși era îngrozită, Amelia se forță să-i susțină privirea și să rămână complet nemișcată. Până când căldura delicioasă dintre trupurile lor ar fi putut să topească metalul. În cele din urmă, răbdarea ei fu răsplătită. El oftă și brațele lui începură să se relaxeze. În mod clar, era epuizat, atât fizic cât și mental.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia...

Ea profită de această ocazie și o luă la goană. Se lăsă în jos și trecu pe sub brațul lui, apoi țâșni într-o parte și fugi în cealaltă parte a camerei. El blestemă și porni după ea. În loc să ocolească patul, așa cum făcuse ea, Spencer sări peste el în încercarea de a-i tăia calea. Căzu în genunchi pe saltea, întinzându-se înainte ca să o prindă în timp ce trecea prin fața lui. Dar nu prinse decât o bucată din fusta ei, iar materialul se rupse când Amelia se luptă să scape.

Porni apoi în grabă spre ușa care făcea legătura între cele două camere, uitându-se înapoi numai ca să-l vadă întins pe pat, strângând în pumn o bucată de muselină ruptă și aruncându-i o privire criminală.

— La naiba, nu fugi de mine!

Adunându-și toate puterile, Amelia glisă ușa de lemn. Scârțâitul lemnului fu dublat de scârțâitul saltelei, semn că el se ridica repede și își reluase urmărirea. Cu un mic strigăt speriat, ea se strecură prin ușă și începu să o închidă. Tocmai când panoul de lemn era aproape închis, mâna lui trecu prin locul îngust. Dar mișcarea și puterea disperată cu care Amelia încerca să scape se dovediră a fi prea mult pentru el. Ușa se închise puternic și îi strivi degetele.

Urlând de durere, Spencer își trase mâna și, ajutată de greutatea trupului ei, ușa se închise de tot. Cu degetele tremurânde, Amelia trase singurul zăvor al ușii. Acum era încuiată în dormitorul lui Spencer. Respirând greu, se întoarse cu spatele la ușă și se relaxă, ușurată.

Bang! Amelia sări speriată. El lovi în ușă încă o dată și încă o dată.

– Lasă-mă să intru, îi ordonă cu glas înfundat, din spatele lemnului gros.

Ea înghiți în sec.

– Nu.

– Crezi că nu pot ocoli și să intru pe partea cealaltă?

– Am închis și ușa aia, minți ea și zornăi cheile de pe cercul metalic.

Urmare mai multe injurături înfundate. Apoi bufnitura asurzitoare pe care o făcu un obiect aruncat de perete.

Ea se îmbrățișă strâns, încercând să nu mai tremure. Brusc, ușa de lemn se mișcă în spatele ei, ca și cum el s-ar fi rezemat cu toată puterea de ea, pe partea cealaltă. Și se lăsă liniștea.

Cel puțin din afară așa părea. În mintea Ameliei se desfășura o simfonie întreagă de gânduri. Pulsul îi bubuia năvalnic în urechi. Un violonist fantomatic interpreta o melodie nebunească folosindu-i nervii pe post de arcuș. Iar inima ei era un cor de o mie de oameni. Aleluia, osana, glorie, Dumnezeuule!

Spencer o dorea. Chiar o dorea cu adevărat, cu disperare. Pe ea. Amelia. Ea nu era „doar” o soție pentru el, mama moștenitorilor săi. După cum singur spusese, s-ar fi putut căsători cu mulți ani în urmă „doar” cu cineva. Ea era un motiv suficient de puternic pentru ca un duce să se înjosească, plimbându-se prin cele mai mizerabile cartiere din Londra. Un motiv suficient pentru

ca domnul cel mai pasionat de cai pe care îl cunoscuse vreodată să riște sănătatea calului său valoros și preferat.

Ea avea ochi frumoși. Și urechi delicioase. Își duse degetele la lobii urechilor, cu dorința irațională de a-i putea gusta în vreun fel, pentru a judeca singură adevărul spuselor lui. Îi spusese că este o artistă. Că are un creier remarcabil, așa îi spusese. Că îi plăcea să poarte discuții contradictorii cu ea. Că se gândise la ea toată ziua. „O, vai! O, Doamne!”

Așteptase toată viața ei să se simtă așa. Așteptase cu adevărat. Nu doar să o dorească cineva prin preajmă sau să o vrea pentru o tăvăleală scurtă, ci să fie cu adevărat *dorită* pentru trupul și mintea ei. Ființa ei trâmbița de fericire prin fiecare por – și avea nevoie să mai fie singură încă puțin sau... Sau avea să se îndrăgostească de el atât de puternic și atât de repede, că avea să se frângă cu totul.

– Amelia?

Glasul lui se auzi de foarte aproape. Era obosit și aspru. Ea își apăsă urechea de ușa ca să îl audă mai bine.

– Sper că nu-ți plăcea ciobănița de porțelan, continuă el.

Ea zâmbi larg, atotștiutoare. Era o scuză tipică pentru Spencer.

– Sunt al naibii de obosit, adăugă el pe un ton învins. O să mă culc în patul tău acum.

Ușa nu se mișcă, iar ea își dădu seama că încă mai era acolo. Întorcându-și capul, Amelia vorbi încet – atât cât să o audă doar dacă își lipea și el urechea de ușă și asculta foarte atent.

– Mâna ta e bine?

Trecură câteva momente.

– Cred că da.

– O să mă uit la ea mâine-dimineață.

– Dacă mă gândesc mai bine, e posibil să fie ruptă.

Zâmbind din nou, ea se îndepărtă de ușă și se ridică în picioare. Panoul de lemn zdrăngăni ușor, semn că și el se îndepărtase de ușă. Trase zăvorul și împinse ușa, găsindu-l de partea cealaltă, așteptând-o.

– Lasă-mă să mă uit, spuse ea și întinse o mână.

El își puse mâna rănită într-a ei, cu palma în sus. Cât timp ea o studie, respirația lui se mai potoli și deveni șuierătoare. Pielea

lui era uscată și caldă și puțin aspră, dar fiecare deget se mișca așa cum trebuie. Amelia nu observă nici o umflătură sau sânge.

– E bine, conchise ea.

– Știu.

Rămaseră acolo în tăcere, doar atingându-se. Amândoi se uitau la mâna lui, de parcă ea ar fi fost o țigancă ghicitoare, care îi dezvăluia viitorul.

– Nu sunt un criminal, Amelia, zise el ușor. Știu că am lovit un bărbat în fața ta și că m-am comportat ca un sălbatic încă din noaptea în care ne-am întâlnit. Dar Dumnezeu mi-e martor că, până la nunta noastră, nu mai ridicasem mâna la nimeni de paisprezece ani. Nu știu ce naiba mi-ai făcut, dar mă faci să-mi pierd controlul. Mă faci să râd. Mă faci mai vorbăreț. Mă exciți cu un singur cuvânt sau o singură privire – și aș da aproape orice să fiu înăuntrul tău acum. Dar nu fugi de mine ca și cum aș fi un nenorocit și nu mă mai închide niciodată afară. Nu l-am omorât pe Leo, îți jur!

Ea își înalță capul și privirile lor se contopiră. Spencer nici măcar nu încercă să-și ascundă vulnerabilitatea de ochii ei. În sfârșit, avea nevoie de ea pentru asta. Ea ajuta oamenii, dar el nu voia să îl ajute nimeni. Ea avea grijă de oameni, dar el nu voia să aibă nimeni grijă de el. Însă ea avea un suflet plin de încredere, și el avea nevoie de asta – avea nevoie de cineva care să creadă în el.

Pur și simplu nu îl putea refuza.

– Știu! O, Spencer, știu că nu ai fost tu! Ea îi ridică palma și depuse un sărut în mijlocul ei înainte să o ducă la obraz. În inima mea, am știut dintotdeauna că nu ai fost tu.

El respiră sacadat.

– Atunci de ce...

– Îmi era teamă să nu sufăr în alte feluri. Sinceră să fiu, încă mă tem.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Nu te-aș răni niciodată.

– Nu cred că-mi poți promite asta, zise ea și-i strânse degetele rănite. Dar să știu că și eu te pot răni face ca lucrurile să fie cât de cât egale între noi.

Privirea lui căzu pe buzele ei.

— Mă omori! spuse el simplu, fără nici o urmă de ironie.

Trecu prin ușă și o luă în brațe cu o mișcare bruscă. Căzură împreună pe pat, și buzele lui le găsiră pe ale ei. Fără vreo avertizare, îi deschise gura larg și o posedă cu limba. Ea se prinse de el, abandonându-se pasiunii, singurul ei scop fiind să ia tot atât cât oferea. El își înălță capul și o privi în ochi.

— O să facem asta.

Din nou, aluzia minunată care îi implica pe *amândoi*.

— Da, șopti ea.

— Fără temeri în noaptea asta. Și fără regrete mâine.

— Da.

El se lăsă în spate și o ridică până ajunseră amândoi să stea în genunchi, în mijlocul patului. După ce se chinui să-i desfacă șirul de nasturi de la spate, îi scoase rochia de pe umeri, iar ea îl ajută scuturându-și brațele pentru a scăpa de mâneci. El descoperi șireturile corsetului și le desfăcu nerăbdător, aruncând toate hainele în numai câteva secunde, pentru ca apoi să-i cuprindă sânii în palme, prin materialul fin al cămășuței.

Ea înghiți în sec în timp ce el îi admira sânii, ridicându-i și frământând globii catifelati cu degetele sale. Părea pierdut în liniile lor curbe — o atingea fără grabă, respirând ușor și apăsător. Sfârcurile i se întăriră dureros, iar vârfurile lor deveniră vizibile prin materialul subțire.

El îi trase decolteul mai jos, dar nu era suficient ca să-i poată permite accesul direct la sfârcurile ei. Spencer își coborî capul și le gustă direct prin cămașă. O, Dumnezeu! Senzația pe care i-o provoca limba lui prin material... era o plăcere atât de intensă, că nu se putut abține să nu geamă.

Amelia își strecură mâinile între ei și trase de marginile cămășii lui până o scoase din pantaloni. Apoi își vârî mâinile pe sub ea, plimbându-le peste mușchii încordați de pe abdomen și apoi în jos, peste dâra subțire de păr care ducea spre vințre. Încurajată de geamătul lui aprobator, Amelia continuă și-i cuprinse membrul tare, care îi întindea până la refuz materialul pantalonilor.

— Va trebui să-mi spui ce să fac, zise ea, mângâindu-l încet.

El își înălță capul de la sânul ei. Părea că renunțase la ideea s-o dezbrace, pentru că își concentrează atenția asupra propriei cămăși.

– Nu există nici o regulă pentru asta. Dacă eu îți fac ceva și îți place, continuă el și-și scoase cămașa peste cap, atunci există mari șanse ca același lucru să-mi facă plăcere dacă mi-l faci tu mie.

– O! Bine, atunci.

În timp ce el se întindea ca să-și scoată pantalonii, ea se aplecă înainte și-i gustă sfârcul. Respirația lui deveni șuierătoare, și ea se trase înapoi.

– Nu e bine?

– E bine, o asigură el, mângâind-o pe gât. E prea bine.

Zâmbind pentru sine, ea se aplecă și încercă din nou. De data asta îl mângâie cu vârful limbii până îl făcu să se înfioare. El gemu când îl sărută și îl supse încet, pentru ca apoi să-l strângă ușor între dinți.

– Sfinte Dumnezeule, murmură el cu maxilarul încordat.

Un val de căldură năvăli între coapsele Ameliei. Nu se mai simțise niciodată atât de senzuală, de puternică. Cu numai câteva mișcări ale limbii reușise să aducă un bărbat în stadiul de-a rosti blasfemii, iar în mână ținea dovada faptului că o dorea. În timp ce își mută atenția asupra celui alt sfârc, începu să-i mângâie membrul de jos în sus.

– Destul!

El puse mâna peste a ei și o apăsă cu putere. Ea îl privi.

– Nu e bine?

– E prea bine, îi explică și îi îndepărtă mâna cu o grimasă îndurerată. Am așteptat prea mult, ca să se termine înainte să începă cu adevărat. Întinde-te.

Ea îl ascultă, zâmbind. El spunea „stai“, și ea stătea. El spunea „ridică-te“, și ea se ridica. El îi spunea „întinde-te“, și ea se întindea... Pentru că, în inima ei, avea încredere în el. Întotdeauna avusese încredere în el, încă din prima noapte.

Își aruncă încălțările din picioare și trase la o parte plapuma înainte să se rezeme de perne. Spencer o privea concentrat. Îi scoase ciorapii, juponul, lenjeria, până când rămase deasupra cearșafurilor îmbrăcată doar cu cămășuța. Materialul umezit i se lipise de sfârcuri în vreme ce respirația sacadată îi ridica pieptul. El se retrase la marginea patului, luptându-se pentru scurtă vreme să-și dea jos cizmele și apoi pantalonii și lenjeria intimă.

Se așeză complet dezbrăcat peste coapsele ei, fără să încerce în vreun fel să-și ascundă membrul erect de ochii ei. Pentru vreo două secunde Amelia se uită în altă parte, dar apoi cedă curiozității și se holbă de-a binelea. Mădularul lui gros și mândru țâșnea din mijlocul unui petic de păr negru și contrasta puternic cu pânza albă a cămășuței. Nu avea cu ce să îl compare, dar fu intimidată de dimensiunea și dorința lui.

— Nu fi timidă, spuse el, și nota de ironie din glasul lui o făcu să roșească. Îi luă mâna și-i șopti: Atinge-mă!

Îi ghidă degetele în jurul membrului, mișcându-i mâna încet, în sus și în jos. Palma ei alunecă peste pielea fină ca petalele unei flori, peste niște vene groase și peste dorința lui, tare ca piatra. Mădularul acesta fin și puternic — avea să fie înăuntrul ei foarte curând. La gândul acesta, miezul feminității ei fu străpuns de o durere plăcută. Amelia îl mângâie încă o dată și văzu o picătură de umezeală sclipind în vârf. Curioasă, o atinse cu degetul. Mâna lui se încordă peste a ei.

— Ajunge cu asta!

Îi îndepărtă mâna și se dădu înapoi ca să-i prindă marginea cămășuței. Își trecu mâinile peste gamba ei, peste coapse și apoi îi ridică materialul până la talie. După ce făcu o scurtă pauză ca să-și sprijine greutatea, îi ridică și mai mult cămașa, dezgolindu-i burta moale și rotundă și umflăturile sânilor. Materialul i se adună la subraț. Ar fi trebuit să se ridice, ca să-i scoată de tot cămașa?

El părea să fie mult prea nerăbdător ca să-i pesc. Mâinile îi mângâiau cu lăcomie trupul, frământându-i sânii, șoldurile, coapsele. Duse o mână între picioarele ei și o atinse. Era deja umedă, iar respirația i se transformă într-un șuierat din ce în ce mai aspru. Devenind dintr-odată conștientă de ce se întâmpla, Amelia își dădu seama că ar fi dorit cel puțin să o sărute în timp ce o mângâia astfel. Dar apoi degetul lui găsi acel loc sensibil al feminității ei și o făcu să nu-i mai pese de nimic. Spatele i se arcui, împingându-i sânii în sus. Cu un geamăt, el îi apucă sfârcul în gură, sugând cu putere în timp ce continua să-i mângâie locul acela. Apoi își strecură un deget înăuntrul ei, iar ea își încordă imediat mușchii.

— La naiba! Când vorbi din nou, glasul îi tremura. Ești atât de îngustă.

— Și asta e rău? gemu ea în timp ce el își mișca degetul, continuând să tachineze locul sensibil.

— Nu e cinstit. Pentru mine o să fie al naibii de uimitor, dar pentru tine va fi, în cel mai bun caz, al naibii de incomod.

Înteți ritmul, iar coapsele ei tresăriră de plăcere.

— Poți să îți găsești eliberarea pentru mine? Dacă se întâmplă așa la început, va fi mai ușor.

Ce mai cerință. Dar i se potrivea să fie atât de direct. Oare putea? Amelia nu era sigură. Oricum, categoric voia. Atingerea lui dădea naștere unor senzații insuportabile în trupul ei, și astfel o aduse foarte aproape de extaz. Dar existau mai multe nuanțe în faptul de-a avea *încredere* în cineva. Nu-și mai găsisese eliberarea pentru nimeni altcineva, decât pentru ea. Era ca și cum ar fi plutit deasupra prăpastiei, gata să cedeze în fața plăcerii, dar o rețineau inhibițiile.

Și atunci cuvintele lui începură să o ajute.

— Vreau să te văd în extaz. Am visat la asta, știi?

Nu. Nu, nu știuse. Nu ar fi bănuț niciodată, nici într-o mie de ani, că el ar fi visat la așa ceva.

— Am visat când dormeam, dar și cu ochii deschiși. La cum va arăta chipul tău. La cât de mult ți se vor întări sfârcurile. La ce nuanță de roz va căpăta pielea ta și unde.

Cutremurată de un val nou de plăcere, ea își lăsă capul pe spate și-și puse o mână peste ochi. El îi trase brațul în timp ce cu cealaltă mână o mângâia într-un ritm rapid și ferm.

— O, nu, nu te ascunde de mine. Sunt egoist, vreau să te văd. Chiar acum ar trebui să mă cobor între coapsele tale și să te aduc pe culmile plăcerii cu limba, dar nu o voi face, pentru că trebuie să te văd atunci când îți vei găsi eliberarea.

Ea nu înțelese imaginea pe care o descriau cuvintele lui, dar trupul ei răspundea cu entuziasm. Era atât de stârnită, că scotea sunete alunecoase și senzuale în timp ce el o pătrundea iar și iar cu degetele. O adusesese aproape, atât de aproape. Ea scânci, căutând cu disperare eliberarea.

— Spune-mi, o îndemnă el. Spune-mi ce vrei.

Unde să găsească cuvinte pentru așa ceva? Nu le găsea. El îi alungase vorbele din minte.

— Încet, reuși să rostească. Mai încet.

El slăbi puterea cu care apăsa și începu să-și miște degetul ușor peste carnea umflată.

— Așa?

— Da.

Ea gemu și se cutremură, mușcându-și buza și prinzând în pumni cearșafurile.

„Da, da, da... Da.“

Ultima redută fu cucerită. Senzația puternică îi ridică șoldurile de pe pat. El o pătrunse cu două degete, amplificându-i senzațiile. Plăcerea continuă la nesfârșit, val după val.

Trupul încă îi mai era cuprins de ultimii fiori, când el își retrase mâna și se așeză între picioarele ei.

— Trebuie să te am, murmură el. Acum.

Îi desfăcu picioarele și o pătrunse. Ea icni din cauza durerii fulgerătoare care se confunda cu valul de plăcere. El înjură, împingându-se și mai adânc.

— Nu mă pot opri. Și o pătrunse încă un pic. E atât de bine.

Se împinse din ce în ce mai adânc în ea, cu mișcări bruște. Pielea ei părea întinsă la maximum și o durea. Tocmai când credea că nu îl poate primi mai mult, el îi prinse posteriorul în mâini, îi ridică șoldurile și o pătrunse de tot. Gâtul i se arcui și se strădui să respire. Era atât de plină de el, încât îl simțea peste tot.

El se odihni deasupra ei, respirând greoi cu fața afundată în curbura gâtului ei. Împreunarea fusese dureroasă, dar, în același timp, se simțea neobișnuit de bine. Era femeie. Era făcută pentru asta. Iubea faptul că îl putea primi în trupul ei și să-l țină acolo, atât de strâns, iar el nu prefera să fie niciunde altundeva pe lumea asta.

— M-ai făcut să trec prin furcile caudine pentru asta, spuse el, împingând-o ușor. Și vreau să știi că a meritat tot chinul.

Ea râse, și spasmul o făcu să simtă durerea și mai acut. Dar era și mai plăcut în același timp.

O sărută în tăcere și începu să se miște din nou. De data asta, cu blândețe. Trupul ei se acomodase cu al lui, și acum ajunse să se miște mai ușor, alunecând afară și înăuntru într-un ritm lin, dar

puternic. În câteva secunde, actul în sine încetă să mai fie atât de dureros și se transformă într-o senzație caldă și chiar destul de plăcută. Ea își relaxă mușchii coapselor și își desfăcu mai mult picioarele, ca să-l primească mai adânc. Se desfăta cu greutatea trupului său deasupra ei, cu mușchii lui fermi de pe umeri și brațe, cu spatele lui umed. Pe măsură ce ritmul creștea în intensitate, îi mângâie cu gesturi posesive trupul, îndrăznind chiar să-i cuprindă mușchii încordați ai posteriorului.

El scoase un sunet răgușit, și ea simți o schimbare în atitudinea lui. Renunțase la tandrețea pe care i-o arătase mai devreme, care fusese înlocuită de dorința carnală pură. Spencer se ridică în genunchi și-i ridică șoldurile de pe pat cu mâinile sale puternice, parcă sculptate. Tendoanele de la gâtul lui erau încordate ca niște funii. Sâniile ei tresăltau într-un ritm sălbatic în timp ce el se mișca între coapsele ei, pătrunzând-o din ce în ce mai adânc și mai repede, căutând plăcerea cu neîndurare.

Acum înțelegea de ce insistase să o vadă în punctul culminant. Chiar și cu ochii închiși, chiar și în umbrele nopții... expresia de pe chipul lui îi dădea de înțeles că mai degrabă murea decât să se retragă acum din trupul ei. Asta era. Asta era cea mai bună parte. Să se simtă atât de dorită, de importantă. Pentru el, mai importantă chiar decât aerul.

Scoase un sunet răgușit, ceva între un geamăt și un mârâit, și apoi se prăbuși deasupra ei, tremurând neajutorat pe culmile plăcerii maxime. Ea îi cuprinse umerii cu brațele și-i mângâie fruntea umedă. El își odihni capul pe sâniile ei, imprimându-i-se pe piele. Poate că trăsesese concluzii prea curând. Poate că asta era cea mai bună parte. Când îl ținea în brațe, în toate felurile. Simțind că nu puteau fi mai apropiați de-atât. Dar senzația aceea nu dură mult. El se retrase mult prea curând din trupul ei.

– Te doare rău?

– Nu. E suportabil.

– Bine.

Se rostogoli de pe ea și rămase pe spate.

– Am eșuat lamentabil la partea cu tandrețea.

– Am observat, spuse ea și-și trase cămășuța în jos. E în regulă.

El o trase mai aproape cu un braț și o lipi de el. Ea își rezemă capul de pieptul lui, fascinată de bubuitul puternic și îndepărtat al inimii lui. În cele din urmă, bătăile inimii i se potoliră, la fel și ritmul respirației.

– O să fie mai bine, murmură el aproape adormit. O să vezi. Nu doare decât prima dată.

Brațul care o cuprinse de după umeri se relaxă complet când adormi și începu să sforăie ușor. Ea îi cuprinse talia cu brațul, tremurând, în ciuda faptului că pielea lui era atât de fierbinte. Știa el la ce renunțase ea adineauri? Nu numai la trupul ei, ci și la inima și la viitorul ei. În curând avea să-l iubească, dacă nu simțea deja asta pentru el. Din momentul ăsta, el avea puterea de-a o face extraordinar de fericită, sau de-a o distruge complet. În noaptea asta îi dezvăluise anumite emoții și o anume vulnerabilitate, dar în noaptea asta fusese vorba despre pasiune adusă la extrem. Ce avea să aducă dimineața? Nu putea decât să se prindă de o fuior subțire de optimism, și să spere că această... pasiune, sau afecțiune, sau orice simțea el pentru ea... nu fusese smulsă pentru totdeauna din pieptul lui, în noaptea asta.

„O să vezi. Nu doare decât prima dată.“ Se rugă să fie adevărat.

Capitolul 14

Amelia se trezi odată cu primele raze ale soarelui, cu o nevoie disperată... de-a găsi vasul în care să se ușureze. Odată rezolvată această problemă urgentă, se duse în vârful picioarelor până la masa unde se afla lighenașul și apa și se spălă pe față, își clăti gura și își peria părul. Faptul că Spencer stătea culcat în apropierea ei o stârnea, chiar dacă el dormea și nu era conștient de nimic. Simplul fapt că se afla în dormitorul unui bărbat atrăgător și viril – și că era iubita acestui bărbat atrăgător și viril – o făcea să se înfioare în tăcere. În timp ce își peria părul, își închipui că el este treaz și că îi aruncă o privire pătrunzătoare, stârnit din ce în ce mai mult la vederea sânilor ei unduindu-se pe sub cămășuță, și a coapselor ei, prin materialul subțire.

După ce-și termină toaleta, se întoarse în pat, dar îl găsi adormit. Cu toate astea, în timp ce îl privea, el gemu și se întoarse pe spate. Cel puțin, din visul ei, partea cu stărnitul fusese adevărată. Lenjeria de pat care i se adunase în jurul șoldurilor scotea în evidență o umflătură impresionantă. Fu de ajuns să-l privească și să-și amintească de forța cu care o iubise noaptea trecută, pentru ca sângele să înceapă să-i clocotească în vene și să se simtă din nou udă.

Dar nu voia să-l trezească, nu încă. Nu cât avea tot apartamentul lui la dispoziție, și șansa de a-l explora. Și tocmai asta făcu. O, dar nu trase cu ochiul. Ar fi fost un gest josnic din partea ei, și umilitor pentru amândoi. Nu deschise nici un sertar sau dulap. Dar privi tot ce se afla în fața ei, la vedere – analiză tot, aproape cu lăcomie.

Se uită la toate tablourile de pe pereți și își zise că le poate ghici pe cele care stăteau acolo de generații întregi și pe cele pe care le cumpărase Spencer. Era clar de ce aprecia vinieta ei brodată. Îi plăceau peisajele – mai ales cele sălbatice, aspre. Peisaje marine, lanțuri muntoase, păduri și câmpii întinse.

Lângă dormitor avea o încăpere mică, asemănătoare unei camere de lucru, în care se afla un birou pe care era evident că nu îl folosisese niciodată. Bănuî că își rezolva afacerile în biblioteca de la parter. Dar era o parte din cameră de care se părea că servitoarele nu aveau voie să se atingă. Un fotoliu uriaș, care se întindea lângă cămin, și o masă joasă pe care se aflau un teanc de ziare, registre, cărți de vizită și cărți. Câteva cărți.

Doamne, dar omul ăsta chiar avea multe cărți. Erau șase camere în total, și în fiecare dintre ele se găseau cărți. Până și garderobul avea o nișă în care fuseseră construite rafturi, probabil destinate pentru a depozita pălării, dar care fuseseră invadate de cărți. Și nici unul dintre volume nu era în dublu exemplar. Cel puțin din câte își dădea ea seama.

Amelia își trecu degetele peste legăturile de piele. Îi erau cunoscute câteva titluri, dar cărțile de care nu auzise erau de trei ori mai multe. Cu toate astea, se simțea ca și cum ar fi fost în mijlocul unor prieteni. Nu se considera o intelectuală sau o femeie erudită, ci pur și simplu îi plăcea să citească. Iubea cărțile. Și găsisese destule dovezi care sugerau că și Spencer îi împărtășea

pasiunea. Găsi romane, piese de teatru, filosofie, câteva manuale despre agricultură, un tratat de știință și numeroase volume de poezie. Crăpăturile și rupturile de pe cotoare stăteau mărturie că majoritatea cărților fuseseră citite, și varietatea mare de subiecte sugera că cel care le colecționa nu avea doar o inteligență ascuțită, ci și o minte deschisă.

Dacă ceva mai devreme fusese stârnită doar gândindu-se la el, acum îl dorea cu disperare. Zâmbi, întrebându-se care ar fi fost reacția lui dacă ar fi aflat că această colecție de cărți variate și citite era un afrodiziac atât de puternic. Se mișcă fără zgomot până în dormitor și se așază pe marginea saltelei, atentă să nu-i deranjeze somnul.

Lumina blândă a răsăritului îi ședea bine. El era mereu atrăgător, în orice lumină ar fi stat, dar răsăritul îi lumina trăsăturile într-un mod deosebit, egal, fără să lase umbre aspre și urâte pe ochii lui adânciți în orbire sau pe pomeți. Arăta atât de tânăr. Felul în care genele i se odihneau pe obraji – lungi și dese, așa cum le creșteau genele doar bărbaților cu spirit rebel – o făcu să se înfioare de dorință. Cum de-și închipuise ea că dimineața asta ar fi putut fi mai puțin intimă?

Barba nerasă îi acoperea maxilarul și gâtul ca o umbră întunecată. Întinse mâna cu degetele strânse și îl mângâie pe obraz. Firele scurte din barbă îi înțepară pielea sensibilă. Când se întoarse în somn, își așază un braț peste abdomen. Linia bicepsilor, mușchii încordați de pe brațe... atâtea linii îi atrăgeau privirea în jos. Îi atinse ușor venele proeminente de la încheietură. El se foi, mormăi ceva neinteligibil în somn, apoi rămase nemișcat. Scăpase de data asta, dar nu se putea abține să nu mai încerce încă o dată. Trupul lui era atât de fascinant, de diferit, de masculin. Fără rușine, îl atinse cu un singur deget și avansă în jos, pe membrul lui tare acoperit de cearșaf.

— Ce...

Îi prinse imediat încheietura. Se ridică speriat în șezut și o trase în jos, ținându-o pe saltea. În ochi i se citea confuzia și panica.

— Sunt eu, icni ea, rămasă fără aer și amețită de mișcarea bruscă. Sunt doar eu, Amelia.

„Oh, Doamne”, se rugă ea. „Sper să mă mai vrea.”

O recunosc și trăsăturile i se îmblânziră.

— Amelia.

După felul în care îi șopti numele, cu un amestec atât de incitant de venerație și pasiune, Amelia se întreabă de ce și-ar putea dori vreodată să o strige altfel. Nici o altă vorbă de alint nu ar putea fi rostită cu atâta tandrețe, și nici nu ar putea avea un efect mai incitant. Glasul lui ajungea în locuri adânci din sufletul ei, rezonând într-o coardă care îi lega inima de vintre.

— Da, șopti ea și-și dădu la o parte părul de pe ochi. Soția ta.

Se priviră fix, respirând greu. Sfârcurile i se întăriră sub cămășuță și nerăbdarea i se scurse prin vene. El îi eliberă mâna, se așeză între picioarele ei și îi desfăcu coapsele larg. Îi cuprinse fața cu grijă între palmele sale în timp ce își lipi șoldurile de ale ei. Amelia fu cutremurată de plăcere, deși scânci.

— Drace, mormăi el și se retrase. Încă te doare. Este prea devreme.

Ea se întreba cum ar fi fost mai bine să-l convingă de contrariu — folosind cuvinte, trecând la fapte? — când un sunet huruit îi atrase atenția. Prima dată crezu că era stomacul ei sau al lui. Se culcaseră amândoi flămânzi — din mai multe puncte de vedere. Dar zgomotul crescuse în intensitate până ce deveni clar că venea de undeva din afara camerei. Din afara casei, probabil. El observă că era atentă la altceva.

— E o trăsură pe alee, îi explică. Cel mai probabil e o livrare pe care o aștept.

— Ceva legat de cai?

Drept răspuns, el o trase doar de ureche ușor și se ridică în șezut. Ei bine, bănuia că era norocoasă că îl ținuse interesat atâta timp.

— Chiar trebuie să te duci să-i întâmpini? întreabă ea, mângâindu-l cu degetul pe spatele gol.

— Nu. Nu trebuie neapărat. Dar cred că ar trebui.

Înainte ca ea să poată protesta, el se ridică din pat. Gol pușcă, traversă încăperea și dispăru în garderob. Bine. Acum chiar că nu mai știa ce să spună.

— Amelia? o strigă el din camera alăturată.

Ea dădu din cap cu naivitate, apoi își dădu seama că el nu o putea vedea.

- Da, ce este?

- Pleacă. Du-te în apartamentul tău și închide ușa.

Uimită, Amelia se ridică în șezut. Capul și umerii lui apărură în pragul ușii.

- Du-te. Sau voi veni să te seduc iarăși ca un sălbatic, și speram ca data viitoare să fie un act ceva mai *delicat*.

Apoi dispăru din nou, lăsându-i un zâmbet larg pe chip. Ea nu găsea ideea de-a fi sedusă atât de neplăcută pe cât i se părea lui - dar, ținând cont de promisiunea lui de-a o trata cu mai multă *delicatețe*, putea fi convinsă să facă o baie lungă și fierbinte.

Amelia se ridică din pat și merse spre ușa prin care tocmai ieșise el. Se opri în dormitor și se sprijini cu umărul de tocul ușii.

- O să plec... dar cu o singură condiție, spuse ea sfioasă.

- O, și care ar fi asta?

Vocea lui deveni mai pătrunzătoare, ca și cum ar fi fost înăbușită de un material. Poate că își trăgea cămașa peste cap.

- Vreau lecții de călărie.

El rămase tăcut pentru multă vreme. Ideea ei o surprinsese chiar și pe ea. Ura caii. Sau se temea de ei, ca să fie mai exactă. Dar după noaptea trecută, nu mai suporta gândul ca partea aceea din viața lui să rămână un secret pentru ea. Voia să îl înțeleagă, ceea ce însemna că trebuia să înțeleagă și caii.

Capul și umerii lui apărură dintr-odată în prag, din nou. Într-adevăr, își pusese o cămașă curată, dar părul lui era mai zburlit ca niciodată, și trupul lui încă mai mirosea a... a *ei doi*. Era destul de aproape cât să-i dea un sărut, și Amelia reuși cu greu să se abțină. Expresia de pe chipul lui era mult prea haioasă pentru altceva.

- Ai spus lecții de călărie? repetă el sumbru, ridicând dintr-o sprânceană.

Privirea lui se plimbă în jos pe corpul ei. Amelia roși, înțelegând aluzia păcătoasă a cuvintelor sale.

- Pe un cal! protestă ea, deși sfârcurile i se întăriră în același timp.

El își încheștă degetele atât de tare pe tocul ușii, încât ea ar fi crezut că o să lase urme.

- Femeie, șansele tale de-a avea parte de delicatețe scad cu fiecare secundă. Pleacă! Acum!

Așa că Amelia plecă zâmbind. Și legănându-și șoldurile, pentru că știa că el o urmărea în timp ce se îndepărta.

Se duse în apartamentul ei, închise ușa, sună după servitoare și porunci să i se pregătească o baie. Apoi se aruncă satisfăcută pe pat, strecurându-se sub păături, așteptând să fie adusă apa și să fie pusă la încălzit. Minteia ei fredona într-un ritm energic. Se trezi că-și dorește să se poată strecura înapoi în camerele lui Spencer și să împrumute una dintre cărțile lui pentru a-și liniști gândurile. Sau poate doar ca să se simtă mai aproape de el. O, vai. Deja era pierdută.

După o jumătate de oră, când ușa se deschise, Amelia se aștepta să fie chemată la baie. În schimb, intră un șir de servitoare, fiecare cu brațele pline de pachete ambalate în hârtie maro și cutii de pălării.

— Ce sunt toate astea? o întreabă pe cameristă.

— Noua garderobă, Excelență. Adineauri a sosit de la Londra.

Asta era livrarea? Amelia studie unul dintre pachete și recunoscu imediat panglica de culoarea lavandei cu care era legată. Pachetele acestea erau de la croitorul din Londra care îi făcuse rochia de nuntă. Probabil că Spencer comandase o garderobă întreagă pentru ea, și aceasta nu putea fi gata într-o singură zi. Era un miracol faptul că fusese gata într-o singură săptămână. Examină și mai amănunțit muntele din ce în ce mai înalt de cutii. Probabil conțineau cel puțin o duzină de rochii. Și dacă noile ei rochii erau chiar și pe jumătate la fel de elegante și frumoase ca aceea din mătase gri pe care o purtase la nunta ei, atunci se califica pentru titlul de cel mai bine îmbrăcată lady din Cambridgeshire.

Când trase de prima fundă, se bucură. Avea să deschidă fiecare cutie de una singură și avea să facă asta foarte încet. Se va distra mai bine decât la toate aniversările din viața ei.

— Excelență?

O servitoare o întrerupse pe un ton smerit, pentru a-i întinde un bilet împăturit. Amelia îl deschise și citi:

*Undeva prin cutiile astea vei găsi un costum de călărie.
Ne întâlnim în grajduri la ora zece.*

S.

Amelia se holbă la bilet pentru multă vreme. Scrisul lui o fascina la fel de mult ca prima dată, după ce făcuseră schimb de jurămintele, iar el semnase în registrul parohial. Nu respecta nici una dintre regulile pe care copiii englezi de familie bună le învățau de la profesori sau guvernante. Cu toate astea, scrisul lui era extrem de lizibil – și, de asemenea, puternic, viguros, neiertător. Fiecare literă denota încredere. Și atunci, și acum, găsea că scrisul lui era ciudat de incitant.

Dar cel mai fermecător dintre toate era un semn separat, scris chiar înainte de „ne întâlnim”. Ca și cum ar fi început să scrie un cuvânt, apoi se răzgândise. Amelia studiea semnul în formă de baston răsturnat... Pentru ea, arăta ca un început de „t”. Și deși știa că probabil existau mii de cuvinte care începeau cu litera „t”, nu se putea abține să nu creadă că se întâmplase ceva uimitor. Spencer aproape scrisese „te rog”.

– O, e pregătită, Excelență. Doar că e puțin agitată, pentru că este încă fecioară.

Iapa galopă într-o parte, cu un nechezat. Grăjdarul o corectă cu un cuvânt și o mișcare de căpăstru.

– Este neliniștită.

Spencer scutură din cap. Caii lui erau antrenați cu meticulozitate, și îl enerva enorm când alți gentlemenii își trimiteau caii needucați în grajdurile lui. Dacă exista vreun animal care avea instinctul de-a face pe plac stăpânului său, atunci acela era calul.

Pentru el, un stăpân care nu reușea să câștige încrederea și cooperarea calului său era o situație la fel de neînchipuit ca aceea în care cineva n-ar reuși să adape sau să dea de mâncare animalului.

Întinse mâna și lovi ușor botul calului, murmurând încet:

– L-ai adus pe armăsar în preajma ei? îl întreabă pe grăjdar.

– Da, răspunse acesta. A fost destul de receptivă, dar s-a cabrat atunci când a încercat să se urce pe ea. Va trebui s-o priponim, altfel va lovi.

Spencer încuviință, mișcându-se să scarpine iapa după urechea cu vârf negru. Unii armăsari erau folosiți pentru a testa dacă o iapă era pregătită pentru împerechere, ca să nu obosească sau să pună în pericol un armăsar valoros. Calul o alerga prin padoc,

îi făcea curte, verifica receptivitatea iepei și dacă ar fi stat să se urce pe ea – după care grăjdarii îi trăgeau înapoi, înainte ca actul să se înfăptuiască. Era o operațiune standard pentru o fermă de armăsari, și Spencer nu se gândise niciodată prea mult la asta. Dar în dimineața aceasta se simțea neobișnuit de melancolic.

Pe de o parte, se întreba dacă nu cumva această practică era dăunătoare pentru sănătatea fizică și psihică a cailor săi. Acum că nu mai alerga după soția lui, starea lui de bine se îmbunătățise uimitor. Pe de altă parte, se muștra pe sine, pentru că acuzațiile Ameliei fuseseră adevărate. Le acordase mai multă atenție iepelor decât propriei soții. Amintindu-și felul în care o înghesuisse noaptea trecută în saltea, în prima lor noapte petrecută împreună... se crispă din cauza sentimentului de vinovăție. De asemenea, fu stârnit aproape complet, în numai câteva secunde. Oftă, hotărându-se să-și îndrepte gândurile spre altceva.

Grăjdarul conduse iapa afară și Spencer se rezemă de perete, îndepărtându-și ușor paiele de pe cizme și încercând să nu arate ca și cum ar aștepta pe cineva. Întreaga lume aștepta un duce, nu invers.

– Spencer?

Cizma îi căzu cu putere pe pardoseala de cărămidă. Privi în sus și, acolo, încadrată de intrarea înaltă și pătrată, o văzu pe Amelia. Sau o versiune mai luminoasă a ei.

– Tu...

Glasul îi pieri tocmai când își aminti că nu era genul de bărbat care să bolborosească cuvinte de genul „Pentru Dumnezeu, arăți minunat” în mijlocul unui grajd. Sau oriunde altundeva. Își dresе glasul.

– Ai venit.

– Pari surprins. Ridică din sprâncene și zâmbi sfioasă. Îți mulțumesc, adăugă ea și indică fusta. Pentru asta.

Spencer îi alungă mulțumirile cu un gest din mână. În realitate, el ar fi trebuit să-i mulțumească ei. Nu-și amintea să fi specificat vreo culoare pentru costumul ei de călărie, dar nu ar fi putut alege una mai potrivită. Fusta din catifea de culoare albastru-închis era croită și cusută într-un model de efect. Jacheta avea

o cusătură deosebită cu perle, realizată în așa fel încât fiecare parte să prindă lumina diferit, iar rezultatul era că o făcea pe Amelia să strălucească. Să sclipească, mai degrabă, asemenea unui safir tăiat și lustruit de un profesionist, încadrat de firele aurii din păr și... Și la naiba! De când începuse el să gândească așa? În legătură cu... orice?

Cu cât stătea mai mult acolo, holbându-se la ea fără să vorbească, cu atât zâmbetul ei se lărgea.

– Sunt gata pentru prima mea lecție, zise ea. Tu ești?

– Da.

Deși buzele lui formară destul de ușor răspunsul, cizmele lui păreau mai degrabă pironite pe podea. În timp ce se apropia de el, Spencer își dădu seama că greșise – nu rochia o făcea să arate atât de atrăgător, ci felul în care o purta ea. Felul în care șoldurile ei voluptuoase făceau materialul fustei să se unduiască înainte și înapoi în timp ce mergea. Era practic înconjurată de un aer de senzualitate și încredere și, pentru numele lui Dumnezeu, îi stătea foarte bine așa. El își dresе glasul:

– O s-o luăm încet. Desigur, nu am de gând să te urc în șa astăzi, nu după ce ieri...

Își dresе din nou vocea și-și simți fața fierbinte. Dumnezeuule, chiar roșea?

– E o idee proastă? zise ea, dintr-odată timidă și nesigură. Poate ar trebui să așteptăm o altă ocazie.

– Nu, nu. E o idee foarte bună. Orice doamnă ar trebui să știe cum să se comporte cu caii. Pentru propria siguranță, dacă nu din alte motive.

Și chiar era o idee bună și din alte motive, recunosc el pentru sine. Aștepta cu nerăbdare șansa de-a petrece timp cu ea, undeva în afara patului. Să-i arate această parte importantă din viața lui, astfel încât să ajungă să înțeleagă cât de mult însemna ferma de armăsari pentru el. Oricât de plăcut fusese să o vadă geloasă în noaptea de dinainte, nu voia să se trezească cu reproșurile ei în fiecare dimineață.

Ea își înclină capul și se uită la tavanul boltit.

– Locul acesta pare foarte diferit la lumina zilei. Nu vrei să mi-l arăți mai bine?

În cele din urmă, respiră ușurat.

– Sigur că da.

Îi oferi brațul, și ea îl acceptă. Merșeră la pas, încet, prin grajd și prin anexe, în timp ce Spencer îi povestea istoria lor – construite de bunicul său, mărite de unchiul lui și îmbunătățite, din nou, de el – și îi explică tot ce se petrece într-o fermă de armăsari. Ea puse doar câteva întrebări și făcu niște comentarii care demonștrau că era sincer interesată și impresionată. Fără vreun „Înțeleg” politicos sau un „Cât de interesant” lipsit de sinceritate, ci mai degrabă „Cărămida asta se produce aici?” (Da), „Iepele sunt împerecheate în fiecare an?” (Nu) și „Ai și mânji? Te rog, putem merge să vedem mânji?”

Desigur. Ar fi trebuit să știe că avea să fie mai interesată de mânji, și că de-acolo trebuia să înceapă. Sfinte Dumnezeule, felul în care se gudura și gângurea la fințele acelea cu picioare lungi și firave... Când îngenunche în iarbă ca să mângâie un mânz alb prin gard, Spencer se gândi să-i pună animalului o fundă și să-l lase să se țină după el prin Braxton Hall. Cel puțin așa ar fi fost sigur că soția lui avea să-l primească bucuroasă ori de câte ori intra într-o cameră.

– Câte luni are?

Amelia bătu din palme de încântare în timp ce mânzul porni sărind spre cealaltă parte a padocului.

– Merge pe trei. Și deja își dă aere.

– Este frumoasă. Poate să fie a mea? Ea se întoarse și-i zâmbi. Pot să o aleg pe ea pentru lecțiile mele de călărie?

– Categorie nu.

Se încruntă, supărată de refuzul lui.

– Când va avea un an, îmi poate aduce un profit de cel puțin o mie de guinee, protestă el. Nu poate fi înșeuată cel puțin pentru un an, și nici atunci nu va fi un cal sigur pentru tine. Provine dintr-o rasă de cai de curse, crescută pentru a atinge viteze mari pe distanțe scurte. Ultima progenitură a iepei care a fătat-o a câștigat la Newmarket. Ție îți trebuie un cal castrat, liniștit și matur.

– Cel puțin ai unul drăguț?

El chicoti.

– Doar să-ți alegi unul, și-i voi pune pe grăjdari să-i împletească funde în coamă.

– O mie de guinee, repetă ea gânditoare, rezemându-se cu un cot pe stâlpul gardului. Pentru un singur mânz... Asta înseamnă că ferma asta îți aduce o avere în fiecare an.

– Ne descurcăm bine. Atât de bine, că nu am mai crescut chirii arendașilor mei de șase ani.

Spencer nu reuși să ascundă nota de mândrie din glasul lui. Unchiul său nu fusese de acord să mărească ferma de armăsari. Răposatul duce fusese de părere că pășunile întinse erau o risipă de teren agricol – pământ de pe urma căruia ar fi putut câștiga din chirii. Spencer insistase că ferma de armăsari avea să aducă atâția bani cât să se susțină singură, și timpul dovedise că avusese dreptate.

– De asemenea, am angajat o mică armată de bărbați din zonă, și mai mulți fermieri își câștigă banii doar din fânul și ovăzul pe care ni-l vând nouă. Dar nimic din toate astea nu ar mai aduce profit dacă nu am crește cei mai buni cai de curse din țară. Nu vor să recunoască cu voce tare la întâlnirile lor de la Clubul Jocheilor, dar cei mai bogați gentlemen englezi pasionați de curse își aduc iepele la mine.

– Dar nu ești și tu membru în Clubul Jocheilor? Nu participi la curse cu caii tăi?

– Nu.

– De ce nu? Ești la o aruncătură de băț de Newmarket.

El ridică din umeri.

– Nu am vrut niciodată să fac asta. Nu-mi place să mă duc la cursele de cai. Când ea păru că vrea să-l descoasă mai mult pe tema asta, adăugă repede: Nu mă interesează faima.

– Dar nici nu ai nevoie de bani. Atunci, de ce o faci?

– Pentru că mă pricep la asta. Și pentru că îmi face plăcere.

Ea își odihni bărbia în palmă și căzu pe gânduri.

– Practic, ai spus același lucru în două feluri.

– Presupun că da.

În timp ce priveau mânjii, ajunse la sentimente mai calde. Cumva, din clipa în care ea împinsese cu grijă batista brodată în palmele lui, știuse că avea să-i înțeleagă pasiunea. Satisfacția profundă care venea de la a face ceva excepțional de bine, cu grijă și talent, indiferent de părerea publicului. Dintr-odată, și el înțelese de ce ținea ea să plănuiască mese, să găzduiască petreceri

și să aibă grijă de cei din jurul ei. Se pricepea la toate astea – erau lucrurile care îi aduceau o reală satisfacție.

– Și Osiris? întrebă ea. Ești atât de hotărât să-l ai – sau cel puțin să reduci numărul membrilor din club. Presupun că vrei să faci asta pentru a proteja valoarea cailor tăi? Dacă ar fi disponibil pentru toată lumea, atunci cererea ar scădea.

Îi plăcea cât de repede îi mergea mintea. Prinsese logica afacerii din instinct. Spencer achiziționa destul de des cai de curse pensionați pe care nu avea nici o intenție să-i înmulțească, tocmai pentru ca mânjiilor lor să nu scadă prețul propriilor cai. Și le oferea o viață frumoasă, pe pajiști deschise, astfel că era bine și pentru animale.

– Da, zise el, limitarea împerecherilor este unul dintre avantajele.

– Dar nu este motivul adevărat pentru care îl vrei. Acel avantaj nu poate valora zeci de mii de lire.

Brusc, Spencer își dădu seama cât de mult se îndepărtase discuția lor de la subiectul de la care porniseră și cât de aproape era să ajungă la niște secrete foarte vechi. Trupul i se încordă, de parcă ar fi fost prins într-o armură.

– Ce legătură are asta cu lecțiile de călărie?

– Nici una. Dar nu mă aflu aici doar pentru cai. Pur și simplu vreau să te cunosc, Spencer. Vreau să înțeleg.

Își așază mâna peste a lui, pe marginea gardului. Degetul ei mic de-abia dacă îl atinge pe al lui, dar căldura acelei atingeri aproape că îi topi orice rezistență. Iar conștiința lui făcu restul.

Cu mult înainte de moartea unchiului său, Spencer făcuse o înțelegere cu sine. Da, avea să-și asume titlul și să-și îndeplinească datoria, dar avea s-o facă în condițiile sale. La naiba cu ce gândeau sau vorbeau oamenii. Nu avea de gând să se explice în fața nimănui. Dar, în afară de jocul de cărți, avea un simț ascuțit al dreptății. În noaptea nunții lor, îi ceruse trupul, loialitatea și încrederea. În schimb, ea pusese doar câteva întrebări. Acum că i se oferise de bunăvoie, era greșit să îi refuze răspunsurile pe care le dorea.

– Prea bine.

Îi oferi brațul său și ea îl primi.

– Îți pot explica mai bine dacă mergem înăuntru.

Ținând-o aproape, o conduse înapoi în grajd și apoi în cel mai îndepărtat colț al acestuia. Ea se încordă când se apropiară de boxa lui Juno, și el știa că își amintise de cuvintele aspre pe care i le adresase în ajun.

— Îmi pare rău că am țipat la tine, spuse el, oprindu-se la câțiva pași de boxa iepei, dar eram îngrijorat pentru siguranța ta. După cum ți-am spus, Juno mușcă. Și lovește cu copitele, după cum ai văzut și tu noaptea trecută. Nu-i plac oamenii necunoscuți. De fapt, nu-i plac cei mai mulți dintre oameni. Spencer oftă din greu. E mârțoaga diavolului, asta e!

Amelia aruncă o privire precaută spre iapă, și Juno scoase un fornăit îmbufnat, de parcă ar fi confirmat spusele lui.

— Atunci, de ce o păstrezi?

— Pentru că nimeni altcineva nu ar face-o. E primul cal pe care l-am cumpărat în țara asta. Tata mi-a lăsat o mică avere și, atunci când am ajuns la vârsta potrivită, am luat banii, m-am dus la o licitație și m-am întors acasă cu ființa asta. Eram tânăr și prost — am luat o hotărâre bazată pe descendențe cu sânge nobil și un oarecare succes la cursele de cai. Aveam impresia că făcusem o afacere bună! Ceea ce nu știam atunci era că ea depășise dintotdeauna linia dintre un cal înfocat și unul periculos, și că petrecuse anul precedent departe, pe o proprietate la țară, în grija unui grăjdar incompetent. A fost priponită într-o boxă întunecată, nu a primit aproape deloc îngrijiri și a fost bătută des.

Se opri și trase puternic aer în piept. Chiar și acum, după atâta timp, încă mai simțea uneori furia aceea în piept. Când reuși să-și stăpânească vocea, continuă:

— Până la momentul în care am cumpărat-o, își pierduse complet încrederea în oameni. Nimeni nu mai putea punc șaua pe ea. Nimeni nu se mai putea apropia de ea fără să-și riște degetele. Era clar că nu aveam cum să o împerechem. Unchiul meu a vrut să o împuște, dar eu nu i-am permis.

— Nu?

Amelia îi mângâie mâna, înțelegătoare.

— O, nu a fost un gest atât de nobil cum ai putea crede, îi zise el. Adevăratul motiv a fost mândria. Cumpărasem blestema-ta asta de iapă, și nu voiam să-mi pierd investiția. Și nici să mă recunosc învins.

Spencer îi dădu drumul Ameliei și înaintă pentru a-i întinde mâna lui Juno. Iapa îi mirosi degetele cu mișcări bruște, apoi își întoarse capul pentru a-i ghida mâna spre locul ei preferat de sub urechea stângă. Îi plăcea să fie scărpinată acolo, așa că-i făcu pe plac pentru o vreme.

– Mi-am asumat personal responsabilitatea pentru ea și am scos-o la pășune în tot anul următor, continuă el. Nu am făcut nici o încercare de-a o îmblânzi, nu i-am cerut nimic. Am hrănit-o, i-am dat apă, am îngrijit-o atât cât îmi permitea ea. Chiar și atunci când i-am câștigat încrederea, a fost nevoie de un an întreg de antrenamente în curte pentru a ajunge să o călăresc. În timp, am reușit s-o fac să accepte căpăstrul, frâul și, în cele din urmă, șaua... Destul de ciudat, când am ajuns să o călăresc, părea că e mai binedispusă. Ca și cum asta ar fi fost ceva ce aștepta, de care avea nevoie – șansa de-a purta un călăreț și de-a galopa liberă, în câmp deschis. Așa că am călărit-o din când în când și comportamentul ei s-a îmbunătățit. Acum a devenit un obicei pentru ea. Îi lasă pe ceilalți grăjdari să o hrănească și să o îngrijească, dar, până acum, doar pe mine m-a lăsat în șa.

Se uită la Amelia, și ea îi oferi un zâmbet mic și dezarmant. Spencer își dădu seama că vorbise pentru o perioadă neobișnuit de lungă pentru el, iar ea rămăsese acolo, răbdătoare, în tot timpul acesta – fără să vorbească, fără să vrea să îl întrerupă înainte să termine ce avea de zis.

– Îmbătrânește, continuă el. Devine prea bătrână ca să fie călărită de cineva, cu atât mai puțin de un bărbat de talia mea. Mereu am fost prea greu pentru cât ar fi trebuit ea să care. Dar dacă încerc să răresc plimbările noastre, devine din nou agitată. Începe să refuze să mănânce, lovește în pereții boxei. Nu-mi place că trebuie să continui să o scot la plimbare, dar sunt mai îngrijorat de ce se va întâmpla dacă mă voi opri. Mângâie cu mișcări rapide greabănul calului, apoi făcu un pas înapoi și își încrucișă brațele. Aici intervine Osiris.

– Osiris? întrebă ea, în mod evident nedumerită.

– E greu de explicat.

Din nou, ea îi oferi acea liniște răbdătoare și prietenoasă. Așa că îi explică și descoperi că nu era chiar atât de dificil, la urma urmelor.

- Am încercat să aflu mai multe informații despre primii ani ai lui Juno, să văd dacă e posibil să existe altceva care să o liniștească sau *altcineva* în care avusese odinioară încredere. Un grăjdar, poate un jocheu. Nu a fost ușor, pentru că trecuseră foarte mulți ani. Dar am găsit o fermă la care a crescut până a ajuns la vârsta potrivită pentru a participa la curse, și un grăjdar bătrân, pensionat, care locuia în apropiere. Desigur, el și-a amintit de ea. Mi-a spus că a fost dintotdeauna un cal dificil - asta nu era o surpriză pentru mine -, dar că în al doilea an din viață s-a creat o legătură specială între ea și un mânz orfan. Vezi tu, caii seamănă foarte mult cu oamenii. Între ei se leagă prietenii și deseori își amintesc unii de alții, chiar dacă sunt despărțiți. Odată am avut o pereche de mânji care au fost separați mai mulți ani, dar odată ce au fost...

Se opri când văzu că ochii ei se făcură cât cepele. Dumnezeuule, știa că avea să sune ca o prostie.

- Așadar, mânzul ăsta cu care s-a împrietenit... era Osiris?

- Da. Spencer bătu cu călcâiul în podea. Știu că sună ridicol, dar era singura posibilitate la care m-am putut gândi. Juno nu s-a înțeles niciodată bine cu ceilalți cai de-aici. Dar mi-am zis că dacă s-a împrietenit în tinerețe cu Osiris, înainte să fie abuzată, poate că și-l va aminti acum și va avea un prieten care să... să o liniștească.

Se uitară unul la celălalt pentru o vreme.

- Deci... începu Amelia și își țuguie buzele. De asta îl vrei atât de mult pe Osiris. Ești dispus să plătești zeci de mii de lire, să-ți dai viața peste cap, să riști averile altora - inclusiv pe a fratelui meu - toate, pentru ca iapa ta morocănoasă să se poată întâlni din nou cu prietenul ei din copilărie?

- Da.

Surpriza de pe chipul ei dădu de înțeles că se aștepta ca el să protesteze, dar... Amelia era o femeie isteță. Își dăduse seama dinainte. El nu mai avea nimic de zis.

- Da, repetă el. Da, l-am făcut pe fratele tău să adune o datorie insurmontabilă doar ca să-i cumpăr vechiului meu cal un prieten. N-ai decât să crezi ce vrei despre asta.

- O, îți voi spune imediat ce părere am! Parcurse distanța care îi despărțea, pas cu pas, încet și cu hotărâre. Spencer... Philip...

St. Alban... Dumarque. Tu... spuse ea și-l țintui cu un deget în mijlocul pieptului, tu ești un romantic!

Spencer rămase fără aer. Lucru al naibii de incomod, pentru că... pentru că, la naiba, dacă exista pe lume o acuzație pe care *trebuia* să o nege, aceea era, însă pentru asta avea nevoie să respire...

- O, da, repetă ea. Ești un romantic! Ți-am văzut rafturile cu cărți și toate tablourile alea cu furtuni. Mai întâi *Waverly*, acum asta...

- Nu e vorba de romantism, pentru numele lui Dumnezeu. E doar... e doar simplă recunoștință.

- Recunoștință?

- Iapa asta m-a salvat la fel de mult cum am salvat-o și eu pe ea. Aveam nouăsprezece ani când tatăl meu a murit. Mi-am petrecut tinerețea rebelă în sălbăticia din Canada și apoi, dintr-odată, m-am trezit aici, pregătindu-mă să moștenesc un ducat. Eram furios și nu mă puteam concentra pe altceva, la fel ca și calul ăsta și... și, cumva, ne-am îmblânzit unul pe celălalt. Îi sunt dator pentru asta.

- Nu faci altceva decât să înrăutățești situația, știi? Îi zâmbi Amelia. Continuă să vorbești așa, și e posibil să ajung să cred că ești un prostuț sentimental.

El era pe cale să protesteze, când mâna ei îi pătrunse în interiorul hainei. Genele ei aurii tremurară când se aplecă înainte. Sâni ei se lipiră de pieptul lui, moi precum catifeaua. Poate că trebuia să nu mai protesteze. Sincer, nu avea nimic de spus în contra *acestui* gest. Îi ridică bărbia cu un deget. Și apoi, pentru că, dintr-odată, i se păru că trebuia să aibă un motiv să facă asta, rosti:

- Îmi știi toate numele?

- Da, sigur că da. Din registrul parohial.

El încremeni, rememorând imaginea ei, aplecată peste registru, cu pana în mână, privind pagina timp de câteva clipe chinuitoare. El avusese impresia că stătea pe gânduri, că avea rețineri, dar ea de fapt îi citea numele. O emoție necunoscută explodează înăuntrul lui, fierbinte și amețitoare, și mult prea uriașă pentru a o putea controla. Și, pentru o clipă, Spencer se întreabă dacă nu cumva chiar era un prostuț sentimental.

– Pentru că... Vocea i se pierdu când el își trecu mâna peste gâtul ei fin și delicat. Tu deja îmi știai numele mijlociu.

– Claire, murmură el, iar pulsul ei începu să zburde în palma lui. Zăbind ușor, el își coborî buzele peste ale ei. Este Claire. Amelia Claire.

Ah, cât de dulce era acest sărut. Tandru și cald. De o frumusețe zdrobitoare. Îi posedă gura cu blândețe, și brațele ei se strecurară în jurul pieptului său, pe sub haină și... și, o, Dumnezeu! Sărutul acesta era atât de diferit față de toate cele pe care le schimbaseră de când se căsătoriseră. Nu se mai sărutaseră stând în picioare de când se îmbrățișaseră atât de pasional în biroul fratelui ei, și al naibii să fie dacă știa de ce nu o mai făcuseră. Când se sărutau așa, diferența de înălțime dintre ei era mult mai evidentă. El trebui să-și aplece capul pentru a ajunge la buzele ei, și să o strângă în brațe ca să nu cadă pe spate. Când o ținea astfel, ea părea delicată și firavă în brațele lui. Știa că Amelia nu era deloc fragilă, dar, dintr-un motiv profund masculin și primitiv, îi plăcea să-și imagineze că este. O strânse la piept și-i oferî căldura trupului său, aplecându-și capul pentru a-i savura buzele cu una dintre cele mai tandre și mai gingașe sărutări... ca și cum gura ei ar fi fost o floare delicată ale cărei petale roz, acoperite de rouă, s-ar fi rupt dacă îndrăznea să respire prea puternic. Ca și cum ar fi trebuit să fie foarte, foarte grijuliu.

Pentru că apoi îi veni mai ușor să-și imagineze că ea avea încredere în el. Nu doar că avea încredere, dar și că avea nevoie de el. Că se baza pe el. Îi plăcea să-și imagineze asta, pentru că, într-un colț sălbatic din mintea lui, începea să se îngrijoreze că adevărul era cu totul altul. Apoi ceva se schimbă. Ea se foi în brațele lui și întrerupse sărutul.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, încep eu, privind-l fix, poate că ești doar un prostuț. Ți-a trecut cumva prin minte că, în loc să-l ruinezi pe fratele meu în goana ta după armăsarul ăsta, ca să nu mai spun de faptul că ți-ai atras suspiciunea că ai fi un criminal, ai putea să fii sincer cu Lord Ashworth și domnul Bellamy?

– Am încercat, zise el. M-am oferit să renunț la celelalte mone-de dacă mă lăsau să îl țin pe Osiris aici. Au refuzat.

– Le-ai spus adevăratul motiv pentru care vrei calul ăsta?

El pufni. O, da. Era visul vieții lui să-i audă pe Bellamy și Ashworth socotindu-l un romantic sentimental.

— Lor nu le pasă nici un pic. De ce mi-ar face un favor, și mai ales unei iepe bătrâne și maltratate?

— Pentru că sunt prietenii tăi.

— Și ce anume ți-a lăsat impresia asta? Partea când Bellamy m-a acuzat de crimă? Sau partea în care l-am doborât la pământ? Pe Ashworth l-am luat la bătaie cu multă vreme în urmă, nu mai trebuie să amintesc și de asta.

— Nu, spuse ea pe un ton calm. Partea în care v-am întrebat dacă nu aveți altceva mai important de făcut cu viețile voastre decât să faceți parte din clubul ăsta stupid și să alergați după o mână de monede, iar voi ați devenit dintr-odată fascinați de cizmele pe care le purtați. Brațele ei se strânseseră în jurul lui. Poate că nu sunteți prieteni, cel puțin nu încă. Dar dacă vei cheltui mai mult timp și efort pentru a te *imprieteni* cu ei, atunci îți vor da ce dorești.

— Nu ești în toate mințile? Ei cred că eu l-am omorât pe Leo.

— Lord Ashworth nu crede asta. Iar ancheta domnului Bellamy urmează să-ți stabilească nevinovăția curând.

— Poate că nu. Amelia, am întors pe dos cartierul ăla și am făcut mare hărmălaie. E foarte posibil ca ucigașii lui Leo să nu fie găsiți niciodată.

— Atunci, te vei reabilita singur și le vei câștiga încrederea. Oferă-le doar o șansă de-a te cunoaște, așa cum mi-ai acordat și mie. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet. Oricât de mult te-ar deranja s-o faci, află că ai scăpa de o grămadă de probleme dacă le-ai spune pur și simplu secretul tău cel mai tainic.

— O? Și care ar fi ăsta?

Ea îi atinse obrazul cu podul palmei.

— Că, în ciuda faptului că totul indică contrariul, în realitate ești un bărbat cuviincios, bun și foarte ușor de simpatizat. Cel puțin... Amelia făcu o pauză. Știu că eu încep să te plac foarte mult.

Ce ființă scumpă era. Nu inocentă sau naivă, doar... cu o inimă într-adevăr bună. Doar cele mai mărinimoase suflete ar fi putut concepe așa ceva – ca trei bărbați să lase deoparte clasa socială, averea, ura și suspiciunile și să devină un fel de prieteni care făceau schimb de secrete la un pahar de vin de Porto. Nici

măcar bărbații care nu erau separați de rang, avere, ură și suspiciune nu schimbau secrete la un pahar de vin. Tocmai de asta erau bărbați.

Dar, în timp ce se uita în ochii aceia albaștri și limpezi, aproape că-și dorea ca lucrul acesta să se întâmple, doar de dragul ei. Și, brusc, îi veni o idee. Cea mai bună idee pe care o avusese de când o ceruse în căsătorie pe femeia aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, uneori se speria și el de cât de inteligent era! Nu se putu abține să nu rânjească, plin de satisfacție.

— Vrei să-mi faci o favoare uriașă? o întrebă.

— Întreabă-mă și mai vedem.

— Vreau să găzduim o petrecere. Una mică, adăugă el în grabă, înainte ca entuziasmul ei să o ia razna. Îi voi invita atât pe Ashworth, cât și pe Bellamy, și împreună vom rezolva o dată pentru totdeauna problema asta.

Nu în felul în care își imaginase Amelia, dar ea nu trebuia să știe vreodată asta. Partea aceasta avea să aibă loc în spatele ușilor închise. Dar ca să-și pună planul în aplicare avea nevoie ca bărbații să-l vadă cu ochi mai buni. Să se relaxeze, să fie sătui, încântați și mulțumiți.

— Am nevoie de o gazdă. Te deranjează să joci tu rolul acesta?

— Aș fi încântată, și tu știi prea bine. Dar numai doi oaspeți, într-o casă atât de mare ca Braxton Hall?

— Nu, nu aici. Cred că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni pe teren neutru. Tocmai asta era partea cu adevărat sclipitoare a planului său. Mă gândesc să închiriez o proprietate peste vară. Am auzit că există o casuță de închiriat în Gloucestershire.

Amelia se prinse de umerii lui și se dădu înapoi ca să se uite fix la el.

— Chiria e îngrozitor de mare, continuă el. Patru sute de lire pentru o casă de vacanță? La prețul ăsta, ar fi bine să nu ne tragă curentul pe-acolo.

Degetele ei se împreunară la ceafa lui.

— Briarbank este cea mai drăguță casă pe care ai văzut-o vreodată. Și e doar puțin răcoroasă, adăugă ea și se aruncă în brațele lui. O, Spencer! O să-ți placă la nebunie acolo! E un loc minunat, cu valea și râul! Poți să mergi cu bărbații la pescuit. Pot s-o invit și pe Lily? Mi-a spus că se va întoarce la conacul Harcliffe, iar

aceasta este destul de aproape. Sunt sigură că se va bucura să aibă companie.

– Nu văd de ce nu.

De fapt, ideea aceasta era foarte bună pentru planurile sale. Dacă exista cineva care putea să-l facă pe idiotul ăla de Bellamy să gândească rațional, aceea era Lily Chatwick.

– O să vină și Claudia cu noi?

– Da, sigur că da.

Nu aveau cum să o lase în urmă.

– O, ce bine! Atunci vom avea la masă un număr egal de doamne și gentlemen. Și va fi atât de bine pentru ea. Pentru voi, amândoi. Nimeni nu poate fi nefericit la Briarbank, pur și simplu nu e posibil.

Ea alunecă înapoi pe podea.

– Când putem pleca?

El râse de nerăbdarea ei.

– Peste câteva săptămâni, cel puțin. Va trebui să fac niște aranjamente, și tu la fel, presupun. Între timp, zise și o mângâie pe spate, noi vom fi ocupați cu lecțiile noastre de călărie. E un drum de trei zile cu trăsura până în Gloucestershire, și te vei simți îngrozitor dacă nu vei putea călări cel puțin o parte.

Ea consimți și își mușcă buza. O, câtă nevoie avea să sărute gura aceea! Dar înainte să dea frâu liber acelui impuls, ea îl sărută prima, aruncându-și brațele în jurul gâtului său pentru a-l trage mai aproape. Limba ei o tachina pe a lui, iscându-i furtuni sălbatice în vene. Valuri de dorință pură treceau prin el, luând cu ele ultimele rămășițe de constrângere. Se împleticiră împreună până într-o boxă nefolosită, și el întinse brațul pentru a amortiza impactul, atunci când se lovira de perete.

Cam atât cu delicatețea. Și la naiba cu tandrețea. Își trecea degetele prin părul lui, iar sărutul de-abia dacă mai era un sărut – mai degrabă o serie de săruturi fierbinți, icnite, de guri presate una de cealaltă. El își trecu palmele peste trupul ei acoperit în catifea – peste sâni, șolduri, posterior, coapse.

– Amelia! Nu ar trebui să începem asta dacă...

– Te doresc, șopti ea, frecându-și coapsele de el.

Dorința aceea rostită cu un glas răgușit, și felul în care și frecă pelvisul de al lui îl făcu pe Spencer să creadă că va termina

acolo, pe loc. Îi prinse fustele în pumni și-i ridică faldurile de catifea deasupra genunchilor, pentru ca apoi să-și vâre mâna printre volanele juponului. Ea spusese că îl dorește, dar el avea nevoie de o dovadă. Trebuia să o simtă.

Ea oftă și-și mușcă buza în timp ce degetele lui îi atinseră ușor partea interioară a coapselor. Demonul din el voia să o tachineze, să prelungească atingerea până la tortură, centimetru cu centimetru – dar își epuizase rezervele de răbdare cu câteva zile în urmă. Îi cuprinse miezul intim în palmă și scăpă un geamăt. Dumnezeuule, era pregătită. Partea cea mai sensibilă a corpului ei era fierbinte și umedă, și tremura sub atingerea lui într-o reacție senzuală și inocentă în același timp.

Dar, oricât de mult și-ar fi dorit să o aibă acum, nu-i plăcea ca asta să se petreacă aici. O împreunare rapidă și nădușită, lipiți de perete, într-un grajd care mirosea a cai – în a doua zi de căsnicie adevărată? El plănuiise ca data viitoare să facă dragoste cu ea așa cum se cuvenea, cu răbdare și atenție. Își petrecuse ultimele zile sub imperiul propriilor dorințe chinuitoare și, pe măsură ce ceața aceea începea să se risipească, înțelegea că și Amelia avea nevoile ei.

– Spencer?

Întinzându-se în sus, îi linse maxilarul și se afundă și mai mult în palma lui.

– Noaptea trecută, când m-ai amenințat să mă iei rezemată de perete, că nu vom mai ajunge în pat?

„O, Iisuse.“

– Ai putea să faci asta acum?

Da. Da, dacă asta era ceea ce voia, categoric că putea. Și dacă l-ar fi ajutat cu nasturii, puteau începe în doar câteva secunde.

– Hei! O voce îndepărtată răsună prin grajd. Hei, e cineva? Amelia, ești aici?

– Ce...?

Ochii ei sclipiră ca flăcările lumânărilor. Măinile îi zburară spre costumul de călărie, ajustând fustele și netezind corsajul. Înclinându-și capul, strigă spre bârnele din tavan:

– Da. Suntem aici!

„Ce naiba?“ Spencer sări într-o parte, trecându-și în grabă o mână prin păr și aranjându-și pantalonii cu cealaltă. Cunoștea glasul acela, dar nu știa de unde să-l ia.

– Nu-mi spune că acesta este apartamentul ducesei. Vocea și zgomotul de pași care o însoțea se apropiau. Căsătoriile de conveniență sunt acceptabile, dar mă așteptam ca Morland să-ți ofere camere mai bune de-atât.

Spencer tot nu știa cine era, dar, oricine ar fi fost, îi venea să-l pocnească pe om. Însă Amelia... Amelia roși. Și apoi râse. Ieși în goană din boxă pentru a-l întâmpina pe nou-venit, și Spencer o urmă. Când stăpânul acelor comentarii lipsite de respect intră în raza lui vizuală, înțelese pe loc. Înțelese că o după-amiază foarte promițătoare tocmai se dusesse pe apa sâmbetei. Abținându-se să nu geamă, o văzu pe soția sa în brațele fratelui ei.

– Jack, zise ea cu căldură. Mă bucur atât de mult că ai venit.

Capitolul 15

– Trebuie să recunosc, spuse Amelia ceva mai târziu, gesticulând spre servitoare să pună tava cu ceai pe masă, că e o adevărată surpriză să te văd.

– Sper că e o surpriză plăcută! comentă Jack și-și dădu părul blond de pe față.

El și Amelia aveau aceeași culoare de păr – toți frații ei de fapt –, dar el moștenise mai mult din trăsăturile rafinate ale mamei sale. El fusese dintotdeauna „fratele cel frumos“, cu mult înainte să câștige apelativul de „pierde-vară“.

– Da, sigur că da, răspunse ea. Claudia, vrei să fii drăguță și să torni ceaiul?

Până și pupila lui Spencer își făcuse apariția, evident curioasă de sosirea acestui musafir neașteptat. Tânăra acceptă cu reținere sarcina, însă Amelia nu-i lăsă loc de întors. Claudia avea nevoie să practice obiceiul ăsta, și Amelia avea nevoie de timp ca să se gândească.

De ce naiba venise Jack aici? Sigur că sperase că o va vizita. Își petrecuse ultimele câteva luni visând la moduri în care să-l scoată pe Jack din mijlocul vieții destrăbălate din Londra. De asta îi trimisese scrisoarea aceea urgentă în ziua căsătoriei, o invitație de-a sta la Braxton Hall oricând dorea. Dar nu se așteptase să vină chiar în aceeași săptămână!

– Aș fi venit mai curând, dacă aș fi știut ce peisaj frumos are de oferit Cambridgeshire.

Îi adresa Claudiei un zâmbet îndrăzneț, și Amelia începu să se îngrijoreze. Zâmbetul acela atât de caracteristic pentru Jack funcționa extrem de bine asupra tinerelor impresionabile. Cu toate astea, nu avu nici un efect asupra Claudiei. Fata făcu ochii mari pentru o clipită, pentru ca apoi să-și întoarcă iute capul. Bravo ei! Ridicând din umeri, Jack se întinse după un sendviș și mușcă nerăbdător din el.

– Drumul pe timp de noapte, cu poștalionul, îți face o foame de lup. Bucătarii din hanuri nu se compară cu tine, Amelia.

– Nu e decât puțină șuncă rece. Dar am dat ordine să fie pregătite toate felurile tale preferate de mâncare.

– Ah, știam eu că așa o să faci! Chiar și atunci când te afli în Cambridgeshire, rămâi cea mai bună soră pe care poate spera un om s-o aibă!

În timp ce Claudia își făcea de lucru cu ceaiul, Amelia se aplecă în față și-i vorbi fratelui ei pe un ton confidențial:

– Ducele ni se va alătura din clipă în clipă. Să sper că vizita asta înseamnă că ai strâns banii necesari ca să-ți plătești datoria?

– O, asta? Jack se întinse după alt sendviș. Datoria aia a fost deja plătită. Chiria de la casă, ai uitat?

– O! clipi Amelia. Da, desigur. Problema s-a rezolvat... repede.

De ce nu-i vorbise Spencer despre asta? Presupuse că nu primise încă plata. Se dusese pe apa sâmbetei petrecerea pe care voiau să o organizeze la țară. Ura să se gândească la faptul că Briarbank ar putea fi ocupată de străini, dar gândul că Jack nu mai avea nici o datorie îi ridică o povară de pe umeri. Poate că acesta era motivul pentru comportamentul lui deschis.

– Cât vei sta cu noi? întrebă ea.

— Câteva săptămâni, dacă mă puteţi suporta. Mă gândeam să călăresc până la Cambridge într-una din zilele astea şi să văd cum mi-aş putea relua studiile.

Inima i se urcă în gât şi înghiţi cu greu ceaiul. Nu ar fi putut visa o dimineaţă mai plăcută! Mai întâi discuţia cu Spencer, în timpul căreia începuse în cele din urmă să-i arate ce bărbat bun şi remarcabil era — deşi, din motive inexplicabile, era hotărât să ascundă lucrul acesta de restul lumii. Şi acum, sosirea neaşteptată a lui Jack şi intenţia lui de-a se schimba.

Totul era atât de perfect. Jack putea să stea aici pentru câteva săptămâni, departe de prietenii lui ticăloşi. Spencer avea să fie o influenţă bună pentru el. Poate că Jack ar fi putut să locuiască aici după ce îţi relua studiile — Cambridge era la doar paisprezece kilometri depărtare. În timp, Spencer îi putea găsi lui Jack o slujbă undeva... un vicariat drăguţ, cu câteva sute de lire pe an. Poate că nu era mult, dar avea să fie o viaţă bună — şi al patrulea fiu al unei familii nobile, dar sărace, nu putea spera la mai mult. Cu o astfel de vară, de-abia dacă avea să ducă dorul casei din Briarbank.

Plină de optimism, Amelia aruncă un cub de zahăr în ceaşca ei de ceai.

— Cine a închiriat-o, până la urmă? Căsuţa din Briarbank, vreau să spun.

În loc să răspundă, Jack se ridică în picioare. Ea avu nevoie doar de o clipă pentru a înţelege motivul. Spencer se afla la intrarea în salon, după ce făcuse o baie şi se îmbrăcase cu un costum imaculat din lână maronie.

O, Doamne! Îşi aminti de toată excitaţia şi senzaţiile pe care le simţise în grajd. Când sosise Jack, Amelia îşi suprimase cu grijă pasiunea — nu avusese încotro —, dar dincolo de mişcările ei şi de felul în care respira mocnea ca o vâlvătaie, o pasiune la fel de intensă.

Şi acum apărură şi Spencer, şi era... vătraiul, cărbunii şi paiul foarte lung care se foloseau pentru a aprinde focul — Doamne, ce comparaţie făcuse! Era suficient să arunce o singură privire la trupul lui înalt, puternic şi atrăgător, că se simţea copleşită de un val de căldură. Începu să transpire în locuri neobişnuite — în curbură dintre sâni, în spatele genunchilor, între coapse. Până şi gura

îi lăsa apă. Se părea că avea doar două variante: să se uite în altă parte sau să se topească. Și o alese pe prima, de dragul tapițeriei de pe scaun.

– Excelență.

Jack făcu o reverență plină de eleganță. Atunci când voia, știa să fie foarte manierat.

– Domnule d'Orsay.

– Ei, haide Morland. Nu vrei să-mi spui pe numele creștinesc? Jack luă loc pe scaun. Suntem frați acum, știi?

Atunci, Amelia riscă și se uită la Spencer. Pe fața lui se vedea că nu-i plăcea deloc această bruscă familiaritate a lui Jack. Avea o privire dură și neiertătoare. Magnetică și fascinantă. Pătrunzătoare și incitantă.

„Uită-te în altă parte, uită-te în altă parte. O gazdă bună nu salivează.“

– Bine, Jack. Spencer înaintă cu pași mari prin cameră și se alătură grupului. Se așeză într-un scaun cu spătar drept care părea destul de fragil pentru constituția lui masivă. În cazul ăsta, hai să renunțăm la politețuri. Ce anume dorești?

– Ce vrei să spui? întrebă ea. A venit în vizită.

– O, chiar așa?

Amelia nu-și putea închipui motivul pentru care Spencer avea, dintr-odată, o atitudine atât de glacială. Dar Jack nu părea foarte surprins de atitudinea lui.

– Da, sigur că da. Fratele ei chicoti agitat. O vizită. Frumos mod de-a mă întâmpina.

Spencer ridică din sprâncene cu o expresie sceptică.

– Poate că vreau să văd cum te porți cu sora mea, spuse Jack pe un ton din ce în ce mai defensiv. Ai luat-o de lângă noi destul de repede, nu crezi? Și lumea vorbește... Jack se aplecă înainte. Despre tine.

– Ce anume vorbește? întrebă Claudia.

Toată lumea încremeni, uimită de întrebarea neașteptată din partea tinerei fete. Ei avuseseră impresia că ea își petrecuse ultimele minute aranjând feliile de lămâie cu cleștii mici de argint, nu că acordase atenție discuției.

– Vorbesc ca de obicei? Sau despre ceva nou?

Claudia clipi interesată. Amelia își mușcă buza, șocată de obrăznicia Claudiei și nerăbdătoare să audă răspunsul lui Jack. Era clar că fata asta nu știa nimic despre moartea lui Leo și de circumstanțele neobișnuite din jurul acestei întâmplări tragice, dar Amelia se întreba dacă nu cumva Julian Bellamy își împrăștiase bănuielile prin oraș. Se ruga să nu fie așa. În cele din urmă Spencer avea să dovedească faptul că era nevinovat, dar bârfele erau mai greu de șters. Zvonurile legate de implicarea ducelui într-o crimă ar fi ruinat orice șansă de-a mai avea prieteni și relații de amicitie. Și cel mai mult ar fi avut de suferit Claudia.

– Claudia, zise Spencer, fără să se uite măcar la fată. Lasă-ne singuri.

– Dar...

– Am spus să ne lași singuri. Acum.

În ciuda faptului că Amelia înțelegea motivele pentru care nu voia ca ea să fie prezentă la discuția lor, tonul lui mușcător și aspru o răni pe Claudia. Nimeni nu merita să fie alungat în felul acesta, și mai ales nu în fața unui musafir.

– E în regulă, dragă, îi șopti ea, atingând-o ușor pe mână. Ne vedem la prânz.

Cu lacrimi în ochi, Claudia se ridică de pe scaun.

– Nu, nu ne vedem.

Apoi fugi din cameră, și Spencer se crispă puțin. Amelia își făcu o notă mentală pentru mai târziu: „Dă-i Excelenței Sale câteva lecții despre cum se îngrijesc copiii“. Se descurca destul de bine cu mânjii, dar era un dezastru când venea vorba de copii. Era bine pentru ea să găsească o soluție pentru asta, înainte să-i nască moștenitorul. O, cerule! Simplul gând că avea să poarte în pânțe copilul lui... Inima i-o luă la goană într-o clipită, într-un galop plin de veselie.

– Și acum...

Spencer își rezemă coatele pe genunchi și se aplecă înainte, unindu-și palmele.

– Hai să rezolvăm problema asta. Spui că ai venit aici ca să vezi cum mă port cu Amelia?

Jack se foi pe scaun.

– Da.

– Tu! Fratele cel devotat, care a părăsit-o la balul acela, fără însoțitoare, fără vreun mijloc de transport și fără o lețcaie? Care pariază pe bani pe care nu îi are, numai pentru a-i ruina ei perspectivele și speranțele? Care nu a apărut la nunta ei? Tu... mă iei la rost și vrei să afli cum o tratez? Am înțeles bine?

Jack clipi. Spencer se întoarse brusc spre ea.

– Amelia, cum ești tratată aici? Destul de bine?

– Foarte bine, răspunse ea după o secundă în care rămăsese mută de uimire.

– Iată-ți răspunsul, Jack. Motivul vizitei este rezolvat. Vei rămâne aici peste noapte, ca musafir al meu, iar mâine te vei întoarce acolo de unde ai venit.

– Măine? se bâlbâi Amelia. Păi... a călătorit toată noaptea cu poștalionul doar ca să ajungă aici. Speram că va putea sta măcar câteva săptămâni. Vrea să călătorească până la Cambridge, să vadă cum să-și reia...

– Măine!

Cuvântul era un verdict, nu o sugestie. Sfârșitul discuției. Dar privirea lui o captă pe a ei și discuția continuă.

„De ce?” întrebă ea în tăcere. „De ce te retragi în comportamentul acesta arogant și rece, după ce am petrecut o dimineață atât de minunată împreună? Dacă înseamnă cu adevărat ceva pentru tine, de ce nu poți fi măcar un pic respectuos și cu rudele mele?” Iar ochii lui îi ofereau răspunsurile, dar ea nu le putea înțelege.

Și apoi ceva zdrăgăni pe masa dintre ei, rupând comunicarea tacită cu un zgomot ascuțit și metalic. Privirea Ameliei zbură instinctiv spre obiectul respectiv și icni atunci când îl recunoscuse. Era o monedă mică și rotundă de alamă, pe care era imprimat capul unui cal. Moneda dispărută a lui Leo.

– O, Doamne...

Surprinsă, se întinse spre ea. Jack acoperi moneda cu palma.

– Am ce dorești, Morland. Și știu cât de mult valorează pentru tine.

– Mă indoiesc serios că știi, spuse Spencer.

Dușmănia palpabilă dintre cei doi bărbați spulberă toate speranțele Ameliei pentru o vară idilică.

- Cum de-a ajuns în posesia ta moneda aceea? întrebă ea cu voce tare. Detectivii caută bucata asta de alamă prin toată Londra.

- Da, păi... Detectivii nu au venit să mă întrebe și pe mine.

Buzele lui Jack se strâmbă într-un zâmbet ciudat, și un fior de teamă săgetă inima Ameliei. „O, Doamnel!” Doar nu era implicat în moartea lui Leo. Nu fratele ei! Nu, nu, nu. Pur și simplu nu se putea așa ceva.

Nu. Pur și simplu nu se putea. Amelia recapitulă în minte evenimentele din seara respectivă, respirând, în cele din urmă, ușurată. Jack fusese cu ea la bal, toată seara. E adevărat, plecase devreme, la unsprezece și jumătate. Dar domnul Bellamy și Lord Ashworth își făcuseră apariția la nici o jumătate de oră mai târziu, și Leo era deja mort de ceva vreme. Era practic imposibil ca Jack să fie implicat. Slavă Domnului! Dar rămânea întrebarea...

- Cum de ai pus mâna pe moneda aia?

- A fost o treabă dată naibii, spuse fratele ei, adresându-i-se lui Spencer. Petrecusem ceva vreme cu o... începu el și privirea îi scăpă spre Amelia. Cu o cunoștință, continuă el. Asta a fost acum câteva zile. Dintr-un anume motiv, am schimbat niște bani și am zărit asta în poșeta ei. I-am oferit o guinee pentru monedă și ea mi-a dat-o bucuroasă.

Amelia simți că i se întoarce stomacul pe dos. Această „cunoștință” trebuia să fie prostituata care îl găsisese pe Leo. Știa că Jack se cobora din ce în ce mai jos... dar asta îi depășea cele mai rele închipuiri.

Ca ce obicei, Spencer vorbi liber:

- Și unde e acum prostituata? Ai putea s-o găsești din nou?

Jack se împletici ușor, ridicându-se în picioare.

- Ascultă, omule... am putea discuta între patru ochi?

- De ce? Amelia e o femeie inteligentă. Deja știe că îi luai banii și îi cheltuiai în cazinourile de lângă docuri. Se ridică și Spencer. E puțin cam târziu să o scutești de rușine, Jack. Dacă vrei să încerci să te reabilitezi, atunci începe cu niște informații. Unde ai găsit-o pe femeia asta? Unde te-a dus? Cum arată? Ce ți-a povestit despre atac, despre Leo?

– De ce ar trebui să-ți spun ție ceva? Ca să ajungi primul la ea și s-o faci să tacă? Camera se cufundă într-o liniște de rău augur. Jack înaintă. Julian Bellamy crede că tu l-ai omorât pe Leo.

– Nu dau doi bani pe ce crede Julian Bellamy.

– Tu poate că nu, dar ceilalți da. Când vorbește, lumea bună îl ascultă. Și e greu să treci peste asta, atunci când oamenii te bănuiesc într-o asemenea măsură. Micuța ta pupilă, zise Jack și își mișcă bărbia înspre ușa pe care ieșise Claudia, ar putea suferi din cauza asta. La fel și sora mea.

– Ei bine, dacă ești atât de îngrijorat pentru Amelia, află că ai în mâinile tale dovada care mă absolvă de orice acuzație. Julian Bellamy crede că l-am omorât pe Leo pentru a avea moneda aia. În mod evident, eu nu o am.

– Nu, nu o ai. Jack aruncă moneda în aer și o prinse în palmă. O am eu.

Inima Ameliei parcă se opri, apăsată de o povară imensă. Desigur. Avea nevoie de bani. Deși datoria lui față de Spencer fusese achitată, probabil că acum ajunsese într-o situație și mai rea, și spera să scape cu ajutorul acelei monede.

– O, Jack, spuse ea, înaintând spre fratele ei. Spune-ne doar în ce bucluc ai intrat. Nu-i nevoie să-l șantajezi pe duce pentru a te ajuta. După cum spui și tu, suntem toți o familie. Sigur putem găsi o soluție pentru problema ta.

– De la mine nu primește nici un ban, se răsti Spencer.

– Nu mă înțelege greșit, Morland, zise Jack. Nu sunt un șantajist. Asta ar fi josnic, chiar și pentru mine. În plus, monedele Clubului Armăsarilor nu pot fi cumpărate sau vândute, adăugă el și aruncă din nou banul în aer pentru a-l prinde în palme. Toată lumea știe asta.

– Vrei să joc cu tine pentru ea, conchise Spencer.

Jack dădu din cap.

– Pe Dumnezeu, dar chiar că ești un imbecil. Un imbecil orgolios și încăpățânat, zise Spencer și ridică din umeri. Dar dacă insiști... În biblioteca mea, atunci!

Ieși repede din cameră, cu Jack pe urmele sale. Șocată, Amelia rămase o clipă în urmă. Apoi își ridică fustele și se luă după ei.

— Jack, rosti ea când îl ajunse din urmă pe fratele ei și îl prinse de mânecă, la jumătatea holului. Ce s-a întâmplat? Ai ia-răși datorii?

El nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Nu face asta, îl imploră ea. Acum am bani... Vom găsi o modalitate. Nu vei câștiga niciodată în fața ducelui.

— Nu ai de unde să știi asta, zise el și-și smulse mâneca din mâna ei, pornind mai departe. E un joc de noroc, adăugă el pe un ton sec. Tocmai asta face ca totul să fie atât de incitant.

Șansa nu avea nimic de-a face cu jocul. Nu când Spencer era adversarul. Renunțând la speranța de a-l face să înțeleagă pe fratele ei, Amelia țâșni înainte și ajunse în dreptul soțului ei. Cel puțin el gândea logic, dacă nu era capabil de compasiune. Se opri brusc, între el și intrarea în bibliotecă.

— Te rog, șopti ca printre dinți. Te rog, nu face asta.

— Nu e treaba ta, Amelia.

— Ba sigur că este! Știm amândoi că Jack nu are nici o șansă să câștige dacă joacă împotriva ta. Și e clar că are probleme cu cineva. Dacă pleacă de aici învins și supărat, nu va face altceva decât să se afunde și mai rău în necazuri.

— Asta nu e problema mea.

— Nu, e a mea! Și dacă tu...

Vocea i se pierdu în aer, lăsând însă să se înțeleagă ce voia să zică: „Dacă tu ții la mine chiar și un pic, nu vei face asta”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia! zise Jack, care păși între ei. Astea sunt treburi de bărbați, o mustră el. Măcar o dată, încetează să te mai amesteci în viața mea!

Înainte ca Amelia să poată răspunde, Jack nu se mai afla în fața ei. Era pe covor, gemând de durere, iar Spencer își scutura pumnul.

— Tu... Amelia își duse mâinile la obraji și rămase cu gura căscată și ochii mari privind spre Spencer. L-ai lovit!

— Da. Dar nici pe jumătate atât de dur cât aș fi vrut, explică el și-și trecu mâna prin păr. La naiba, d'Orsay! Nici n-a fost un pumn adevărat! Ridică-te de jos, te faci de rușine!

Uimit, Jack se luptă să se ridice în picioare, frecându-și maxilarul.

— Acum cere-ți scuze!

– Scuze, bombăni el printre buzele care i se umflau văzând cu ochii.

– Nu mie, măgarule! În fața Ameliei!

Holbându-se la pata de sânge de pe deget, Jack aruncă o înjurătură neinteligibilă, apoi mormăi:

– Îm' pale lău, Amelia.

Spencer deschise larg ușa bibliotecii.

– Și acum, hai să terminăm cu asta.

Totul dură numai douăzeci de minute.

Amelia așteptă pe coridor, cu brațele încrucișate la piept, pășind odată cu ticăiturile de rău augur ale pendulei din hol. Cu fiecare minut care trecea, era cuprinsă și mai mult de groază. Era clar că Spencer ar fi putut să-l bată pe fratele ei în prima rundă dacă voia. Poate că doar se juca puțin cu Jack, la fel cum se jucase cu ea. Îl atrăgea și mai mult în joc, îl făcea să aibă încredere în propriile forțe... și, desigur, Jack nu ar fi știut când să renunțe.

În cele din urmă, ușile se deschiseră și fratele ei își făcu apariția. Amelia zbură la el, cercetându-i expresia pentru a-și da seama în ce stare mentală era.

– O să fii bine? Întrebă ea.

Nu mai avea nici un rost să-l întrebe dacă pierduse sau câștigase. El se uita absent la lambriuri, frecându-și gâtul cu o mână. O vânătaie impresionantă îi apăruse în partea stângă a feței, în dreptul maxilarului.

– Nu știu. Nu știu ce se va alege de mine acum. Am crezut... Trase încet aer în piept, apoi se întoarse și-i adresă o jumătate de zâmbet. Îți doresc mai mult noroc decât am avut eu, Amelia. Mă tem că vei avea nevoie de el, căsătorită cu omul acela.

O sărută pe obraz, apoi porni cu pași mari pe coridorul lung, acoperit cu covor.

– Așteaptă! îl strigă ea. Doar nu pleci deja?

El nu se opri ca să-i răspundă – lucru care, presupuse ea, era răspunsul la întrebarea ei.

– Jack!

El se opri atunci, dar nu se întoarse cu fața spre ea.

– Ai destui bani ca să te întorci acasă?

– Da, exact cât îmi trebuie.

– Când te voi mai vedea?

– Curând, răspunse el, aruncându-i o privire tainică peste umăr. Sau niciodată.

Își îndesă mâna în buzunar și-și reluă drumul. Apoi o luă la dreapta, spre intrarea în hol, și dispăru din câmpul ei vizual. Amelia se întoarse pe călcâie și porni direct spre bibliotecă.

– Cum ai putut să-i faci așa ceva? Cum ai putut să-mi faci asta?

Cu un calm studiat, Spencer închise sertarul pe care îl avusese deschis, apoi se ridică de pe scaunul de la birou. Cămașa i se întinse peste mușchii încordați ai umerilor. Desigur, își scosese haina în timpul jocului.

– De ce să n-o fi făcut? întrebă el și se uită la moneda de alamă a lui Leo, care stătea pe sugativa de pe masă. Luă moneda în palma sa. Nu puteam risca să plece de-aici cu asta. Dumnezeu știe că ar fi fost în stare s-o piardă sau cine știe ce alt bucluc mai isca, dacă ajungea în mâinile cui nu trebuia.

– Da, dar de ce să i-o iei în felul acesta? El e strâmtorat din punct de vedere financiar, tu vrei moneda aia. De ce să nu găsești o soluție benefică pentru amândoi?

El arătă spre ușă.

– L-ai auzit pe fratele tău! Nu voia bani pe ea. Imbecilul voia să joace cărți. Ar fi trebuit să-l refuz?

– Da! Tu știi mai bine, dacă el nu.

– Nu știu cum te aștepti ca fratele tău să-și bage mințile în cap dacă continui să gândești în locul lui, zise Spencer și-și încrucișă brațele. Poate că acum și-a învățat lecția.

– Nu a învățat nimic, doar că nu mai trebuie să vină în vizită la mine.

– Nu pot spune că-mi pare rău de asta.

El ieși de după birou.

– Poate că ție nu. Dar mie îmi pare foarte rău.

Era dezamăgită, aproape devastată. Nu voia să se gândească la ce avea să se întâmple odată ce Jack se întorcea în oraș.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Jack este un pierde-vară! Îți ia banii și nu-ți dă în schimb decât griji. Și, cu toate astea, continui să-i găsești scuze pentru comportamentul ăsta îngrozitor. Îl răsfeți și-l mai și recompensezi pentru asta.

— Nu, nu fac asta, protestă Amelia cu voce tremurândă. Doar continui să-l iubesc, în ciuda comportamentului său. Nu ar fi trebuit să-i dai pur și simplu niște bani. Jack mi-a spus că are de gând să-și reia studiile la Cambridge, ca să intre în rândurile bisericii. De fapt nu spusese ultima parte, dar era concluzia logică. I-ai fi putut oferi un post de vicar sau o altă șansă de a-și plăti datoriile!

— Chiriașii de pe proprietate sunt responsabilitatea mea. Vrei să le pun sufletele în mâinile lui Jack? E ceva de neconceput! zise el și scutură din cap. Și el nu a venit aici cu intenția de a-și relua studiile sau de a deveni preot, Amelia. A venit pentru bani. Și-a schimbat povestea în momentul în care l-am provocat.

— Și-a schimbat povestea în clipa în care l-ai alungat! Fără ca măcar să mă întrebi, aș putea adăuga! Am crezut că, după dimineața asta, ai putea începe să vezi că e bine să discuți deschis cu soția ta. Cel puțin am fi putut vorbi despre problema asta înainte să-l ușurezi de moneda aia și să-l arunci afară de urechi!

Când el nu-i răspunse decât cu un oftat aspru, ea își lipi pumnul de piept.

— Spui că responsabilitatea ta sunt chiriașii? Ei bine, responsabilitatea mea sunt frații mei.

Avea zece ani când se născuse tânărul William. Mama lor fusese atât de slăbită după naștere, că n-ar fi putut avea grijă și de ceilalți, pe lângă bebeluș. Hugh și Jack aveau șase și șapte ani la momentul acela, și rămăseseră în grija ei. „Tu trebuie să fii ca o mamă micuță, Amelia. Ai grijă de băieți.” Și asta făcuse de atunci, cât de bine fusese în stare.

— Spencer, te rog. Deja l-am pierdut pe Hugh. Nu pot să-l pierd și pe Jack!

El veni și se opri în fața ei. Chipul lui era întunecat de emoție și o copleșea cu statura lui puternică și autoritară. Simpla lui prezență îi trezi simțurile și își aminti de felul în care își așezase picioarele între ale ei mai devreme în grajd, de cum o sărutase pe gât, cum îi mângâiasse coapsa... În ciuda furiei, era la un pas de-a se arunca în brațele lui, implorându-l s-o îmbrățișeze, să o sărute, să-i producă plăcere, să aibă grijă de ea. Să o iubească și să o înțeleagă.

Și atunci el spuse încet:

– Jack e deja pierdut, Amelia.

„Nu!” Amelia se uită la el cu gura căscată și cu ochii înlăcrimați. Căsătoria ei cu Spencer ar fi trebuit să fie salvarea lui Jack, nu pierzania lui. Soțul ei își cheltuia averea de dragul unui cal năruș, dar îl gonea pe fratele ei cu o singură vorbă?

– Să nu cumva să mai spui asta, șopti ea. Tu nu-l cunoști. Între el și Hugh era doar un an diferență și au fost foarte buni prieteni. E ca și cum o parte din Jack a murit odată cu el, și nu face altceva decât să umple golul acela cu jocuri de noroc și băutură. Tu nu știi cum era el înainte!

– Iar tu ești oarbă când vine vorba să-l vezi ca pe omul care este acum! Am mai văzut asta la tineri nesăbuiți, cu gust pentru pariuri mari și creier cât o nucă. Îți spun, e pierdut! A posibil să-și găsească drumul înapoi, dar asta numai dacă descoperă voința și puterea în el însuși. Nimic din ce faci tu nu-l va ajuta să se schimbe! Trebuie să-i tai legăturile, pentru binele amândurora. Gata cu consolarea, gata cu tonul mieros. Gata cu banii. Dacă nu ești suficient de puternică pentru a tăia legătura asta, o voi face eu pentru tine.

– Să tai legătura? Cu fratele meu de sânge?

Nu-i venea să creadă că acesta era același Spencer cu care discutase la grajduri, în dimineața aceea. El știa cât de importantă era familia pentru ea. Cum de-i putea sugera așa ceva?

– Dintre toate reacțiile arogante și lipsite de sentimente...

– Ah, da! răsă Spencer fără amuzament și-și desfăcu mâna, iar moneda de alamă străluci între ei, în palma lui. *Eu* sunt personajul negativ. Jack poate să apară în casa asta, afundat în datorii la jocuri de noroc, cu moneda asta, recuperată de la o prostituată de cea mai joasă speță. Îmi pune sub semnul întrebării reputația, amenință reputația verișoarei mele, pe tine te insultă în față...

– L-ai lovit!

– ... și eu sunt personajul negativ! Spencer mormăi o înjurătură. Am petrecut o săptămână întreagă înfruntând priviri circumspecte, bănuir de cele mai rele lucruri. Am epuizat toate resursele de răbdare și respect, am muncit zi și noapte pentru a dovedi că aceste acuzații sunt false. Ai susținut că mă crezi, chiar și atunci când nu reușisem să dovedesc nimic. Și acum apare Jack

cu dovada nevinovăției mele în buzunar, și tot eu sunt cel rău? Indiferent cât de nerecunoscător este, *el* are parte de loialitatea. Pe el îl aperi.

Privirea rănită din ochii lui... Dumnezeuule! Amelia simți că i se răsucesce un cuțit în inimă. Dar ce putea să spună?

– E fratele meu.

– Iar eu sunt soțul tău!

Puterea din glasul lui o făcu să se împleticească înapoi o jumătate de pas. Sclipirea agresivă din ochii lui o determină să mai facă doi pași înapoi. Inima îi bătea cu furie în piept.

– Eu sunt soțul tău! În caz că ai uitat, am făcut schimb de jurăminte! adăugă el și ridică moneda cu două degete în timp ce înainta spre ea. Și în aceeași noapte mi-ai făcut un jurământ: că odată ce se va găsi moneda asta, vei fi a mea. Că nu-mi vei mai refuza nimic.

– Ce vrei să spui? Adineauri m-ai amenințat că mă vei separa cu forța de familia mea. Acum te aștepti să mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Să stau pe spate în pat, ca o soțioară bună și supusă?

– Nu. Dintr-un impuls puternic, o prinse de talie și o împinse în spate până o lipi cu spatele de perete. O să te iau chiar aici, la naiba cu patul.

O ridică ușor, strecurându-și picioarele între ale ei și sprijinindu-i greutatea cu ele în timp ce își strecură o mână pe sub fustele ei. Când îi sumeți catifeaua grea până la brâu, ea rămase fără aer, prea șocată ca să mai reziste. Degetele lui îi găsiră locul cel mai intim încă umed după el de mai devreme, încă sensibil după noaptea trecută. Senzațiile erau copleșitoare. Fără alt avertisment, o pătrunse cu două degete, și mușchii ei se încordară în jurul acestui asalt.

Spencer rămase nemișcat, respirând la fel de greu ca și ea.

– Voiai asta.

Ce anume voia? Să se căsătorească cu el? Să facă dragoste într-un ritm sălbatic și rapid, rezemați de perete? Să fie martoră la suferința din ochii lui și să simtă acel fior de răzbunare, după felul în care o făcuse să sufere adineauri?

– Da, răsuflă ea.

Da, voia toate astea. El își retrase degetele și-l simți cum trage de prohab. Scrașnind din dinți, încerca să iasă din pantaloni, sprâjinindu-i greutatea și faldurile nesfârșite de catifea cu un braț și luptându-se cu nasturii cu cealaltă. Amelia își lăsă mâinile în jos, pe lângă corp. Nu voia să-l ajute, dar nici nu voia să-l îndepărteze. Deși era furioasă, și el îi rânise sentimentele, tot tânjea după plăcerea pe care i-o putea oferi. Era ca și cum inima ei ar fi ieșit pe ușă împreună cu Jack, dar trupul ei se afla încă acolo, tânjind să se simtă împlinit.

După ce își descheie pantalonii, îi prinse mâna și i-o trase între trupurile lor, sub straturile de haine. Îi înfășură degetele în jurul membrului său umflat și tare. Pielca lui era fierbinte la atingere și părea că o arde.

– Arată-mi că mă vrei, zise el și-și încordă mâna deasupra ei, până când Amelia fu sigură că strânsoarea degetelor ei îl făcea să sufere. Ghidează-mă înăuntru.

Își luă mâna de pe a ei, îi prinse coapsele și o ridică mai sus, desfăcându-i și mai mult picioarele. Amelia continuă să-i mângâie bărbăția și îl trase mai aproape. Nu în jos, între pulpele ei, acolo unde știa că voia el să fie, ci acolo unde avea ea nevoie. Atinse vârful umflat al mădularului de locul acela sensibil și trupul îi fu cuprins de fiori de plăcere.

Spencer gemu și degetele i se înfipseră în coapsele ei. Se împinse în ea, înaintând cu toată puterea și lipindu-se de părțile ei intime. Ea se încordă și îl ținu la distanță. El o lăsase să conducă, și nu avea de gând să renunțe acum la poziția asta. Asta își dorea – să se miște peste el, să-i simtă pielea mătăsoasă în centrul ei fierbinte, exact așa cum îi plăcea. Nici în visurile ei cele mai frumoase nu și-ai fi închipuit că o partidă de amor putea începe cu furie în loc de tandrețe... dar așa era. O, chiar așa era.

Mișcându-și ritmic șoldurile, ajunse din ce în ce mai aproape de extaz. Pe măsură de tensiunea crescând, scoase un mârâit jos și chinuit.

– La naiba! rosti el printre dinți și-și împinse iar șoldurile. Ghidează-mă înăuntru.

Și de data asta îl ascultă. Nu pentru că așa îi spusese el, ci pentru că asta voia acum. Să îl simtă înăuntrul ei, să o umple,

să îl simtă mișcându-se până ajungeau să renunțe complet la realitate.

Se prinse de gâtul lui se își ridică privirea spre tavan. El îi prinse coapsele și își îngropă fața în gâtul ei. Nu se mai priveau în ochi, nu-și mai vorbeau. Exista doar ritmul acesta frenetic și senzațiile care se intensificau din ce în ce mai mult, și apoi o eliberare atât de puternică și atât de uimitoare, că rămase cu gura deschisă, într-un strigăt mut.

El gemu pe umărul ei, vărsându-se în ea odată cu propria eliberare. Și după asta, când el se rezemă tremurând și aproape fără suflare de ea – se întâmplă o minune. Amelia își puse mâinile pe umerii lui și apoi îl împinse. Plăcerea fizică a orgasmului aproape că o sfâșiasse în două, dar furia și confuzia rămăseseră intacte. Nu avea nici un chef să-l țină în brațe, să-l strângă la piept sau să-l mângâie pe păr. Nu dorea să-l audă șoptindu-i cuvinte de laudă sau de dragoste la ureche. Luase de la el ceea ce voia, și acum era satisfăcută.

În cele din urmă, ajunsese la nivel de egalitate cu soțul ei. Învățase cum să-i ofere trupul ei fără să-ți riște inima. Ce victorie rece și amară mai era și asta! Istovit și tremurând, Spencer se dădu la o parte și o lăsă la pământ.

– Parcă mi se promisese ceva mai multă tandrețe, spuse ea.

Rușinat, Spencer făcu o grimasă. Nu era foarte mândru de performanța aceasta. Fusesse ceva animalic, mânios, rapid... și al naibii de uimitor, lucru care, într-un fel, nu făcea decât să îngreuneze lucrurile.

– Îți datorez scuze?

– Nu fi absurd, replică ea cu ochii mai palizi decât apa înghețată a unui râu. Amândurora ne-a plăcut.

El se întoarse într-o parte pentru a-și aranja hainele și pentru că avea nevoie să scape de privirea ei. Tocmai avusese cea mai senzațională experiență din viața lui, alături de o parteneră la fel de doritoare și inspirată. Și se simțea mai decăzut decât ciurcii de la covor.

– Când îmi pot primi banii? întrebă ea, scuturându-și fustele.

– Poftim?

Chiar îl întrebasese de bani? De parcă ar fi fost o simplă prostituată care-și ridicase fustele într-o alee întunecată, pentru

o înghesuială la perete? Exista furie, exista o experiență uimitoare, dar exista și... vulgaritate.

– După cum mi-ai amintit, am avut o înțelegere atunci când ne-am căsătorit. Eu îți dau copii, tu îmi oferi siguranță. Astea au fost cuvintele *tale*, Spencer. Mai exact, mi-ai promis douăzeci de mii de lire. Aș vrea să știu cât de curând le pot primi. Dacă nu mă lași să-mi văd fratele, atunci îl voi ajuta singură. O să... o să... Limba i se împletici din cauza emoției. O să fac *ceva*. Poate că o să-l pot trimite înapoi la universitate, sau îi voi găsi un loc departe de oraș.

Spencer își duse mâna la tâmplă. Loialitatea pe care i-o arăta lui Jack era de admirat – și chiar motivul pentru care se întâlniseră –, dar eforturile ei de a-l proteja pe fratele ei îi făceau acestuia mai mult rău decât bine. Nu avea de gând să-i dea cele douăzeci de mii de lire, pentru ca apoi ea să-i risipească, prin intermediul lui Jack, în cele mai rău famate bordeluri, sau și mai rău.

– Banii sunt ținuți într-un cont. Nu pot să ți-i dau pur și simplu. Lucrurile nu funcționează așa.

– Sunt sigură că, dacă ți-ai dori, ai putea să le faci să funcționeze exact așa. Atunci când ai chef, semnezi cecuri după bunul-plac.

Amelia aruncă o ultimă privire la peretele de care se sprijiniseră adineauri.

– Eu mi-am respectat partea de angajament.

O amăreală i se ridică în gât, făcându-l să vorbească aspru.

– Deocamdată nu ești însărcinată. Urmând raționamentul tău, nu-ți datorez nimic până nu se naște fiul nostru.

– Jumătate, zise ea amorțită. Vreau jumătate în avans. Sau nu va exista nici un fiu.

– Ce naiba te-a apucat? Îți oferi favorurile pentru bani, de parcă ai fi o femeie ușoară? Conversația asta e prea josnică pentru tine, Amelia. Pentru noi amândoi.

– Tu m-ai forțat să ajung aici! izbucni ea și o lacrimă i se scurse pe obraz. Chiar nu ai nici un strop de compasiune? Leo a fost atacat în timp ce hoinărea prin aceleași locuri pe care le frecventează Jack. Ar fi putut să fie el victima. Pur și simplu nu pot sta liniștită, așteptând să se îndrepte. Poate că atunci când se va întâmpla asta

va fi prea târziu. Da, mi-aş vinde trupul pentru a-l ajuta. Mi-aş da viaţa, dacă ar fi nevoie.

Întorcându-se, îşi îngropă faţa în palme. Un oftat aspru îi dezumflă pieptul. Parcurse distanţa care îi despărţea şi-i cuprinse umerii cu braţul. Ea dădu să se tragă înapoi, dar el o ţinu pe loc. Poate că nu avea un talent natural când venea vorba de îmbrăţişări, dar întotdeauna învăţase repede. Începu să-i mângâie spatele.

– Jack nu merită devotamentul pe care i-l arăţi.

– Merită cineva?

Ea încetă să se mai zbată şi-şi îngropă faţa în vesta lui. Spencer o luă în braţe.

– Dar nu-mi poţi cere să nu-l mai iubesc. Nu e cinstit.

O ţinu în braţe în timp ce plângea, încercând să se împace cu concluzia dureroasă la care ajunsese – aceea că nu-i putea cere soţiei sale să nu-şi mai iubească nătângul de frate, la fel cum nu putea s-o forţeze să simtă la fel pentru el. Pentru o clipă înşelătoare, îşi dădu frâu liber imaginaţiei şi îşi închipui cum ar fi să ştie că Amelia ar face orice pentru el. Că ar renunţa la toate bunurile ei, la trupul ei... chiar şi la viaţă, dacă s-ar ajunge în punctul acela. Dacă el ar fi atât de norocos să primească o asemenea afecţiune, era al naibii de sigur că nu ar dispreţui acest dar, pentru a alerga după plăcerile trecătoare pe care le ofereau cazinourile.

Tot ce trebuia să facă era să arunce cu bani în Jack, şi ar fi intrat din nou în graţiile ei. Dar atunci întreaga povestea s-ar fi repetat, iar şi iar. Mai devreme sau mai târziu – cel mai probabil, mai devreme – Jack avea să apară din nou, fără nici o leţcaie, promiţându-le că avea să se schimbe dacă îi ofereau încă puţin. Iar Spencer ar fi forţat să refuze, iar Amelia ar plânge...

Oricât i-ar fi explicat şi chiar dacă ar fi făcut apel la raţiunea ei, Amelia tot nu şi-ar fi schimbat părerea acum. Era prea miloasă, avea o inimă prea bună ca să rupă cercul acesta vicios. El nu avea nici o alternativă – trebuia să fie nenorocitul arogant şi lipsit de sentimente care să facă asta în locul ei.

– Spencer, te rog. Dacă ai putea măcar să vorbeşti cu...

– Nu, zise el cu fermitate. Nu va fi nici o discuţie, Amelia. Hotărârea mea este luată. Nu pot să-i dau fratelui tău bani

cu conștiința împăcată. Acum că și-a dat și el seama de asta, vei vedea că Jack va fi cel care va rupe legătura.

Ea plânse și mai tare. Ar fi ținut-o mai mult în brațe, dar ea se îndepărtă. În schimb, rămase acolo stânjenit, privind-o cum plânge. Astfel trecuse un sfert de oră îngrozitor.

– Ei bine? rosti ea în cele din urmă, încrucișându-și brațele peste piept. Ce facem mai departe?

– Mergem la Briarbank. Cât mai curând posibil.

Îi putea oferi cel puțin această consolare – o vacanță în căsuța ei iubită.

– Acum că moneda lui Leo este în posesia mea, nu mă mai ajută în disputa cu Bellamy. Acum, mai mult decât niciodată, trebuie să-i strâng la un loc pe Julian și pe Ashworth și să discutăm problema.

Ea se uita fix la covor, și el o simți ezitând: pe de o parte, își dorea să vadă din nou casa în care copilărise și, pe de altă parte, dorea să se răzvrătească. Poate că Spencer nu deținea cheia spre inima ei, dar știa care erau cele cinci cuvinte care aveau s-o facă să se simtă mai bine și să fie mai cooperantă. Erau aceleași cuvinte pe care probabil le folosisese și Jack în repetate rânduri.

– Amelia, am nevoie de ajutorul tău.

Umerii ei se relaxară pe loc. Dumnezeu, era atât de simplu, că aproape se simțea vinovat pentru asta. Ea trăia pentru a-i ajuta pe cei din jurul ei și ajungea chiar și în punctul în care își refuza fericirea, dacă asta asigura fericirea celorlalți. Poate că era urât din partea lui să profite de asta, dar ori acționa acum, ori o pierdea pentru totdeauna... Ea își șterse ochii cu podul palmei.

– Nu ți-a spus Jack? Briarbank e deja închiriată pentru vara asta. Va trebui să îți faci alte planuri pentru petrecere.

– Nu, nu va trebui.

Ea se încruntă.

– Nu?

– Eu...

Spencer oftă. Minunat. Acum avea să o mintă. Ura minciuna, dar dacă îi spunea adevărul acum, ea avea să interpreteze totul

greșit. Iar el avea să piardă picul de respect pe care ea îl mai nutrea pentru el.

– O să le fac o ofertă mai bună. O să mai vrei lecții de călărie?

„O să mai vrei să-ți petreci timpul cu mine?”

Ea scutură din cap.

– Dacă vrem să plecăm cât mai curând posibil, voi avea prea multă treabă, explică ea și se uită spre ușă. Acum ar trebui să încep să scriu scrisorile.

Dar nu se mișcă de pe loc. Rămase doar acolo, uitându-se lung la ușă, ca și cum ar fi vrut ca el să spună ceva. Părea a fi un test, iar el își petrecuse copilăria simțind groază față de aceste examene. Nu știa niciodată ce să spună.

– Amelia... începu el și răsuflă ușor. Tot o să am nevoie de un moștenitor. Dar, după cum mi-ai cerut, o să respect înțelegerea noastră inițială. Odată ce mi-ai născut un fiu, dacă nu mai dorești să locuiești cu mine... Ura ideea aceasta, dar cel puțin avea mai mult timp la dispoziție pentru a-i schimba părerea. Îți voi da toți banii care ți se cuvin și voi face aranjamentele necesare pentru o casă separată.

Buza ei inferioară tremură. Apoi se subție. Apoi fu prinsă între dinți și aproape că dispăru.

Greșise. Spusese exact ce nu trebuia. La naiba! Drăciel! Bles-te-me! Pentru o după-amiază de vară, aerul din cameră deveni dintr-odată ciudat de răcoros.

– Da, zise ea, evitându-i privirea. Asta a fost înțelegerea, nu-i așa? Nu ar fi trebuit niciodată să mă aștept la mai mult.

– Eu doar...

La naiba, cum de ajunseseră lucrurile să ia o turnură atât de urâtă în ora care trecuse? În dimineața asta se aflaseră în preajma unor sentimente minunate. Apropiere. Prietenie. Intimitate. Acum era ca și cum s-ar fi ridicat un zid între ei.

– Amelia, eu vreau doar să fii fericită.

– O, voi fi. Ridicându-și bărbia, își trecu palmele peste abdomen și șolduri. Mă duc la Briarbank și am o petrecere de organizat. Sigur că aleg să fiu fericită. Obrajii ei se încordară într-un zâmbet forțat în timp ce porni spre ușă. Bine. Deci rămâne stabilit. Dacă mă scuzi, trebuie să plănuiesc cina.

Capitolul 16

Odată ce Amelia își stabili o rutină zilnică, săptămânile trecură repede. Își petrecea cea mai mare parte a zilei cu doamna Bodkin, ocupându-se de problemele casei. După-amiaza, își rezerva ceva timp pentru a răspunde la scrisori și a face pregătiri pentru călătoria și șederea lor la Briarbank. Uneori găsea câte una sau două ore libere și făcea câte o plimbare prin grădinile sau parcul de la Braxton Hall.

Noapțile le petrecea în patul lui Spencer. Acolo nu vorbeau prea mult, și aproape deloc în afara dormitorului. Era, practic, căsătoria de conveniență pe care și-o asumaseră amândoi. Nu mai existau jocuri de cărți sau conversații despre cărți. Nu mai aveau discuții în contradictoriu și nici emoții periculoase. Își trăiau zilele separat, făceau dragoste fără prea multă pasiune și păstrau distanța unul față de celălalt. Și, cu fiecare zi care trecea, tăcerea și cuvintele rămase nerostite creșteau din ce în ce mai mult – până când formară un zid insurmontabil de protecție în jurul inimii ei.

Și ea chiar avea nevoie să-și apere inima sau, cel puțin, bucățile care-i mai rămăseseră din ea. După o singură noapte pasională și o dimineată perfectă în compania lui Spencer, făcuse greșeala de a-i da inima ei, iar el o călcase în picioare. Dacă ținea măcar un pic la ea, cum de o putea ține departe de fratele ei? Îi era peste puteri să înțeleagă, iar Spencer nu se arăta dornic să-i explice. Așa că le rămânea doar tăcerea.

Claudia rămăsese la fel de retrasă ca întotdeauna. Venea la masă alături de ei doar dacă avea chef. Respinsese absolut toate tentativele ei de-a deveni prietene și, în cele din urmă, Amelia încetă să mai încerce. Fără îndoială că fata avea să se schimbe în timp, dar până atunci, o ducesă avea și alte probleme de care să se ocupe. Cum ar fi să scrie invitații pentru petrecere și să-și trimită servitorii înainte la Briarbank cu liste de sarcini și de alimente ce trebuiau cumpărate, precum și mormane întregi de lenjerie curată.

Era atât de ocupată, că ziua în care trebuiau să plece se apropie mai repede decât se așteptase. În loc să meargă pe drumul cel mai lung, care i-ar fi dus prin Londra, Spencer hotărâse să călătorească direct spre vest, spre Oxford și apoi Gloucester. Dar drumurile erau mai mici și mai proaste, iar asta însemna că înaintau încet. Atât Amelia, cât și Claudia își petrecură timpul în trăsura zgâlțâită și dându-și ligheanul de la una la cealaltă. În cea de-a treia zi, pe când intrau în Oxfordshire, Amelia se învioră. Îi scrisese unei verișoare de gradul doi, care acum se numea Lady Grantham, și aranjase ca grupul să facă popas la casa acesteia. Amelia nu fusese niciodată foarte apropiată de Veneția, nici măcar nu o plăcuse în mod special. Dar casa ei din oraș era foarte frumoasă și îi plăcea atât de mult să fie în societate sau în compania nobililor, că Amelia spera că aveau să fie primiți cu ospitalitate.

Soarele era încă sus pe cer când reședința Grantham le apărură în depărtare. Era un conac cu aspect prietenos, cu o arhitectură destul de modernă. Lacul nu foarte adânc din fața casei reflecta ca într-o oglindă fațada albă și multitudinea de ferestre. Una sau două lebede înotau alene. Se părea că Sir Russell se descurca destul de bine, se gândi Amelia. Pe de altă parte, soții Grantham fuseseră dintotdeauna oameni ambițioși.

Trăsurile se opriră pe aleea de la intrare. Când ea și Claudia coborâră, Sir Russell și Lady Grantham așteptau să le întâmpine. Veneția purta o rochie din mătase de culoarea caisei și afișa același zâmbet straniu pe care Amelia și-l amintea. Verișoara ei avea teorii extrem de elaborate despre cum zâmbetele largi duc la apariția prematură a ridurilor. Amelia se gândi că prefera mai degrabă să aibă riduri și să fie fericită, decât să aibă pielea fină și să pară o statuie.

— Amelia, fetiță dragă! A trecut prea mult de când nu ne-am mai văzut!

Amelia numărase, și de-abia dacă trecuseră două luni, dar își îmbrățișă verișoara și îi acceptă sărutul pe obraz.

— O! icni Veneția și rase scurt. Dar acum trebuie să mă adresez cu „Excelență”, nu-i așa?

— Nu, nu, o asigură Amelia. Suntem din familie.

Totuși, în sufletul ei, nu putea să nu se întrebe dacă omisiunea lui Lady Grantham fusese într-adevăr o întâmplare. Oare n-avea să fie recunoscută niciodată ca ducesă? Avea să fie mereu luată drept o rudă săracă sau o servitoare?

Le-o prezentă pe Claudia, a cărei paloare oferea o scuză perfectă pentru comportamentul ei retras. Curând, după ce descălecă și înmână hățurile unui grăjdar, li se alătură și Spencer.

– Excelență, salută Lady Grantham făcând o reverență elegantă. Suntem onorați să vă primim la reședința Grantham.

Pe Spencer nu îl confunda nimeni cu un personaj mai prejos de rangul de duce. De ce ar fi făcut-o? El arăta uimitor, ca întotdeauna. Înalt, arătos, nobil, perfect și atrăgător după trei zile petrecute în bătaia soarelui. Onoră prezentările pe cât de bine se așteptau toți, ceea ce însemna că dădu scurt din cap și se abținu de la a face remarci directe și grosolane.

– Haideți înăuntru!

Vesta lui Sir Russell aproape că se rupse din cusături când acesta le arată drumul cu un gest entuziast din braț. Veneția se lipi de Amelia, prinzând-o de braț în timp ce-i urmau pe bărbați înspre ușă.

– Mă bucur atât de mult că te văd, draga mea. Când am auzit de căsătoria ta, am fost atât de dezamăgiți că am pierdut șansa de-a sărbători. Și știu că și tu ai fost dezamăgită, având în vedere cât de mult ai așteptat să te măriți. Dar acum ești aici, și toată lumea este atât de fericită să vă întâmpine pe amândoi.

– Toată lumea? întrebă Amelia în holul de la intrare, unde ajunseseră între timp.

În loc de răspuns, Lady Grantham făcu un gest larg cu brațele și Amelia se uită în jurul ei pentru a vedea...

Pe toată lumea. Sau, cel puțin, toată lumea bună din Oxfordshire. Toți invitații începură să aplaude și să ovaționeze. Cerule mare, erau zeci de invitați! Amelia își recunoscuse niște rude și cunoștințe, dar presupuse că cei mai mulți erau nobilimea din apropiere, atrasă de promisiunea de ai vedea pe duce și pe ducesă. Surprinse privirea Claudiei. Fata înghițea în sec și părea că se simte rău. La vederea mulțimii, Spencer clipi fără să-i vină a-și crede ochilor, lucru care era tipic pentru el.

— Nu-i așa că-i minunat? șopti Veneția, prinzând-o de braț. Știu că nu ai avut parte de un bal de logodnă și nici de un mic dejun după nuntă așa cum se cuvine, dar nu dispera! Lady Grantham este aici ca să pună lucrurile în ordine! Am plănuit toată serata. Cină, muzică, dans.

— Cât de... cât de amabil din partea ta, zise Amelia și-i permise verișoarei sale să o tragă în mijlocul camerei, dar încercând în același timp să o țină aproape pe Claudia

Fata trebuia protejată de gloata aceasta.

— Haide, trebuie să cunoști pe toată lumea, îi zise Veneția. Oricum, lacheii vor avea nevoie de ceva timp pentru a aduce cuferele înăuntru.

Cu colțul ochiului, Amelia văzu cum Sir Russell lovește prietenește umărul lui Spencer, practic propulsându-l înainte, în mulțime. Începură prezentările. Și continuară parcă la nesfârșit. Amelia luă o expresie zămbitoare și politicoasă și salută cu căldură toate cunoștințele, vechi sau noi. Îl urmărea și pe Spencer, care în mod evident nu aprecia familiaritatea pe care i-o arăta Sir Russell. Amelia nu avea cum să înțeleagă o iotă din discuția lor, dar, după câte se părea, Spencer era la fel de bucuros să-i cunoască pe invitați cum ar fi fost să le înghită pălăriile și bonetele cu pene cu tot. Amelia oftă. Știa că genul acesta de serată nu era pe gustul lui, dar se putea preface măcar, de dragul etichetei?

Lady Grantham îi luă din nou brațul pentru a o îndrepta spre alt grup de doamne care așteptau. Întorcându-și gâtul pentru a-l vedea în continuare pe Spencer, Amelia văzu un domn înalt, mai în vârstă, zămbind și dând din cap în timp ce era prezentat de Sir Russell, care apoi făcu o plecăciune elegantă, după cum era moda la Curte. În timp ce omul încă mai era aplecat la pământ, Spencer se întoarse pe călcăie și părăsi camera.

O, acum Amelia chiar luase foc de supărare. Chiar plecase în timp ce domnul acela în vârstă nu-și terminase plecăciunea? Dacă nu avea un motiv bun, acest gest era înfățișarea grosolaniei. Iar ei erau musafiri în casa verilor ei... Era insuportabil felul în care îi desconsidera rudele. Din mijlocul invitaților se ridică un murmur de uimire, care nu făcu altceva decât să sporească umilirea Ameliei.

—Lady Grantham, începu ea, vrei să mă scuzi, te rog? Tocmai mi-am dat seama că printre lucrurile mele există un pachet important de care trebuie să am grijă personal. Voiam să-i spun lacheului, dar am uitat. Ies un pic să mă ocup de problema asta și mă întorc într-o clipă.

Amelia se îndepărtă înainte ca Veneția să protesteze.

—Ești drăguță să o prezinți pe Claudia ficei tale, Beatrice? Are cincisprezece ani și e nerăbdătoare să-și facă noi prieteni.

Lăsând-o pe Claudia în mâinile verișoarei sale, Amelia se grăbi să iasă pe ușa pe care ieșise și Spencer. Cum nu îl văzu imediat, coti spre stânga și merse pe aleea care ducea spre grajduri și casa trăsurilor. Fără îndoială că dăduse cu piciorul companiei oamenilor pentru a avea din nou grijă de cai.

Nu făcuse nici douăzeci de pași, când îi atrase atenția zgomotul unui acces de tuse severă și sufocantă. Venea dinspre grădină. Uimită, Amelia porni în direcția sunetului și trecu printr-un chioșc umbrit. Și ceea ce descoperi o ului.

—Spencer, tu ești?

O, Doamne! Știuse că ar fi trebuit să meargă mai departe de casă. Trase cu sălbăticie de eșarfa de la gât până o desfăcu, apoi își drese glasul:

—Nu e nimic. Aveam doar nevoie de puțin aer, se chinui el să spună pe un ton cât mai calm și stăpânit. Este al naibii de cald acolo înăuntru.

—Chiar așa? Mie nu mi s-a părut deloc cald, spuse ea pe un ton glacial. Dacă era ceva insuportabil în camera aia, atunci era vorba de atitudinea ta.

Spencer își coborî capul în mâini și expiră încet, încercând să-ți stăpânească bătăile puternice ale inimii.

—Nu mi-ai spus că aveau de gând să organizeze o nenorocită de petrecere, Amelia.

—Nu am știut.

—Nu?

Ura tonul acuzator pe care îi vorbise.

—Nu! Nu am știut! se apără ea și-și încrucișă brațele peste piept. Dar ce dacă au organizat o petrecere? Știu că nu avem chiar

crema societății de la Londra aici, dar sunt oameni cinstiți și bine intenționați. Ce au făcut, de merită respingerea ta?

– Nimic. Nimic.

Ea nu înțelegea. Și chiar dacă ar fi vrut să-i explice, nu era în stare să o facă. Capul i se învârtea. Nici măcar nu credea că este în stare să se ridice în picioare. Atât de mulți oameni, într-un spațiu atât de mic... și nu fusese pregătit pentru situația asta. Când participa la balurile din oraș, petrecea câteva ore bune înainte, pregătindu-se – din punct de vedere fizic și psihic. Și lua cu el coniac. Dumnezeule, ce n-ar da acum pentru un coniac.

– Du-te înapoi, îi spuse el. Vin și eu într-un minut.

Nu avea nevoie decât de puțină liniște și singurătate pentru a se aduna. Deși s-ar fi mulțumit și cu un minut. Dacă ar fi fost ore, ar fi fost și mai bine. Ea se așeză pe bancă, alături de el.

– Tu chiar ești bolnav, nu-i așa?

– Nu, răspunse el, dar mult prea repede pentru a fi credibil.

La naiba, drăcie, blesteme!

– Tremuri. Și ești atât de palid.

– Sunt bine.

– Spencer!

Tonul vocii ei se schimbase. Acum nu-l mai certa, era doar îngrijorată. El ar fi preferat să îl certe. De fapt, chiar îi plăcea când îl certa Amelia. În ultimele săptămâni îi fusese dor de ea.

– Arăți ca în noaptea aia, zise ea, pe terasa familie Bunscombe. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Al naibii de minunat! De ce trebuise să se însoare cu o femeie atât de inteligentă și de curioasă? Acum avea doar două variante: să o lase să-i smulgă declarația sau să povestească el așa cum voia.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse el, îngropându-și fața în mâini. E doar... ceva ce se întâmplă uneori, atunci când sunt prea mulți oameni în jurul meu. Nu-mi plac mulțimile.

Ea puse o mână pe umărul lui.

– Nu-ți plac mulțimile.

– De fapt, nu le suport. Niciodată nu am putut. Mă fac să-mi fie rău. Să-mi fie rău fizic.

Gata, îi dezvăluise tot. Nu mai spusese asta cu voce tare nimănui, niciodată în viața lui. Nu era sigur că se obișnuise nici

el cu ideea. Și era ciudat, dar acum, că recunoscuse adevărul, se simțea ușurat. Pulsul care până adineauri îi bătea ca un ciocan începu să se potolească, și își înălță capul.

Niciodată nu reușise să înțeleagă reacția pe care o avea în aceste situații. Din toate punctele de vedere, era un bărbat puternic, abil, inteligent, și fusese înnebunit de această singură slăbiciune toată viața lui. Poate că Amelia îl putea ajuta să înțeleagă.

– Dacă sunt pregătit dinainte, atunci mă simt bine pentru o vreme, explică el. Cam o jumătate de oră, cel mult. Dacă stau mai mult sau dacă sunt luat prin surprindere... mi se întâmplă ceva. Nu știu cum să descriu. Mi se face cald. Simt ca și cum mi s-ar învârti capul, iar inima începe să-mi bată cu putere. Brusc, aerul devine prea dens ca să-l respir. E ca și cum tot corpul meu urlă să plec imediat.

– Așa că pleci.

– Da.

– Chiar dacă trebuie să ridici pe sus o fată bătrână impertinentă și s-o iei cu tine.

Zâmbind puțin, Spencer ridică o sprânceană.

– Tu ai vrut-o! Își drese glasul și continuă: Atâta timp cât știu la ce să mă aștept, pot participa la adunări de genul ăsta. Am doar grijă să plec înainte ca situația să se înrăutățească.

– Da, zise ea. Cred că mi-ai spus asta. Cel mai important e să știi când să pleci. Așadar, acesta e motivul pentru care nu stăteai decât pentru un dans? Tot mitul acela cu Ducele de la Miezul Noptii...

– Nu a fost ideea mea. Am vrut doar să fiu cât mai puțin prezent, și e mai simplu să pleci după dansul de la cină. Dar toată povestea a luat amploare și...

Ea râse încet, scuturându-și capul.

– Toate bârfele alea și zvonurile! Toate speculațiile... pentru nimic.

– Pentru nimic.

El se scărpină pe gât, și ea își luă mâna de pe umărul lui.

– Nu mă deranjează bârfele. Niciodată n-am dat doi bani pe ce crede lumea despre mine. Este amuzant – și uneori folositor – să fii temut.

Sau așa fusese, cel puțin până când fusese acuzat de crimă și pierduse încrederea soției sale înainte ca măcar să aibă șansa de-a o câștiga cum trebuie.

– Spencer? Amelia îi luă o mână într-ale ei. Dacă tot ne facem confesiuni, simt nevoia să-ți spun și eu un secret. E foarte posibil ca eu să fi fost cea care a dat naștere celui mai urât zvon legat de tine. Unul mai rău decât oricare altul.

– O, da? întrebă el, curios.

– Da, spuse Amelia și îl privi abătută, mușcându-și buza. E posibil să fi spus, în fața unui grup de tinere domnișoare foarte impresionabile, că, la lumina lunii pline, te transformi într-un arici însetat de sânge.

El se luptă să rămână tăcut.

– Și, dacă te ajută cumva, să știi că acum regret, continuă ea.

– Da?

– O, da! A fost o insultă pentru aricii de pretutindeni.

Un râs gutural izbucni din pieptul lui, și sentimentul era al năibii de plăcut. El îi strânse mâinile în semn de mulțumire.

– Și așa ai pățit toată viața ta? îl întrebă curioasă.

El încuviință.

– Din câte îmi amintesc, da.

– Și nu doar în săli de bal?

– Nu, spuse el, dar își dorea ca lucrurile să fie atât de simple. Mi se întâmplă oriunde sunt oameni mulți și spații mici. În sălile de box, la teatru, la nunți, la petreceri, adăugă și o privi cu subînțeles.

– O! Amelia se liniști. Și în sălile de clasă? Și acolo?

El ridică din umeri, încordat. La naiba, era uimit de cât de mult sacrificase de-a lungul anilor. Și suferea și mai mult pentru că-și dăduse și ea seama.

– Știu, știu. Toată lumea pare să fie obișnuită cu situațiile astea, lucru care face totul să fie și mai enervant. Habar n-am ce naiba e-n neregulă cu mine. Mi-am petrecut întreaga viață simțindu-mă ca... ca un pește care nu poate să înoate.

Amelia îi atinse tâmpilele și-i mângâie părul.

– O, Spencer...

– Nu! exclamă el și-i îndepărtă mâna. Amelia, nu face asta! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă compătimi! Pot suporta

orice, în afară de asta. E o pacoste, te asigur, dar nu sunt schilodit din cauza acestei slăbiciuni. În loc să particip la petreceri frivole, am căpătat câteva talente folositoare. Știi foarte bine să joc cărți. Mă pricep la cai.

– Ai citit foarte multe cărți.

– Da. Și asta. Sunt fericit cu viața mea, așa cum este.

– Da?

Amelia îl privi cu îndoială în ochi.

– Da, răspunse el cu sinceritate.

Pentru că, în momentul acesta din viața lui, chiar era fericit. De la vizita lui Jack, relația dintre ei fusese mai dificilă, ca să se exprime simplu. Aproape că uitase cât de mult îi plăcea să vorbească pur și simplu cu ea. Uitase cât de bine era să râdă. Ea avea un fel de a-i scoate demonii la lumină și... fără să-i ignore sau să-i transforme în amorași grăsuți... ci pur și simplu adresându-li-se direct. Trăgându-i de urechi și privindu-i în ochi cu atitudinea aceea atât de caracteristică a Ameliei.

– Da, sunt fericit, repetă el. Sunt fericit cu viața mea, așa cum este acum. Chiar în clipa asta.

Niște pași scrâșniră pe pietrișul din apropiere.

– Cred că vine cineva, șopti ea. Poate ar trebui să...

O sărută. La început cu putere – până când șocul inițial trecu, și ea își dădu seama că era sărutată. Și apoi dulce, cu blândețe – pentru că ea merita tandrețea lui. Îi prinse bărbia între două degete și o trase mai aproape. Îi exploră gura cu buzele și limba, ademenind-o să se deschidă pentru el. Determinând-o să coopereze total.

Pentru că ea merita și efortul acesta. Era o femeie care ar fi meritat să fie curtată de o legiune de amoroși. Cum de rămăsese nemăritată atâția ani, mereu pe marginea sălilor de bal? Cum de nu o alesese niciodată din mulțimea de fete și nu o invitasese la dans? La naiba, era un prost. Dar un prost foarte norocos. Ea se retrase, mult prea repede.

– Cred că au plecat. Se uită peste umăr și obrajii îi căpătaseră o nuanță foarte drăguță de trandafirii. Ce reacție rapidă! Te pricepi de minune să maschezi problema asta. Celor aflați în luna de miele li se iartă orice comportament nepoliticos.

– Ei bine, atunci există o soluție. Ne vom petrece restul vieții într-o continuă lună de miere.

Ea râse, de parcă ar fi fost o idee ridicolă. El și-ar fi dorit să nu fi fost.

– Sincer, Spencer, nu pot să nu mă întreb... Sigur se poate face ceva. Ai încercat...?

– Da.

– Dar nu am terminat...

– Nu contează. Am încercat tot ce-ți trece prin minte. Nimic nu a funcționat. Asta face parte din mine, Amelia. Așa sunt eu și m-am împăcat cu mine însumi de multă vreme.

– O! Își lăsa bărbia în piept, dezamăgită. Înțeleg.

Frustrat, Spencer își trecu o palmă peste față. Desigur, acum se aflau în prezent – nu cândva în trecut. El era căsătorit. Avea o pupilă. Și oricât de mult s-ar fi împăcat cu o viață lipsită de evenimente sociale, era corect să-i ceară același lucru și Ameliei?

Ospitalitate și prietenie... lucrurile astea erau parte din ea. Ca să nu mai spună de obligațiile pe care le vor avea în sezonul de debut al Claudiei. Simți un gust amar în gură și făcu o grimasă.

– Pot face ceva pentru tine? îl întreba ea.

– Nu, nu. Doar lasă-mă în pace.

– Aș putea trimite după...

– Lasă-mă în pace, spuse el, poate un pic prea insistent.

Amândoi se încordară. Știa că o îndepărtează și mai mult de el, pentru că trăia ca să-i ajute pe ceilalți. Dar în situația asta chiar nu avea ce să facă pentru el. Spencer trase puternic aer în piept și continuă pe un ton calm:

– Când se întâmplă asta, am nevoie doar să fiu singur.

– Bine, zise ea și se ridică în picioare. O să plec. Rămâi aici cât dorești, te voi scuza în fața invitaților.

Și cu asta porni grăbită înapoi spre intrarea în casă. Spencer oftă, simțind greutatea sentimentului de vinovăție pe umerii săi. În ultimele câteva minute se simțise mai aproape de Amelia decât în ultimele săptămâni, dar problema asta blestemată a lui era, practic, zidul de care se dăduse cu capul toată viața lui. Și indiferent ce spunea el sau făcea ea, întotdeauna aveau să rămână separați, fiecare de câte o parte a zidului. Ea avea nevoie de compania

oamenilor pentru a se simți împlinită, iar el nu se simțea întreg decât atunci când era aproape singur.

Chiar încercase *totul*? Sincer să fie, nu. În tinerețe, încercase să depășească această problemă blestemată prin nenumărate trucuri – majoritatea implicau băutură și pură voință –, dar întotdeauna fusese motivat de propriile nevoi și dorințe egoiste. Dorința de-a merge la școală. Dorința de-a face curte fetelor. Frustrarea pe care o simțea din cauza handicapului său.

Dar exista un singur lucru pe care nu îl încercase. Nu încercase să învingă problema de dragul Ameliei. Cel puțin, îi datora să încerce.

– Ești sigur?

Amelia studie expresia de pe chipul soțului ei, căutând orice semn de ezitare. El se rezemă de perete și-și încrucișă gleznelor.

– Pentru a cincea oară, Amelia. Sunt sigur.

– Chiar nu te deranjează?

– Nu mă deranjează.

Ea își puse mânușile.

– Știi că nu trebuie să mergem acolo deloc.

– Știu.

– Aș fi zis să așteptăm până după începerea dansului, dar bănuiesc că ne așteaptă tocmai pe noi pentru a începe. O să rămânem doar pentru o melodie sau două. În clipa în care vrei să plecăm, nu trebuie decât să-mi spui. Nici măcar nu trebuie să rostești vreun cuvânt. Vom avea un fel de semn. Poate... să-ți atingi primul nasture de la vestă.

– Un semnal? se miră el și-și arcui o sprânceană. Dar ce suntem, spioni pentru Coroană? Nu pot să te iau pur și simplu din salon? Data trecută a funcționat destul de bine tehnica asta.

Ea îi aruncă o privire dezaprobată. Lucru care era dificil, pentru că nimic din aspectul lui nu putea să-i nască sentimentul acesta. Nici măcar atunci când era acoperită de mătase și perle, Amelia nu putea atinge eleganța pe care o emana el, cu un simplu costum alb cu negru. Pur și simplu arăta splendid.

– Nu te uita așa la mine. Cred că ți-a plăcut, zise el și ochii i se întunecară. Știu că mie da.

Ea roși. Ei bine, dacă trebuia să fie sinceră, îi cam *plăcuse*.

— Pentru seara asta, e suficient un semnal discret. Păstrează luatul pe sus pentru mai târziu, în particular.

Își zâmbiră, și ea simți fluturi în stomac. Ceva se schimbaseră de la discuția lor din grădină, în după-amiaza aceea. El se deschisese în fața ei, destăinuindu-și slăbiciunile așa cum nu o mai făcuse din timpul discuției de la grajduri. El era un bărbat care își petrecuse întreaga viață dorindu-și să nu fie înțeles, dar îi dezvăluise o parte din sufletul lui. Și acum, de fiecare dată când se întâlneau, era ca și cum își transmiteau mesaje secrete — uneori o glumă, uneori o remarcă, alteori o aluzie păcătoasă. Se comportau ca un cuplu, nu ca doi oameni care, din întâmplare, erau căsătoriți. Noul lui comportament îi dădea Ameliei noi speranțe.

Optimismul ei prostesc crescuse, deoarece ea știa că el face un mare sacrificiu participând alături de ea la petrecerea asta. Îi era teamă că inima ei se afla într-un pericol serios, dar nu mai era în stare să ridice din nou barierele între ei. Nu putea decât să spere că părerea lui se va schimba. Odată ce aveau să ajungă la Briarbank, avea să vadă cât de mult însemnau pentru ea casa și familia ei — cum aceste repere îi modelaseră personalitatea, la fel cum și pe el îl transformase trecutul lui. Poate că atunci va înțelege cât de mult o durea faptul că era separată de Jack.

În timp ce Spencer o privi de sus în jos, privirea lui mulțumită se transformă într-o încruntare. Dintr-odată conștientă de sine, Amelia își duse o mână la gât.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

Dar în timp ce se uita la ea, încruntarea lui se adânci. Era derutat, ca și cum se așteptase la altceva decât ceea ce vedea în fața ochilor.

— Rochia arată bine?

Ea se roti un pic, în speranța că el îi va lăuda rochia și că va coborî cu ceva mai multă încredere de sine.

— Da, răspunse el gânditor. Dar ție îți stă întotdeauna bine în albastru.

Ei bine, se părea că asta era singura laudă pe care avea s-o primească. Se mai uită pentru ultima dată în oglindă, agitată, și apoi i se alătură lui Spencer la ușă. Înainte să părăsească

încăperea, Amelia se opri ca să-i aranjeze gulerul și vesta cu mâinile înmănușate.

Privirile li se întâlniră. Ea rămase cu degetele răsfirate pe pieptul lui. Ar fi fost un moment perfect să o sărute... dacă voia asta. Mai devreme, în grădină, o îmbrățișase atât de tandru. Dar poate că nu fusese decât altă tactică dintr-o lungă strategie de păcăleală și disimulare.

După ce se uită lung în ochii ei, se întinse ca să deschidă ușa.

— Mergem?

Invitații de la acest bal erau mult mai docili decât gloata de la Londra. Peisajul câmpenesc nu le oferea doar camere mai spațioase, dar îi forța să aibă și un număr rezonabil de musafiri.

Totuși, când intrară în holul modest al familiei Grantham, Spencer își încordă brațul. Amelia îl simți și avu impulsul de a-i șopti câteva vorbe de încurajare sau de a-l mângâia, dar se abținu, știind că asta nu ar fi făcut decât să-l enerveze și mai mult. Ultimul lucru pe care îl voia era să se agite oamenii în jurul lui. Dorea doar să fie lăsat în pace.

Și, desigur, fură asaltați imediat de oameni. Din fericire, ea îi cunoscuse pe câțiva dintre musafiri mai devreme. Făcu repede prezentările și, odată ce Spencer îi salută morocănos ca de obicei, preluă ea sarcina de-a face conversație. Astfel se plimbară prin tot salonul, avansând de la un grup mic la altul. Spencer saluta concis, la limita politetii, și Amelia se ocupa cu bucurie de restul. Întreba de sănătatea rudelor îndepărtate, schimba amintiri cu cei care îl cunoscuseră pe Leo, respingea întrebările impertinente legate de faptul că se căsătoriseră în grabă, și accepta urările de fericire cu la fel de multă grație. Prin faptul că se împinsese în față, reușise să îl cruțe pe Spencer de povara curiozității celorlalți.

Și, pe măsură ce seara înainta, își dădu seama că îi făcea plăcere să fie în centrul atenției. Aceasta era prima lor apariție în public, împreună, și chiar era ceva să fii doamna de la brațul ducelui de Morland. În ciuda faptului că era ușor încruntat, până acum Spencer nu-și atinsese nasturele de la vestă și nici nu o aruncase pe umăr ca să o ia din salon. Seara se desfășura surprinzător de bine, și Amelia se simțea bine pentru că avea libertatea să râdă,

să discute și să glumească cu oricât de multă obraznicie dorea. De fapt, niciodată nu se simțise atât de bine în viața ei.

În timpul unei conversații, când își ridică ochii și descoperi că domnul Twither, bătrânul prieten al tatălui ei, îl incolțise fără milă pe Spencer pentru a-l întreba de potcovari, Amelia apelă la o nouă tactică: flirtă ca o nerușinată. Se strecură pe lângă bătrânul, îi aduse un compliment pentru picioarele vâjoase, făcu o remarcă legată de vigoarea tinerească pe care o emana, laudă forma uimitoare a ochelarilor săi și apoi îl trase cu subtilitate pe Spencer de acolo, lăsându-l pe sărmanul om îmbujorat, bâlbâindu-se și destul de mândru de sine.

Și apoi, înainte ca oricine altcineva să se apropie de ei, spuse cu voce tare că salonul este neîncăpător și foarte călduros, luă două pahare de vin de pe tava unui servitor care trecea pe lângă ei și îl trase deoparte pe Spencer.

— E o nișă chiar acolo, șopti ea, prefăcându-se că soarbe din pahar în timp ce-i arăta direcția.

El luă celălalt pahar din mâna ei.

— După tine.

Din întâmplare, muzicienii începură să cânte în același moment primele note ale unui cadril și, în mijlocul entuziasmului cu care invitații își căutau un partener de dans, Amelia și Spencer reușiră să se strecoare în spatele unui perete despărțitor din sticlă opacă. Locul avea forma unui triunghi mic și era ocupat în cea mai mare parte de un palmier singuratic.

Spencer goli paharul dintr-o înghițitură, apoi făcu o grimasă și-și șterse gura.

— Ei bine? Întrebă ea precaută, scrutându-i chipul pentru a descoperi orice semn de dificultate.

— Vinul ăsta e oribil. Privi amenințător spre pahar, înainte să-l pună pe o poliță, în spatele lor. Ochii lui priviră spre panoul de alături. Și nici muzicienii nu sunt mult mai buni.

— Da, dar *tu* cum te simți? Îmi pare rău pentru domnul Twither. Știi, e inofensiv, dar ține la conversație așa cum se ține câinele de os. O, și gemenele Wexler, cât de îngrozitoare sunt! scutură ea din cap. Nu au pic de rușine! Flora chiar te-a ciupit de posterior, sau mi s-a părut?

El nu răspunse. Doar zâmbi ușor, în felul acela distrugător de fermecător și seducător în care zâmbea rar. Zâmbetul acesta și vinul o făcuseră să simtă fluturi în stomac.

– Te distrezi, observă el.

– Da, recunosc eu ea și sorbi din băutură. Știu că tu urăști genul acesta de petreceri și că trebuie să fie cea mai chinuitoare seară...

– O, eu n-aș spune asta.

Ceva se lovi de panou, pe partea cealaltă, și o făcu să tresară. Spencer îi cuprinse talia cu un braț și o trase mai aproape. Ea se întoarse ca să fie cu fața la el, și mâna lui îi mângâie trupul până ajunsese la baza spinării. Cealaltă îi mângâia gâtul. Se simți dintr-odată emoționată și rămase cu privirea la eșarfa lui.

– Chiar te simți bine în seara asta? îl întrebă.

– Mă simt bine acum.

– Ai...

„Taci din gură, nătăfleașo. El e aici pentru tine. Noaptea asta merge mult mai bine decât ți-ai fi imaginat tu vreodată. Ai grijă să n-o strici!”

– Ce voiai să zici? o impulsionează el, mângâindu-i absent talia.

Ea se forță să-l privească în ochi și înghiți în sec. Probabil că vinul îi dăduse curaj. Sau o făcuse mai proastă. Cel mai probabil, avusese ambele efecte.

– Te-ai uitat ciudat la mine toată seara. Mă tem că ești dezamăgit într-un fel. De mine.

Încruntarea de la început devenea acum o expresie de dezaprobară. Cuvintele îi năvăliră afară din gură. Cuvinte prostești, ilogice, dureros de adevărate.

– Ideea e că tu ești atât de chipeș, înțelegi? Ridicol de chipeș. Cred că ești cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, și știu că eu nu arăt ca o ducesă. Știu că nu făcea parte din înțelegere să ne prefacem că avem sentimente unul pentru celălalt și știu că puțin îți pasă de ceea ce crede restul lumii. Dar mie îmi pasă ce gândesc. Puțin, dar îmi pasă. Nu am ce să fac în privința asta. Și se pare că-mi pasă foarte mult... mă tem că mult prea mult... de ce crezi tu, așa că...

– Șșș, șopti el și-i puse un deget pe buze.

Și apoi nu mai spuse nimic. Oare nu știa ce să spună? Ce ne-
roadă era! „Spune o minciună. O, te rog. Pur și simplu, minte-mă.
Spune-mi că sunt frumoasă. Eu mă voi preface că te cred și apoi
putem uita că seara asta s-a întâmplat vreodată.”

El își înclină capul spre fereastră și își folosi buzele ca să-i
transmită un „Ascultă” mut.

— Da, da, se auzi de dincolo de fereastră un râset de doam-
nă respectabilă. E o adevărată lovitură pentru Lady Grantham.
Am înțeles că e prima lor apariție în public, de la nuntă.

— Slavă Domnului, replică pe un ton arțăgos prietenul nevăzut
al doamnei. Acum poți înceta să mă mai bați la cap cu „adevăra-
tul” motiv pentru care s-au căsătorit.

— O, da! E evident o căsătorie din dragoste. Niciodată nu m-am
îndoit de asta.

Se auzi un sunet gutural.

— Ba nu m-am îndoit! protestă doamna. Amelia a fost dintot-
deauna o fată încântătoare, dar i se cuvine să aibă parte de o astfel
de căsătorie. Și toată lumea poate vedea că Excelența Sa este com-
plet fermecat. Nu pleacă o clipă de lângă ea.

Din spatele ferestrei, Amelia aproape că izbucni în râs. Spencer
îi acoperi gura cu palma.

Bărbatul fornăi.

— Da, și orice bărbat cu doi ochi poate vedea exact care sunt
calitățile care l-au fermecat. Și le ține la vedere, ca să le observe
toată lumea.

Amelia făcu ochii mari. Spencer aruncă o privire ștrengărească
spre sânii ei și-și ținu mâna mai departe peste gura ei.

Bărbatul își coborî vocea, și ea își ținu respirația ca să-i poată
înțelege cuvintele.

— Și eu aș ține-o aproape, dacă aș fi ducele. Dacă flirtează cu
atâta nerușinare chiar în fața lui, imaginează-ți ce poate face
atunci când n-o vede el.

— O, aiurea! ripostă femeia. Amelia nu e așa. Și ce dacă au
încredere unul în celălalt? Este foarte bine că sunt tineri însu-
răței fericiți.

În clipa aceasta, Amelia râdea atât de tare, că îi tremurau ume-
rii. Spencer îi ordonă din priviri să se stăpânească, și ea se chinui

să-și recapete calmul. Dar nu reuși. Chicoti mai departe în palma lui, fără să se poată opri, timp de un minut întreg, cu lacrimile curgându-i pe obraz, până când muzicienii începură să cânte o melodie mai veselă și cuplul bârfitor se întoarse la petrecere.

Ea tot nu se putea opri din răs. Dacă se oprea – dacă înceta să se poarte ca și cum tot ce ar fi auzit până acum nu ar fi fost atât de ridicol – ar fi trebuit să recunoască sincer cu câtă disperare își dorea să fi fost adevărat. Dacă se oprea din răs, nu s-ar fi putut opri să nu... plângă.

„Pot să-ți dau drumul acum?” păreau că o întreabă ochii lui. Ea încuviință.

– O, Doamne, șopti ea, ștergându-și obrazii. Îmi pare rău, dar a fost atât de... Se opri și-și înecă un chicot într-un oftat. Închipuie-ți, dacă ar știi doar...

– Ce să știe? întreabă el și întinse mâna spre ea.

De data asta nu-i mai puse un deget pe buze, ci îi cuprinse obrazul cu palma. Îi înclină capul în așa fel încât să-i cerceteze mai bine chipul cu privirea lui pătrunzătoare.

– Să știe adevărul?

Dintr-odată, răsul îi dispăru de pe buze. De-abia dacă mai putea respira.

– Amelia, șopti el, în clipa asta, nu cred că ai recunoaște adevărul nici dacă te-ar ciupi de fund.

O sărută apăsat pe frunte. Ea nu reuși să-și dea seama ce însemna sărutul acesta, și nici măcar dacă îi plăcuse sau nu.

– Iată ce o să facem, începu el. După ce se termină dansul ăsta, ne strecurăm afară din nișa asta pe unde am venit și o să avem încredere unul în celălalt. Eu o să renunț la aerul meu plictisit și o voi invita pe una din gemenele alea acaparatoare Wexler la dans. Sper să fie Flora.

Amelia își înghiți un zâmbet, și el îi mângâie obrazul cu un deget.

– Iar după asta o să plec să beau un pahar de coniac în liniște și nimeni nu va observa. Mă voi întoarce după tine într-o oră și, între timp, tu trebuie să dansezi și să te distrezi în fiecare clipă.

– Dar...

– Nu mă contrazice. Distrează-te.

Muzica se termină, și el dispăru înainte ca ea să poată protesta. Nu trecură nici două secunde, că deja îi ducea dorul. Își aminti de paharul ei de vin, pe care îl băuse pe jumătate. După ce mistui și restul băuturii dintr-o înghițitură, ieși de după panoul de sticlă. Fără cel mai vizibil accesoriu al ei – fără duce la braț – se pregăti să-și petreacă următoarea oră ca înainte, când era „Doar Amelia“. Să se simtă bine, dar nu extraordinar. Să sporovăiască împreună cu doamnele, pe marginea salonului. Să se confunde cu tapetul.

Capitolul 17

Soția lui era în mijlocul petrecerii. Într-un balcon aflat în umbră, din care putea vedea întreaga sală, Spencer ținea un pahar de coniac în mână și o urmărea pe Amelia dansând cu cel de-al patrulea partener. Fuseseră patru dansuri, și tot atâția parteneri. Se mișca veselă, zâmbind tot timpul. Odată ce se întoarse la locul ei, avu un schimb scurt de replici cu doamna de alături, și câțiva oameni din preajma lor izbucniră în râs.

Toate urechile erau ciulite pentru a-i asculta replicile. Toți ochii erau îndreptați spre ea – spre mătasea argintie și strălucitoare care îi mângâia formele voluptuoase și la albastrul și mai sclipitor din ochii ei. Acum chiar era ducesă și, fără îndoială, fascinația multimei față de ea se datora și noului titlu nobiliar. Dar titlul nu era suficient pentru a-i fermeca fără încetare. Amelia făcea asta. Prin faptul că era prietenoasă. Veselă. Extrem de atrăgătoare. Fata bătrână și simplă nu mai exista. În noaptea asta, spiritul ei fusese eliberat, și acum se desfășura în toată splendoarea. Toată lumea voia să fie în preajma ei. Să râdă împreună cu ea. Să guste măcar o dată din farmecul ei îmbătător.

Și Spencer voia asta, mai mult decât oricine. Fără îndoială, un pahar de coniac de calitate, savurat în liniște, era una dintre plăcerile vieții, și el avea de păstrat o reputație de mizantrop greu câștigată. Dar nu trebuise să plece. În noaptea asta nu mai amețise, iar pulsul nu i-o mai luase razna. De fapt, de-abia dacă observase aglomerația. La fel ca toată lumea, fusese fermecat de soția lui.

– Ce faci aici? se auzi o voce din spatele lui.

Se întoarse.

– Eu ar trebui să te întreb asta.

– Mă uit la petrecere, ca și tine.

Claudia păși înainte și se opri lângă el, la balustradă. Împreună, se uitau în jos, la cei care dansau.

– M-am plictisit de Bea Grantham. E o fată foarte prostuță.

– Credeam că e de aceeași vârstă cu tine.

– Nu în toate privințele.

Aplecându-se peste balustradă, Claudia își odihni bărbia într-o mână.

– Amelia arată bine în seara asta, spuse ea pe un ton surprins.

– Da, așa este.

Hm. Acum avea răspunsul la întrebarea lui. În noaptea în care se cunoscuseră pentru prima dată, dacă cineva i-ar fi cerut să o descrie pe Amelia d'Orsay, el ar fi răspuns că este modestă.

În cel mai bun caz, că nu iese cu nimic în evidență. Și până dimineată, ajunsese să o considere plăcută, ba chiar drăguță, dacă stătea într-o lumină care o avantaja. Întotdeauna o găsisese senzuală, grație formelor ei voluptuoase.

Dar mai devreme, când venise în apartamentul lor îmbrăcată cu rochia aia... Doamne sfinte! Avusese impresia că l-a lovit cineva în stomac. Inima i se poticnise și începuse să-l doară în piept. Brusc, își dăduse seama că acum o considera una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse vreodată. Când se întâmplase asta? Își petrecuse toată dimineata punându-și această întrebare – schimbarea se petrecuse în ea sau în el?

Și, ei bine, acum primise răspunsul. Era vorba de ea, numai de ea. Și poate că ea nu se schimbase, ci doar ieșise la suprafață.

– E foarte plăcută de domni, nu-i așa? comentă Claudia pe un ton vesel. Poate că voi apela la sfaturile ei.

Un sentiment de neliniște îi făcu stomacul să se strângă. De când Amelia sugerase că era posibil ca pupila lui să fie invidioasă pe soția lui, Spencer nu se mai simțise în largul său în preajma ei. Se îndoia că bănuielile Ameliei erau adevărate, dar se temea să întrebe și să afle adevărul. În general, pur și simplu nu mai știa cum să vorbească cu Claudia. Nu că ar fi fost vreodată foarte priceput la asta, dar în ultimul timp ea era foarte sensibilă și dificilă.

Ura faptul că devenea o domnișoară și că, odată cu asta, se îndepărta din ce în ce mai mult de el.

– Trebuia să dormi de mult, îi spuse Spencer.

Ea oftă teatral.

– Ai de gând să te porți cu mine de parcă aș fi o fetiță pentru totdeauna?

– Da. Asta fac tutorii. Noapte bună, încheie el sarcastic, când o văzu că se îmbufnează.

Odată ce Claudia plecă, se întoarse ca să o vadă pe Amelia din nou în mijlocul mulțimii. Nici nu era dificil să o găsească. Tot ce trebuia să facă era să caute cu privirea gloata de bărbați care roia în jurul ei. Nu era singurul care o admira, și nu se putea prefăce că nu îl deranja lucrul acesta. Oricât de umilitor ar fi fost să recunoască asta, prefera mai degrabă să creadă că ea nu avea variante mai bune de căsătorie în afară de el. Că, în ciuda atitudinii sale – care lui îi plăcea atât de mult –, nu trebuia să-și facă griji că o putea pierde în fața altui bărbat.

Luă o altă înghițitură de coniac. În noaptea asta era îngrijorat. Foarte îngrijorat. Mai devreme, când erau ascunși după peretele acela de sticlă, se uitase în ochii lui cu o neîncredere sfâșietoare. Chiar nu avea nici o idee cât de mult însemna ea pentru el? Pentru numele lui Dumnezeu, se afla acolo. La o petrecere. În Oxfordshire. Pentru ea. Asta ar fi trebuit să-i dea de gândit.

Totuși, era clar că nu era suficient. Nu avea altă soluție. Trebuia să-i explice câteva lucruri. Foarte încet și cu toate detaliile. Iar pentru un bărbat care jurase cu mult timp în urmă că nu va da explicații niciodată în fața nimănui... trebuia să admită că era destul de nerăbdător s-o facă.

Cobori pe scări și intră în hol tocmai când începură primele acorduri ale unui vals. Amelia deja avea un alt partener – un fermier din partea locului, al cărui nume îl uitase deja –, dar lui Spencer nu-i păsa câtuși de puțin.

– Cred că acesta e dansul meu, zise el și-și întinse mâna exact în fața bărbatului care aștepta.

Amelia îi aruncă o privire plină de reproș, dar fermierul deja plecase. Luând-o în brațe, Spencer își trase soția pe ringul de dans.

- E deja miezul nopții? îl tachină ea.

- Aproape, zise el, și o conduse într-o serie de piruete bruște. Îți datorez un răspuns pentru mai devreme.

- O, nu, se bâlbâi Amelia. Nu, te rog. Am fost atât de prostuță să...

- Ai spus că m-am holbat la tine toată noaptea.

- Doar... doar puțin.

- O, chiar m-am holbat. La fel ca fiecare bărbat de aici. Nu-mi spune că nu ai observat.

- Sunt atrași doar de noutate.

- Așa le spui în seara asta? chicoti el și se uită la decolteul ei.

Amelia roși.

- Presupun că o rochie cu decolteu generos face minuni când vine vorba de încrederea în sine a unei fete.

- Hm, replică el gânditor și o strânse mai puternic de mijloc. Nu, Amelia, nu cred că are legătură nici cu rochia, nici cu faptul că ești o figură nouă. Ei se simt atrași de tine. În seara asta ai fost curtată. Ai flirtat, ai dansat și ai râs cu fiecare bărbat care ți-a ieșit în cale. Și te-ai bucurat de faptul că-ți dădeau atenție. Nu nega asta.

- Prea bine, nu o să neg, conchise ea și îl privi precaută. Te deranjează?

O întrebare foarte bună. Și el se întrebase același lucru, dar nu putea începe să-i dea un răspuns aici.

- Trebuie să plecăm, zise el. Imediat.

Ochii ei se măriră de îngrijorare.

- O! O, sigur că da! Te simți rău. Apoi își coborî vocea: Cel puțin, poți să termini valsul? Va fi mai puțin bătător la ochi dacă...

- Imediat.

O făcu să se oprească brusc.

- Bine, atunci. Du-te tu înainte și eu voi transmite scuzele noastre lui Lady Grantham.

- Tu vii cu mine.

- Dar trebuie să...

La naiba, când o să învețe să nu se mai certe cu el? Spencer scoase un oftat nerăbdător, își încordă brațul la spatele ei, se aplecă și o ridică în brațe. Icnetul ei surprins îi înfierbântă sângele.

Toate perechile se opriră din dans în jurul lor. Iar el se strădui din toate puterile să nu rânjească atunci când rosti:

— Plecăm. Împreună. Acum.

Omul ăsta era un barbar. Amelia putea vedea asta în ochii fiecărui invitat. Pentru că, desigur, toți ochii din încăpere erau îndreptați spre ea și Spencer. Expresiile lor variau de la șoc la bucurie. Era o scenă precum se așteptaseră să vadă, și ei îi era milă de Lady Grantham, pentru că evenimentul acesta avea să ducă la finalul prematur al seratei. Musafirii aveau să plece imediat, disperați să ajungă la casele lor și să bârfească, să scrie scrisori și să le povestească servitorilor cele întâmplare. După ce aveau să iasă din sala de bal, bârfele legate de comportamentul sălbatic al lui Spencer aveau să se dubleze în numai câteva ore. Chiar era un geniu.

În timp ce treceau de Lady Grantham, care îi privea cu gura căscată, Amelia încercă să se scuze.

— Mulțumim foarte mult pentru seara asta minunată. Ne vedem la micul dejun.

Spencer își încordă mâinile în jurul ei și comentă destul de tare ca să audă toată lumea:

— Nu face nici o promisiune.

Amelia nu se putu abține și izbucni în râs. Și, cu asta, o scoase din sala de bal. În timp ce se îndreptau spre scările interioare, ea se așteptă să o pună jos. Era și normal, având în vedere că trebuiseră să plece repede din cameră, pentru că el se simțea rău. Oricum, fusese o mutare extrem de inteligentă din partea lui să-i facă pe toți să creadă că nu mai putea rezista nici o clipă fără să-și ducă soția sus în pat. Era adevărat că celor proaspăt căsătoriți li se ierta orice comportament rușinos. Și ea considera că asta era o mică victorie, faptul că Spencer avea să lase o sală întreagă să creadă că ea era slăbiciunea lui, decât să pară scorțos și arogant. Întreaga întâmplare era extrem de plăcută.

— Zău așa, șopti ea în timp ce urcau treptele, de aici pot merge și singură.

El pufni fără să țină cont de spusele ei și continuă să urce câte două trepte odată, cu ea în brațe. Amelia încetă să mai comenteze. Și asta era plăcut.

O puse din nou pe picioare la intrarea în camerele lor și, după ce ajunseră în dormitor și închiseră ușa, Spencer traversă camera trăgând de eșarfa de la gât.

Amelia îl lăsă în pace ca să-și revină și se duse la măsuța de toaletă. Își scoase mânușile și-și dădu jos brățara, pe care o așeză pe o tavă de argint.

– Îți mulțumesc pentru noaptea asta, spuse ea încet, urmărind cu privirea reflexia lui din oglindă, în timp ce-și scotea haina și o arunca pe jos. Îmi dau seama ce încercare dificilă a fost pentru tine.

– Chiar așa?

El veni în spatele ei, îmbrăcat doar în vestă și cămașă.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Ochii lui erau întunecați și pătrunzători. Dintr-odată conștientă de sine, Amelia înghiți în sec și duse mâna să-și desfacă cerceii.

– Lasă-i, îi comandă el.

Înghetată de ordinul lui de netăgăduit, rămase să se uite la soțul ei. Nu era palid și nu părea deloc că i-ar fi rău. Din contră, emana putere și virilitate. Singura care transpira și tremura era Amelia.

– Lasă perlele, repetă el și-i puse mâinile pe șolduri.

Gestul lui o împinse înainte.

– Da, rosti el răgușit. Mai mult. Oferă-mi și mie ceea ce le-ai arătat în seara asta tuturor bărbaților.

Îi trase brusc șoldurile în spate, forțând-o să se sprijine pe coate. Poziția asta îi împinse sânii înainte și, în oglindă, se vedeau mai umflați, tânjind după atenție. Nici măcar ea nu-și putea lua ochii de la ei.

Îi mângâie posesiv formele voluptuoase ale posteriorului și șoldurilor.

– Chiar știi prin ce încercare dificilă am trecut, Amelia? Să privesc de la depărtare, în timp ce soția mea dansa și flirta cu fiecare bărbat din încăpere? Chiar poți să înțelegi cum e asta?

„Da”, gândi ea. „Da, om ridicol ce ești! Desigur că știu cum e să stau neobservată, în timp ce toate femeile din cameră sunt fermecate de tine.” Nu se gândise la asta până acum, dar era posibil să se fi bucurat de petrecerea din seara asta numai ca să se răzbune pe el? Demonul din ea replică:

– Spune-mi. Spune-mi cum te-ai simțit.

Privirea lui o prinse pe a ei, în oglindă. Între timp, mâinile lui făceau lucruri păcătoase și pline de senzualitate.

– Poate că ar trebui să spun că m-am simțit foarte mândru. Nu ar fi o minciună. Dar nu ar fi nici întregul adevăr.

Ea simți cum fustele i se ridică, la început încurcându-i-se între glezne, apoi urcând în sus și atingându-i partea sensibilă din spatele genunchilor. Amelia simți aerul pe picioare – o răcorea și o înfierbânta în același timp.

– Adevărul este, continuă el și-și folosi coapsa pentru a-i îndepărta și mai mult picioarele, că am fost și foarte furios.

Degetele lui îi mângâiară linia sensibilă din interiorul coapsei, urcând în sus pentru a-i mângâia zona intimă. Ea era pregătită pentru el, incitată și umedă, și descoperirea îi făcu pe amândoi să geamă. Ridicătura dură din pantalonii lui îi atinse șoldul.

– Mi-a făcut poftă să-ți dau o lecție.

Îi desfăcu picioarele cu forță și se așeză între ele. Ea fu asaltată de un val de fierbințeală. În oglindă, sânii ei se ridicau și coborau într-un ritm sugestiv, ca și cum el deja s-ar fi mișcat înăuntrul ei. Respirația i se întetă când se aplecă peste ea, prinzându-i fustele între spatele ei și abdomenul lui în timp ce-și descheia pantalonii.

În câteva secunde, îl simți la intrare. Trupul ei tânjea după el. Aproape că plângea după el.

– Da? îi respiră el la ureche.

– Da, răspunse ea.

„Da.” Și o pătrunse cu o singură mișcare rapidă și dură, care zgudui măsura de toaletă. Trupul i se trase înapoi în fața asaltului, dar el nu-i permise să se odihnească. Se retrase încet, aproape de tot, pentru ca apoi să o pătrundă din nou, complet.

– Ești a mea, spuse el prinzând-o de șolduri și împingându-se și mai mult în ea. A mea.

O pătrunse atât de adânc, și era atât de tare și puternic. Nu-l mai simțea decât pe el. Degetele, buzele, urechile, pielea... toate părțile corpului ei se topiră de tot, nu mai contau.

O ridică de mijloc și începu să se miște într-un ritm energic, neiertător. Pe masa de toaletă, brățara ei zornăia în tava aurită. În oglindă, sânii ei săltau odată cu mișcările lui, zvâcnind senzual și amenințând să iasă din corset. Pe măsură ce ritmul se înteti, marginea întunecată a unei arcole se eliberă din corset. Acum decolteul îi tachina sfârcul întărit... înainte și înapoi, așa cum se mișca înainte și înapoi, iar fustele de mătase i se adunară între picioare și o mângâiau în locul acela sensibil.

Și înăuntrul ei... O, Dumnezeule, înăuntru ei experimenta senzații de care nici măcar nu știa că există. Pântecul i se zvârcoli de excitare, o senzație de o intensitate nebunească. Simțea că urma, inevitabilă, o explozie devastatoare, și se întrebă dacă avea să mai fie la fel apoi. Brațele îi rămaseră inerte. Se aplecă și mai mult peste masă, rezemându-și greutatea de coate. Schimbarea poziției îl făcu pe Spencer să geamă de plăcere, și începu să se miște și mai repede.

Faldurile fustei și ale juponului i se adunaseră între pelvis și marginea mesei și, în timp ce el se mișca, grămada aceea de material o mângâia exact acolo unde avea nevoie.

– Spencer, șopti ea și-și lăsă capul să cadă înainte, rezemându-și fruntea pe brațe.

– Nu!

Degetele lui se încălziră în părul ei și-i trase capul înapoi. Gestul acesta brusc o făcu să simtă durere și plăcere în același timp, din cap și până-n picioare.

– Privește-te în oglindă, îi ordonă el. Vreau să vezi cum atingi extazul. Fiecare bărbat te poate vedea așa cum erai jos. Inteligență, atrăgătoare, fermecătoare, elegantă. Sublinia fiecare cuvânt cu o mișcare puternică din șolduri. Dar astea sunt clipele când ești al naibii de frumoasă, iar frumusețea asta este a mea. E numai și numai pentru mine. Acum și pentru totdeauna. Ai înțeles?

Amelia nu ar fi crezut că e posibil, dar el începu să se miște într-un ritm de două ori mai puternic. O sticlă cu apă de colonie

se rostogoli pe podea, deschizându-se și împrăștiind parfumul. Simțurile ei erau copleșite.

— A mea, zise el și se împinse cu forță în ea.

— Da.

Amelia urmărea fascinată cum chipul ei se îmbujora în reflexia din oglindă. Buzele umflate i se întredeschiseră, scoțând la iveală vârful limbii. Se uită lung în albastrul ochilor ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult de eliberare. El avea dreptate, era cu adevărat frumoasă.

— Da. O, Spencer. Da.

Când ajunse pe culmile plăcerii, închise ochii. Nu s-ar fi putut abține nici dacă ar fi vrut. Eliberarea veni prea brusc, prea puternic și o copleși. Plăcerea continuă să vină în valuri nesfârșite, în timp ce el continua să se miște fără încetare.

Pe măsură ce fierbințeala începu să se domolească, simți ceva schimbându-se în el — acea mișcare bruscă, semn că se află dincolo de punctul de întoarcere.

Și acum se forță să îl privească. Îl văzu în oglindă cu maxilarul încordat, afișând un zâmbet care îi dezgolea dinții încheștați. Chipul lui era contorsionat de plăcere, ca și cum ar fi fost atât de bine, cât îl durea. Închise și el ochii și-și arcui gâtul. Masca aceasta de dorință pură, primară, era numai pentru ea. Ea îl adusesese acolo.

— Da, îl încurajă ea. Haide acum, pentru mine.

El scoase un strigăt răgușit și încremeni, în timp ce termina în ea, cu degetele încheștate pe șoldurile ei. Măine urmau să-i apară vânătaii acolo, și avea să le adore.

Rămaseră acolo, uniți, respirând greu și tremurând pe masa de toaletă. El își rezemă fruntea de umărul ei gol. Amândoi erau transpirați. Apoi el se retrase, dar ea rămase să tremure neajutorată în brațele lui. Genunchii ei refuzau să prindă puteri. Se întrebă dacă avea să mai fie vreodată în stare să stea în picioare.

— O, Amelia, spuse el în cele din urmă, cu un glas amețit și obosit. Vino încoace.

O ajută să se urce în pat, unde rămase deasupra cuverturii, fără vlagă, în timp ce el îndeplinea sarcina unei servitoare și îi dădea jos rochia, ciorapii și lenjeria. Umezi o cârpă în lavoar și-i șterse

fruntea și gâtul cu apă rece, pentru ca apoi să-i răcorească și pielea sensibilă dintre picioare.

În cele din urmă se întinse în pat, lângă ea.

– Ești bine?

Ea reuși să încuviințeze. Spencer îi dădu părul la o parte de pe față și o sărută pe obraz. Apoi pe gât. Și apoi în locul acela de sub ureche, unde i se simțea pulsul. O sărută peste tot.

De data asta nu o mai gusta cu buzele sau limba, ci îi mângâia pielea cu buzele prin atingeri tandre și smerite, din cap și până-n picioare. Ea era atât de istovită, că nici măcar nu se mai gădila. Îi sărută partea din interior a coatelor, burta, genunchii și chiar și curbura largă și cărnoasă a șoldului. Ea nici măcar nu tresări. Apoi coborî între picioarele ei, îndepărtându-le bine. O atinse cu degetele și își coborî gura ca să o sărute direct în locul acela intim. Șoldurile ei tresăriră puțin.

– Am așteptat o veșnicie să fac asta, îi șopti el și o dezmierdă cu limba. Ai un gust atât de bun.

Și, odată cu remarca asta, dispăru și orice dorință de-a i se opune. Rămase întinsă acolo, lăsând plăcerea aceea uimitoare să-i aprindă simțurile și să-i curgă prin vene. Își trecu o mână prin părul lui, mângâindu-i buclele întunecate în timp ce el o săruta încet.

Pasiunea crescuse din nou în ea, și știa că în curând avea s-o aducă pe o altă culme de extaz, dar nu voia să se grăbească să ajungă acolo. Într-un fel, nu-și putea imagina o plăcere mai mare decât asta. Să știe că la parter se desfășura o petrecere, iar în camera alăturată aveau o sticlă de coniac, dar ceea ce dorea soțul ei cel mai mult acum era asta: să stea între picioarele ei și să-i dezmierde trupul cu buzele și limba. Încercă să reziste cât mai mult în fața extazului, dorind să prelungească mai mult clipele acestea pe care le împărtășeau.

Dar nu putea să dureze la nesfârșit. El îi cuprinsese miezul între buze și făcu o mișcare cu limba, aducând-o pe culme atât de repede, că Amelia nici nu avu timp să mai respire. Eliberarea veni la început cu durere, apoi o purtă pe un val de plăcere languros. O. O! O! O! Își așează capul pe abdomenul ei.

– Mi-a fost dor de asta.

Ea zâmbi, mângâindu-i părul. Se culcaseră împreună în fiecare noapte, de săptămâni întregi, și nu mai făcuseră niciodată chiar „asta” până acum. Dar ea știa la ce se referă. Voia să spună că îi fusese dor de ea. Emoția îi îngroșă glasul.

– Spencer?

El își ridică ușor capul și o privi întrebător.

– Te rog, spune ceva, îl imploră ea. Împărtășim un moment frumos și de obicei e clipa în care strici totul. Urmează să spui ceva arogant și lipsit de sensibilitate. Așa că spune, doar ca să mă salvezi la timp, înainte să mă îndrăgostesc până peste cap de tine.

El nu făcu altceva decât să-i zâmbească.

– O, vai mie! exclamă ea și se lăsă înapoi pe pernă. Gata, am spus-o. Acum m-am îndrăgostit de tine.

– Chiar acum?

Chicotind, Spencer se rostogoli și veni lângă ea, îndoindu-și genunchiul și rezemându-și brațul de el.

– Ei bine, slavă Domnului și pentru binecuvântările tardive, comentă el și-și trecu o mână prin păr. La mine s-a întâmplat cu ceva mai mult timp în urmă.

– Poftim? Amelia sări ca arsă. Ce vrei să spui? De când?

– Pe la început, Amelia. Chiar de la început.

– Nu. Nu te cred.

– Nu? întrebă el și aruncă o privire sugestivă spre buzunarul de la vestă, unde se vedea colțul unei batiste albe.

– De ce naiba mai ești îmbrăcat? îl tachină ea, și prinse bucăți-ca de material.

Cu toate astea, mâinile îi încremeniră după ce scoase pânza din buzunarul lui și făcu ochii mari. Era batista ei. Batista pe care i-o dăduse atunci, în prima noapte, pe terasa familiei Bunscombe. Pe ea erau brodate cu fir violet inițialele ei, în jurul cărora se încolăcea iederă, și care erau decorate cu o singură albină. Chiar o purtase la el de atunci? Și tot de atunci fusese îndrăgostit de ea? Nu ar fi crezut niciodată așa ceva dacă nu ar fi ținut în mână dovada. Își ridică privirea spre el, uluită.

– Spencer...

El roși, apoi trecu în defensivă.

– Haide, dă tot de poțil! Deja m-ai acuzat că sunt un romantic și un prostuț sentimental. Nu știu ce ai mai putea spune pentru a mă discredita.

– Ești un dulce.

– Asta e! zise el și se trânti în pat, ca și cum ar fi fost împușcat în inimă. Repetă asta în fața cuiva și o să te acuz de defăimare.

– Nici prin gând nu-mi trece să spun cuiva, îl liniști ea, ghemuindu-se mai aproape de el. Îmi place să fie secretul nostru.

El scoase un oftat mulțumit și îi înconjură umerii goi cu brațul.

– Acum îmi e permis să zic o vorbă de alint? Sau mă vei acuza că te tratez ca pe un cal?

– Asta depinde de alint, presupun. La ce te gândeai? Draga mea?

Rostea fiecare cuvânt pe un ton din ce în ce mai sceptic.

– Nu, nimic din toate astea. Sunt mult prea folosite, pentru a mai avea vreo însemnătate.

Se rostogoli în așa fel încât să-i vadă fața.

– Ce zici de perla mea? Floricica mea? Comoara mea?

Ea râse.

– Acum râzi de mine!

El îi cuprinse chipul în palme și Amelia rămase fără suflare când văzu expresia din ochii lui căprui și fascinanți. O capacitate de a iubi atât de puternică și de nestrămutat, că strălucea precum sclipirile diamantelor. Sentimentele lui erau adânc îngropate, dar meritau orice efort pentru a fi scoase la suprafață. Tonul amuzat dispăru din glasul lui.

– Soția mea. Inima mea. Își înclină capul, ca și cum s-ar fi gândit. Cea mai scumpă prietenă.

– O! exclamă ea și emoția puternică îi gădilă sufletul. Cred că îmi place mai mult asta din urmă.

– Și mie, Amelia. O trase mai aproape pentru un sărut. Și mie.

Capitolul 18

– Acolo este Briarbank.

Calul Ameliei galopă într-o parte în timp ce ea îi arăta direcția. Spencer o înghionti pe Juno să înainteze și se uită într-acolo,

coborând apoi pe un mal abrupt și stâncos până în locul în care râul cotea. Acolo, ascunsă pe malul împădurit, se afla casa veche. Fumul ieșea de pe horn în semn de bun venit și se ridica deasupra copacilor pentru a pluti deasupra râului ca un nor mic.

– E o priveliște frumoasă, nu-i așa?

Amelia privi peisajul înverzit de țară și valea unduitoare. Chiar așa era, se gândi el în timp ce studia împrejurimile. Și frumos era puțin spus. Platoul înverzit pe care se aflau acum era ocupat de ruinele castelului Beauvale. Turnurile surpate ale castelului fuseseră poziționate în așa fel încât să ofere cea mai bună apărare. Acestea dădeau spre valea râului Wye și, de pe malurile sale înalte, se putea vedea până în depărtare în orice direcție. Erau kilometri întregi de păduri și de terenuri agricole, în toate nuanțele de verde de care dispunea mama natură. Văi întunecate și mlăștinoase în care lumina parcă nici nu pătrundea, câmpuri vâratice de lucernă care scânteiau în briza blândă a vântului.

– „Încă o dată văd aceste ziduri verzi, ba mai mult de-atât, și-ruri de pădure care zburdă sălbatic”, recită ea liniștită. „Numai guri de rai, verzi oriunde te uiți cu ochii.”

Amelia îi aruncă un zâmbet care îi merse direct la inimă. Cum să nu o iubească? Se însurase cu o femeie care recita din Wordsworth. Și nu doar pentru a-l impresiona, sau ca să pară cunoscătoare a poeziei moderne, ci pentru că versurile acelea însemnau ceva pentru ea și, astfel, le avea întipărite în inimă. Ea îl privi printre gene.

– Ești foarte tăcut. La ce te gândești?

La tonul nerăbdător din glasul ei, iapa se smuci un pic. Se descurca destul de bine pentru prima ei lecție, dar încă îi lipsea încrederea că poate controla pe deplin un cal. De-abia peste câteva săptămâni avea să o lase să călărească singură.

Spencer liniști iapa Ameliei cu câteva clămpănituri din gură și descălecă de pe Juno pentru a o lăsa să se odihnească. Cel mai probabil, nu ar fi trebuit să supună o iapă de vârsta lui Juno la o călătorie atât de lungă, dar văzuse cu ochii lui felul în care distrusesese boxa atunci când fusese lăsată acasă. Trebuia să intre în posesia lui Osiris, și asta cât mai curând. Dar păstra pentru el toate gândurile astea.

– Este frumos, zise el simplu, privind valea.

Sincer, asta era adevărul. Aflat între peisajul sălbatic și neuniform care se întindea la picioarele lui, pădurea străveche din spate și cerul albastru și strălucitor de deasupra... se trezi că rămâne fără suflare. Priveliștea asta îi aducea aminte, în mod dureros, de casa în care copilărise. Peisajul neîmblânzit din Canada oferea multe priveliști precum aceasta, și în tinerețea lui evadase, călărise și vâslise mult pentru a le descoperi. Acum că era adult, nu prea își mai permitea să-și aducă aminte cât de mult ducea dorul acelor frumuseți uimitoare.

Natura nu trăda niciodată inima celui care o iubea. Acesta era un colț întunecat din sufletul lui pe care nu îl explorase încă aproape, dar Amelia pătrunsese direct înăuntru și trăsesese draperiile, luminând totul. El nu era defel sentimental, dar *era* un adevărat romantic, asemenea lui Wordsworth și a celorlalți ca el.

Spencer nu fusese niciodată în stare să stea într-o strană aglomerată fără să se simtă lipsit de speranță și chinuit. Doar Natura era biserica lui. În clipe și locuri precum acesta, reușea să simtă cu adevărat prezența divină. Era un sentiment liniștitor și care îndemna la modestie.

Și, din când în când, unui duce îi pria să se simtă supus altcuiva. La fel se putea spune – sau cel puțin se putea accepta în mod tacit, în rare clipe de introspecție – că uneori era chiar plăcut să fie consolată de cineva. Și nu trebuia să mai alerge, să înoate sau să hoinărească prin sălbăticie pentru a simți asta. Fericitul de el se însurase cu o femeie care avea înțelepciunea și generozitatea de a-l consola și de a-i arăta că trebuie să se simtă și supus, dar și ingeniozitatea de a nu-i spune dinainte când se va întâmpla asta.

Și el o iubea pentru asta. Asta era o nouă încercare pentru el: să iubească. Ba chiar o sarcină destul de înfricoșătoare. El era un bărbat care de obicei excela în numai câteva domenii, eșuând complet în altele. Ura să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă eșua și acum.

– De cât timp se află castelul în starea asta? întrebă el arătând spre mormanele de piatră.

– Nu de foarte multă vreme, răspunse ea. Din câte mi-a spus tata, până acum câteva generații era întreg. Dar temeliiile i-au fost slăbite de un incendiu și apoi nu a mai fost reparat. Majoritatea zidurilor sunt încă în picioare, dar nu mai există acoperișuri sau podele.

Își întoarse ochii albaștri și strălucitori spre intrarea în castel, acolo unde două turnuri erau legate de o arcadă de piatră.

– De fapt, mai puțin intrarea. Acolo puneau la cale frații mei toate trăsnăile.

– Și tu? Tu unde făceai toate năzbâtiile?

– Eu am fost o fată ascultătoare, zise ea ridicând din sprânce-ne. Nu făceam nici o năzbâtie.

El îi făcu cu ochiul.

– Niciodată nu e prea târziu.

Pentru ca iapa lui să se mai odihnească, porni într-o plimbare agale în jurul castelului în ruine. Păcat că mormanul acesta de pietre era moștenirea fratelui ei. Își dădu seama că-și dorea să-l reconstruiască pentru Amelia, să îl transforme în căminul pe care îl merita. Să se trezească în fiecare dimineață și să vadă peisajul acesta sclipind de verde și ochii ei strălucitor de albaștri.

După ce dădu ocol castelului, se întoarse la Amelia și-i observă profilul delicat în timp ce ea se uita în jos la râu. Și-i putea imagina pe strămoșii ei stând acolo, în secolele trecute. Generație după generație de femei nobile și puternice, partenere ale unor bărbați puternici, protejându-i pe cei slabi și administrând castelul în așa fel încât să merite să fie apărât.

– E foarte bine poziționată, spuse el, urmărindu-i privirea până la Briarbank.

În schimbul propriului castel, presupuse că trebuiau să se mulțumească și cu căsuța aceea.

– Dar este îngrozitor de mică.

– Da, și curând va fi plină de oaspeți. O să înțeleg dacă un-ori vei simți nevoia să te faci nevăzut, zise ea și zâmbi. Oricum, e musai să explorăm vecinătatea. Avem râul, pădurea, tot felul de ruine. Într-o zi o să călărim până în Tintern. Va fi o excursie excelentă pentru Claudia.

Spencer se încruntă la auzit numelui pupilei sale și aruncă o privire înapoi spre trăsură. Sigur că mănăstirea medievală, ajunsă ruine, ar fi o excursie excelentă pentru ea – asta dacă ar fi putut s-o convingă să meargă. Claudia nu mai călărise de când se întorsese din New York. Nu știa dacă refuzul ei se datora faptului că o ura pe Amelia sau pe el.

– Haide, îl îndemnă Amelia, interpretându-i greșit încruntarea ca pe un semn de șovăire. Știu că vrei să vezi priveriștea de la mănăstirea Tintern. „Când frământările sunt fără rost”, rosti ea, ademenindu-l cu alte versuri dintr-un poem de Wordsworth, „și febra lumii s-a plecat peste bătăile inimii mele...”

Ea își arcui o sprânceană, în semn de provocare.

– „De câte ori nu mi s-a întors sufletul la tine”, termină el citatul într-o șoaptă, uitându-se peste umăr de parcă l-ar fi putut auzi cineva.

– Știam eu! zâmbi ea. Ești un romantic!

– Nu uita că este secretul nostru, zise el pe un glas pătrunzător, ca și cum ar fi vrut să o amenințe. Nu trebuie să spui nimănui.

Patru zile mai târziu, Spencer se afla în micuța bibliotecă din Briarbank, scuturând pudră peste o scrisoare pe care tocmai o terminase de scris, când la ușă se auzi un ciocănit.

– Intră.

– Sunt doar eu.

Amelia intră în bibliotecă și, după ce închise ușa în urma ei, se apropie de birou unduindu-și șoldurile în cel mai delicios fel. O unduire promițătoare, dacă știa să interpreteze corect semnalele ei.

Locul acesta îi pria. Observase schimbarea din clipa în care sosiseră la Briarbank. Era în largul ei, deborda de încredere și veselie și, în ceea ce-l privea, Spencer se bucurase din plin de efectele acestei schimbări noaptea, în dormitorul lor. Și în garderobă, și în baie și, o dată, chiar și în salon. Dar încă nu în bibliotecă asta, și spera din toată inima că întâlnirea din după-amiaza asta avea să corecteze această nedreptate. Sigilă scrisoarea și o puse deoparte.

– Ei bine?

– Tocmai a sosit un mesager de la conacul Harcliffe. Lily și domnii sunt pe drum. Ar trebui să ajungă într-o oră sau două.

În mod surprinzător pentru el, Spencer primi vestea cu sentimente contradictorii. Acesta era adevăratul motiv pentru care veniseră până aici – ca să îi adune pe Bellamy și pe Ashworth într-un singur loc și să termine afacerea asta cu Clubul Armăsariilor. Dar acum îi plăcea mult să fie singur cu Amelia. Detesta faptul că luna lor de miere trebuia să se termine. În mod clar, și ea simțea la fel. Ocoli biroul și se așeză comod în poala lui.

– Curând, casa va fi plină de oameni, zise ea. Eu o să fiu ocupată să-i fac pe toți să se simtă ca acasă. E posibil ca asta să fie ultima șansă să fim singuri, pentru ceva vreme.

Fără sfială, îi atinse mădularul.

– Deja? glumi ea și-i mângâie membrul tare prin materialul pantalonilor.

– Din clipa în care ai intrat în cameră.

El o trase mai bine în brațe și îi prinse gura într-un sărut plin de pasiune și jucăuș în același timp. Dumnezeu, cât îi iubea gura aia. Era atât de voluptuoasă, la fel cum era tot la ea.

Amelia își strecură mâna între trupurile lor și începu să-l dezbrace cu îndemănare. El îi mângâie sânii până i se întăriră sfârcurile, în timp ce ea îi eliberă mădularul din pantaloni. Degetele ei reci și delicate se strânsă în jurul lui, dezmiardându-l cu mișcări viguroase. El se lăsă pe spate, savurând senzația.

Amelia lui învăța repede. Deja știa exact cum îi plăcea să fie atins. Altă bătaie în ușa îl făcu să tresară pe loc.

– Stai aici, zise ea ridicându-se din poala lui. Probabil e unul dintre servitori. Mă întorc imediat.

El o ascultă pentru că, sincer, nu avea nici un chef să se scoale și să întâmpine, pe oricine ar fi fost, cu o imagine de zile mari.

Nici măcar nu se sinchisi să-și aranjeze hainele, ci doar se trase mai aproape de birou. Amelia conversă pe un ton șoptit cu intrusul, apoi închise ușa și învărti cheia în broască. Dacă membrul lui se domolise din cauza intreruperii, sunetul incuietorii îl făcu să-și revină într-o clipită.

În timp ce venea spre el, Spencer se dădu înapoi cu scaunul și se uită la birou. Să o așeze pe birou? Sau să o aplece peste el?

Nu se putea hotărî. Dar se părea că Amelia avea propriile idei. Ajunse la el, îi luă mădularul în mână și se lăsă în genunchi.

O, la naiba! Gura aceea dulce și voluptuoasă se închise peste vârful umflat al membrului său, și Spencer crezu că o să explodeze.

– Amelia, așteaptă!

Ea se retrase și se uită în sus la el. Drace! De ce naiba o oprise?

– Ce este? îl întreabă.

– Ești sigură...?

Nu voia să o împingă să facă asta prea curând. Ochiul ei sclipiră.

– Mi-ai spus că, dacă îmi place ce-mi faci tu, există o șansă destul de mare să-ți placă și ție să-ți fac același lucru.

– În cazul ăsta, nu e o șansă mare. E o certitudine.

– Bine, atunci. Nu mă mai întrerupe.

Îl gustă din nou, și de data asta o făcu zâmbind. Și era o bazaconie dată naibii, pentru că se simțea diferit atunci când zâmbea. Era chiar mai bine decât înainte, dacă era posibil așa ceva. Limba ei se curbă în jurul marginii sensibile dimprejur, vârful îi ajunse în cerul gurii și, incapabil să se abțină, rosti un șir de înjurături.

Iar asta o făcu să râdă și totul deveni chiar și mai plăcut. Nu știa exact ce să facă, iar lipsa ei de experiență era un atu, pentru că dacă și-ar fi folosit mai mult buzele, și limba, și mâinile, el și-ar fi găsit eliberarea rușinos de repede, în cel mult zece secunde.

Se lăsă pe spate, capitulând în fața plăcerii din ce în ce mai mari. Cu o mână îi dădu părul la o parte ca să vadă mai bine cum îl sărută cu buzele ei pline și rozalii. Ea se uită în sus la el, îl surprinse privind-o și scoase un geamăt senzual care îl făcu să-și înfigă degetele în tapițeria scaunului.

Sfinte Sisoe. Stânjenitor sau nu, era aproape. Atât de aproape. Poate că ar fi trebuit să o avertizeze. Ea nu mai făcuse niciodată așa ceva. Poate că nu-și dădea seama că avea de ales, dar... la naiba! De ce să o avertizeze? Sincer, tocmai acum să-i fie pus la încercare cavalerismul?

– Amelia, gemu el.

Iată. Acesta fusese avertismentul ei. Știa că va recunoaște motivul încordării din glasul lui. Dar ea nu făcu altceva decât să-și

întețească eforturile. Și o făcea foarte bine. O făcea într-un mod uimitor, extraordinar, distrugător, nemaipomenit de bine.

— O, Dumnezeu!

Trupul i se arcui pe scaun, complet istovit de extaz. După asta, el rămase cu privirea pierdută pe tencuiala crăpată și pe bârnele grosolane de pe tavan. Amelia avusese dreptate. Căsuța asta bătută de vânt era raiul pe pământ.

Ea se ridică de pe podea și se așeză pe birou cu fața la el. Picioarele i se bălângăneau între cizmele lui. Îl privea jucăușă, cu o expresie de supremă satisfacție. Obrăznicătural! Avea el să o învețe câte ceva despre satisfacție. Imediat ce avea să-și tragă sufletul. Întinse un braț molatic și-i prinse glezna.

— Acum tu.

Ea scutură din cap.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să-mi mototolesc rochia. Invitații o să ajungă dintr-o clipă în alta. Paturile sunt pregătite, dar speram să apuc să adun flori proaspete pentru fiecare cameră, zise ea și se încruntă. Și încă nu am ales mâncarea de legume pentru cină. Ce spui de păstârnac?

— Îmi sunt complet indiferenți păstârnacii, răspunse el și-și strecură mâna în sus pe piciorul ei. Dar aș dori foarte mult să te gust pe tine.

Râzând, Amelia se trase mai departe pe birou, acolo unde nu ajungea la ea.

— Nu acum. Mai am încă atâtea de făcut.

— Și dacă nu le termini, ce importanță are? Amelia te grăbești mereu să-i pui pe alții înaintea ta.

Ea ridică din umeri și aruncă o privire în poala lui.

— Vrei să spui că ai fi vrut să nu...

— Nu spun asta. Ai înnebunit?

Rânji și își vârî cămașa în pantaloni. Apoi se îndreptă pe scaun și adoptă un ton mai serios.

— Dar m-am întrebat un lucru... Noaptea trecută, la familia Grantham, pur și simplu radiai. Erai fermecătoare. În centrul atenției. Dacă te-ai fi comportat astfel și în oraș, te-aș fi observat la toate balurile la care am participat. Cum de nu am văzut-o nici odată pe această Amelia în oraș?

Ea își mușcă buza.

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Se pare că tu ești motivul pentru care am mai multă încredere în mine. Provoc orice femeie să se poate ca și cum ar fi invizibilă când se află la brațul unui duce chipeș, spuse ea și-i atinse genunchiul cu degetele de la picioare. Dar înainte să te cunosc... cred că ți-am vorbit o dată despre domnul Poste... Nobilul cu care am fost logodită?

El dădu din cap.

— Vezi tu, tata îi datora o sumă foarte mare de bani și s-a asigurat că am înțeles că îi va șterge datoria în schimbul... ei bine, dacă mă va avea. Pusese ochii pe mine, continuă ea pe un ton mai blând, încă de când eram o copilă. Mult prea tânără. Eu m-am dezvoltat mai repede decât majoritatea fetelor și, deși aveam doisprezece ani, îl prindeam cum se uită la mine. M-a făcut să mă simt atât de necurată, deși eram doar un copil.

Spencer voia să lovească ceva. Cu putere.

— Te-a atins?

— M-a ciupit de câteva ori, pe ici-colo. Nimic mai mult de-atât. Dar eu nu știam cum să fac față acestor atenții și nu am vorbit niciodată despre asta cu părinții mei. Mă temeam că nu mă vor lăsa să mă căsătoresc cu el, iar eu voiam atât de mult să-i ajut. În cele din urmă, pur și simplu nu am putut să merg până la capăt. Motivele erau într-un totu egoiste. Visam să-mi facă și mie cineva curte și să am parte de dragoste. Dar, după ce am rupt logodna, au trecut ani întregi înainte să mă pot comporta firesc atunci când se uita vreun bărbat la mine.

La naiba! Nimic nu era mai frustrant pentru un bărbat decât să audă despre o suferință din trecut, vindecată în prezent, dar în privința căreia nu putea face absolut nimic.

— Așa că, dacă nu mă observa nimeni, presupun că era din cauză că nu voiam să fiu observată. Poate că nu credeam că merit atenție, adăugă ea și-i zâmbi amar. Poste a murit la scurt timp după ruperea logodnei. Dacă aș fi suportat măcar un an de căsătorie cu el, familia mea ar fi fost cruțată de multe probleme. Iar eu aș fi fost acum o văduvă bogată.

— Sper că nu te simți vinovată din cauza asta.

Amelia își ridică un singur umăr. Era felul ei de-a admite sentimentul de vinovăție. Fată scumpă și zăpăcită. Să care în suflet povara unei vinovății nemeritate – și greutatea problemelor financiare ale familiei sale – în toți anii aceștia. Doar pentru că refuzase să se mărite cu un moș libidinos? Cel puțin acum avea sens comportamentul ei, motivul pentru care era atât de grăbită să uite de sine și să-și ajute frații. Îi prinse mâna și o strânse.

– Mă bucur foarte mult că nu te-ai măritat cu el.

Ea îi ocoli privirea. El așteptă în speranța că-i va răspunde pe măsură, că-i va spune că și ea era fericită cu felul în care viața descurcase ițele. Că a fi o văduvă bogată nu era nimic în comparație cu a fi ducesa de Morland și că nu ar fi renunțat la el pentru nimic – nici măcar pentru a-și scăpa tatăl de datorii. Dar ea nu spuse nimic din toate astea.

– Te iubesc, rosti în schimb.

Inima i se strânse de dezamăgire. Știa că fusese sinceră. Singura problemă era că Amelia mai iubea mulți alți oameni. Și el nu se simțise niciodată prea bine în mijlocul altora.

Avea nevoie să schimbe subiectul, așa că-și coborî privirea pe hârtiile împrăstiate pe birou.

– Cine a fost mai devreme la ușă?

– O, era Claudia. I-am spus că te duci la ea într-un minut. S-a dovedit a fi o estimare uimitor de corectă.

Când ea coborî de pe birou, el o lovi afectuos peste posterior.

– Și încă ceva, adăugă ea, întorcându-se cu fața spre el de la ușă. Când sosesc invitații, va trebui să ieși cu ei la pescuit. Mă bazez că o să avem somon proaspăt la cină în seara asta.

– Uite încă unul.

Cu o mișcare rapidă din încheietură, Ashworth scoase peștele care se zvârcolea din râul Wye. Spencer îl felicită și își aruncă undița, mirându-se încă o dată de istețimea soției sale. El plănuise vacanța aceasta cu intenția de-a destrăma Clubul Armăsarilor o dată pentru totdeauna. Dar pentru a-și duce la bun sfârșit planul, avea nevoie să vorbească singur cu Ashworth. Amelia îi oferise ocazia perfectă. Pescuitul era un sport pe care îl practicau domni, o ocupație rezervată doar pentru vacanțele la țară. Ca un copil

de familie bună, crescut la țară, Rhys pescuise în copilărie, și la fel și Spencer.

Însă Julian Bellamy... Hm! Probabil că niciodată nu se mai aflase atât de aproape de un râu care să nu fi fost Tamisa. Cu cât Spencer afla mai multe despre acest om, cu atât era mai convins că se trăgea din cartierele rău famate din Londra. Glumele și hainele lui mereu croite după ultima modă erau suficiente ca să-i facă intrarea în oraș, dar nu și aici, în Gloucestershire. Aici, se vedea că este un impostor. Se eschivase atunci când auzise de pescuit și le oferise niște scuze jalnice, cum că trebuia să acordeze pianul.

Spencer se întreba cât de multe cunoscuse Leo despre trecutul lui Julian. După câte știa, fuseseră prieteni foarte buni.

– Am nevoie de bani, spuse Ashworth, eliberându-l pe Spencer de povara de-a îndrepta discuția în direcția aceea. De asta am venit aici. Odată ce terminăm cu povestea asta, m-am hotărât să mă duc direct în Devonshire, să văd ce a mai rămas din proprietatea mea. Voi avea nevoie de bani.

– Întâmplarea face că eu am bani, replică Spencer cu multă nonșalanță.

– Și, din întâmplare, eu am o monedă. Aș sugera să facem un simplu schimb, dar...

– Dar Bellamy nu ar accepta niciodată așa ceva, știi. Doamne ferește să nu respectăm codul de onoare al Clubului Armăsarilor, adăugă el pe un ton batjocoritor.

Râseră amândoi pentru câteva clipe. Doar puțin, pentru că era o glumă pe seama lui Leo, iar Leo era mort.

– O să jucăm pentru ea, continuă el. Firul i se mișcă și-i atrase atenția, dar prada reuși să scape când încercă să o tragă la mal. Într-una din nopțile astea îl vom convinge pe Bellamy să joace cărți cu noi, zise el. Oricum nu prea avem altceva de făcut pe-aici. Nu va dura prea mult. Doar lasă-mă pe mine să preiau conducerea. Știu cum să manipulez astfel de situații. După ce o să pierd zece mii de lire la o mână de cărți în favoarea ta, în tura următoare vei pierde moneda în favoarea mea.

– Vreau douăzeci de mii de lire.

– Cincisprezece. Mai mult de-atât nu dau.

– Lui Lily i-ai oferit douăzeci.

– Ea e drăguță și suferă după Leo. Tu ești urât, iar eu nu te pot suferi.

Ashworth ridică din umeri.

– Mi se pare corect.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru o vreme.

– Pentru că tot suntem aici, noi doi... presupun că trebuia să avem o discuție de mulți ani deja, începu Spencer și puse viermele în cârligul undiței cu foarte mare grijă. Despre Eton... În realitate, în ziua aia nu mă luptam de fapt cu tine.

Acestea erau cuvintele cele mai apropiate de o scuză pe care avea să i le ofere. La urma urmelor, nu el începuse bătaia. O libelulă zbură prin apropiere. Spencer își aruncă iar firul în apă.

– Nici eu nu mă luptam cu tine, admise Ashworth în cele din urmă:

– Nu e nevoie să mai aducem vorba despre asta.

Ferească sfântul să amintească cineva de întâmplarea aia într-o discuție înflăcărată. Spencer își înclină capul, întrebându-se care fusese adevăratul motiv pentru care Amelia îi trimisese la pescuit. Obrăznicătură mică!

– Deci, dacă nu te luptai cu mine, atunci cu cine? întrebă Ashworth.

Spencer oftă. Evident că lucrurile nu puteau fi atât de simple, încât să se oprească acolo. Acum ar fi fost o ocazie bună ca peștele să muște și să nu mai fie nevoie să discute mai departe. Dar asta nu se întâmplă.

– Nu știu, spuse el în cele din urmă. Cu soarta.

Se simțise groaznic la Eton. Avea șaptesprezece ani, era unul dintre cei mai mari elevi de acolo, dar știa limba latină mai puțin decât băieții de clasa a doua. Și apoi mai era și micuța lui problemă: faptul că îl apucau toate transpirațiile atunci când se afla într-o clasă aglomerată. Singurul băiat care era la fel de ursuz era Rhys St. Maur – cu un an mai mare decât Spencer, dar deja de două ori mai vânos.

Intraseră amândoi într-o competiție tacită pentru titlul de Cel mai Rău Băiat din Școală. Spencer habar n-avea de ce Rhys isca atâtea belele, dar, în ceea ce-l privea, el isca probleme înadins. Dacă se purta rău pentru destul de multă vreme, atunci era

posibil ca unchiul lui să-l trimită înapoi în Canada. Sau, cel puțin, așa spera.

Apoi sosise scrisoarea. Era o zi însorită de februarie, dar frigul mușca aprig. La început, se bucurase că fusese scos de la ora de limba greacă pentru a primi scrisoarea. Înăuntrul, găsisse vestea că tatăl lui murise în Canada, cu o lună în urmă. Fusese orfan timp de o lună, și nici măcar nu știuse. Și acum nu mai conta cât de mult intra în buclucuri. Nu mai avea cum să ajungă acasă. Nu mai avea o casă la care să se întoarcă.

Fusese devastat de durere. Furios pe sine, pe tatăl lui, pe unchiul lui, pe Dumnezeu. Și Rhys St. Maur alesese tocmai ziua aia ca să pornească o ceartă.

– Te luptai cu soarta? întrebă Rhys. Niciodată nu am crezut că ai fi atât de prost. Un om nu poate avea sortii de izbândă în fața sortii.

– Poate că nu, răspunse Spencer. În cele din urmă, nu pot spune că-mi pare rău că am pierdut.

Spre deosebire de Amelia, el nu avea nici un regret sau sentiment de vinovăție legat de trecutul său. Era duce și beneficia de toate avantajele materiale posibile, avea o afacere înfloritoare și era căsătorit cu o femeie inteligentă și pasională care se întâmpla să fie și cea mai bună prietenă a sa. Nu ar fi schimbat absolut nimic din situația lui actuală. Nu-și dorea decât să simtă și soția lui la fel.

Dumnezeule, chiar că era al naibii de lacom. Cu câteva săptămâni în urmă gândea că nimic nu-l putea face mai fericit decât s-o audă pe Amelia spunând că îl iubește cu același devotament și loialitate pe care o arăta și fraților ei. Acum auzise asta, și nu mai era suficient. Voia să fie primul din viața ei. Primul, ultimul și singurul.

Rhys scoase alt somon din apă.

– Ăsta-i al treilea.

– Excelent, comentă Spencer și începu să tragă firul undiței sale. Acum putem să ne întoarcem acasă, și Amelia va fi foarte mulțumită.

– O să-i spui că i-am prins eu pe toți?

– Sigur că nu. Și nici tu, dacă mai vrei cele cincisprezece mii de lire. Spencer deschise cutia pentru uneltele de pescuit. Cincisprezece mii e o sumă frumoșică, adăugă el. Destui cât să-ți iei o soție.

– O soție? Rhys se încruntă și îl ajută pe Spencer să descurce firele undițelor. Ar trebui să te limitezi la strategiile de la masa de joc. E cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată.

– De ce? Pentru că ai putea începe să zâmbești? spuse el și reuși să închidă cutia. Poate că Bellamy este un imbecil, dar e posibil să fi avut dreptate într-o privință. Poate că lui Lily i-ar fi mai bine sub protecția unui soț.

Privind în urmă, acesta era singurul regret al lui Spencer. Tonul grosolan pe care îl folosisese atunci când refuzase să se însoare cu sora lui Leo. La momentul acela, respinsese ideea pur și simplu din instinct, fără să se întrebe de ce i se păruse atât de imposibilă. Nimeni nu și-ar fi putut sa seama atunci – cu atât mai puțin el –, dar deja era pe jumătate îndrăgostit de Amelia.

Rhys fornăi.

– O, dar Lily are un protector. Doamne, ce drum îngrozitor a fost azi, cu amândoi în trăsură! Nu am văzut niciodată un bărbat care să încerce atât de mult să pară dezinteresat, dar să eșueze atât de lamentabil.

Așadar, Spencer avusese dreptate. Exista ceva între Bellamy și Lily Chatwick. Rhys îi aruncă o privire ștregărească.

– Poate că-l voi amenința iar că mă însor cu ea, doar ca să văd ce reacție are!

O, asta chiar ar fi fost amuzant.

– Fă-mi o favoare, spuse Spencer, ridicând undițele cu o mână, și cutia cu unelte în cealaltă. Ai grijă să fiu și eu în cameră atunci când faci asta.

Capitolul 19

– Mi se pare mie, sau relațiile dintre tine și domnul Bellamy sunt destul de încordate? întrebă Amelia în timp ce frământa o grămadă mare de aluat de pâine.

Lily răsă și își rezemă coatele de masa de bucătărie.

– Încordată e puțin spus pentru a descrie relația dintre noi. Julian continuă să mă forțeze să mă mărit.

Amelia își dădu pe spate o șuviță rebelă de păr cu mâna plină de făină.

– Dar de-abia dacă a trecut o lună de când... începu ea, dar își mușcă limba.

– De când a murit Leo, termină Lily. Știu. Și moștenitorul lui încă nu a sosit din Egipt. Probabil că nici nu a fost anunțat încă. Mai am luni întregi la dispoziție în care pot locui în casa din oraș sau în cea de la țară, dar Julian insistă că am nevoie de un protector.

Își aplecă fața spre ridicătura de aluat.

– Îți faci singură pâinea?

– Doar în ocazii speciale.

Sau în cazul acesta când, din cauza agitației, mâncase toată pâinea pe care o pregătise bucătăreasa în dimineața aceasta. Era un obicei mai vechi de-al ei, acela de a mânca atunci când era nervoasă.

De cealaltă parte a peretelui, Julian Bellamy se năpusti cu forță asupra pianului. Note grave și violente făceau să tremure farfuriile în rafturi. Și-ar fi dorit să meargă și el la pescuit cu ceilalți bărbați, dar el părea să nu vrea să părăsească incinta. Era interesant faptul că alesese să se ocupe de pian. Astfel rămânea aproape de Lily, fără ca ea să știe.

– Îl pot auzi, spuse Lily, de parcă i-ar fi citit gândurile Ameliei, și aruncă o privire la peretele care despărțea bucătăria de salon. Sau, mai degrabă îl simt. Cântă întotdeauna cu atâta pasiune, dar înainte obișnuia să cânte melodii mai vesele.

– Cum de...

– Îmi pot da seama de diferență?

Lily își ridică privirea spre rafturi.

– Melodiile vesele nu zdrăngănesc farfuriile.

Amelia lovi gânditoare aluatul.

– Lily, te-ai gândit că poate domnul Bellamy este îndrăgostit de tine?

– O, da. Sunt sigură că el crede asta.

– Ce vrei să spui?

– Suntem prieteni de ani întregi, dar nu a fost niciodată nimic mai mult de-atât între noi. Apoi, când Leo a murit... Umerii lui

Lily se coborâra. Cred că durerea și sentimentul de vinovăție îl fac pe Julian să dea altă conotație sentimentelor pe care le are pentru mine. Nu l-a putut salva pe Leo, deci se simte obligat să mă protejeze pe mine.

– Și nu crezi că va acționa în numele acestor sentimente? Fie ele și închipuite?

Lily scutură din cap.

– Nu.

– Ei, atunci e bine, conchise Amelia.

Spera sincer ca prietena ei să nu aibă aceleași sentimente pentru omul acela. Nu avea să iasă nimic bun din relația lor. Lily era o lady delicată și rafinată, care provenea dintr-una dintre cele mai nobile familii din Anglia. Julian Bellamy era un scandalagiu cu rădăcini necunoscute. Desigur, asta nu era suficient ca să-l coboare în ochii Ameliei, dar simțea că nu putea avea încredere în el. Având în vedere că se culcase cu altă femeie – o femeie măritată – în noaptea în care murise Leo, domnul Bellamy nu putea fi îngrozitor de îndrăgostit de Lily.

– Știi că întotdeauna va fi suficient loc la mine, continuă Amelia. Vei fi întotdeauna bine-venită să locuiești cu mine și cu Spencer.

– E foarte amabil din partea ta și a lui Spencer, spuse Lily și o privi timidă. Nu ți-am spus eu că va fi un soț minunat?

Amelia roși, întorcând aluatul și trântindu-l pe masă.

– Da, mi-ai spus. Și a fost nevoie de ceva timp, dar în cele din urmă mi-a dovedit că ai avut dreptate.

– Mă bucur atât de mult pentru tine.

Si Amelia se bucura, dar i se părea nepotrivit să vorbească despre asta când Lily încă mai era în doliu după fratele ei.

Gândindu-se la frați, inima i se strânse în piept. Mai mult ca niciodată, spera ca în vacanța aceasta să poată zidi temelii unei prieteni între Spencer și Jack. Deși Spencer rămânea în continuare rezervat, Amelia observase că soțul ei începuse să ajungă la sentimente mai bune în peisajul frumos și atmosfera primitoare de la Briarbank.

Acum aflase că el crescuse într-o serie de forturi din Canada, și apoi fusese trimis direct într-un conac grandios precum

Braxton Hall. Nu cunoscuse niciodată liniștea și starea de bine pe care o ofereau un cămin și o familie. După timpul pe care aveau să-l petreacă acolo, era sigură că avea să înțeleagă faptul că Amelia nu-i putea întoarce spatele fratelui ei.

— Ești sigură că nu te deranjează să împarți camera cu Claudia? întrebă ea. E o casă atât de mică, și are numai patru dormitoare. Dar dacă te deranjează, putem muta pe altcineva în...

— E bine, o întrerupse Lily. Mă bucur că am parte de companie. Chiar și dacă e foarte tăcută.

Amelia oftă.

— Nu vorbește niciodată, nu-i așa? Nu știu cum să o ajut.

Simți un fior de vinovăție pentru că în după-amiaza aceea o alungase pe Claudia din bibliotecă. Se întrebasese dacă Spencer apucase să mai vorbească cu ea, să afle ce anume voia. Trăsurile ajunseseră la scurt timp apoi; era posibil să nu fi ajuns la ea.

— Trebuie să recunosc, acesta este motivul pentru care v-am găzduit în aceeași cameră, Poate că tu vei reuși acolo unde am eșuat eu. Am încercat în repetate rânduri să mă împrietenesc cu ea, dar Claudia se retrage și mai mult.

Lovi aluatul cu pumnul. Faptul că nu reușise să o cucerească pe Claudia o înfuria și, da, o făcea să regrete. Se plimbasese cu ea de-a lungul râului, cântaseră duete la pian, hoinăriseră prin magazine — fata îi respingea orice tentativă de-a se apropia de ea. Nu știa ce altceva mai putea face.

După ce așeză deoparte pâinea la dospit, bătu din palme ca să-și scuture mâinile și se întoarse pentru a se spăla în lighenaș. În timp ce era cu spatele, o auzi pe Lily vorbind:

— Ce surpriză! Nu știam că ni te vei alătura și tu.

Oare se întorseseră bărbații atât de curând de la râu? Nu putea fi domnul Bellamy — încă îl mai auzea cântând la pian melodia aceea tulburătoare. Scuturându-și palmele ca să le usuce, Amelia se întoarse. Și ceea ce văzu o făcu să i se taie genunchii.

— Bună, Amelia.

— Jack?

Pentru o clipă avu impresia că vede o stihie. Imaginea lui Jack de când avea paisprezece ani, când crescuse doisprezece centimetri în doar șase săptămâni și mâncase cu un apetit de speriat toată

mâncarea din casă, pentru ca apoi să consume și fructele pomilor din grădină. Dar sigur că nu vedea un băiat, și nici o fantomă. Omul care rămăsese stângaci în mijlocul bucătăriei, ca un străin în propria casă, era chiar fratele ei. Era tras la față și slab.

Hainele îi erau largi și-i dădeau un aspect copilăros. Sub ochi avea cearcăne întunecate și părea că nu se mai bărbierise de trei zile.

Ochii i se înlăcrimară și, înainte să se poată abține, lacrimile i se scurseră în jos pe obraz.

– Ei, haide! Așa îl întâmpini pe fratele tău preferat?

– Jack!

Își aruncă brațele în jurul lui și-l strânse puternic. Îi venea să-l întrebe „Ce s-a întâmplat cu tine?” Cum se ajunsese atât de jos? Îl dezamăgea în cel mai rău mod cu putință. Înșela amintirea mamei sale. Și pe Hugh.

– Mă bucur să te văd, rosti în cele din urmă și îl strânse și mai puternic.

Indiferent ce avea să spună sau nu Spencer, de data asta nu mai avea să-l lase să plece pe Jack. Nu până nu-i spunea tot și nu făceau împreună un plan pentru a-i aduce viața pe un fâgaș normal. Își pierduse un frate deja, și nu mai putea suporta aceeași durere încă o dată.

– Casa e plină, continuă ea, ștergându-și lacrimile și luptându-se să adopte un ton vesel. Te deranjează să stai în pod, cât ești aici?

– Nu. Presupunând că Morland n-o să...

Îl întrerupse o voce pătrunzătoare.

– Presupunând că Morland nu o să facă ce anume?

Spencer intră cu pași greoi în bucătărie, aducând cu sine câțiva pești lucioși.

– Trei somoni, după cum ai ordonat, adăugă și aruncă peștii pe masă, apoi se întoarse spre Jack.

Amelia simțea o strângere de inimă. Nu știa cum avea să reacționeze Spencer la faptul că Jack își făcuse din nou apariția, neinvitat. Deși nu ar fi trebuit să aibă nevoie de invitație – nu când era vorba de casa familiei sale.

Lord Ashworth intră după Spencer în bucătărie. La vederea uriașului, Jack își ridică mâinile în semn de pace.

– Nu am venit să fac probleme. Am adus actele de la Laurent.

– Acte? întrebă Amelia. Ce acte?

Nimeni nu dădu atenție întrebării ei. Amelia își ținu respirația în timp ce Spencer analiză cu precauție hainele și aspectul dezordonat al fratelui ei. Urma să-l blesteme pe Jack? Să-l alunge? Să-l primească? Părea cam mult să spere că se va adeveri ultima variantă, dar nu se putea abține să nu viseze. În cele din urmă, el nu-i adresă nici un cuvânt lui Jack.

– Ashworth, ăsta e fratele Ameliei. Jack d'Orsay, adăugă el și surprinse privirea Ameliei. O să stea cu noi ceva timp.

În ochii ei se adunară lacrimi de ușurare. O, cât de mult îl iubea. Îi iubea pe *amândoi* atât de mult, mai mult decât propria viață. Și îl adora pe Spencer pentru că nu o forțase să aleagă între ei doi. „Îți mulțumesc”, rosti ea fără zgomot pentru soțul ei.

– Jack, Lord Ashworth este locotenent-colonelul St. Maur, zise ea după ce își dresе glasul. A servit alături de Hugh în armată.

– Atunci mă bucur de două ori mai mult să te cunosc, milord. Din scrisorile fratelui meu știu că bravura dumitale este legendară.

Jack făcu o reverență și scoase un teanc de hârtii din geanta care îi atârna peste braț.

– Excelență, mergem să discutăm despre astea bibliotecă?

– Despre ce anume să vorbiți? întrebă Amelia, plăcut surprinsă de tonul formal din glasul fratelui ei.

Se uită la Spencer ca și cum ar fi vrut să spună: „Vezi? Deja s-a schimbat!”

– Cina va fi gata în curând. Orice ați avea de discutat, poate aștepta până după masă.

Și până atunci, avea să-l tragă pe Spencer deoparte ca să afle ce erau hârtiile acelea.

– În plus, continuă ea, toți aveți nevoie disperată de o baie. Haideți, ieșiți din bucătăria mea. Mergeți să vă spălați și să vă îmbrăcați pentru cină, și lăsați-mă să termin aici.

Îi alungă repede afară pe ușa. Și pe Lily.

— Dacă nu te deranjează, mă voi odihni puțin. Sunt obosită după drum.

— Sigur că da. Vrei să te conduc sus?

— Nu, mulțumesc. Cunosc drumul.

Odată rămasă singură, Amelia se sprijini cu mâinile de masă și începu să respire adânc. Apoi începu să plângă incontrollabil. Ofta profund, obrajii îi erau inundați de lacrimi și o durea gâtul. Ce era în neregulă cu ea? Pur și simplu nu se putea abține să nu plângă, și nu avea idee de ce anume. Jack se afla aici, Spencer nu îl izgonise, și aceasta era șansa ei de-a îndrepta lucrurile între ei. Ar fi trebuit să se bucure, nu să plângă.

Din lighenașul cu apă, un somon o privea acuzator cu un ochi sticlos și rotund. De fapt, ar fi trebuit să pregătească fileuri de pește pentru cină. Dar când ajunse la pește, stomacul i se întoarse pe dos. Uită de lacrimi și reuși să apuce în ultima clipă cel mai apropiat castron ca să vomite în el.

O, Doamne. Deși simțea că i se învâрте capul, făcu un calcul rapid pe degete. Dintr-odată, totul avea sens. Lacrimile pe care nu le putea opri, faptul că i se făcea brusc greață și că era pofticioasă – după dulciuri și Spencer. Uită de invitați, de soțul ei, chiar și de murdarul Jack și hârțiile lui misterioase. Era însărcinată.

La ora cinei, Spencer fu așezat vizavi de Claudia. Nu-i plăceau gesturile copilăroase cu care își pigulea mâncarea din farfurie. Dar cel mai mult ura felul în care se uita fascinată la bărbații extrem de nepotriviți de lângă el: Ashworth, Bellamy, Jack d'Orsay. Acesta din urmă îi aruncă un rânjet binedispus peste castronul cu păstârnac, și Spencer începu să se întrebe cât de înțeleaptă era ideea includerii pupilei sale într-un grup atât de restrâns, din care făceau parte trei bărbați care se dușmăneau unul pe celălalt.

Încercă să-i surprinsă privirea Ameliei, dar ea nu avea ochi decât pentru paharul ei de apă. Nu era obișnuit să fie atât de neatentă.

— Zău așa, dar e prea multă liniște aici, începu Jack. Spune-ne o glumă, Bellamy. Sau una dintre povestioarele tale amuzante. Tu ești mereu inima petrecerilor din oraș.

– Nu suntem în oraș, răspunse Bellamy. Și în ultima vreme nu mai sunt atât de amuzant.

Asta era puțin spus. După cum arătau, Jack și Bellamy concureau între ei ca să vadă cine seamănă mai mult cu o fantomă. Primul care reușea că se face nevăzut câștiga. Amelia înțelese aluzia și începu să facă conversație.

– Lord Ashworth, cum ți se pare peisajul?

Sprâncenele groase ale celui vizat se încruntară.

– Nu sunt genul de bărbat cu înclinație spre descrieri elaborate, dar dacă e musai... cred că aș folosi cuvântul „fermecător”.

– Înțeleg că deții o proprietate în Devonshire, spuse ea.

– Da, în inima ținutului Dartmoor. Peisajul de acolo nu poate fi considerat fermecător. Mai degrabă respingător.

– O, da. Am trecut pe acolo, când mi-am vizitat niște verișoare în Plymouth. Ce ținuturi diferite sunt! Atâta frumusețe și atâta dezolare.

Amelia se întoarse spre Bellamy.

– Și dumneata, domnule Bellamy? Unde ai crescut?

Bellamy sorbi încet o gură de vin. Când lăsă jos paharul, observă cu consternare că Amelia aștepta răbdătoare un răspuns, cu furculița în aer.

– În cele mai îndepărtate ținuturi din Northumberland, spuse el. În mijlocul pustietății. Presupun că nu ai verișoare și pe acolo.

– De fapt, interveni Spencer, dețin câteva proprietăți în Northumberland.

– Chiar așa? întrebă Bellamy pe un ton plictisit.

– Da, chiar așa. Mine. Familia lucrează în minerit?

– Ce altceva este de făcut acolo, în Northumberland? zise Bellamy.

– În mine de cărbune, presupun?

Bellamy îl săgetă cu o privire glacială, și Spencer se aplecă înainte de nerăbdare. Așteptase de multă vreme să-l prindă cu minciuna pe farsorul ăsta.

– Nu, de cupru.

– Prostii! Nu există filoane de cupru în Northumberland, replică Spencer și rezemă cu zgomot cuțitul de marginea farfuriei. Și dacă vrei să insinuezi că accentul tău este din Northumberland,

atunci eu vorbesc ca un sultan. Și-ți mai permiți să mă acuzi pe mine de crime? Nu ești nimic altceva decât un escroc mărunț și un pungaș.

Bellamy se uită la Lily. Spencer repetă cuvintele, asigurându-se că femeia brunetă îi putea citi pe buze.

– Ești un mincinos nenorocit, Bellamy.

– Ascultă...

– Cum naiba mi-ai cheltuit banii? întrebă Spencer. Investigația aia uriașă pentru care ți-am dat bani nu a adus nici un rezultat.

– Poate pentru că ucigașul nu se mai află în oraș, comentă Bellamy cu glasul încordat. Poate pentru că vinovatul se ascunde în Cambridgeshire.

Ashworth gemu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, putem să trecem peste asta? Morland nu e un criminal.

– Și tu de unde știi? replică Bellamy.

– Pentru că, dacă ar fi, n-aș mai sta la masa asta. Aș fi murit acum paisprezece ani.

Încăperea se cufundă în tăcere. Spencer rămase cu privirea fixată pe uriașul cu cicatrice.

– Vorbești despre Eton?

Își aminti de felul în care se luptaseră, lovitură după lovitură, în timp ce băieții ovaționau și făcuseră un cerc în jurul lor, iar profesorii rămăseseră nemișcați – incapabili să-i oprească, pentru că atât el, cât și Rhys erau mai înalți și mai masivi decât oricare adult de acolo. Amândoi fuseseră bine dezvoltăți în tinerețe, dar Spencer avusese avantajul vârstei, al suferinței și al furiei. Dar indiferent de câte ori îl arunca pe Rhys la pământ, nebunul nu voia să rămână acolo. Își ridica trupul însângerat din noroi și continua să vină la bătaie. Până când ajunsese să nu mai lovească, ci doar să se clatine înainte cu picioarele tremurânde, căzând direct în pumnii lui Spencer. La momentul respectiv, crezuse că Rhys făcea asta dintr-o mândrie prostească, și cum el avusese chef să împartă pumni în continuare... mândria prostească părea o apărare la fel de bună ca orice altceva.

Dar când Rhys se ridicase din nou, clătinându-se, în picioare, cu un ochi atât de umflat că nu și-l mai putea deschide

și cu pieptul prăbușit din cauza coastelor rupte – chiar Spencer le auzise pârlind ca urmare a ultimei sale lovituri –, își dăduse seama că nu îl mai putea lovi pe imbecil. Propria mândrie îl îndemna să renunțe. Expresia lui Rhys îi dădu de înțeles că și el rețrăia în minte aceeași scenă.

– Voiam să mă omori, îi zise uriașul.

Toți cei așezați la masă făcură ochii mari de uimire. Cu toții sorbiră din vin.

– Iertați-mi sinceritatea, se adresă Rhys tuturor, după care mai luă o îmbucătură. N-am stăpânit niciodată arta conversației la masă.

– Ai vrut să te omor, repetă Spencer.

– De asta am continuat să mă ridic. Voiam să mor, și știam că dacă continuam să mă arunc în pumnii tăi, ai fi avut puterea să mă distrugi. Dar nu a avut-o, conchise el uitându-se la Bellamy.

– Asta e dezgustător, spuse Spencer. M-ai fi lăsat cu sentimentul acela de vinovăție toată viața, să cred că te-am omorât cu sânge-rece? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Rhys ridică din umeri.

– Prea multe lucruri ca să le număr în seara asta. Tu ai fost primul cu care am încercat asta, dar nu și ultimul. Mi-a luat mult timp să pun la cale o strategie, de-a intra în lupte în speranța că voi ajunge în mormânt.

– Cât de mult timp?

– Nu știu, răspunse Rhys și-și înclină capul. Până acum o lună și ceva? Cât am fost în infanterie m-au tot decorat pentru asta. În cele din urmă, mi-am dat seama că numai cei buni mor de tineri. Oricum, Bellamy, te asigur că Excelența Sa nu este capabil de crimă.

– Asta a fost cu ani în urmă, zise Bellamy. Ce s-a întâmplat atunci nu dovedește absolut nimic.

– Poate că nu. Dar asta da. Spencer scoase moneda lui Leo din buzunarul vestei și o aruncă pe masă. Da, asta este, răspunse el întrebării tăcute care se formase în mintea tuturor.

– Mai am șapte sus, dacă vrei să le numeri.

– Știam eu, exclamă Bellamy, înroșindu-se la față. Știam eu că tu...

— Eu am fost, interveni Jack. Vreau să spun că eu am găsit moneda, nu că eu l-am omorât pe Leo. Se afla în posesia unei pro...

Spencer lovi cu pumnul în masă.

— Nu acum, urlă el, aruncând o privire în direcția Claudiei.

Pentru numele lui Dumnezeu, de-abia acum își dădu seama că discutaseră de crime și violență de față cu ea. Nu aveau să vorbească și despre prostituate.

— Nu o să avem discuția asta de față cu un copil.

— Nu sunt un copil! protestă Claudia și lovi furculița de farfurie cu zgomot. Ochii ei erau plini de lacrimi. Când o să-ți dai seama de asta?

— Mănâncă-ți somonul, îi ordonă el.

— N-o să mănânc blestematul ăsta de somon, strigă ea și înțepă peștele cu furculița. Te urăsc!

Spencer oftă. Știa că acel comentariu nu-i fusese adresat peștelui. Privi spre Amelia, în speranța că avea să intervină, să-și folosească farmecul ei de gazdă pentru a salva cina deja compromisă. Dar soția lui nu se uita la el. În schimb, își privea somonul din farfurie cu o expresie confuză. Toată seara fusese preocupată de ceva.

— Trimite fata la culcare, dacă trebuie, spuse Bellamy. Dar am muncit ca un sclav zi și noapte în ultima lună pentru a-i găsi pe cei care l-au ucis pe Leo și, dacă cineva de la masa asta are informații, vreau să le aud în clipa asta.

— Eu am găsit moneda, zise Jack. Se afla la o pro...

Văzu privirea tăioasă a lui Spencer.

— La martorul atacului asupra lui Leo. Cea care a dat alarma și l-a adus acasă la tine.

— Când ai recuperat-o?

— A doua zi după moartea lui.

— Și nu ai spus nimănui?

Jack ridică din umeri.

— La momentul respectiv nu știam că o căutați, și nici măcar că era a lui Leo. M-am întâlnit cu fata în Covent Garden, dar presupun că în noaptea aia s-a dus în mod special până în Whitechapel pentru meciul de box. Oricum, când am încercat din nou să o găsesc, dispăruse. Îi dădusem o guinee pentru monedă. Se pare

că se hotărâse să ia o vacanță de la viața ei destrăbălată și să plece în vizită la maică-sa, în Dover.

Spencer surprinse privirea lui Bellamy.

– Din cauza asta nici unul dintre noi nu a avut noroc să o găsească.

– Ce vrei să spui prin „nici unul dintre noi“?

– Îți explic mai târziu.

În mod categoric nu avea să povestească în fața Claudiei despre ziua pe care și-o petrecuse în tavernele și bordelurile din Whitechapel.

– Dar cel puțin știm asta. Oricine l-ar fi omorât pe Leo nu a făcut-o pentru monedă. Altfel, nu ar fi ajuns în mâinile unui trecător, conchise el și se întoarse spre Jack. Dar tu ai găsit-o pe femeie?

– Da, în cele din urmă, răspunse el și se uită la Spencer. Am crezut că ar fi de folos.

Interesant. Așadar, acum Jack voia să-i ajute? Spencer nu se îndoia de prețul pe care avea să-l ceară Jack în schimbul acestui ajutor.

– Și apoi ai plecat pur și simplu? izbucni Bellamy și-și răsfiră degetele mâinilor prin păr, în semn de exasperare.

– Unde este femeia acum?

– Se relaxează în condiții mai bune decât a avut în toată viața ei, răspunse Jack. Nu te teme, nu pleacă nicăieri. O supraveghează cineva.

– Ți-a oferit mai multe informații? I-a văzut pe atacatori?

– I-a văzut doar cu coada ochiului, în timp ce fugea. Descrierile ei sunt mai mult decât vagi. Înalți, cu umeri largi, îmbrăcați ca niște vagabonzi. Nu mi-a putut oferi vreun detaliu de ajutor. Ceea ce e interesant, adăugă el și ridică o sprânceană pentru un efect teatral, este descrierea celui care îl însoțea pe Leo.

Tăcere.

– Poftim? reuși în cele din urmă să întrebe Bellamy. Dar... a fost singur în noaptea aia.

– Nu, nu era singur. Atunci când a fost atacat, Leo mai era cu un bărbat. Femeia și-a amintit foarte bine trăsăturile lui – părul, înălțimea, hainele, aspectul, spuse el și îi aruncă o privire dură

lui Bellamy. După descrierea ei, bărbatul acela arăta foarte mult ca tine.

Capitolul 20

Julian Bellamy păli din cauza șocului.

– Arăta ca mine?

O, lui Spencer avea să-i placă asta. Nu numai că fusese achitat de acuzații, dar acum îi putea face același joc lui Bellamy.

– Măi, măi! Asta e o turnură interesantă.

– Eu nu am fost cu Leo în noaptea aia, se apără Bellamy. Dumnezeu știe că aș fi vrut să fiu, dar nu am fost.

– Atunci e straniu, nu-i așa, că Leo a fost văzut cu un bărbat care, după descriere, seamănă cu tine?

– Eu dau tonul când vine vorba de modă. Bărbații *încearcă* să îmi semene. Orice tembel din Londra vrea să semene cu mine, zise el și arătă spre Jack. El e unul dintre ei, pentru numele lui Dumnezeu. Oricum, de ce l-ați crede pe cuvânt?

Spencer luă moneda de pe masă.

– Poate pentru că tembelul ăsta a fost în stare să găsească în doar câteva zile persoana pe care tu o cauți de aproape o lună? Faptul că a găsit moneda lui Leo dovedește că nu a născocit toată povestea asta. Și, dacă tu ești implicat, asta explică foarte multe. De exemplu, motivul pentru care trupul lui Leo a fost dus acasă *la tine* în noaptea aia. De ce investigația ta nu a dus la nici un rezultat. Și de ce ai fost atât de nerăbdător să dai vina pe mine.

– Nu eu am fost cu Leo, insistă Bellamy enervat. Am un alibi.

– A, da, comentă Spencer și își miji ochii. Care e numele ei? Lady Carnelia? Presupun că nu va da fuga aici să-ți confirme povestea, nu? Ce te face să crezi că o femeie de rang nobil, căsătorită, va intra de bunăvoie în mijlocul unui scandal public numai ca să-și salveze ție fundul nenorocit?

Bellamy se uită la Lily, în speranța că ea nu înțelesese comentariul lui Spencer. Lily își plecă repede chipul și se retrase de la masă.

– Lady Claudia, începu ea și întinse mâna, ești drăguță să mă conduci în camera noastră? Prostuța de mine, am uitat unde se află.

Pe fața Claudiei se vedea clar că nu voia să plece, dar Lily îi prinse mâna de la încheietură și o trase ușor din cameră. Ca la un semn, toți bărbații se ridicară de pe scaune. Pentru că, desigur, acesta era reacția politicoasă pe care o puteau avea după ce alungaseră din cameră două doamne nevinovate, cu discuțiile lor despre crime și prostituate.

Amelia rămase pe loc, cu chipul palid și uimit.

– Ei bine? spuse Spencer.

Nici el nu credea că Julian îl omorâse pe Leo. În noaptea aia fusese martor la cât de șocat fusese Bellamy de moartea prietenului său, și acum se vedea foarte clar efectul pe care îl avuseseră asupra lui ultimele săptămâni. Nici măcar Julian Bellamy nu era un actor atât de bun pentru a reuși să intre atât de convingător în rolul unui prieten lovit de durere. Fie că fusese singur sau cu un prieten, mobilul pentru moartea lui Leo rămânea tot cel mai simplu motiv – fusese victima nefericită a unei tâlhării întâmplătoare. Dar voia să-l lase pe Bellamy să vadă, măcar pentru câteva minute, cum era să fie învinuit pe nedrept pentru o crimă. Să o vadă pe femeia pe care o iubea fugind din cameră.

– O să discutăm între patru ochi despre asta, Morland, spuse Bellamy. În biblioteca ta.

– O să vină și Ashworth, replică Spencer. Și o să facem mai mult decât doar să discutăm despre problema asta.

Aruncă moneda în cealaltă mână. Nu plănuise ca lucrurile să se desfășoare atât de repede, dar aceasta era cea mai bună ocazie – când emoțiile și dușmânia erau la cote maxime.

– O să jucăm cărți. A sosit timpul să lăsăm în urmă Clubul Armăsarilor, o dată pentru totdeauna.

– Eu sunt de acord, rosti Ashworth.

Brusc, Spencer se întoarse către Bellamy și îl măsură din priviri cu o expresie vădit provocatoare. Acesta era momentul. Dacă

mincinosul acesta nenorocit nu avea să refuze, victoria avea să fie a lui, în noaptea asta.

– Bine, zise Bellamy cu ură în ochi. Să terminăm cu asta! Și apoi tu o să-mi spui unde se află femeiușca aia, iar eu mă voi întoarce la Londra de dimineață. Trebuie să vorbesc cât mai curând posibil cu ea.

– Atunci, să mergem în bibliotecă.

Spencer se dădu la o parte în timp ce Ashworth și Bellamy ieșiră din cameră și traversară holul mic pentru a pătrunde în bibliotecă.

Ridică brațul și îl opri pe Jack, care voia să-i urmeze.

– Tu, nu!

– Haide, Morland, mormăi Jack. Lasă-mă și pe mine să joc.

– Unde e prostituata?

– La hanul Țestoasa Albastră din Hounslow.

– Hărțile?

– Aici.

Jack le scoase din interiorul hainei și se aruncă pe masă, apoi își coborî glasul.

– Acum lasă-mă să joc. Eu am găsit moneda. Eu am găsit femeia. Îmi datorezi un loc la masa aia de joc.

– Categorie nu!

Asta era tot ce-i mai trebuia Ameliei, ca fratele ei să facă o nouă datorie de sute de lire, când tocmai se afla pe punctul de-a se vindeca.

– Ți-ai îndeplinit datoria. Vei pleca în noaptea asta.

– În noaptea asta? Amelia reuși, în cele din urmă, să iasă din starea de visare. Dar de-abia a ajuns. Și asta e casa familiei noastre. Nu-l poți arunca afară.

– Casa familiei noastre? izbucni Jack și se uită acuzator la Spencer. Nici măcar nu i-ai spus, nu-i așa?

– Ce să-mi spună? întrebă Amelia, ridicându-se de pe scaun.

Spencer oftă. Sperase că va primi bine vestea, așa cum intenționase el, considerând-o o surpriză plăcută.

– Plănuiam să-ți spun la noapte. Cumpăr casa asta.

– Cumperi căsuța? repetă ea, uitându-se la rafturile de pe pereți. Căsuța asta? Briarbank?

- Răspunsul meu e da, la toate cele trei întrebări.
- Dar nu ai cum să cumperi casa asta. Este parte dintr-o moștenire.
- Nu, nu este. Doar pământul din jurul castelului. Dar nu este proprietatea voastră.
- Așadar, hârtiile alea...
- Ochii ei căzură pe masă.
- Spun că această casă este a mea. „La naiba!” A noastră.
- Dar... începu ea și clipi furioasă. Dar casa asta a aparținut de secole familiei d’Orsay.
- La naiba! Nu primea vestea bine. Deloc bine.
- Ar fi trebuit să-i spui, conchise Jack.
- Ieși afară! se răsti Spencer la el.
- Trebuia să discute despre asta cu Amelia între patru ochi.
- Nu, nu-l asculta! zise Amelia și-l prinse de braț pe fratele ei.
- Rămăi! Nu-l lăsa să te alunge din casa asta.
- Blestemăție, dar voi doi sunteți extrem de obositori, zise Jack. O să mă duc la culcare, dacă îmi permiteți.
- După ce cumnatul lui părăsi camera, Spencer își puse mâinile pe umerii Ameliei. Într-un gest întârziat de tandrețe, îi mângâie gâtul cu degetele.
- Amelia, m-am interesat săptămânile astea, și fratele tău datorează o imensă sumă de bani. Mii. Unui om care nu e atât de iertător ca mine.
- Nu cunoștea numele respectivului. Oricum, ea nu avea de unde să-l cunoască. Dar creditorul lui Jack era proprietarul celor mai rău famate cazinouri din Londra, și era cunoscut ca fiind o creatură nemiloasă. Jocurile de noroc nu erau o afacere în care te puteai impune dacă dădeai dovadă de milă.
- Lacrimile începură să curgă pe obrajii Ameliei.
- Arată atât de îngrozitor, parc-ar fi bântuit...
- Nu mă îndoiesc de asta. Probabil că trăiește pe stradă și prin taverne. Nu poate merge acasă de teamă pentru siguranța lui. Dacă nu își plătește datoriile curând... spuse el și lăsă ca teama din ochii ei să termine propoziția în locul lui. Nu-l pot ajuta dându-i bani, dar pot cumpăra casa asta. Pentru tine.
- De ce naiba aș vrea casa asta pentru mine?

În el se aprinse o mică scânteie de speranță, la ideea că ea deja uitase complet de termenii înțelegeri lor.

– Aveam de gând să o cumpăr în caz că erai nefericită alături de mine. După ce se năștea copilul nostru, îi explică el și îi șterse o lacrimă de pe obraz. Desigur, acum sper că va deveni o casă de vacanță pentru amândoi.

– Spencer, locul acesta este o bucată de istorie a familiei mele. Casa noastră din oraș nu mai există de mult și ai văzut cum arată ruinele castelului Beauvale. Casa asta este tot ce mai avem. Mândria familiei noastre se află în mortarul care ține la un loc pietrele din pereți. Nu-mi vine să cred că ești atât de crud încât să ne privezi de ea.

– Crud? Poate că locul acesta aparține de Beauvale cu numele, dar tu ești singura care ține atât de mult la el. Și cum rămâne cu familia noastră? De ce nu putem începe un capitol nou din istoria acestei căsuțe, împreună?

– Ce fel de capitol ar fi, când îl arunci pe fratele meu la lupi?

La naiba, obosise să mai audă de fratele ei. Când reuși să vorbească, vocea îi tremura de furie.

– Cât ai de gând să mai continui să-l aperi? L-ai auzit pe Jack. Odată ce cumpărarea va fi finalizată, e pe cale să scape de datorie, dar tot ce vrea e să se întoarcă înapoi la masa de joc și să se înglodeze din nou în datorii. E pe drumul spre distrugere, și nu are nici o mustrare de conștiință dacă te trage și pe tine după el. Dacă rămâne în casa asta, va reuși să te manipuleze, te va aduce în stadiul în care îi vei face promisiuni... și apoi te va face să suferi și mai mult când te vei trezi într-o dimineață și vei afla că a fugit cu perlele tale.

– Nu ar face așa ceva, zise ea. Își duse mâna la gât și se îndepărtă de el. Și dacă tu chiar ți-ai închipuit că aș fi fost atât de fericită să aflu că ai cumpărat Briarbank, de ce nu mi-ai spus? În schimb, ai făcut asta pe la spatele meu, manipulând pe toată lumea după bunul-plac. Chiar din prima săptămână de la căsătoria noastră... M-ai amenințat cu datoria fratelui meu, doar ca să mă atragi într-un joc de cărți și ca să-ți pui mâinile pe...

Se opri brusc, icnind. Făcu semn spre bibliotecă și-și coborî vocea.

– Acesta este motivul pentru care am organizat petrecerea asta, nu-i așa? îl întreabă ea în șoaptă, pe un ton acuzator. Pentru jocul acela de cărți pe care urmează să-l joci. Ai aranjat toată vacanța asta doar ca să câștigi monedele și calul ăla blestemat.

El ridică din umeri, incapabil să nege acuzațiile. Apropiindu-se de el, Amelia îl înghionti cu degetul în piept.

– Și tu îmi faci mică morală despre faptul că mi-am ales greșit prioritățile? M-ai făcut să cred că îi primeam pe oamenii aceștia ca pe niște prieteni. Am crezut că ai de gând să fii deschis și sincer cu ei, să le câștigi încrederea și prietenia. Dar nu! La naiba cu sinceritatea, ne întoarcem la abilitățile de cartofor. Tot ce îți cer este să îi acorzi o șansă lui Jack. Să vorbești cu el, să-l ajuți să vadă unde greșește, să fii un exemplu pentru el. Dar nu vrei să auzi de așa ceva – și nici nu mă mir, având în vedere comportamentul pe care îl ai față de propria familie. Nu ai mai vorbit cu Claudia astăzi, nu-i așa?

– Nu, răspunse el și oftă vinovat.

Nu, nu vorbise. Ar fi putut să-i ofere un motiv, dar asta ar fi însemnat să o mintă.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Poate că fratele meu are problemele lui, dar te păcălești singur dacă ai impresia că tu ești un exemplu de urmat. Ești atât de mizantrop și de singuratic, că e o minune că poți vedea dincolo de lungimea propriului nas. Preferi să fii ducele bogat și inteligent care agreează tot felul de bârfe pe seama sa, decât să recunoști că nu te simți confortabil în mijlocul mulțimilor? Care preferă mai degrabă să fie acuzat de crimă, decât să vadă lumea că posedă o inimă?

El clipi, rănit de cuvintele ei. Cum putea să spună așa ceva? Poate că avea o personalitate retrasă față de restul oamenilor, dar cu ea se comporta diferit. Ea îl forțase să renunțe la viața aceea retrasă, singuratică și arogantă și îl făcuse să vrea să facă parte din toate astea – din familia asta, din casa asta. De ce nu înțelegea că nu voia casa doar pentru ea, ci pentru ei amândoi?

– Amelia... De-abia îi rosti numele și vocea i se frânse. Își dres glasul și începu din nou, mai calm și mai inteligibil. Nu ar fi trebuit să fie atât de greu să-i spună asta. Tu ești totul pentru mine. Și nu mă deranjează dacă află toată lumea.

– De unde ar putea afla? Doar pentru că m-ai scos pe sus de la două baluri și ai tendința să te iei la bătaie când sunt prin preajma ta? Smulgi casa asta din sânul familiei mele. O smulgi din rădăcinile vechi de sute de ani ale familiei d'Orsay. Vru să ofteze, dar se opri. Și, între timp, te-ai folosit de mine și de dragostea pe care o port pentru locul acesta, doar ca să câștigi un cal. Și acum îl alungi din nou pe fratele meu.

El o prinse de umeri.

– La naiba, tu ești cea care îl lasă pe Jack să intervină între noi. Ești atât de acaparată de rolul acesta de martiră altruistă. Undeva înăuntrul tău se mai află fata de șaisprezece ani care credea că merită să fie fericită. Femeia care m-a fascinat din prima clipă în care am ținut-o în brațe și la care apoi nu am mai putut să renunț. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu înțelegător, dar...

– Tot ce ți-a stat în putință? O, Spencer. Te cunosc prea bine ca să cred asta. Dacă mă acuzi că sunt altruistă, atunci nu te lăsa nici pe tine pe dinafară. Ești cel mai uimitor, complex și iubitor bărbat pe care l-am cunoscut vreodată... Și ești atât de hotărât să ascunzi asta față de toată lumea. Dacă aș fi avut eu norocul să-și văd personalitatea strălucitoare, probabil că aș fi orbit.

Dacă intenționase să îi facă un compliment, atunci el sigur nu percepuase asta. Păreau mai degrabă cuvinte tăioase, asemenea unor cioburi de sticlă. El oftă.

– Poți să spui ce vrei, Amelia, dar nu poți nega faptul că fac un efort. Și am obosit ca, în ciuda asta, să fiu pus pe locul doi, după Jack. Cel puțin eu încerc să te fac fericită.

– Fericită? Cum aș putea să fiu fericită când știu că fratele meu trăiește pe străzile din Londra, la un pas de pericol?

– Nu știu, dar va trebui să înveți. Pentru că Jack nu se va schimba, îi zise el, atingându-i bărbia și coborându-și glasul. Mai devreme sau mai târziu va trebui să te hotărăști de partea cui ești. A lui sau a mea?

Ea se holbă la el de parcă ar fi fost un fel de monstru. La naiba, el nu era un monstru. Era uman. Voia să știe că soția lui îl iubea pe el mai presus de orice alt bărbat. Oare nu toți soții doreau asta?

– Dacă m-ai cunoaște măcar un pic, reluă ea cu voce tremurândă, ai înțelege cât de mult îmi iubesc familia. Și dacă îmi ceri să mă îndepărtez de ei... atunci tu ești cel care a făcut alegerea.

Luă actele de pe masă și le strânse la pieptul ei.

– Astea nu sunt semnate încă. Atâta timp cât casa asta aparține familiei d'Orsay, fratele meu este bine-venit aici. Jack rămâne.

– Nu va ieși nimic bun din asta, o avertiză el. Nu va face altceva decât să te rănească.

– Poate, dar nici pe jumătate cât mă rănești tu acum.

– Amelia...

Întinse încet mâna spre ea, dar ea se retrase înainte să apuce să o atingă.

– Du-te! spuse ea, arătând cu bărbia spre bibliotecă. Du-te și câștigă-ți calul ala blestemat. Știm amândoi ce contează pentru tine.

Era atât de irascibilă, și de sensibilă, și credea cu tărie în niște idei anapoda... că el nici măcar nu știa cum să se certe cu ea. Așa că făcu ceea ce-i ceruse. Plecă.

Biblioteca era mică, așa că se înghesuiră în jurul biroului pentru jocul de cărți. Hotărâră să joace brag. Spencer se pricepea cel mai bine la pichet, dar acela se juca doar în doi.

Era nevoie de ceva timp ca să îi prindă în capcană și de foarte multă răbdare. Primul și cel mai dificil pas fu să creeze iluzia că jocul era unul de noroc. În prima oră de joc, Spencer câștigă câteva mâini și pierdu înadins altele. De câteva ori, cărțile bune ale celorlalți îl luară prin surprindere. Știa că trebuia să-l supravegheze cu grijă pe Bellamy. Fiecare bărbat, chiar și cei mai buni jucători, dă fără să vrea indicii fizice despre cărțile pe care le are în mână.

Dar Spencer pur și simplu nu se putea concentra asupra fizionomiei lui Bellamy sau pe felul în care bătea darabana. Amintirile cu Amelia îi distrăgeau atenția. Nu vedea în fața ochilor decât ochii ei frumoși, albaștri și înroșiți de plâns. Îi auzea cuvintele pline de amărăciune. Și alte părți ale corpului său își aminteau de pasiunea pe care o împărtășiseră împreună, mai devreme în ziua

aceea, când se afla chiar în același scaun. Era neatent din cauza ei. Și al naibii de confuz.

Într-o oarecare măsură, Amelia avea dreptate. El îi păcălise pe ea și pe ceilalți cu privire la motivul acestei vacanțe. Cumpăraseră căsuța în secret, aranjând cu Rhys să-l atragă pe Bellamy la masa de joc. Dar Amelia chiar își imaginase că petrecerea asta avea să fie un succes? În imaginația ei, avea să-și deschidă casa, brațele și inima pentru oricine, iar Spencer avea să dezvăluie câteva secrete oarecum stânjenitoare și bine păstrate din trecutul lui. Plus o săptămână de pescuit și jocuri de salon... Și problemă rezolvată: cei trei bărbați aveau să devină prieteni. O idee naivă și imposibilă. Nu-i așa?

În timp ce Bellamy amestecă repede cărțile și se pregăti să le împartă, Spencer își dresе glasul și se uită la Rhys.

— Ia zi, Ashworth... noi nu suntem prieteni, nu-i așa?

Ofițerul cu chipul marcat de cicatricea vindecată ridică din sprâncene, surprins.

— Nu știu. Nu suntem dușmani.

— Vrei să mai vorbim despre alte întâmplări traumatizante din copilăria ta?

— Nu neapărat. Tu?

Spencer scutură din cap.

— Nici eu.

Bellamy lovi pachetul de cărți de masă, apoi începu să împartă.

— Pentru că tot avem discuția asta neînsemnată, profit de ocazie ca să spun că vă disprețuiesc pe amândoi. Și, dacă vă interesează, aflați că m-am născut într-o familie de ciobani nomazi din Albania.

Atunci, asta era. Cam atât cu prietenia. Spencer își adună cărțile. Nu avea nici o pereche, și nici șanse de câștig. Era timpul să pună în aplicare înțelegerea lui cu Rhys.

— Atunci, hai să trecem la lucruri serioase. Zece mii.

Scrise suma de bani pe o bucată de hârtie și o aruncă în mijlocul mesei. Acum era rândul lui Rhys.

— Eu nu am zece mii.

— Voi accepta moneda ta în locul aceleiași sume.

– Zece? întrebă lordul, și ochii lui spuneau „Credeam că ne-am înțeles la cincisprezece”. Douăzeci, și suntem chit.

Ce nenorocit viclean! Spencer nu avea chef să se certe. Nu voia decât să se termine totul odată. Modifică atent cifra de pe hârtie cu o bucată de cărbune.

– Bine.

Ashworth își scoase moneda din punga cu bani și o așeză pe masă înaintea lui, uitându-se misterios la Spencer.

– Acum totul e în mâinile destinului.

– Mulțumesc, dar eu îmi fac singur destinul.

Bellamy ridică colțul cărților sale, care se aflau încă pe masă. Chipul îi rămase impasibil. Spencer se așteptase ca omul să iasă din joc, să aștepte să vadă cum decurge jocul între el și Ashworth înainte să riște ceva. Dar Bellamy nu era atât de inteligent. Duse mâna la buzunarul de la piept și își scoase moneda de alamă.

– Bine, s-o facem! Am obosit să cheltuiesc atâția bani. Trebuie să vorbesc cu prostituata aia înainte să uite și mai mult și să afli cine era cu Leo în noaptea aia. Poate că însoțitorul lui mă va duce la ucigași.

– Poate că a murit și el, își dădu Ashworth cu părerea.

– Am fi aflat până acum dacă alt gentleman din lumea bună ar fi dispărut, sau dacă ar fi apărut mort în aceeași noapte. Ipoteza ta ar fi avut sens în cazul ăsta, spuse Bellamy și căzu pe gânduri. Doar dacă nu cumva a avut ceva de-a face cu atacul, adăugă el după câteva clipe.

Spencer gemu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai vezi conspirații în locul unei simple crime. Nu, moartea lui Leo nu are nici un sens. Prin definiție, tragediile nu au nici un sens. Poate că prostituata a mințit, sau poate era pur și simplu confuză.

– Poate, zise Bellamy și bătu moneda de masă. Dar cu cât vorbesc mai repede cu ea, cu atât voi afla mai repede, nu-i așa? adăugă și aruncă moneda în centrul mesei. O mână. Toate cele zece monede. Câștigătorul ia tot.

– Eu deja am pariat douăzeci de mii, protestă Spencer. Te aștepti să-mi pun și toate monedele?

– Vrei calul, nu? Ochii lui Bellamy îl priveau sumbru. Asta este șansa ta. Câștig sau pierd – după mâna asta, eu mă ridic de la masă și plec.

Spencer studie expresia bărbatului din fața lui, încercând să găsească vreun semn – o tresărire a mușchiului din maxilar, o dilatare a pupilelor. La naiba, ar fi trebuit să se concentreze mai bine. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut dacă Bellamy chiar avea cărți bune, sau doar voia să-l sperie, ca să poată pleca de la masă cu moneda și demnitatea intacte.

Indiferent de cărțile pe care le avea Bellamy, Spencer știa că ale lui nu valorau nimic. Adevărat, mai urma să primească niște cărți, și era posibil să fie norocos, dar dacă era să parieze pe șansele lui, ar fi spus că totul îi era potrivit.

În fine, nu chiar *totul*. Își dădu seama că pusese prea mare preț pe joc, pe monede și pe cal. De fapt, ce era în joc aici? Câteva bucăți de alamă și un armăsar bătrân? Dintr-odată, nici una dintre astea nu părea să mai însemne nimic. Soția lui, pe de altă parte... Ei bine, Amelia era de neînlocuit.

Urmase prea mult țelul acesta... Niciodată nu luase în calcul varianta de-a renunța la el. După atâta vreme, pur și simplu nu mai înțelegea de ce anume își dorise armăsarul. La început gândise că dacă renunța la Osiris, avea să renunțe și la Juno. Și asta ar fi însemnat, într-o oarecare măsură, să renunțe la el însuși. „Ar fi”, la trecut. Acum se afla în prezent. Mai mult, era chiar la începutul viitorului. Singurul motiv pentru care se aflau aici era Leo Chatwick, prietenul lui, care murise mult prea tânăr. Asta voia Spencer să scrie pe mormântul lui? „Excelent jucător de cărți, bun cu caii?”

Pentru o clipă, își imagină ce avea să se întâmple dacă pierdea. Ar fi renunțat la toate cele zece monede și la șansa de a-l avea pe Osiris, apoi s-ar fi dus sus ca să se împace cu soția lui. Să-i jure că ea este cea mai importantă pentru el, să spere și să se roage că ea avea să găsească într-o zi în inima ei resortul de a-i împărtăși sentimentele. I-ar acoperi trupul cu sărutări, i-ar șopti cuvinte de alint cu buzele lipite de pielea ei. Ar face dragoste cu ea până când nici unul din ei nu ar mai avea puterea să stea în picioare. Cum ar fi fost dacă pierdea? Ar fi fost al naibii de bine. Ar fi semănat

foarte mult cu o victorie. Acesta era momentul în care ar fi putut să renunțe.

Se părea că Bellamy hotărâse ceva asemănător. Își luă moneda și o puse la loc în buzunar, apoi se ridică.

– Păi, dacă nu aveți curajul...

– Stai jos, îi spuse Spencer, aruncând moneda lui Leo în mijlocul mesei. O să terminăm treaba în noaptea asta. Celelalte mone-de sunt sus. Lasă-mă să trimit un servitor după seif.

Se ridică de pe scaun, dar înainte să ajungă la ușă, Amelia dădu buzna înăuntru. În urma ei venea Lily, îmbrăcată în cămașă de noapte și un șal, cu părul despletit până la talie. Amândouă femeile aveau expresii îngrozite.

– Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

Spencer se duse să o ia pe Amelia în brațe. La naiba cu caili și cărțile de joc... În clipa aceasta, singurul lucru din lumea asta pe care voia să-l facă era să o ia în brațe. I se părea că fusese făcut pentru asta. Ea avea nevoie de el și venise la el. Nu avea să lase nimic s-o rănească. Dar în timp ce se întindea spre ea, brațele ei se încordară. Îl ținea la distanță.

– Nu avem timp, zise ea și înghiți în sec. Claudia a dispărut.

Capitolul 21

– A dispărut? Spencer se făcu cenușiu la față și o prinse de cot. Ești sigură? Poate că e doar...

– Nu. A dispărut și nu e singură.

Amelia înghiți în sec, întrebându-se cum avea să-i spună continuarea. Dar trebuia s-o facă. Dacă exista vreo șansă, atunci depindea de cât de repede se mișcau.

– A plecat cu Jack. Au lăsat un bilet.

Își ridică pumnul și-și struni degetele să se relaxeze. În palmă avea bucata mototolită de hârtie pe care o găsise prinsă în tocul de sus al ușii de la bucătărie, acolo unde lemnul se cojise în ciuda straturilor repetate de vopsea.

Frații ei își ascundeau mereu scrisorile acolo. Spuneau că acolo era poșta d'Orsay. Și, așa cum era și în viața reală, Jack fusese foarte succint:

Am plecat la Gretna.

Hârtia era semnată de amândoi. Spencer se uita cu atâta înverșunare la cuvintele scrise, că Amelia nu s-ar fi mirat ca literele să prindă viață pe hârtie și să se aranjeze în așa fel încât să formeze alte cuvinte, doar pentru a scăpa de supărarea lui. Și ea își dorea să poată schimba lucrurile.

– De cât timp lipsesc? întrebă el brusc.

– Nu... nu știm. E clar că au plecat cândva după cină, deci au trecut cel mult câteva ore. Caii sunt toți aici, așa că probabil au plecat pe jos. Cu glas spășit, își încleștă mâinile strâns. Îmi închipui că umblă după zestrea ei.

– Îmi pare atât de rău, spuse Lily din spatele ei. M-am culcat devreme și nu am auzit-o când a ieșit.

– Nu te scuza, zise Spencer. Pupila mea nu este responsabilitatea ta.

Îi aruncă Ameliei o privire tăioasă, care îi răscoli conștiința. Desigur, Claudia era într-un fel și responsabilitatea ei. Iar Jack... Jack nici măcar nu s-ar fi aflat aici dacă nu ar fi insistat ea să rămână.

– Îmi pare atât de rău, rosti ea neconvingător. Faptul că a fugit în felul ăsta cu ea, în mijlocul nopții... Pur și simplu nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva.

– Sigur că nu poți. Nu ai crezut nimic din ce ți-am spus despre el. Indiferent ce face, tu îl aperi pe destrăbălatul ăsta. De ce nu ai face-o și acum?

– Poate că e vreo neînțelegere, vreo altă explicație, spuse ea la fel de neconvingător, pentru că știa foarte bine să vorbele ei erau prostii.

Încordându-și maxilarul, Spencer se îndreptă spre birou.

– Ți-am spus că nu va ieși nimic bun dacă îl lași să rămână.

– Da, mi-ai spus.

Ea fusese dispusă să-și asume acest risc, presupunând ca o prostituată că era singura care risca să sufere. Că, dacă Jack aducea și mai multe necazuri, avea să o rănească numai pe ea. Nu-și închipuisese niciodată că acțiunile lui i-ar fi putut afecta pe Spencer și pe Claudia. O, Dumnezeule. Bellamy și Ashworth erau deja în picioare.

– Ce se petrece? întrebă Bellamy.

– Fratele meu a fugit cu Claudia, le spuse Amelia și apoi, când Spencer îi aruncă altă privire, adăugă: Nu e ca și cum am putea ascunde asta de ei. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-i să ne ajute.

– Pe unde ar fi putut să plece, Morland? întrebă Ashworth.

– Ce crezi? Tu cunoști cel mai bine zona, rosti Spencer către Amelia.

Ea ridică neajutorată din umeri, ciupindu-și degetele de nervi și de emoție.

– Există mai multe drumuri. Cel mai probabil au luat-o spre Gloucester, ca să prindă poștalionul care merge spre nord. Dar ca să ajungă acolo e posibil să o fi luat prin Colford, sau pe la est, spre Lydney. Și apoi mai e și râul. E posibil să se fi dus în sus, spre Severn, de unde pot trece cu bacul în Aust, și apoi să își continue drumul spre Londra. Tot de acolo pleacă și cele mai rapide diligențe spre Scoția. Sau poate speră să se urce la bordul unei nave... Glasul i se frânse, odată cu toate speranțele sale. Posibilitățile păreau infinite – iar probabilitatea de a-i prinde era infimă. Ar fi putut s-o ia în orice direcție, toate mijloacele de transport sunt la aproape șapte kilometri.

– Bine, interveni Ashworth, și noi suntem trei.

– Voi da ordine să se înșeeze cei mai rapizi cai, spuse Spencer și deschise un sertar. Vom porni ficcare pe alt drum.

– Și eu când anume mi-am oferit ajutorul? întrebă Bellamy.

– Chiar acum, îi răspunse Spencer și scoase un pistol din sertar.

Cu gesturi dramatice, pentru a-l speria puțin pe Bellamy, puse pistolul la cureaua pantalonilor. La vederea armei, genunchii Ameliei se înmuieră.

– Bine, bine, renunță Bellamy și-și trecu nerăbdător mâna prin păr. Eu o să mă duc spre sud, spre Severn și oraș. Dacă îi gădesc,

vă voi da de veste. Dar dacă nu-i întâlnesc, îmi voi continua drumul spre Londra.

— Bine. Prostituata este la hanul Țestoasa Albastră din Hounslow. Probabil că va trebui să-i achiți nota de plată.

Amelia nu avea idee ce însemna asta, dar Bellamy dădu din cap.

— Eu o iau spre nord, zise Ashworth. Dacă au pornit pe una dintre rutele pentru trăsură, atunci cineva ar fi trebuit să-i vadă îndreptându-se spre Gloucester.

— Atunci, eu o iau spre est, prin pădure, spuse Spencer.

Bellamy trase puternic aer în piept și-și ciufuli părul.

— Voi avea nevoie de cizme potrivite.

Ieși din cameră și Lily se strecură afară după el. Apoi Ashworth dădu să plece, dar nu înainte să adauge peste umăr:

— Ne întâlnim în grajd.

Drept răspuns, Spencer încuviință scurt. Amelia rămase singură cu soțul ei. Își încrucișase brațele în fața pieptului și îl urmărea cum desface o pungă și numără gloanțele din palmă, pentru ca apoi să le pună la loc și să închidă strâns punga.

— Îmi pare atât de rău, începu ea.

— Scutește-mă de scuze, i-o tăie el, răsuflând șuierat.

Își luă haina de pe spătarul scaunului și se îmbracă, apoi își sprijini palmele pe birou și o fixă cu o privire concentrată.

— Spune-mi pe unde să o iau. Numele unui drum, un punct de reper. Orice descriere pe care mi-o poți oferi.

Ea îl ajută cum putu mai bine, deși trecuseră ani întregi de când se plimbase ultima dată prin Pădurea Seniorului. Și detaliile pe care și le putea aminti — primulele și violetele, covorul de ferigi punctat ici-colo de ciuperci, imaginea de neuitat a rațelor care-și făcuseră cuibul într-un castan — nu aveau cum să-l ajute în noaptea asta. Se strădui să se concentreze și-i oferi toate informațiile pe care le cunoștea: locurile pe unde putea traversa râul, zonele unde malul era abrupt.

Apoi, dintr-odată, fură întrerupți de un zgomot ropotit.

— La naiba, mormăi Spencer, aplecându-se ca să se uite pe fereastră. Acum a început să plouă.

Oare lucrurile puteau lua o întorsătură mai nefavorabilă? Amelia spera că nu avea să fie decât o ploaie scurtă de vară. Gândul că Jack și Claudia erau afară în ploaie... Ca să nu mai spună de cei trei gentlemen care porneau călare după ei pe terenul alunecos și necunoscut... Și toate astea, în miezul unei nopți fără lună. La naiba, într-adevăr!

Spencer trecu pe lângă ea în drum spre ușă. Amelia îl prinse de braț și-l întoarse cu fața spre ea.

– Spencer, așteaptă! Mă învinovățești pe mine pentru asta?

– Nu am timp să stau aici și să discut despre cine e vinovat, Amelia. Trebuie să-i găsesc și să o aduc înapoi pe Claudia înaintea să-și ruineze reputația. Sau și mai rău.

Ea tresări pentru că înțelegea mult prea bine la ce se referea. Poate că Jack era disperat, dar nu era posibil ca fratele ei să violeze o fată inocentă de cincisprezece ani... Nu-i așa? Își dorea să poată spune asta cu mult mai multă siguranță. Dar în clipa asta, chiar nu mai știa ce să creadă.

– Nu pot face nimic?

– Rămâi aici.

Îi prinse bărbia cu putere și-i ridică fața spre el.

– Mă auzi? Rămâi aici, în caz că se întorc.

Ea înghiți în sec și-i dădu drumul la braț.

– Ce o să faci când îi vei găsi?

– Voi face orice e necesar pentru a o proteja pe Claudia.

Teama îi bubuia în piept. Voia să spună că, dacă urma să simtă că era nevoie, avea să se comporte aspru, ba chiar violent, cu Jack.

– Te rog, rosti ea și se înecă. Te rog, nu-l omorî. Pur și simplu nu aș putea suporta dacă...

– Dacă ți-ai pierde fratele, îi termină el propoziția cu amărăciune în glas. O mai privi încă o dată îndurerat, apoi se întoarse să plece. Știu cât de mult înseamnă el pentru tine, Amelia. Crede-mă, știu mult prea bine.

După două ore în care bătuse în lung și-n lat salonul, Amelia crezu că avea să înnebunească de grijă pentru fratele ei, pentru Claudia, pentru Spencer... chiar și pentru Lord Ashworth

și domnul Bellamy. Pe măsură ce trecea timpul, îi venea și mai greu să-și închipuie un final fericit pentru toată trășenia. Dacă Jack și Claudia își petreceau noaptea împreună, departe de casă – reputația fetei avea să fie compromisă. Indiferent dacă erau găsiți înainte să ajungă în Scoția, și chiar dacă Jack nu o atinsese. Spencer ar fi putut fi forțat să-i lase să se căsătorească cu binecuvântarea lui, doar pentru a păstra intactă măcar o fărâmbă din reputația ei. Pentru el, acesta *nu* ar fi fost un final fericit, și nici pentru Amelia. Și nu avea nici o îndoială că, până la urmă, și Claudia, și Jack aveau să ajungă la aceeași concluzie.

Asta dacă Spencer avea să-l lase pe Jack să trăiască. De spaimă, i se făcu pielea de găină. Simpla idee că va trebui să aleagă între ei doi o întristase. Acum, evenimentele acelei nopți amenințau să ia hotărârea în locul ei. Și era foarte posibil ca Spencer să nu o ierte niciodată dacă pupila lui pățea ceva.

Lily adormise de-a binelea într-un fotoliu din apropiere, dar Amelia știa că nu putea dormi. Gândurile îi zburau în toate părțile, de la o posibilitate la alta. Nici una dintre variante nu avea vreo noimă, motiv pentru care se plimba în cercuri pe covor, trasa cu un deget marginea policioarei de deasupra șemineului și apoi se întorcea înapoi pe divan. Înțelegea motivul pentru care Jack ar fi dorit să fugă împreună cu Claudia – în mod evident, pupila ducelui avea o zestre semnificativă. Dar de ce naiba ar fi fost Claudia de acord să fugă cu el? Jack era destul de atrăgător, și putea fi chiar fermecător atunci când voia... dar în mod categoric nu arăta cel mai bine zilele astea, iar fata de-abia dacă petrecuse un minut în compania lui. Era clar că disprețuia căsătoria dintre Amelia și Spencer, dar era o adolescentă atât de rebelă, încât să fugă de acasă doar pentru a le face în ciudă?

Și... tocmai în Scoția? Trebuia să o ierte pentru ce gândea, însă Jack nu era suficient de descurcăreț ca să pună la cale o escapadă până la Gretna Green. Era o călătorie lungă și grea, și mai ales costisitoare. El sigur nu avea bani, iar alocația Claudiei nu avea să le ajungă prea mult.

Poate că aveau ceva obiecte pe care sperau să le vândă. Oare luaseră ceva din casă? Mănată de groază și de dorința de-a

fi oriunde altundeva în afară de salon, luă o lumânare și porni în goană pe scări, până în dormitorul ei și al lui Spencer.

Deschise în grabă dulapul mic din colț și trase de panoul de pe fundul mobilierului. Ridică lumânarea peste ascunzătoarea dosită și miji ochii în întuneric, căutând... *Acolo*. Pânza în care erau păstrate bijuteriile mamei era încă acolo. Bijuteriile nu valora prea mult – cel puțin nu în bani. Dar șiragul de perle și cerceii de topaz erau de neprețuit pentru Amelia.

După ce puse la loc panoul de lemn, se ridică în picioare. Și căzu imediat înapoi pe podea. Trebuia să se adune. Inima îi bătea în piept și simțea că-i vine să leșine. O, Dumnezeule! Brusc, totul începea să aibă sens.

„Rămâi aici.” Asta îi spusese, și doar asta îi ceruse. „Rămâi aici, în caz că se întorc.”

– Iartă-mă, Spencer, murmură Amelia și pași dincolo de pragul căsuței.

Își puse pe umeri pelerina de vreme rea și închise ușa în urma ei. Ploaia era mai slabă acum, dar tot era rece.

Luna strălucea printr-o deschizătură din nori, dar Amelia nu avea mari speranțe că va avea parte de lumină prea mult timp. Întinse mâna după lampa trăsorii care atârna lângă ușă și, improșcând apa din băltoace, se grăbi să ajungă la grajd. Pur și simplu nu putea sta locului în căsuță și să aștepte.

Dacă bănuiala ei se adeverea – și vocea slabă a intuiției îi spunea că avea dreptate –, atunci Claudia era într-un pericol mai mare decât își închipuia Spencer. Dar era posibil ca fata să nu fi ajuns atât de departe.

Se aplecă de spate și intră în grajdurile umile în care locuiau pentru moment animale crescute pentru regi. Amelia văzu că mănzul ei cel mare fusese lăsat în urmă. Desigur, bărbații luaseră cei mai rapizi cai.

– Așa, Căpitane. Vrei să plecăm la drum?

Întinse mâna și lăsă calul să o miroasă înainte să-l mângâie cu grijă. Se ridică pe vârful picioarelor și îi desfăcu frâul din cercul de metal. Mănzul porni înainte și Amelia își dădu seama că – în mod logic – șaua fusese scoasă. La fel și hamul și căpăstrul.

Mișcă lampa trăsorii de jur împrejur și se uită la frânghia care atârna de perete. Își mai amintea cum să o folosească?

— O!

Ceva o împinse de mijloc și aproape o făcu să scape lampa din mână. Nu era decât Căpitanul, care îi mirosea buzunarul în căutarea unei gustări. Dar întâmplarea o făcu să își dea seama că era complet depășită de situație. Ar fi fost o prostie să încerce să îi pună ea șaua și periculos pentru copilul ei nenăscut, în caz că primea o lovitură de copită sau cădea. Trebuia să meargă pe jos.

Odată ce se hotărî, ieși din grajd. Ocolind alea pietruită pe care veneau trăsurile, se grăbi spre o potecă îngustă și șerpuitoare care urca pe malul abrupt. Aici creșteau puțini copaci, poteca fiind acoperită de piatră și mușchi, iar ploaia o făcea foarte alunecoasă. Își pierdu echilibrul și se împiedică, iar o dată fu nevoită să se prindă cu degetele de un smoc de iarbă ca să nu cadă direct în râu.

Cumva, reuși să ajungă pe platou întreagă și cu lampa în mână. Se opri câteva clipe ca să se odihnească și să-i mulțumească divinității. Și apoi fugi spre ruinele castelului Beauvale. Băieții din familia d'Orsay se duceau întotdeauna acolo când puneau la cale vreo pozna. În timp ce alerga pe câmpia lungă de șapte sute de metri până la pereții dărăpânați de piatră, se rugă ca fratele ei să fie acolo.

Când ajunse la poarta castelului, deja se chinuia să respire. Inima îi sări în sus de bucurie când văzu că ușa era deja întredeschisă. O împinse și mai mult și vârî lampa înăuntru. Jack stătea în picioare în mijlocul turnului întunecat. Părul îi era lipit de frunte în șuvițe deschise la culoare și groase. Nu păru deloc surprins să o vadă.

— Nu știam, Amelia, zise el și aruncă o privire peste umăr.

În spatele lui, Claudia tremura într-un colț, strângându-și genunchii la piept.

— Îți jur că nu am avut habar.

— Ești un prost, spuse ea și atârână lampa într-o nișă înnegrită de funinginea adunată de secole. Îl ocoli și se duse la fată. Crezi că ar fi fost de acord să fugă cu tine doar pentru că zâmbești frumos? Nu ești atât de chipeș.

Grăbindu-se în colț, Amelia ingenunche în fața Claudiei. Buzele fetei erau albastre și tremurau, iar privirea îi era pierdută. Pe față îi curgeau lacrimi și picături de ploaie. Amelia își scoase pelerina și o puse repede pe umerii fetei.

– E în regulă, draga mea. Totul va fi bine. Claudia, o strigă și așteaptă ca fata să o privească în ochi. E în regulă. Știu. Știu totul.

Și atunci fata i se aruncă în brațe, hohotind de plâns pe umărul ei. Amelia o ținu strâns și-i șopti cuvinte de alinare. Sărmana fată. Avusese atâta nevoie de o îmbrățișare, și Amelia fusese prea ocupată cu propriile probleme pentru a-și da seama că fata fusese obraznică pentru a o îndepărta – și nu pentru că o ura pe Amelia, ci pentru că îi era teamă că cineva i-ar fi aflat secretul.

Nici Amelia nu ar fi avut cum să bănuiască ceva până astăzi, după momentul în care plânsese în bucătărie. Comportamentul retras al fetei, toanele ciudate, faptul că nu-i era foame și că-i fusese rău în trăsură... Claudia era însărcinată.

– Biata de tine, șopti ea și-i mângâie părul ud. Îmi pare atât de rău. Ce povară îngrozitoare dusese pe umerii ei o fată de cincisprezece ani. S-a întâmplat în New York?

Claudia dădu din cap în brațele ei.

– Profesorul meu de muzică. Mă simțeam atât de singură acolo, iar el era atât de bun cu mine la început. Mi-a promis că nu voi... Glasul fetei se înecă, și Amelia o strânse și mai puternic în brațe. O, Amelia, am fost atât de proastă! Cum îi voi putea spune vreodată?

Amelia știa că nu se referea la profesorul de muzică.

– N-o să pot suporta, hohoti fata. Va fi atât de furios pe mine.

– Șșș, o liniști Amelia, mutându-se în așa fel încât să o ia în brațe, și începu să se legene cu ea, încet. Îi voi spune eu. Și dacă reacționează urât, să știi că furia lui nu va fi direcționată către tine. Te iubește atât de mult.

– Eu credeam... că dacă fugeam, dacă mă căsătoream...

– Toată lumea ar fi crezut că e copilul lui Jack, îi continuă Amelia cuvintele și nu ar fi trebuit să spuie adevărul niciodată.

O mângâia pe spate cu mișcări repezi, simțind cum fata se încălzește în brațele ei. Rochia din muselină era udă și i se lipise

de trup. I se vedea foarte bine burta rotunjită – un semn specific pe care rochiile ei cu talie înaltă îl ascuseseră până atunci.

– A fost numai ideea ei, spuse Jack din cealaltă parte a cămăruței. Eu nu am știu că e însărcinată până nu ne-a udat ploaia. Trebuie să mă crezi. A venit pur și simplu la mine, iar eu eram atât de disperat...

Se rezemă cu spatele de peretele de piatră și se lăsă să cadă până pe pardoseală.

– Nu am atins-o, îți jur.

– Da, dar de ce, Jack? Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Nu știi cât ți-am luat apărarea? În repetate rânduri te-am ajutat și am crezut în tine. Și asta e mulțumirea pe care mi-o aduci, fugind cu pupila soțului meu?

– Nu am nimic bun în mine, Amelia.

– Da, asta mi-a spus și Spencer.

– E chiar mai rău decât crede el. Am doar două opțiuni, exilul sau moartea, zise și își îngropă fața în palme. Nu sunt atât de sigur că mă deranjează a doua variantă.

Cuvintele lui îi sfâșiară inima Ameliei. Se gândi să se ducă la fratele ei, dar Claudia scânci exact în clipa aceea, așa că își încordă brațele în jurul fetei pentru a-i oferi mai multă căldură și confort. Și apoi începu să tremure de frică. Și Jack, și Claudia aveau nevoie de atât de multe lucruri. Nu doar confort și căldură, ci și înțelegere, ajutor, iertare. Amelia nu era sigură că avea rezerve suficiente ca să le ofere și lor, și chiar dacă avusese odată... era posibil ca acum să nu mai fi rămas nimic. Poate că avea să dispară pur și simplu.

– Nu trebuie să-l consideri vinovat pe el, șopti Claudia. Are dreptate, totul a fost ideea mea.

– Da, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Tu ai cincisprezece ani.

– Aproape șaisprezece, zise ea și-și trase nasul.

– Șaisprezece. Jack își ridică capul și se uită pierdut spre tavan. Îți amintești vara în care aveai șaisprezece ani, Amelia? Eu și Hugh ne-am petrecut toată vara aici, în turnul de la poarta castelului, punând la cale un complot ca să oprim nunta. Poate că aveam doar treisprezece și doisprezece ani, dar făcuserăm un jurământ de sânge să nu te dăm niciodată trolului ăluia ramolit.

Ca să creăm o diversiune, am făcut grenade din praf de pușcă, o catapultă... Chicoti cu tristețe. Din câte îmi mai amintesc, aveam și un plan care presupunea să aruncăm niște găini.

Deși râdea, imaginându-și amestecul de găini, praf de pușcă și o catapultă, ochii Ameliei se umplură de lacrimi. Cel mai probabil, bătrânul domn Poste ar fi murit pe loc.

— Ce planuri curajoase! Trebuie că ați fost foarte dezamăgiți când am fugit în hohote de plâns.

— Nu, zise el și o privi direct, fără cinism sau înșelătorie. Am fost ușurați, Amelia. Nu doar eu și Hugh, ci toată lumea. Meritai ceva mult mai bun. Tocmai de asta... Se opri și-și drese glasul. Și acum e al naibii de groaznic să știi că te-am împins să te măriți cu Morland.

— Jack, e o cu totul altă situație. Spencer nu scamănă deloc cu domnul Poste. Îl iubesc.

— Tu iubești pe toată lumea, chiar dacă nu merită. Iar el tot nu e destul de bun pentru tine. Nimeni nu e, conchise el și scutură din cap. Dacă Hugh ar mai fi fost în viață, am fi găsit o cale să oprim și nunta asta. Găini, praf de pușcă, orice ar fi fost necesar.

Chiar dacă ar fi luat cu asalt Bryanston Square, ea se îndoaia că Spencer s-ar fi răzgândit. Dacă nu oprise nunta ca să răspundă acuzațiilor de crimă, atunci o catapultă nu ar fi avut nici o șansă.

— Desigur, dacă Hugh ar fi fost în viață, totul ar fi diferit, nu-i așa? spuse Jack și-și rezemă capul de perete ca să se uite la tavan. Ne-am petrecut copilăria printre ruinele astea de piatră. După asta, nu am mai putut să mă întorc aici. Am crezut că nu mă va deranja să o vindem, dar...

Inima i se făcu mică. Așadar, acesta era motivul pentru care nu reușise să-l convingă pe Jack să vină aici anul trecut. Aceleași amintiri cu care se lupta ea se dovedeau a fi pur și simplu prea dureroase pentru el.

— Ar fi trebuit să plec odată cu el. L-am urât pe Laurent că i-a cumpărat un post în armată lui Hugh, dar nu și mie. Eu îl urmam peste tot.

— Știi, zise ea. Dar acum nu-l poți urma, Jack. Nu în mormânt.

– Nu pot?

– Nu, răspunse ea cu putere.

Apa picura încet înăuntru. Pic, pic, pic. Și apoi își dădu seama de ceva.

– Dumnezeu! Din cauza asta ați rămas aici, nu-i așa? Tu *vrei* să te găsească. Vrei ca Spencer să te provoace la duel.

Din nou, el nu-i răspunse. Fratele ei dorea să moară. Era un fapt care ar fi trebuit să-i frângă inima – și așa se și întâmplă. Dar în același timp o și infurie peste măsură.

– Când ai făcut planul ăsta, te-ai mai gândit și la altcineva în afară de tine? Știi că l-ai iubit pe Hugh. Noi toți l-am iubit pe Hugh. Moartea lui ne-a devastat întreaga familie. Și acum ai aduce din nou durerea asta imensă asupra familiei tale, forțându-l pe soțul meu să te provoace la duel? Vocea îi tremura. Îți jur că asta nu se va întâmpla! Spencer nu este un criminal, iar eu nu-ți voi permite să îl transformi într-unul. Îi mângâie părul Claudiei. Iar fata asta are cincisprezece ani, Jack. Nu-mi pasă a cui a fost ideea, sau ce aveai în cap atunci când ai luat-o din casă. Nu există nici o scuză pentru așa ceva.

– Știu, știu.

Jack își prinse genunchii în brațe și începu să se legene. Ameliei i se păru că-l aude plângând, și asta nu făcu decât să o infurie și mai tare. Nu fratele ei era copilul speriat, maltratată și lipsită de putere din camera asta. Acea era Claudia, iar egoismul lui nu o ajutase cu nimic pe fată. Pentru numele lui Dumnezeu, era însărcinată, îngrozită, înghețată până la piele din cauza ploii, iar Jack o ținea ascunsă în turnul ăsta bătut de vânt. Nici măcar nu-i oferise haina lui.

Într-un fel ciudat, Amelia se bucura pentru asta. Poate că acest mic exemplu de necugetare din partea lui era nesemnificativ față de alte nelegiuiri pe care le comisese – dar era ultima picătură de egoism care umpluse paharul. Timp de multe luni crezuse că l-ar fi putut salva pe fratele ei numai cu puterea iubirii pe care o simțea pentru el. Dar acum vedea clar că greșise. Îl acuzase pe Spencer că este închis la minte, dar Jack era de fapt cel incapabil să vadă dincolo de propria suferință. Și alți bărbați își pierdeau frații, prietenii, ba chiar și copiii și nevestele – și totuși, evitau

să se cufunde într-o existență abjectă. De ce se predase Jack în fața nenorocirii, în situația în care alții reușeau să o ocolească, nu avea să înțeleagă niciodată. Dar înțelese în cele din urmă că nu mai avea nici o putere să-l ajute.

– Te simți destul de bine ca să te ridici în picioare? o întrebă în șoptă pe Claudia. Când fata încuviință, Amelia o sprijini de cot. Haide, atunci. Te voi duce acasă.

– Și cum rămâne cu mine, Amelia? întrebă Jack cu glas slăbit. Ce se alege de mine acum? Îți place atât de mult să-mi spui ce să fac.

Ea scutură din cap în timp ce o ajuta pe fată să se ridice.

– Nu știu, Jack. Chiar nu știu.

Capitolul 22

În ultima oră a nopții, Spencer ajunse la marginea pădurii și începu să coboare spre Briarbank. Acum luna strălucea puternic, deși ceața încă mai îmbrățișa pământul, acoperindu-l cu o pătură de umezeală.

Mirosul de praf de pușcă îi rămăsese pe haine. Cizmele îi erau stropite cu sânge. Aproape nu-și mai simțea picioarele de oboseală, iar aerul dimineții era atât de încărcat de umezeală, că avea impresia că înaintează înotând. Că se luptă să înoate, dar eșuează. Și se îneacă. Nu mai putea decât să se roage ca Ashworth și Bellamy să fi reușit în locul lui.

În drum spre casă, trecu pe lângă grajduri. Îi era aproape frică să-și întoarcă repede capul și să se uite – dar o făcu, întrebându-se dacă avea să vadă unul din caii celorlalți. Nu văzu. Dar ceea ce văzu îl făcu să-i înghețe sângele în vine.

Căpitanul lipsea. Mânzul blând al Ameliei dispăruse. Fusesse legat la intrarea în grajd și, cum luna strălucea puternic, Spencer ar fi trebuit să-i vadă de departe coama gri. Dar nu vedea nimic.

Picioarele lui – sau, mai bine zis, ciaturile amortite care îi ocupau cizmele – își reveniră la viață într-o clipită și se îndreptă spre grajd. Intră în grabă, căutând frenetic din boxă în boxă. Căpitanul

nu era nicăieri. O, Iisuse! De-abia dacă știa cum să țină frâiele. Doar nu îndrăznise să plece singură cu calul.

În condițiile în care nu avea experiență și afară plouase, ar fi fost un dezastru. Respirația începu să i se întetească de panică, și de câte ori trăgea aer în piept simțea o durere cumplită în zona coastelor. Își apăsă brațul acolo, întrebându-se dacă își rupsese vreo coastă. Se strâmbă de durere și fugi spre casă pe jumătate împleticindu-se pe picioare. Ferestrele erau întunecate, mai puțin o lumină slabă care se vedea din bibliotecă. Se duse într-acolo, atras de strălucirea caldă ce părea să reprezinte speranța însăși.

Părăsi aleea și se duse direct la geam ca să se uite înăuntru. Ea era acolo. Stătea într-un scaun, lângă peretele plin de rafturi cu cărți, cu un teanc de hârtii în mână. Era singură. Un val de recunoștință îi luă cu asalt și ultima picătură de putere din genunchi. Se sprijini cu o mână de perete și respiră ușurat. Nu ar fi suportat să o piardă.

Totuși, poate că avea să o piardă după noaptea asta. Și numai Dumnezeu știa unde era Claudia în clipa asta. Dar rămase acolo un timp, uitându-se prin geam la profilul ei palid și frumos și încercând să-și închipuie că la finalul acestei nopți nu avea să fie un om care nu reușise să protejeze persoanele pe care le iubea.

Se duse apoi la ușă și descoperi că nu era zăvorâtă. În numai câteva secunde se afla la intrarea în bibliotecă. Își încordă de câteva ori maxilarul și-și trecu limba umflată de sete peste un dinte care i se mișca. Nu știa ce să-i spună.

— Ea e aici, îi spuse Amelia și lăsă hârtiile deoparte cu degete tremurânde. E sus, doarme. E în siguranță.

Un sentiment copleșitor de ușurare îi invadă plămânii până la refuz. Dar tot nu știa ce să-i spună. Traversă camera, îngenunche în fața soției sale, își așează capul în poala ei și începu să plângă.

— O, Spencer.

Degetele ei îi îndepărtară părul de pe frunte.

— Dumnezeuule, miroși a moarte. Ești zgâriat și rănit. Ce ai pățit?

— Nu-i nimic, spuse el și-i îmbrățișă strâns genunchii. Căpitanul a dispărut din grajd. Când am văzut asta, am crezut că poate ai... O strânse și mai tare, simțind și mai acut panica aceea chinuitoare. Dumnezeuule, Amelia. Trebuie să-mi promiți că nu mă vei părăsi niciodată.

Degetele ei se poticniră în părul lui. Și inima ei încetă să mai bată pentru o clipă.

– Am vești, începu ea în cele din urmă. Va fi greu pentru tine să auzi asta.

El voia să rămână cu fața îngropată în fustele ei ca un laș, dar se forță să se dea înapoi pe călcâie, să-și șteargă ochii umezi cu o mână și să asculte „veștile” ca un bărbat. Ea ezită și strânse din buze.

– Nu există nici o modalitate mai ușoară de-a spune asta.

– Atunci spune direct.

Spencer își sprijini brațele de-o parte și de cealaltă a fustelor sale, așteptându-se la ce era mai rău.

– Claudia este însărcinată.

– *Claudia*. Claudia, însărcinată?

Emoția îl lovi puternic în piept. De fapt, simți mai multe sentimente, lovindu-l unul după celălalt, ca o serie de pumni: șoc, uimire, tristețe, vină. Furie. O duzină de întrebări îi zburau prin minte, dar reuși să rostească numai una.

– Al cui e?

– Nu e al lui Jack, răspunse ea repede. Nu avea cum. E al profesorului ei de muzică din New York.

– Îl omor! se răsti Spencer.

– Și la ce bun ar fi asta? Omul nici măcar nu știe. Și, din câte mi-a povestit Claudia, se pare că profesorul a sedus-o, dar și ea a fost... doritoare.

Simpla idee că un bărbat o atinsese pe pupila lui îl făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Are cincisprezece ani. E un copil.

– Nu mai este. Amelia îi luă o mână și o strânse între palmele ei. Este atât de speriată, Spencer. Știe de ceva vreme de starea în care se află, dar e îngrozită de cum vei reacționa. Despre asta cred că voia să vorbească azi cu tine. Mai devreme.

„Mai devreme.” Când el și Amelia fuseseră... ocupați, chiar în camera asta, și o trimiseseră departe. Și apoi, Spencer nu mai vorbise cu ea, așa cum îi promisese. Sincer să fie, evitase să vorbească cu ea de săptămâni întregi.

– A fost ideea ei să fugă, continuă Amelia încet. Dar Jack a profitat imediat de situație. E disperat să facă rost de bani, iar ea e disperată să ascundă sarcina. A fost un plan ridicol, și cred că amândoi știau asta. Până la urmă, nu au ajuns mai departe de porțile castelului. Acolo i-am găsit eu, uzi și înghețați până la piele.

– Ai urcat până acolo? În miezul nopții?

– Păi, mi-a trecut prin minte să-l iau pe Căpitan, dar mi-am dat repede seama că era o idee proastă.

– Slavă Domnului! Își coborî din nou capul în poala ei. Ar fi trebuit să știu că ești prea isteță ca să încerci așa ceva.

Ea râse scurt.

– Dacă ar fi fost vorba doar de siguranța mea, poate aș fi încercat, dar... El o simți că oftează. Știu că probabil mă consideri pe mine vinovată pentru asta. Dacă nu aș fi insistat să rămână Jack, el...

– Nu, zise el și-și ridică privirea ca să se uite în ochii ei. Nu te învinovăți. Nimic nu scuză acțiunile lui Jack.

– Știu, spus ea repede, strângându-i mâna. Știu.

– E dreptul meu să mă ocup de el, Amelia. Aproape că a răpit și a compromis o fată nevinovată și trebuie să suporte consecințele. Nu-l mai poți proteja.

– Eu... deja i-am spus să plece de-aici.

El se răsuci pe călcăie, șocat de cele auzite.

– Atât pentru binele lui, cât și pentru al nostru. Situația asta nu se poate termina cu violență. Își mută privirea din ochii lui și înghiți în sec. I-am promis că mă voi întâlni cu el în curând. L-am lăsat să-l împrumute pe Căpitan, dar îți jur că-ți va înapoia calul.

– La naiba cu calul!

De parcă i-ar fi păsat de cal. Și-ar fi dat și ultimul armăsar, iapă și mână din grajdurile lui, în clipa asta, ca să poată da timpul înapoi, pentru a șterge evenimentele din noaptea asta.

– Unde s-a dus Jack?

Ea nu voia să-l privească în ochi.

– Spencer, știi că nu-ți pot spune...

– Ba poți! Și o vei face, pentru că ți-o cer eu!

Îi prinse bărbia și o obligă să-l privească. La naiba, nu mai putea suporta situația asta.

– Trebuie să alegi, Amelia. Sunt al naibii de sătul să te văd cum îl ajuți mereu pe banditul ăla, să te văd cum îți reverși toată compasiunea și dragostea asupra lui. De data asta, nu poți rămâne loială decât unuia din noi. El a răpit-o pe pupila mea. Ori îmi spui unde s-a dus Jack și mă lași să mă ocup de el, ori...

– Ori?

Amelia avea ochii roșii.

– Ori pleci. Mă părăsești și te duci la el. Nu mai pot face asta.

Prin creierul lui sunau semnale de alarmă. „Retrage-și cuvintele, imbecilule. Spune-i că ai greșit, înainte să-și dea seama ce ai zis.” Știa că, prin faptul că adusese în discuție această problemă, tocmai se antrenase în cel mai impulsiv, greșit și al naibii de prostesc pariu din viața lui. Să-i ceară să facă o asemenea alegere într-o dimineată în care viețile și viitorul lor atârna în balanță. Dar, în clipa aceea, nu creierul lui hotăra. Inima vorbea în locul lui, iar inima lui era făcută fărâmițe. Avea nevoie de ea – de ea *toată*. Și dacă ea nu-i putea da totul, era mai bine să afle asta acum și să ajungă să se deprindă cu durerea din suflet.

Ochii ei îi dădură răspunsul cu mult înainte ca buzele să rostească cuvintele:

– Îmi pare rău. Trebuie să merg la el în dimineăta asta.

Toate alarmele din mintea lui tăcură, una câte una, lăsând în urmă un bocet de jale: „Asta meriți, prost fără minte. Acum te părăsește. În dimineăta asta”.

Era aproape dimineată, nu? Câteva raze firave pătrundeau în cameră, luminând trăsăturile delicate și familiare ale chipului ei. Dumnezeu, ea era întotdeauna atât de frumoasă la răsăritul soarelui.

Chiar și atunci, în prima dimineată, în trăsură. Atunci, pe loc, se hotărâse că trebuia să se însoare cu ea, că trebuia să o facă a lui, să o posede. Și cândva între răsăritul acela și cel de acum, ajunsese să o iubească atât de mult, când era clar că ea era o ființă independentă. Doar că nu o putea forța să vorbească. O voia alături de el de bunăvoie sau deloc.

Poate că peste malurile râului se ridica soarele, dar în sufletul lui Spencer sălășluia o noapte întunecată și nesfârșită. Se holbă în jos, la sângele și la murdăria de sub unghiile sale, și apoi la degetele ei curate.

— Ar trebui să o duci pe Claudia acasă, la Braxton Hall, spuse ea. În primul rând, ar trebui să o vadă un medic. Dar, mai mult decât atât, are nevoie de consolare și ajutor. Fata are nevoie de tine, Spencer.

— Dar... O, la naiba! Putea să-i spună, pur și simplu. Dar eu am nevoie de tine. Habar nu am ce să fac cu ea, și nici măcar cum să vorbesc cu ea despre așa ceva.

Ea îi zâmbi sfoasă.

— Ești un bărbat înspăimântător de inteligent. Am încredere că-ți vei da seama cum să faci.

Se întinse spre hârtiile de pe masă și le făcu sul, dar nu înainte ca el să le recunoască — erau actele încă nesemnate pentru cumpărarea căsuței Briarbank.

— O să iau astea cu mine, adăugă ea.

El clipi furios.

— Înțeleg.

Da. În lumina dimineții, totul era atât de dureros de limpede. Când sentimentele ei pentru el erau puse în balanță cu obligațiile de familie... mândria specifică familiei d'Orsay avea să câștige de fiecare dată. Ea avea să se ocupe mai întâi de rănilor fratelui ei și de-abia apoi de ale lui. Nu avea să permită ca proprietatea care aparținuse familiei *sale* să devină a *lor*. Și prin faptul că refuzase să o împartă astfel, Spencer o alungase. O forțase să aleagă între soțul ei și familie, iar acum trebuia să se supună acelei hotărâri. Indiferent cât de mult îl dureau.

Și, la naiba, îl dureau. Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și simți o durere ascuțită în coaste.

— Trebuie să-ți mai spun ceva, continuă ea cu privirea coborâtă. Cred că și eu sunt însărcinată.

— O, Dumnezeu! O, Amelia.

Niciodată nu mai fusese atât de bucuros, dar și trist în același timp, la auzul unor cuvinte. Imaginea trupului ei, purtându-i copilul, gândul că va ține în brațe copilul lor... era asemenea unei

stele mici care strălucise prin atmosferă și coborâse direct în inima lui. Niciodată nu-și dorise ceva mai mult în viața lui, cum își dorea o familie împreună cu ea, și nimic nu ar fi trebuit să-l facă mai fericit decât vestea asta. Dar, în același timp, își aminti cuvintele lui, pline de aroganță, pe care le rostise la un moment dat: „Eu îți ofer siguranța zilei de mâine, iar tu îmi dai un moștenitor”. Ea îl părăsea în dimineața asta, și avea scuza perfectă ca să nu se mai întoarcă niciodată la el.

Spencer se rugă cu fervoare să fie o fetiță.

– Te simți bine? o întrebă, înghițind în sec. Ai nevoie de ceva...

– Sunt bine, îl asigură ea, privindu-și burta și zâmbind ușor. Sunt chiar foarte bine. Femeile din familia d'Orsay sunt construite pentru a avea copii, știi? Avem o constituție robustă.

Înainte ca el să poată rosti câteva dintre miile de adjective care ar fi putut s-o descrie mai bine decât „robustă”, privirea ei alunecă spre birou.

– Nu v-ați terminat jocul, observă ea.

El îi urmări privirea. Deasupra sugativei se aflau cărțile și pariurile lor, neatinse, înghețate în timp. În mijloc se afla biletul pe care scrisese douăzeci de mii de lire și două dintre monedele Clubului Armăsarilor: a lui Rhys și a lui Leo. Bellamy nu pusese niciodată jos moneda lui, iar Spencer nu avusese timp să-și aducă celelalte monede de sus. Nu că ar mai fi contat acum.

El se ridică încet în picioare și simți durere în mușchi pe care nu știa că-i avea. Bănuia că rănilor lui aveau să-și facă simțită prezența pe rând, în următoarele câteva zile. Făcu un pas, coastele i se cutremurară de durere și se sprijini cu o mână de birou, cu o grimasă.

– Sfinte Dumnezeule, Spencer! exclamă Amelia și ajunse într-o clipită lângă el. Ce ai pățit?

Cum lumina dimineții pătrundea în cameră, probabil că acum observase rănilor de pe pielea lui, noroiul de pe cizme și manșeta sfâșiată.

– Am căzut, răspunse el, inspirând dureros. Cred că mi-am rupt o coastă sau două.

— O să trimit imediat după doctor. Ești tăiat pe undeva? E atât de mult sânge...

— Nu e al meu.

Ea nu ceru nici o explicație. Din nefericire. Ar fi putut evita o întrebare, dar tăcerea asta blestemată, răbdătoare care-i era atât de caracteristică... nu avea ce să facă împotriva ei.

— E al lui Juno, răspunse el repede, pentru că voia să termine odată cu explicațiile. Pe drumul de întoarcere de la Lydney a pășit într-o groapă și a căzut. Din fericire, m-a aruncat departe din șa. Altfel aș fi fost rănit mult mai rău. Dar ea avea piciorul rupt în mai multe locuri. Avea dureri foarte mari. Nu aveam cum să o aduc aici pentru a fi tratată și, chiar dacă aș fi adus-o, ar fi fost complet paralizată, așa că...

— O, nu, rosti Amelia și rămase fără glas. A trebuit să o împuști.

Simțea că îi ardeau ochii și îi confirmă cu o mișcare din cap.

— Spencer, zise ea și își șterse ochii cu mâna ca să se uite mai bine la trupul lui, o să te doară îngrozitor de tare dacă te strâng în brațe?

— Probabil că da, zise el, dar nu mă deranjează deloc.

Ea se mișcă delicat înspre el și își strecură brațele pe sub haina lui, în jurul taliei. Și apoi, într-o mișcare chinuită de lentă, își lipi trupul de al lui și-și îngropă fața în umărul lui. Dar pentru el nu era suficient. Își puse un braț în jurul umerilor ei și o strânse puternic la piept. Și da, îl durea ca naiba — dar nu la fel de mult ca faptul că în cele din urmă trebuia să-i dea drumul.

— Îmi pare rău, spuse ea, plângând cu fața lipită de haina lui murdară. Îmi pare atât de rău pentru Jack, pentru Claudia, Juno, totul. Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel.

— Și eu la fel.

Își trase nasul, își șterse ochii cu încheietura mâinii și se retrase din brațele lui.

— Cred că e timpul să mă duc să mă îmbrac și să-mi fac bagajele.

— Așteaptă.

Spencer scoase o batistă de la buzunarul de la piept și i-o întinse, știind că ea avea să o recunoască fără să-i arate cusăturile

dinăuntru. Dacă îl părăsea cu adevărat, atunci trebuia să i-o înapoieze.

Cumva, reuși chiar să-i zâmbească.

– O ducese nu-și permite să aibă batiste?

Ea o luă, fără să spună un cuvânt și, pentru o clipă, se uită lung la ea. Apoi plecă.

El rămase acolo ceva timp, istovit și suferind prea mult ca să se miște. Poate trecuse puțin timp, poate mai mult – sincer nu știa. Probabil că ar fi rămas acolo până la prânz dacă Ashworth nu ar fi bătut la ușă.

– Sper că sunt aici, zise acesta, pentru că nu sunt nicăieri între Colford și Gloucester.

– Ea este, răspunse Spencer. El a plecat.

– Așa cum și trebuie, mormăi Ashworth, apoi văzu cizmele mânjite de sânge din picioarele lui Spencer și își miji ochii. Acum, când spui că „a plecat”, înseamnă că...

– Nu.

– Te-aș înțelege.

– Nu e al lui, zise el, arătând spre sângele care îi păta cizmele. Lapa mea a căzut destul de rău. A trebuit să... Înjură cu ochii pe trapezul de lumină care intra pe fereastră. Trebuie să mă întorc acolo și s-o îngrop.

– Vin și eu cu tine, se oferă Ashworth. Am săpat câteva morminte la viața mea.

– Nu, nu, îl refuză Spencer și-și ciupi vârful nasului. Ai fost afară toată noaptea. Nu-ți pot cere să...

– Nu mi-ai cerut, m-am oferit eu. Și pot spune că am muncit mai multe nopți la rând în viața asta, adăugă Ashworth și lovi ușa cu piciorul. E mai mult decât ar face un prieten.

– Suntem prieteni?

– Nu suntem dușmani.

– În cazul ăsta, oftă Spencer și-și trecu o mână prin păr, ți-aș fi recunoscător pentru ajutorul dat. Nu uita să-ți iei câștigul, adăugă el, arătând spre birou și jocul neterminat.

Soldatul se încruntă.

– Am fost întrerupt. Nu-mi amintesc să fi câștigat cineva.

— Eu am părăsit primul jocul. Pe masă e numai ce am pariat eu. Practic, Bellamy nu a apucat să parieze. În plus, cărțile mele erau proaste. Aș fi pierdut oricum, conchise el și scutură din cap. Am vrut să termin cu clubul ăsta o dată pentru totdeauna, dar se pare că Harcliffe nu s-a săturat să râdă de noi.

— Crezi că Bellamy îl va găsi pe bărbatul care e responsabil de moartea lui?

— Cred că îl găsește ori de câte ori se uită în oglindă. Tocmai asta e problema.

Spencer luă biletul și cele două monede și i le întinse.

— Ia-le, Rhys. Nu ești tu cel care credea atât de mult în destin? Poate că așa trebuie să fie.

Nu se grăbiră să se întoarcă la Braxton Hall. Călătoria se desfășură într-un ritm lent, din considerație pentru starea delicată a Claudiei și coastele în curs de vindecare ale lui Spencer. El stătea cu ea în trăsură. I se părea normal să-i țină companie, și nu mai trebuia să se ocupe de Juno.

Dumnezeule! Pierduse atât de mult în ultima săptămână, că nu știa de unde să-și înceapă suferința. Juno, căsnicia lui, inocența Claudiei — totul era un dezastru. Erau mai mulți vinovați, dar el dădea vina doar pe el. Amelia avusese dreptate. Dacă ar fi fost mai sincer cu cei din jurul lui, toate astea ar fi putut fi evitate.

Totuși, nu știa cum să ia viața de la început. În afară de discuțiile obișnuite, el și Claudia nu schimbaseră o vorbă în timpul călătoriei. Ce han să aleagă pentru popas, dacă vremea avea să rămână frumoasă. Nu voia să o forțeze să vorbească dacă nu era pregătită. Aveau în față luni întregi. Era timp destul să vorbească.

Ajunseră acasă de-abia în cea de-a patra zi, pe seară. Dar zilele de vară erau lungi, și un amurg gri-auriu se încăpățâna să țină noaptea la distanță. În timp ce servitorii aduceau cuferele în casă și le pregăteau camerele, Spencer dădu ordine să se servească cina în bibliotecă și o invită pe Claudia să i se alăture. Spre surprinderea lui, fata acceptă.

Mâncă o farfurie cu sendvișuri și apoi o urmări cum gustă din tarte și soarbe din ciocolata caldă. Când se făcu târziu și camerele lor erau gata, Claudia îi vorbi:

– Vrei să îmi citești? Așa cum obișnuiai să faci atunci când eram mică? întrebă ea și privi lung spre ceașca cu ciocolată. Îmi... îmi lipsește.

El își dresă glasul.

– Sigur că da. Ai o carte anume în gând?

– Nu. Alege tu.

El alese Shakespeare – desigur, o comedie. Dumnezeu îi era martor că avuseseră parte de destulă tragedie în ultimul timp.

Frunzărind prin paginile volumului, găsi actul I din *Furtuna* și începu să citească. Claudia își trase picioarele sub fuste și își rezemă capul de brațul divanului. Închise ochii. El nu-și dădea seama dacă încă îl mai asculta sau adormise, așa că citi în continuare, pentru sine. Trecuse mult timp de când îl citise pe Shakespeare. Îi înțelegea piesele de teatru doar atunci când le citea cu voce tare, și ar fi fost al naibii de straniu să citească singur cuc, la lumânare.

Citi aproape toată noaptea, apoi trase o pătură peste trupul adormit al Claudiei și o lăsă să se odihnească fără să o deranjeze. În seara următoare, după cină, citi primele trei acte din *Visul unei nopti de vară*, pentru ca apoi să fie oprit de sforăitul ei. Termină piesa de teatru în noaptea următoare și apoi ea îi ceru cartea ei preferată: *Rasselas*, de Samuel Johnson. Își aminti cum, atunci când era mică, Claudiei îi plăcuse povestea prințului etiopian care călătorea prin lume în căutarea fericirii.

Atunci o interesau foarte mult aventurile – prințesele și piramidele. Spencer se întrebă dacă ea își mai amintea că, la final, prințul nu găsisese niciodată fericirea pe care o căutase. Când făcu o pauză ca să soarbă din coniac și să dea pagina, Claudia se ridică brusc de pe divan.

– Ce se va alege de mine?

În sfârșit, era timpul să discute. Recunoscător și temător în același timp, Spencer lăsă cartea deoparte.

– Există câteva posibilități.

– Care sunt acestea?

– După cum văd eu situația, există trei. Dacă dorești să te măriti, aș putea găsi un bărbat care să te ia de soție. Un bărbat bun, fără o avere prea mare, care va trage foloase de pe urma acestei

căsătorii. El trebuie să fie de acord să crească copilul ca și cum ar fi al lui și să amâne orice alte... Spencer se foi în scaun, apoi continuă, sarcini, până când vei fi pregătită.

Ea își analiză palma.

– Nu-mi place prea mult varianta asta.

Slavă Domnului. Nici lui nu-i plăcea.

– Dacă dorești să-ți păstrezi reputația, continuă el, poți naște în secret. Copilul va fi apoi crescut de o familie din zonă, iar tu vei fi liberă să-ți faci debutul în societate, să fii curtată și să te măriți cu cine vrei. Poate că vei putea vedea copilul uneori, dar nu-l vei putea recunoaște niciodată ca pe fiul tău.

– Pe ea. Cred că este o fetiță, îl întrerupse ea și-și puse o mână pe burtă. Continuă. Ai spus că mai există o a treia variantă.

– Cea de-a treia, spuse el încet, ar fi să naști și să păstrezi copilul. Reputația ta ar fi distrusă, iar șansele de-a face o căsătorie bună ar fi minime. Și mai ales nu vei putea să vezi cu ochii tăi agitația unui sezon la Londra.

– Dar aş avea bebelușul.

– Da.

El o lăsă să se gândească. Se aplecă înainte și-și rezemă coatele pe genunchi.

– Nici una dintre variante nu este ușoară, spuse el. Viața ți se va schimba dramatic, indiferent ce alegi. Dar mai trebuie să știi ceva! Orice ai alege, poți fi sigură că voi fi alături de tine și că te voi sprijini atât material, cât și sufletește.

– Și Amelia la fel?

– Nu... nu pot vorbi în numele Ameliei.

Dumnezeule, să-i rostească numele după atât de multe zile... Îi era enorm de dor de ea. Ce n-ar fi dat s-o aibă aici. Ea ar fi știut ce să-i spună Claudiei, cum să o aline. Cum să traverseze camera și să o cuprindă într-o îmbrățișare caldă, într-un fel în care să nu fie nici ciudat, nici forțat. Dar ea nu era aici, și nu putea să dea vina pe altcineva decât pe el pentru absența ei. Ce naiba fusese în capul lui? Să o oblige să aleagă între el și familia ei? Dragostea pentru familia ei îi curgea prin vene, era lucrul care o definea. Era motivul pentru care se întâlniseră. Ar fi trebuit să știe că nu putea concura cu asta.

Claudia îi luă cuvintele de pe buze când vorbi:

— Am stricat totul, nu-i așa?

— Ai făcut o greșeală. Și eu am făcut mai multe. Cum ar fi să creadă că ea era prea mare pentru serile lor de lectură și că el nu mai avea ce să-i ofere. Dar acum trebuie să te hotărăști cum să trăiești cu greșeala asta.

— Tu ce crezi că trebuie să fac?

— Cred că trebuie să decizi singură, la momentul potrivit. Spencer ezită. Nu voia să ia deciziile în locul ei, dar dacă îi ceruse sfatul, era de datoria lui să i-l dea. Atât îți spun: amândoi știm cum e să crești fără o mamă. Nu e ușor. Nu cred că e bine să-ți alegi un drum prin viață numai ca să eviți bârfele. Cât despre căsătorie... Cât de mult ți-l mai amintești pe tatăl tău?

— Îmi amintesc că te certai mereu cu el.

El zâmbi.

— Aveam neînțelegerile noastre. Chiar destul de multe, de fapt. Majoritatea erau din cauza mea. Era al naibii de greu să mă ridic la nivelul așteptărilor sale. Uneori îmi era mai ușor să mă comport greșit decât să fac un efort și să eșuez.

— Da, spuse ea încet. Înțeleg.

El făcu o grimasă și se urî pentru că o făcuse să se simtă așa.

— Indiferent de neînțelegerile noastre, continuă el, l-am respectat enorm pe tatăl tău, ca și pe al meu, de altfel. Erau bărbați buni, onorabili și extrem de loiali. Tatăl tău ar fi putut să se căsătorească din nou după ce a murit mama ta, ca să poată avea un fiu care să-i moștenească titlul. Dar el nu putea suporta ideea de-a se recăsători, atât de mult a iubit-o pe mama ta. Așa că a trimis după mine în Canada, iar eu i-am făcut viața un calvar în primii ani, încât mă mir că nu s-a răzgândit. Dar nu s-a recăsătorit niciodată. Și nici tatăl meu, după ce a murit mama. De asta nu mi-ar plăcea să te văd captivă într-o căsnicie nefericită, Claudia. Pentru un Dumarque, dragostea nu este un sentiment trecător. Noi rămânem devotați până la moarte.

— Și tu simți așa pentru Amelia?

— Da, răspunse el simplu.

Oricât de multe certuri avusese cu tatăl și unchiul lui, asta era ceva ce aveau în comun. Era un Dumarque până în măduva

oaselor. Avea să iubească o singură femeie până la moarte, și după ea nu mai avea să fie nici una. Iar dacă ea nu simțea la fel, atunci să-l ajute Dumnezeu.

Claudia se uită chiorâș la el.

– Dacă într-adevăr simți așa, ai putea să faci o treabă mai bună în a-ți arăta sentimentele.

– Ai dreptate, recunosc el. Aș putea să fac o treabă mai bună și față de tine. Am de gând să devin mai priceput.

Ochii ei se umeziră.

– Și ai de gând să începi curând?

La șaptesprezece ani, Spencer își petrecuse cinci săptămâni mizerabile la bordul unui bric pentru a traversa Oceanul Atlantic. Călătoria aceea fusese ca o excursie plăcută față de chinurile prin care trecea acum. Se ridică din scaun, traversă covorul uriaș din bibliotecă și se așeză lângă pupila sa.

– Orice ai hotărî, Claudia, începu el și puse o mână pe umărul ei, să știi că vei avea întotdeauna un cămin aici. Și că vei fi iubită mereu.

Ea începu să plângă. El spera că erau lacrimi bune. Oricum, își trecu brațul peste umerii ei și o trase la pieptul său. Era destul de mândru de el pentru gestul acesta, dar era clar că mai avea nevoie de exercițiu. După ceva timp, Claudia își trase nasul și spuse:

– Mi-e dor de Amelia.

El o trase și mai strâns în brațele sale, pentru că avea și el nevoie de o îmbrățișare.

– Și mie mi-e dor de ea.

– Când vine acasă?

– Nu știu. Este posibil să nu mai vină niciodată înapoi la Braxton Hall.

Claudia se îndreptă de spate și se trase înapoi ca să se uite la el.

– Ce vrei să spui? Du-te s-o aduci!

– Dar... nu sunt sigur unde este în acest moment.

– Tu ești ducele de Morland. Găsește-o!

– Nu sunt sigur că vrea să fie găsită.

Aproape că nu-i venea să creadă că discuta despre asta cu Claudia... Dar, pe de altă parte, pe cine altcineva mai avea?

– M-am purtat destul de rău cu ea la început, și nu vreau să fac aceeași greșeală din nou. Da, îmi e dor de ea. Dar, mai presus de orice, vreau să fie fericită. Dacă se întoarce, vreau să vină singură. De bunăvoie.

Claudia făcu ochii mari.

– Atunci *convinge-o*. Trebuie să cazi la picioarele ei, să te umilești. Fă un gest important prin care să-ți ceri iertare. Spune-i povestea asta frumoasă pe care tocmai mi-ai spus-o mie și declară-i dragostea ta nepieritoare. Serios, Spencer, chiar nu știi nimic despre dragoste?

Capitolul 23

Era o dimineată frumoasă de vară la docurile din Bristol și, pentru prima dată, asupra familiei d'Orsay strălucea o rază de noroc. Un bric numit *Angelica* pornea odată cu refluxul spre Boston. Jack avea să fie la bord.

Amelia își încreți nasul în timp ce mizea ochii la fratele ei, în lumina orbitoare a soarelui de la amiază. Își dorea să-i fi cumpărat o pălărie cu boruri mai largi. Cu pielea lui deschisă la culoare, avea să ajungă roșu ca o căpșună după o zi pe mare.

– Ei bine? întrebă el.

Într-un ultim gest de soră, Amelia îndepărtă scamele de pe mânecile lui Jack.

– Ce aventură uimitoare te așteaptă! Cred că Hugh ar fi foarte invidios.

– Îmi place să cred că merge cu mine.

– Poate că așa și este.

Își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse puternic în brațe.

– Te iubesc, îi șopti cu înverșunare. Să nu-ți închipui niciodată altceva. Dar nu mai pot să am grijă de tine. A venit timpul să înveți să ai singur grijă de tine.

– Știu, zise el, Știu.

Ea se trase înapoi și scoase un pachet mic din poșetă. Batista era înnodată în așa fel încât să arate ca o punguță, iar înăuntru era plină cu monede.

– Trecerea oceanului a fost deja plătită. Asta este tot ce am să-ți dau pentru cheltuieli.

– Îți mulțumesc, spuse el și se întinse după bani. Mă voi strădui din răspuțeri să nu o pierd în prima noapte pe mare.

Ea încercă să nu râdă, însă știa că pericolul era mare să facă tocmai asta. Ținu batista în mână, refuzând deocamdată să-l lase să o ia.

– Dacă o pierzi, să nu-mi scrii să-ți trimit mai mulți bani. Dacă te întorci acasă peste câteva luni pentru că ai intrat iarăși în bucluc și ai nevoie de ajutorul meu... nu ți-l voi da.

Oricât de mult o durea să rostească aceste cuvinte, știa că trebuia s-o facă. „Taie legăturile.“ Dacă Jack înțelegea că ea nu mai avea să fie acolo să-l prindă, poate că avea să fie mai atent să nu cadă.

– Asta e ultima dată când te mai salvez, ai înțeles? O să mă rog pentru tine și o să te iubesc întotdeauna. Dar, după asta, nu-ți mai dau nici un bănuț.

Și cu asta îi lăsa batista. Era mult mai ușor să ia mâna de pe bucată aia de pânză decât să renunțe la responsabilitatea pe care o avea față de el. Dar trebuia să le facă pe amândouă. Și ea merita să fie fericită, și nu-și putea imagina fericirea fără Spencer. Pur și simplu nu putea risca să-l lase pe Jack să intervină iarăși între ei.

Spencer avea dreptate, trebuia să facă o alegere. Dar nu trebuia să aleagă între fratele și soțul ei. Trebuia să renunțe pur și simplu la sentimentul de vină și să prindă fericirea de picior. Amelia se alegea pe sine.

– Ar fi mai bine să mă duc, atunci, zise el și se uită peste umăr la pasarela care ducea pe *Angelica*. Nu-mi place deloc că trebuie să te las singură aici. Morland vine după tine?

Ea scutură din cap.

– A dus-o pe Claudia înapoi la Cambridgeshire. I-am trimis o scrisoare lui Laurent. El o să mă ajute să închid căsuța, după care vom călători împreună înapoi la Londra.

– Amelia? o strigă fratele ei pe nume și o mângâie sub bărbie. Când am spus că nimeni nu e destul de bun pentru tine, am vorbit serios. Și m-am inclus și pe mine. Știu că nu am meritat nici jumătate din ajutorul pe care mi l-ai dat, dar...

Buzele începură să-i tremure la colțuri, iar Amelia se emoționa și mai mult. Toți bărbații din familia d'Orsay aveau expresia asta atunci când se străduiau să nu plângă.

— Îți sunt recunoscător. Îți mulțumesc că mă iubești, chiar dacă am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu un nesuferit.

Privirea din ochii lui, timbrul vocii sale... Inima Ameliei se făcu mică. Era la un pas de a-și arunca brațele în jurul lui și de a jura să-l ia înapoi acasă, căci fi va rezolva ea problemele. În schimb, făcu un pas înapoi, și acesta fusese cel mai curajos lucru pe care îl făcuse în viața ei. Dar în inima ei știa că așa era cel mai bine pentru amândoi.

— La revedere, Jack, spuse ea. Ne va fi dor de tine. Te rog, ai grijă.

Apoi se întoarse pe călcăie. Făcu un pas. Apoi doi. Fiecare pas o ducea mai departe de el. Se simțea ca un mânz nou-născut, care înainta pe picioarele sale tremurânde. Dar, pe măsură de ghetele ei boncăneau pe docul de lemn, începu încet-încet să câștige încredere în ea. Avusese nevoie de ceva timp și multă suferință, dar în cele din urmă învățase lecția pe care Spencer i-o dăduse în prima noapte în care se întâlniseră: „Schimbă norocul familiei d'Orsay. Învăță când să renunți“.

— Unde să te duc? Când se apropiară de Charing Cross, Laurent se întoarse spre ea pe bancheta din trăsură. Acasă?

„Acasă.“ Amelia cugetă la cuvântul acesta. Se întrebă la care casă se referea fratele ei: la cea a ducelui de Morland sau la a lui? Care din ele era „acasă“? Își zise că aceasta era dilema asupra căreia trebuia să se hotărască.

— O să vin cu tine, dacă nu te deranjează.

Nicăieri nu era acasă dacă nu era împreună cu Spencer. Și deși el era încă la Braxton Hall, ea nu putea suporta ideea de-a hoinări singură prin casa întunecată de la oraș.

— Desigur că ești bine-venită. Winifred a organizat un fel de petrecere diseară. Din fericire pentru mine, ne întoarcem la timp. Mi-ar lua capul dacă aș lăsa-o să primească musafirii singură.

— Sunt mulți invitați?

Asta ar fi putut să o facă să se răzgândească. După două zile de mers cu trăsura și o săptămână de tristețe, chiar nu dorea să-și petreacă seara la o adunare mondenă.

— Nu, nu. Doar câteva perechi invitate la cină. Poate că vom juca puțin cărți și vom dansa.

Ei bine, asta nu suna atât de îngrozitor. De fapt, cina suna chiar foarte bine. Cât despre distracțiile de după — putea invoca cu ușurință o durere de cap și să o șteargă sus pe scări. Nici măcar nu ar fi fost o minciună. Se gândise și se răzgândise de atâtea ori în ultimele două zile, că o durea capul.

— Am făcut ceea ce trebuia? îl întrebă pe fratele ei pentru a zecea oară de când Jack plecase pe *Angelica*. Crezi că va fi bine?

— Nu știu cum se va descurca, răspunse Laurent și-i strânse mâna, dar ai făcut exact ceea ce trebuia.

— Eu tot mă simt vinovată că l-am lăsat să creadă că datoriile lui aici aveau să rămână neplătite.

— Știi că altfel nu ar fi plecat niciodată.

— Știu, recunosc și îmi mușcă buza. Îți va fi greu să găsești alt cumpărător?

— Nu cred. Chiar dacă e o căsuță modestă, terenul este valoros. Conte de Vinterre s-a arătat interesat de proprietate. Vrea să dărâme casa și să construiască un palat italian cu vedere spre râu.

— O, vai. Cred că-mi vine să vărs.

Laurent îi dădu ligheanul. Nu ar fi fost pentru prima dată când i se făcea rău în călătoria asta. Nici a doua sau a cincea. Se părea că micuțului ei nenăscut nu-i plăceau drumețiile cu trăsura, la fel ca și ei. După acel moment dificil, el o mângâie pe spate.

— Nu te supăra. Voi găsi alt cumpărător.

— Nu, nu mai căuta, zise ea și-și șterse gura cu mâneca. Cred că mi-ar fi mai ușor să văd Briarbank ras de pe fața pământului decât locuit de o altă familie. Vinde-o lui Vinterre, cât mai repede.

Cu cât se terminau mai repede tranzacțiile, cu atât mai repede aveau să fie plătite datoriile lui Jack, iar Amelia se putea întoarce la Braxton Hall cu buzunarele goale, dar cu inima întreagă.

Și atunci, mai presus decât orice, avea să-și convingă soțul că îi era loială.

Roțile trăsurii scârțâiră când intrară în Bryanston Square, și curând opriră în fața casei. Laurent o ajută să coboare din trăsură, și la ușă fură întâmpinați de Winifred, care se uita la ei cu o expresie sălbatică. După ce o salută scurt pe Amelia, se prinse de brațul lui Laurent.

— O, slavă Domnului că ați ajuns în sfârșit acasă. Sunt cu totul depășită de situație. Trebuie să comandăm mai mult vin – poate lăzi întregi de vin. Și alcool pentru bărbați.

Își trase soțul în casă, și Amelia trecu pragul în urma lor.

— Peștele este o problemă îngrozitoare. Petrecerea e luna, când nu se găsește pește bun, nici măcar dacă ai fi dispus să-l plătești cu argint sau aur. La piață nu se găsesc decât stridii obișnuite!

Vocea ei deveni aproape isterică.

— Nu-i pot servi stridii unei ducese!

Amelia râse.

— Îmi plac și stridiile, mulțumesc. Am mai mâncat de multe ori la tine.

Cumnata ei se întoarse spre ea, cu o expresie confuză.

— Scuză-mă, Amelia, dar nu mă refeream la *tine*.

Sigur că nu. Amelia oftă.

— Excelența Sa, ducesa de Hampstead vine la noi la cină, spuse Winifred în șoaptă. Tocmai am primit un bilet de la unul dintre invitații la cină, domnul Nodwell. Vezi tu, verișoara lui este măritată cu fratele adoptiv al nepotului Excelenței Sale.

Amelia nu vedea, dar încuviință din cap, politicoasă. Winifred se întoarse înapoi spre Laurent și-l trase în salonul roz, unde servitorii scoteau amorașii din porțelan de pe rafturi și mutau mobilierul la perete.

— Evident, spuse ea, nu am putut să refuz. Și apoi doamna Petersham a trimis un bilet întrebând dacă își poate aduce verișoarele care se află în vizită din Bath. Nu am putut să le refuz nici pe ele. Și acum tot primim mesaje...

Arată cu mâna spre șirul de bilete de pe policioara căminului.

— Cred că în seara asta va fi o petrecere cu mulți invitați.

– Dar... Amelia scutură din cap ca să scape de amețeală. În perioada asta din vară? De ce?

– Pentru tine, desigur! Toți presupun că va participa și Morland. Toată lumea e disperată să vă vadă prima apariție publică la Londra, de la nuntă, zise ea și-și ridică sprâncenele. Știi, circulă câteva zvonuri foarte interesante – pronunță separat fiecare silabă, „in-te-re-san-te” – din Oxfordshire.

Un zâmbet amar îi arcui colțurile gurii. Amelia știuse că după spectacolul acela de la petrecerea familiei Grantham aveau să fie zvonuri și bârfe. Amintirile acelei nopți – dansul, partida de amor, discuțiile și îmbrățișările care duraseră până dimineață – îi sfâșiau inima cu sălbăticie. Durerea o făcu să se gândească la coastele rupte ale lui Spencer. Spera că se vindeau bine.

Dumnezeule, cât de dor îi era de el, cu toată ființa ei. Se duse într-o parte a camerei și luă loc pe un scaun mutat de curând.

– Ei bine, mă tem că musafirii tăi vor fi dezamăgiți, îi dezvălui ea lui Winifred. Eu nu mă simt îndeajuns de bine ca să socializez în seara asta, iar ducele nici măcar nu este în oraș.

– Ba este!

Amelia rămase cu gura căscată.

– Este?

– Da, a sosit chiar în dimineața asta în Mayfair și vestea deja a apărut în ziarele de după-amiază. Winifred pocni din degete spre un lacheu. Nu aici. Lângă fereastră.

Amelia tremură în tăcere, încercând să nu lase să se vadă cât era de șocată. Spencer se afla în oraș? Oare știa că sosise și ea? Și Claudia? Ea unde era?

În timp ce Winifred porni să ofere altă tiradă de indicații servitorilor, Laurent se așeză lângă Amelia.

– Vrei să chem trăsura, să te ducă acasă la Morland?

– Nu, nu.

Nu-l putea vedea așa, nu încă. Nu era pregătită. Nici măcar nu era sigură că *voia* să-l vadă.

– O să-i scriu un bilet.

Winifred pocni iarăși din degete, și în fața Ameliei apărură o măsută de picioare și o pană de scris. Hârtia părea o întindere îngrozitoare de alb. Îi era frică să o atingă cu pana, de teamă

să nu păteze acel alb perfect cu niște cuvinte nepotrivite și apoi să strice iarăși totul. În cele din urmă, scrise simplu:

Sunt aici în oraș, în casa fratelui meu.

Ești invitat la cină în seara asta.

A

Gata. Dacă dorea să o vadă, știa unde să o găsească. Laurent trimise un lacheu cu biletul, iar Amelia se frământă timp de două ore, despachetându-și cuferele în vechea și modesta ei cameră, în timp ce Winifred reamenaja la parter. În cele din urmă, tocmai când lumina făcea loc nopții, îl văzu pe băiatul cu scrisoarea prin fereastra deschisă, apropiindu-se de intrarea din spate a casei. Se grăbi jos pe scara de serviciu, ca să-l găsească.

– Ei bine? îl întreabă cu sufletul la gură.

El ținea hârtia împăturită în mână.

– Așa e răspunsul meu?

El scutură din cap în semn că nu.

– Ducele nu era acasă, doamnă. Valetul mi-a spus că a ieșit la un joc de cărți.

Un joc de cărți? Se întorsese la Londra doar pentru un joc de cărți?

– Întoarce-te acolo, îi spuse băiatului. Află unde a plecat, du-te după Excelența Sa și dă-i biletul acela. Să nu cumva să te înțorci altfel!

– Da, doamnă.

Băiatul țâșni din casă, pe unde venise. Amelia își mângâie burta – un obicei pe care îl descoperise de curând, deși sarcina ei nu se vedea încă – respiră adânc și încercă să rămână calmă.

Câteva ore mai târziu, deja intrase în panică. Casa lui Laurent era plină de invitați. Începuseră să sosească la scurtă vreme după apusul soarelui și continuau să vină și acum. Întreaga Bryanston Square era aglomerată de trăsură și atelaje. Majoritatea celor sosiți la urmă nu păreau să înțeleagă de ce nu primiseră o invitație. Amelia nu era sigură că știau în ce casă se aflau – ei doar urmau mulțimea. Mâncarea lui Winifred se terminase de câteva ore, spre

disperarea ei, dar proviziile de vin și alcool erau încă suficiente. Nimeni nu arăta că ar vrea să plece.

În hol, cvartetul închiriat cânta peste zgomotul de bârfe și râsete. Câteva cupluri făcură destul spațiu ca să danseze un cadril înghesuit.

Amelia nu-și putea imagina de ce nu renunțaseră și de ce nu se duseseră acasă de mai demult. Era clar că ducele nu era prezent, și în noaptea asta ei îi lipsea puterea de-a compensa lipsa lui făcând observații inteligente sau flirtând. Deși toate feres-trele erau deschise larg ca să intre aerul nopții și erau aprinse foarte puține lumânări, atmosfera din camere era extrem de încărcată, și Amelia încercă din răputeri să găsească locurile mai retrase. Ori de câte ori o întreba cineva de Spencer, ea murmură câteva scuze. Că de-abia sosisese în oraș, că întârzia din cauza unor afaceri... et cetera.

Era gata să plece de tot și să închirieze o trăsură care să o ducă la reședința Morland, unde poate ar fi avut parte de mult mai puțină gălăgie și l-ar fi așteptat pe Spencer în liniște. Apoi muzicienii începură să cânte primele note dintr-un vals și o voce răgușită de bărbat strigă:

— Nu încă! Nu încă!

Amuzată, văzu cum fiecare cap din cameră se întoarce spre pendula veche, unde limba mică a ceasului se apropia de cifra doisprezece. Șușoteala generală amplifică ticăitul ceasului... ca și atunci când minutarul trecu de zece. Dintr-odată, Amelia înțelese de ce nu voiau musafirii să renunțe și să plece acasă. În mod evident, așteptau ora douăsprezece. Așteptau nerăbdători să vadă dacă Ducele de la Miezul Noptii avea să rămână fidel poreclei sale.

Și când își dădu seama de asta, începură cele mai lungi zece minute din viața Ameliei. Primele cinci minute și le petrecu cerând și consumând un pahar cu limonadă. Își îndreptă fiecare cusătură a mânușilor, și astfel mai trecură alte două minute.

Apoi veni minutul sumbru și parcă nesfârșit, în care fu asaltată de sentimente de vinovăție, de regret și îndoială. Poate că nu avea să vină din cauză că era încă furios și nu voia să o vadă. Poate că acum nu mai avea nevoie de ea, pentru că deja aștepta un copil.

Mai trecu un minut și se muștră singură. Dacă nu apărea în această noapte, nu însemna nimic. Doar că plecase în altă parte, iar ea avea să-l vadă a doua zi. Sau în următoarea.

Și apoi toată lumea adunată la petrecere își petrecu ultimul minut așteptând, privind și ascultând ticăitul neînduplecat al ceasului. Când limba subțire a minutarului ajunse în cele din urmă în dreptul acului mic al ceasului, camera să cufundă în tăcere. Și apoi pasărea pendulei țâșni afară din lăcașul ei și răsă cu poftă de ei toți.

Cucu! Cucu! Ce minune, cântă de douăsprezece ori. Creatura aceea mică de lemn probabil că nu avusese niciodată o audiență atât de fascinată. Era miezul nopții. Și nu sosise nici un duce. Ei bine, asta era tot.

Acum petrecerea se terminase cu adevărat. Muzicienii începură să cânte un vals, după cum probabil primiseră ordine, dar nimănui nu-i păsa. Invitații șușoteau între ei despre subiecte de zi cu zi, lipsite de importanță, așa cum fac oamenii atunci când intenționează să plece de la o petrecere.

Pe umerii Ameliei părea că atârână o săptămână întreagă de oboasă. Pentru numele lui Dumnezeu, avea nevoie de odihnă. Porni înainte prin salonul împânzit cu oameni, înspre micuța ușă laterală care se afla în spatele pianului. Pe acolo ajungea la un hol de serviciu prin care putea să fugă sus.

– Amelia, așteaptă!

Vocca pătrunzătoare răsună peste mulțime, peste orchestră. Și peste bătăile puternice ale inimii sale.

– Așteaptă acolo. Te rog.

Ei bine, acela nu putea fi Spencer. Tocmai auzise un „te rog”. Își continuă drumul și se simți ca în Biblie, când mulțimea care umplea sala de bal se împărți în două, precum Marea Roșie. Și acolo, la celălalt capăt al văii sculptate parcă din oameni, se afla soțul ei. Ducele de Morland, care întârziase.

– Au trecut zece minute, îl muștră ea, fără să se poată abține. Ai întârziat.

– Îmi pare rău, replică el cu sinceritate și porni spre ea. Am venit imediat ce am putut.

Ea scutură din cap, uimită. Nu doar „te rog“, dar și „îmi pare rău“? Și, nici mai mult, nici mai puțin decât în public? Bărbatul acesta era chiar soțul ei?

Sigur că era! Nu mai exista un bărbat la fel de chipeș pe lumea asta.

– Rămâi acolo, îi spuse din nou. Vin la tine.

Păși într-un fel straniu, împiedicat, în direcția ei, apoi făcu încă un pas. Făcu o grimasă. Era clar că rănila încă îl mai dureau. Oricât de plăcut ar fi fost să îl vadă traversând ringul de dans pentru a veni la ea, nu la vreo debutantă împopoțonată, își dădu seama că ar fi durat mult prea mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, rămâi pe loc, îi spuse ea.

Își prinse tocul într-unul dintre ciucurii din covor din cauză că se grăbea spre el, și ar fi căzut la podea dacă nu ar fi ajutat-o exact la timp un bărbat elegant, îmbrăcat în catifea verde. Întâmplarea asta o făcu să fie conștientă de faptul că, atunci când își întâlnește soțul la jumătate drumului și o trase în îmbrățișarea lui, erau priviți de absolut toată lumea din salon. Și prin „toată“, se referea la sute de oameni.

Desigur, pe ea nu o deranja atenția celorlalți. Dar știa că Spencer ura mulțimile. Îl trase într-o parte cât de mult se putea, așezându-l cu spatele la mulțimea de privitori.

– Așa, îi zise, cu brațele prinse în jurul gâtului său. Trebuie doar să te prefaci că dansăm.

El făcu o grimasă.

– Călătoria de la Braxton Hill până aici aproape m-a omorât. Cu coastele astea, nu mai pot decât să mă prefac.

– Dar de ce ești în oraș de fapt? Am auzit că jucai cărți?

– Păi... da, asta voiam să fac. Acesta e motivul pentru care am venit în Londra. Nu știam că ești și tu aici. Aveam de gând să răscumpăr datoria lui Jack. Aranjasem jocul, pregătisem pariurile și îmi planificasem strategia – știi că omul ăla e unul dintre cei mai buni jucători de pichet din Anglia?

– Cred că tu ești mai bun.

Gura lui se arcui într-un rânjet arogant.

– Presupun că ți-am dovedit că sunt cel mai bun, în cele din urmă. Oricum, jocul ar fi durat ore întregi și stăteam la masă când

m-a găsit băiatul trimis de tine și am citit biletul. Și după asta... Se opri și răsuflă cu putere. După asta, am zis la naiba cu toate. I-am scris un cec în schimb.

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu!

– Ba da! Pentru că, indiferent cât de mare era datoria la cărți a fratelui tău, nu merita să întârzie să te văd din cauza asta, spuse el și înghiți în sec. Toate datoriile lui Jack sunt plătite, Amelia. Nu mai trebuie să-ți faci griji pentru siguranța lui.

– O, Spencer. Ești foarte bun că ai făcut asta. Dar aș fi vrut să am ocazia să vorbesc cu tine mai întâi. Jack a plecat. A plecat din Bristol pe un bric, spre America. Ai avut dreptate. Îi făceam mai mult rău decât bine. E fratele meu și îl voi iubi întotdeauna, dar acum va trebui să-l iubesc de la distanță. Pentru mine, căsătoria noastră e mai importantă decât orice altceva. Își coborî vocea și-l strânse cu putere. *Tu* ești mai important decât orice. Nu voi mai lăsa nimic să intervină între noi.

– Nu... nu-mi vine să cred, mormăi el și clipi pentru a-și alunga o lacrimă. Și cum rămâne cu datoria?

– Laurent are alt cumpărător pentru casă, începu ea și, când văzu că el voia să intervină, continuă: Datoriile sunt responsabilitatea noastră, nu a ta. Îți vom plăti fiecare banuț. Jack este problema noastră, responsabilitatea familiei noastre.

– Problemele tale *sunt* și ale mele. Și familia ta la fel, dacă mă vrei lângă tine. Am fost un ticălos absolut când ți-am cerut să alegi. Și nu poți renunța la căsuță. Este căminul tău.

– E doar o casă. Doar un morman de pietre și mortar... ba încă și dărăpănată. Nu are nici o valoare dacă nu e plină de dragoste. Căminul meu este oriunde te afli tu.

Simți că zâmbetul îi încălzește obraji.

– Iată-ne aici, într-o situație asemănătoare cu aceea de la care a început totul, nu-i așa? Fratele meu îți e dator, iar eu nu am nici o avere, decât o căsuță bătută de vânt în Gloucestershire.

– E greșit din partea mea să cer Briarbank în locul banilor? Nu e nevoie ca proprietatea să-și schimbe stăpânii. E suficient să semnăm un contract de închiriere pe termen lung. Îmi place acolo, îmi place să fiu cu tine acolo. Și te iubesc. Dumnezeuule,

nu ți-am spus asta de suficient de multe ori, dar o să mă revanșez acum și o să-ți spun de cinci ori pe zi. Te iubesc, Amelia. Încă din noaptea aia, am știut că tu ești singura femeie pentru mine. Și te voi iubi până în ziua în care voi muri. Te iubesc...

– Șșș. Amelia îi puse un deget peste buze. Înnebunise sau uitase de mulțimea de oameni din spatele lui? Aplecându-se mai aproape de el, îl tachină: E ora douăsprezece și un sfert. Nu epuiza toate cele cinci declarații atât de devreme. Odată ce ajungem acasă, aș vrea să le mai aud.

El îi prinse mâna și îi sărută degetele cu pasiune.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, replică el și o trase mai aproape. Dumnezeu, cât de dor mi-a fost de tine, îi șopti la ureche. Nu doar în pat, dar mai ales în pat. E un pat foarte mare și e al naibii de pustiu fără tine. Viața e pustie fără tine.

Simțind că e mai prudent să schimbe subiectul înainte să se topească, Amelia își dresе glasul și întrebă:

– Ce face Claudia?

– E la Braxton Hall. I-am promis că o să mă întorc repede. Încă se mai gândește la variantele pe care le are, dar i-am spus că voi fi alături de ea, indiferent de alegerea ei.

– Amândoi vom fi alături de ea.

El răsuflă ușurat.

– Îți mulțumesc. Ridică mâna și îi cuprinse obrazul în palmă. Și tu? Sunteți bine? Întrebă și se uită în jos, spre burta ei.

– Da, răspunse ea, zâmbind. Suntem bine amândoi.

În timp ce îi mângâia brațul cu un deget, ochii lui o priveau cu tandrețe, în nuanțe de auriu și verde. Și îi oferi unul dintre zâmbetele lui rare și devastatoare.

– Ce mamă frumoasă vei fi.

Apoi își coborî capul, cu intenția de-a o săruta. Ea puse o mână pe pieptul lui, oprindu-l.

– Spencer, îi șopti și se uită în jurul lor. Sunt sute de oameni aici.

– Sunt? Nu am observat.

– Inima îți bate nebunește.

– Pentru tine.

Acum inima ei se poticni. Își petrecuse toată viața iubindu-i pe cei din jurul ei și, cu toate astea, nu visase niciodată că cineva o va iubi atât de mult – într-atât, încât băierile sufletului stăteau să-i pocnească. Era și mai bine să știe că iubirea aceea avea să crească și mai mult, și că ea va trebui să crească odată cu ea.

– Îți dai seama că ai o reputație de păstrat, îi mai șopti ea. Toată lumea de aici se așteaptă să mă iei din sală provocând o scenă barbară și scandaloașă.

– Atunci, vor fi dezamăgiți. Nu sunt în stare nici să ridic o pisi-cuță, și chiar dacă aș fi... spuse și îi cuprinse fața cu ambele mâini. O privi atât de intens, încât se înfioră până în vârful degetelor de la picioare. Niciodată nu am avut intenția să fiu stăpânul tău, Amelia. Dacă pleci cu mine din camera asta, atunci vei sta lângă mine. Ca soție, iubită, parteneră... Îi mângâie buza cu degetul mare. Scumpa mea prietenă. Vei face asta?

Ea încuviință, cu ochii în lacrimi.

– Atunci, pot să te sărut în fața tuturor?

Ea încuviință din nou, de data asta zâmbind cu lacrimi în ochi.

– Pe buze, te rog. Și fă-o așa cum trebuie!